

C. W. LEADBEATER

VILÁGUNK REJTETT OLDALA

A könyv eredeti angol kiadása 1913-ban jelent meg Adyar-ban **THE HIDDEN SIDE OF THINGS** címen

Az I. kötetet (I – XIII. fejezet) fordította: **HARRY GYÖRGYNÉ, 1948**
A II. kötetet (XIV – XXV. fejezet) fordította : **Dr. PÁVEL IVÁN, 2011.**

Magyar Teozófiai Társulat

Tartalom

Tartalom.....	2
Előszó az 1948-as tervezett kiadáshoz.....	6
I. fejezet Okkultizmus.....	7
II. fejezet A világ mint egész.....	10
Tágabb látókör.....	10
A negyedik dimenzió.....	11
A magasabb világ.....	12
Az élet célja.....	13
III. fejezet A bolygók hatása.....	14
Sugárzások.....	14
A Naprendszer Istensége.....	15
Az anyag különböző típusai.....	15
Az élő központok.....	16
Cselekvési szabadság.....	18
IV. fejezet A Nap hatása.....	19
A Nap protuberanciái.....	19
Vitalitás.....	20
A vitalitás-gömböcske.....	20
A vitalitás abszorbeálása.....	21
Vitalitás és egészség.....	23
A vitalitás nem magnetizmus.....	24
V. fejezet A táj hatása.....	25
A kőzetek.....	26
A fák.....	27
A hét típus.....	28
Az állatok.....	28
Az emberek.....	29
Utazás.....	30
VI. fejezet A természetszellemek.....	32
Egy különálló fejlődés.....	32
Fejlődési irányok.....	33
Az átlépés módja.....	36
Tündérek.....	37
Nemzeti típusok.....	37
Egy írországi szent hegyen.....	38
Tündér-lét, tündér-halál.....	39
Kedvteléseik.....	39
Tündérország meséi.....	40
Magatartásuk az emberekkel szemben.....	40
Káprázat.....	41
Barátkozásaik.....	42
Vízi-szellemek.....	42
A belvizek tündérei.....	43
Szilfidek.....	43
Mulatságaik.....	44
Abnormális fejlődés.....	45
A tanulmányozás haszna.....	46
VII. fejezet Magnetikus központok.....	47
A nagy székesegyházak.....	47
Nem-keresztény templomok.....	48
Kegyhelyek és ereklyék.....	49
Romok.....	50
Modern városok.....	52
Középületek.....	53
Egyetemek és iskolák.....	53
Könyvtárak, múzeumok, műcsarnokok.....	54
Chicago vágóhídjai.....	54
Alkalmi helyek.....	54
Szent hegyek.....	55

Szent folyók.....	55
VIII. fejezet A szertartások hatása.....	56
A hierarchia.....	56
A három ösvény.....	57
Keresztény mágia.....	58
A mise.....	59
Papszentelés.....	61
Gondolatformák.....	62
Az áhítat hatása.....	63
A keresztelés.....	64
Egységben az erő.....	64
A harangok.....	65
Tömjénezés.....	65
A holtakért való istentiszteletek.....	66
Egyházi rendek.....	67
IX. fejezet A hangok hatása.....	67
Hang, szín és forma.....	67
Vallásos zene.....	67
Katonazene.....	69
A természet hangjai.....	70
Az otthoni élet hangjai.....	70
Zajok.....	71
X. fejezet A közvélemény hatása.....	72
Népszerű előítéletek.....	73
Politikai előítéletek.....	73
A kormányzat.....	74
Vallási előítéletek.....	74
Osztály-előítéletek.....	74
Általános színvonal.....	75
Kaszt-előítélet.....	75
A szabadság kötelessége.....	77
Üzleti fogások.....	77
A csalás következményei.....	78
Előítélet személyekkel szemben.....	79
A barátok befolyása.....	79
Népszerű babonák.....	79
A pletykától való félelem.....	80
A jobbik oldal.....	80
XI. fejezet Rendkívüli események hatása.....	81
Temetés.....	81
A porhüvely sorsa.....	82
Sebészeti műtét.....	84
Előadás.....	85
Politikai gyűlés.....	86
A tömeg.....	86
Vallásos felbuzdulás.....	88
Háború.....	91
Katasztrófák.....	92
XII. fejezet A láthatatlan lények hatása.....	93
Irányítás a túlvilágról.....	93
Ahrinziman története.....	94
XIII. fejezet A magatartás kérdése.....	98
Védőburkok.....	98
Az éterikus burok.....	99
Az asztrális burok.....	101
A mentális burok.....	102
Egy szép történet.....	103
A jobbik út.....	103
XIV. fejezet Szokásainkról.....	104
Étel.....	104
Mérgező szeszesitalok.....	105
Húsfogyasztás.....	106

Dohányzás	107
Kábítószerek	108
Tisztaság	109
Okkult higiénia	109
Fizikai létezés	110
Olvasás és tanulás	111
Rendszer és alaposság	112
Könyv és újságolvasás	112
Beszéd	114
Meditáció	114
XV. fejezet A fizikai környezet	116
Lakás	116
Utca	117
Képek	118
Díztárgyak	119
Könyvek	119
Bútorok	120
Ékszerek	120
Talizmánok	120
Tárgyak, amelyeket magunkkal hordunk	124
Pénz	124
Ruházat	125
XVI. fejezet Mentális állapotok	126
Gondolatformák	126
Kedélyállapotok	127
Visszatérő gondolatok	128
Szerelem	128
Az „éretlen” szerelm	130
Okkultizmus és házasság	130
Tudatállapot-változások	131
XVII. fejezet Szórakozásaink	132
Gyermekjátékok	132
Sport	133
Halászat	134
Lóverseny	134
Szerencsejáték	134
Színház	135
XVIII. fejezet Milyenek vagyunk?	136
Emberek közötti kölcsönhatások	136
A boldogság kötelessége	136
Béke	140
XIX. fejezet Amit gondolunk	142
A gondolatok birodalma	142
A gondolat hatásai	143
A gondolathullám	145
A gondolatforma	145
Mit tudunk kezdeni a gondolatainkkal?	146
A gondolatok felelőssége	149
XX. fejezet Amit teszünk	152
Szegényekért végzett tevékenység	152
A Mester ereje	153
Talizmánok készítése	154
Talizmánok fajtái	155
Demagnetizáció	157
Jelentéktelen dolgokat jól kell elvégezni	158
Levéllírás	158
Az alvás alatt végzett munka	160
XXI. fejezet Kollektív gondolatok	162
Egyházi énekek és szertartások	162
Gyülekezetek	163
Kolostorok	163
Halottakra gyakorolt hatások	164

Lelkek megmentése	164
Olyan emberek, akik nem szeretik a ceremóniákat.....	164
Teozófiai összejövetelek.....	165
XXII. fejezet A gyermekekkel való kapcsolatunk	169
A szülők kötelessége.....	171
Formálhatóság a gyermekkorban	173
A szülők befolyása.....	174
A gyermek aurája.....	174
A szülők gondatlansága	174
A szeretet szükségessége	177
Vallásos nevelés.....	178
A fizikai tréning.....	179
XXIII. fejezet Viszonyunk az alacsonyabb rendű birodalmak felé	180
Háziállatok.....	180
Madarak	181
Növények.....	181
Természetszellemek.....	183
Élettelen környezetünk	184
Hajó	184
Gépek.....	184
Szerencsétlenül járt hajók	185
Kövek használata épületeknél.....	186
Tengeri betegség.....	186
XXIV. fejezet A tudás eredményei	186
Összefoglalás	186
A jövő	188
XXV. fejezet Út a látnoki képességek eléréséhez.....	190

Előszó az 1948-as tervezett kiadáshoz

C. W. Leadbeater könyvének magyar fordításához szükségesnek látszik néhány szót hozzáfűzni. A szerző az okkult jelenségek kutatója, aki a tudós alaposágával, rendszerességével és személytelenségével foglalkozik tárgyával. Ebben a könyvében azokat a hatásokat mutatja ki, amelyek az embereket tudatukon kívül érik az öt érzéken túli világból. Ezek a világok reális valóságok, bár anyaguk finomabb, mint az általunk ismert és érzékelt fizikai világ anyaga. C. W. Leadbeater, az okkult kutató arra képezte ki magát, hogy ezekbe a világokba bepillantasson, és így információkat szerezzen olyan dolgokról, amelyeknek szakszerű magyarázata sok ösztönszerű sejtést és megérzést igazol. A szerző azonban nem „sejtésre” vagy „megérzésre” alapítja mondanivalóját. Tényleges tudása van, amit pszichikai képességeinek kifejlesztésével szerzett meg. Mint az ismeretlen földrészek felfedezői, úgy vezet körül ő is az olvasót egy ismeretlen világban. Ez a világ nem különálló a mi világtól, hanem annak szerves alkotórésze, és fontos szerepet tölt be az ember életében. De ha az okkultizmusban járatlan személy nem is tudja azonnal észlelni a rejtett dolgok és erők hatását, bizonyos idő távlatából nézve fel fogja ismerni, hogy életét ezek a rejtett és finomabb hatások nagymértékben befolyásolják. Ez a könyv felhívja a figyelmet az élet láthatatlan tényeinek fontosságára, s ezáltal hozzásegít ahhoz, hogy helyesebb arányokban lássuk ezt a világot, amelyben „a láthatatlan dolgok többen vannak.”

Ez alkalommal az eredeti műnek csupán első felét adjuk a magyar olvasóközönség kezébe, természetesen abban a reményben, hogy rövid időn belül a második rész is sajtó alá kerül. De a mű így is egésznek alkot, minthogy az első részben a szerző magukkal a jelenségekkel foglalkozik, és azokat magyarázza, míg a második részben gyakorlati tanácsokat és útmutatásokat ad arra, hogy miképpen hasznosíthatjuk legjobban az okkult tudást mindennapi életünkben.

Harry Györgyné

I. fejezet Okkultizmus

Ezt a kifejezést: „okkultizmus” gyakran félreértették. A tudatlanok elméjében még a közelmúltban is egyértelmű volt a varázslattal, tanulmányozóiról pedig azt tartották, hogy a fekete mágia művelői, akik kabalisztikus jelekkel ékesített skarlátvörös, omló köntöst viselnek, s titokzatos környezetben, egy fekete macska társaságában bűvös főzeteket kotyvasztanak sátáni varázsigék mormolása közben.

Még most is és azok között is, akiket műveltségük az ilyen babonák fölé emel, megmaradt egy csomó félreértés. Pedig a szó latin eredete tisztázhatná, hogy a rejtett dolgok tudományát jelenti. Mégis gyakran lekicsinylik, értelmetlennek és gyakorlatiatlannak tartják, álmokkal és jóslásokkal, históriával és halott-idézéssel, az életelixír és a bölcsék köve keresésével hozzák kapcsolatba. Komoly tanulmányozók, akik pedig jobban tudhatnák, folyton azt hangoztatják, hogy a dolgok rejtett oldalát készakarva takarják el előlünk, mintha a tudást, amely általános lehetne, csak a kevesek szélsége és önzése tartaná szándékosan vissza. A tény pedig az, hogy semmi más, csak a saját korlátozottságunk takarhat el előlünk valamit, és hogy fejlődésünk arányában növekszik és tágul a világ, mert mind többet és többet tudunk meglátni nagyszerűségéből és szépségéből.

E megállapítás cáfolatául felhozható az a jól ismert tény, hogy a nagy beavatásoknál, amelyek az újonc előmenetelét jelzik a magasabb fejlődés ösvényén, bizonyos meghatározott új tudást adnak át. Ez teljesen igaz, de a tudást csak azért kaphatja, mert már addig a pontig fejlődött, hogy felfoghatja azt. Éppen úgy nem tartják vissza az emberiség többi részétől, mint ahogy a másodfokú egyenlet ismeretét sem tartják vissza a gyermektől, aki még az egyszereggel bajlódik. Ha majd a gyermek eléri azt a fokot, hogy megérti az egyenleteket, a tanító öröme megmagyarázza a szabályokat. Pontosan ugyanígy, mihelyt valaki képessé tette magát bizonyos beavatáskor kapható felvilágosítások befogadására, azonnal megtörténik a beavatás. De a magasabb tudás befogadására csak úgy képezhetjük ki magunkat, ha megpróbáljuk megérteni jelen körülményeinket, és életünket a való tények tekintetbe vételével okosan rendezzük be.

Az okkultizmus tehát a természet rejtett oldalának tanulmányozása, helyesebben az egész természet tanulmányozása, nemcsak annak a kicsi résznek, ami a modern tudomány kutatásainak körébe esik. Fejlődésünknek jelenlegi fokán a természetnek jóval nagyobbik része teljesen ismeretlen, mert az emberiség többsége képességeinek még csak elenyészően csekély részét fejlesztette ki. A közönséges ember tehát életbölcseletét (amennyiben egyáltalán van neki) teljesen helytelen alapokra fekteti. Cselekedeteit többé-kevésbé az a néhány természeti törvény irányítja, amelyeket ismer, ennélfogva mind életéről szóló elméletei, mind mindennapi szokásai szükségképpen hibásak. Az okkultistának sokkal tágabb a látóköre: ő számításba veszi a magasabb világok ama erőit, amelyeknek működése a materialista elől el van rejtve, és így életét a természet teljes törvénykönyvének engedelmeskedve rendezi be, nemcsak olykor-olykor alkalmazkodva egy parányi töredékhez.

Akinek semmi tudomása nincs az okkult dolgokról, annak igen nehéz belátni, hogy saját korlátozottsága milyen nagy, milyen komoly, mennyire mindent átfogó. Hogy ezt a korlátozottságot némiképpen jellemezzük, annak egyedüli módja az, ha elképzelünk egy, a mi énünknel még korlátozottabb tudatot, és elgondoljuk, miben különbözne a miénktől. Tétélezzünk fel egy olyan tudatot, amely csak szilárd anyagot képes észlelni, az anyag folyékony és gáznemű alakjai éppen annyira nem léteznek számára, mint az éteri, asztrális és mentális formák a közönséges ember számára. Könnyen belátjuk, hogy az ilyen tudat képtelen lenne valamennyire is helyes képet alkotni magának a körülötte levő világról. A szilárd anyag – az egyetlen, amit észlelni képes – folyvást olyan lényeges változásokon menne át, amelyeket ésszerűen nem lehetne megmagyarázni.

Például: záporosó után a föld szilárd anyaga megváltozna, a talaj megpuhulna, s nedvességgel telítődne. E változás előtt a tudat teljesen értetlenül állna. A szél porfelhőket kevergethetne, magával sodorván a felkavart port; a szilárd anyagnak ez a mozgása azonban teljesen indokolatlan volna annak, akinek semmi fogalma nincs a levegőről. Felesleges több példát felhozni ama nyilvánvaló tétel bizonyítására, mennyire elégtelen képet alkotna a világról a szilárd anyagokra támaszkodó

tudat. Viszont nehezebben fogjuk felismerni azt, hogy mi jelenlegi tudatunk úgy viszonyul a fejlett ember tudatához, mint a fenti tudat a miénkhez.

A teozófia tanulmányozói legalább elméletben tudnak arról, hogy mindennek van rejtett oldala, és azt is tudják, hogy legtöbb esetben ez a rejtett oldal sokkal fontosabb, mint az, ami fizikai szemmel látható.

Más oldalról megvilágítva ezt a kérdést tudjuk, hogy érzékszerveink, amelyeknek segítségével a külső tárgyakról ismereteket szerzünk, még csak tökéletlenül vannak kifejlődve, ezért ismereteink is csak részlegesek. Amit a körülvevő világból látunk, korántsem minden, ami látható. Az az ember pedig, aki nem rest érzékeit fejleszteni, tapasztalni fogja, hogy annak arányában, ahogy ez sikerül neki, élete teljesebb és gazdagabb lesz. A természetnek, művészetnek, zenének kedvelője az élvezetnek hihetetlenül elmélyült és felmagasztosult területeit tárhatja fel, ha ide való belépésre képesíti magát. Mindenek fölött azonban aki szereti embertársait, az előtt a bensőséges megértésnek, és ezért a sokkal nagyobb hasznavehetőségnek sokkal nagyobb lehetőségei nyílnak meg.

Mi még csak félúton vagyunk a fejlődés létráján, így tehát érzékeink is csak félig vannak kifejlődve. Megvan azonban a lehetőségünk, hogy meggyorsítsuk felfelé haladásunkat ezen a létrán, kemény munkával lehetséges azzá tenni érzékeinket most, amilyennel majd a távoli jövőben minden ember rendelkezni fog. Azt az embert, aki ezt most véghez viszi, látnoknak, tisztánlátónak (clairvoyant) nevezik.

Szép szó ez: clairvoyant, tisztánlátó. Olyan valakit jelent, aki „tisztán lát”. Csakhogy ezt a képességet rettenetesen lealacsonyították, és rosszra használták úgy, hogy az emberek elméjében mindenféle csalással és bűvészfogásokkal azonosult: cigányasszony alakjával, aki néhány fillérért megmondja a szolgálónak, szőke vagy barna herceg jön el érte, hogy feleségül vegye; vagy olyan vállalkozásokkal a városok elegáns negyedében, ahol egy százasért fellebbentik a fátylat előkelőbb kliensek jövőjéről.

Minden szabálytalan és nem tudományos; sok esetben nem egyéb szemfényvesztésnél és arcátlan rablásnál. De mindig, bizonyos mértékig a jövőbe látni nem képtelenség. Meg lehet tenni és meg is tették számtalan esetben. Ezeknek az alkalmi „jós”-oknak kétségkívül van néha egy-egy villanásuk a magasabbrendű látásból, bár rendszeren nem számíthatnak arra, hogy megint fog jelentkezni akkor, amikor szükségük van rá.

De mindeme homály mögött van egy megingathatatlan tény – valami, amit ésszerűen megközelíteni, és tudományosan tanulmányozni lehet. Sokévi tanulmány és kísérletezés eredményeként nyomatékosan állítom, amit már főntebb írtam: lehetséges úgy kifejleszteni az érzékeket, hogy az ember sokkal többet meglásson ebből a csodálatos és gyönyörű világunkból. Minderről a képzetlen átlagembernek még csak sejtelve sem lehet abban a sötétségben, amit ő meglehetősen világosságnak nevez.

Kétezer ötszáz évvel ezelőtt az indiai tanítók legnagyobbika, Gautama BUDDHA mondta tanítványainak: „Ne panaszkodjatok, ne siránkozzatok, és ne imádkozzatok, hanem nyissátok ki szemeteket, és lássatok. Az igazság mind körülöttetek van, csak a kötést kell levettetek szemetekről, és néznetek kell; az igazság pedig olyan csodás, olyan szép, s mindennél különb, amiről az emberek valaha álmodtak, vagy amiért imádkoztak, és minden időre szól.”

Az ő szavai bizonyosan még sokkal többet jelentettek, mint amiről én most írni fogok. De ez így is egy lépés azon az úton, amely a beteljesedés dicsőséges célja felé vezet. Ha nem is fejté még ki az egész igazságot, mindenesetre sokat megmutat belőle. Eltávolít az utunkból egy egész csomó közkezen forgó hamis fogalmat, és tisztáz sok olyat, amelyet titokzatosnak vagy problematikusnak tartanak az e téren még tanulatlanok. Megmutatja, hogy mindezek a dolgok csak azért voltak számunkra titokzatosak és problematikusak, mert alulról néztük a dolgokat, mint elszigetelt, összefüggéstelen töredékeket, ahelyett, hogy fölérjük emelkedtünk volna olyan színvonalra, ahonnan egy hatalmas egész részeként tűnnek fel. Egy pillanat alatt megoldódik sok olyan kérdés, amelyen rengeteget vitatkoztak, például az ember továbbélése halála után. Tisztázódik sok különös dolog, amelyet az egyházak tanítanak; eloszlik tudatlanságunk, és megszűnik félelmünk az ismeretlentől, mert ésszerű és rendezett terv kerül elénk.

Mindezen kívül mindennapi életünk szempontjából is új világ tárul elénk, új világ, mely mégis része a réginek. Kitűnik, hogy – amint kezdetben mondtam – mindennek van rejtett oldala, és hogy a legközönségesebb cselekedeteinknek gyakran olyan következményei vannak, melyekről azelőtt nem vettünk tudomást. Megértjük a telepátának nevezett jelenséget, mert ahogy vannak hő-, fény- és elektromos hullámok, éppen úgy vannak gondolathullámok is, bár finomabb anyagban hatnak, s ezért fizikai érzékeinkkel nem észlelhetők. Ezeket a rezgéseket tanulmányozva látjuk, miképpen hat a gondolat, és megtanuljuk, hogy a gondolat milyen óriási, jóra vagy rosszra fordítható erő. Pedig ezt az erőt bizonyos mértékig – bár öntudatlanul – mindnyájan használjuk, de még százszorta hatásosabban kezelhetjük, ha működését megértjük. A további kutatás felfedi előttünk az un. „gondolatformák” alkotásának módszerét, és útmutatást ad arra nézve, hogyan használhatnánk ezeket akár magunk, akár mások javára sokféle módon.

Az okkultista mindezeket a láthatatlan hatásokat gondosan tanulmányozza, és ennél fogva cselekvéseinek eredményeit jobban kiszámíthatja, mint embertársai. Többet tud az életről, mint mások, s józan eszét arra használja, hogy e tudás alapján módosítsa életét. Mai életünk sok tekintetben különbözik középkori elődeink életétől, mert többet tudunk náluk. Felfedeztük az egészségtan néhány törvényét; a bölcs ezeknek megfelelően él, ezért az általános életkor határozottan hosszabb most, mint a középkorban volt. Vannak még mindig balgák, vagy tudatlanok, akik vagy nem ismerik az egészséges élet törvényeit, vagy nem törődnek velük; azt hiszik, hogy mivel a betegségsírakat nem látják, ezeknek nincs is fontosságuk, – tehát nem fogadják el az új felfedezéseket. Az ilyenek kapják meg aztán elsőnek a járványokat, s ők szenvednek legtöbbször, ha valami szokatlan követelményt rónak a közösségre. Szükségtelenül szenvednek, mert elmaradtak koruktól. De nemcsak önmaguknak ártanak hanyagságukkal. A tudatlanságuk vagy gondatlanságuk okozta körülmények gyakran megfertőzik a környéket, amelyet másképpen semmi baj sem ért volna.

Az, amiről én beszélek, tökéletesen ugyanez, csak más színvonalon. A mikroszkóp felfedezte a betegségsírakat; az értelmes ember felhasználta a felfedezést, és átrendezte életét. Az oktalan nem vette figyelembe, s úgy folytatta életét, mint azelőtt. A tisztánlátás felfedi a gondolaterőt és sok más, ezelőtt nem is gyanított képességet. Az értelmes ember ezt a felfedezést is felhasználja, s eszeirt rendezi be életét. Az oktalan itt sem veszi figyelembe az új felfedezéseket. Ismét azt hiszi, hogy amit nem lát, az nem fontos. Ismét szenved, amikor nem szükséges, mert elmaradt korától.

De nemcsak hogy gyakran szenved valódi kínokat, hanem elszalasztja az életnek sok élvezetét. A festészetnek, költészetnek, zenének, irodalomnak, a vallásos szertartásoknak, a természet szépségeinek, mindnek megvan a rejtett oldala, a fizikainál sokkal nagyobb teljessége, tökéletessége. Az ember pedig, aki ezt látni vagy érzékelni tudja, sok olyan élvezethez jut, amikről halvány sejtelmé sincs annak, aki tompa érzékekkel megy el mellettük.

Az észlelőképesség megvan minden emberi lényben, csak többnyire még fejletlen. Kifejlesztése általában sok időt és kemény munkát vesz igénybe, de nagyon megéri a ráfordított fáradságot. Ne merjen azonban senki belefogni, akinek indítóokai nem tökéletesen tiszták és önzetlenek, mert aki nem a legmagasabbrendű célokból törekszik átfogóbb képességekre, átkot von magára, s nem áldást.

De a dolgozó ember, akinek nincs ideje rá, hogy kitartó erőfeszítéssel fejlessze ki szunnyadó belső erőit, még sincs elzárva attól, hogy az okkult kutatásokból eredő jótéteményekben ne osztozzon, mint ahogy élhetünk egészségen akkor is, ha történetesen nincs mikroszkópunk. Ha nem is látjuk a betegségsírakat, a szakember bizonyosságából tudjuk, hogy vannak, és tudjuk, hogyan kell tőlük őrizkednünk. Az, akinek még csak nem dereng a tisztánlátása, tanulmányozhatja olyanok írásait, akik már elsajátították, és így munkájuk eredményeit hasznosíthatja. Igaz, nem láthatja még mindazt a ragyogást és szépséget, amit a tökéletlen érzékek eltakarnak, de könnyen megtanulhatja, hogyan kerülheti el a láthatatlan rosszat, és hogyan hozhatja működésbe a láthatatlan jó erőket. Így jóval előbb, mintsem ténylegesen látja őket, bebizonyíthatja magának létezésüket, mint ahogy egy elektromotor kezelője megbizonyosodik az elektromosság létezéséről, bár soha nem látta, s nem is tudja, miben áll.

Meg kell próbálnunk annyit megérteni világunkból, amennyit csak tudunk. Nem szabad elmaradnunk a fejlődés menetében, nem szabad anakronizmusokká válnunk azzal, hogy nem érdeklődünk ezek iránt, amelyek pedig csak új szemszögből való bemutatásai a legősibb bölcsességnek. „A tudás hatalom” ebben az esetben is, mint minden másban; s ebben az esetben – mint minden másban – az erő, bölcsesség és szeretet dicső hármásának mindig együtt kell járniuk.

Van azonban különbség az elméleti megismerés és a tényleges meglátás között; azt gondolom tehát, hogy talán valamelyest közelebb segíti a tanulmányozókat a valóságos felfedezésben, ha leírom számukra a mindennapi élet egyszerű történéseinek rejtett oldalát a tisztánlátó szemével nézve, olyan ember szemével, aki kifejlesztette magában az asztrális, mentális és kauzális testeken át történő észlelés képességét. Az intuíciós test segítségével nyert meglátás persze még végtelenül egyszerűbb és hatásosabb, de oly teljesen leírhatatlan, hogy haszontalan volna bármit is mondani róla. Azon a színvonalon már minden tapasztalat az emberen belül van, nem kívülről. A látomás dicsősége és szépsége többé nem olyasvalami, amit érdeklődéssel figyel, hanem amit szíve legbelsejében érez, mert része önmagának.

II. fejezet A világ mint egész

Tágabb látókör

Ha a világban körülnézünk, tagadhatatlan, hogy rengeteg sok a bánat és szenvedés. Igaz, nagy részének nyilvánvalóan a szenvedők maguk az okai, és könnyen elkerülhetnék, ha egy kevés önruralmat gyakorolnának, és józan eszüket használnák. Viszont sok olyant is látunk, ami nem közvetlenül a szenvedőre vezethető vissza, hanem kétségtelenül kívülről jön. Gyakran úgy látszik, mintha a gonosz diadalmaskodnék, mintha az élet bömbölő zűrzavara, viharai és feszültsége közepette elbuknék az igazságosság. Ezért sokan kételkednek a végső eredményben, és kétségbe vonják, hogy valóban van valamilyen tervszerű haladás emögött a megdöbbenő káosz mögött.

Mindez csupán álláspont kérdése. Aki a harc kellős közepén van, nem tudja megítélni a hadvezér tervét, vagy a harc kifejlődését. Hogy megérthessük az egész harchelyzetet, ki kell lépnünk a forgatagból és felülről néznünk a harctérre. Ugyanígy, ha meg akarjuk érteni az élet harci tervét, egy időre ki kell lépnünk belőle, és gondolatban felülről tekinteni le rá, – de nem a halandó test, hanem az örökkön élő lélek szempontjából. Tekintetbe kell vennünk az életnek nemcsak azt a kicsi részét, amit fizikai szemmel láthatunk, hanem az egész óriási teljességet, amiből jelenleg olyan sok láthatatlan számunkra.

Ameddig ezt meg nem tesszük, olyan ember helyzetében vagyunk, aki egy óriási, igen bonyolult, díszes mintájú, szövésben lévő szőnyeget néz alulról, a visszajáról. Az egész nem más, mint a különböző színek keveréke, amelyről rongyos foszlányok lógnak le, minden rend, vagy szépség nélkül, s nem tudja megérteni, mire való az egész procedura. Ha azonban a természet rejtett oldalainak ismerete arra képesít, hogy felülről nézzük a dolgot, a minta kibontakozik szemünk előtt, és a látószólagos káosz rendezett haladásnak bizonyul.

Még találóbb analógiát kapunk, ha beleképzeljük magunkat egy mikroba életszemléletébe, amelyet valami ellenállhatatlan áradat ragad magával, pl. a Niagara vízesése. A zuhatagnak ereje forrva, sisteregve rohan, s oly óriási, hogy a közepe felpúposodik. Az ilyen zuhatag felületén lévő mikrobát a habzó áradat minden bizonnyal vadul ide-oda hányja, néha magasan a levegőbe dobja, néha valami örvényben visszafelé kergeti úgy, hogy a mikroba képtelen a partokat meglátni, mert minden képességét igénybe veszi az örült küzdelem, hogy valamiképp a víz felületén tartsa magát. Neki ez a küzdelem és harc a világa, hogyan tudná megmondani, merre tart a folyó?

A parton álló ember azonban látja, hogy ez az egész megdöbbenő kavargás csupán felszínes, és hogy az egyedül fontos tény a több milliónyi tonna víznek állandó lefelé özönlése a tengerbe. Ha még azt is elképzeljük, hogy a mikrobának van valami sejtelve a haladásról, s ezt az előre való mozgással azonosítja, alaposan meghökken, ha azt észleli, hogy oldalra taszítja valami erő, vagy

valami örvény visszaveti egy darabon. Az emberi szemlélő azonban látja, hogy a látszólagos visszafelé mozgás is csak csalóka, mert hisz minden kis örvényt is magával ragad, előre visz az ár. Túlzás nélkül állíthatjuk, hogy az áradatban küszködő mikrobának a tudása úgy aránylik a reá letekintő emberéhez, mint az átlagember életismerete azéhoz, aki ismeri a dolgok rejtett oldalát.

A legjobb hasonlat, bár kissé nehéz követni (mivel képzelőtehetségünk megfeszítését kívánja) az, amit Mr. Hinton ír le „Scientific Romances” c. könyvében. Mr. Hinton saját érvelése céljaira elképzelt egy nagy függőleges fakeretet, amelyben ugyancsak függőlegesen szálak vannak kifeszítve. A szálak különböző szögekben futnak. Ha mármint egy ív papírt helyezünk be a keretbe vízszintesen úgy, hogy ezek a szálak keresztülmenjenek rajta, világos, hogy mindegyik szál parányi lyukat hagy a papíron. Ha ezután az egész keretet lassan felemeljük, a papír azonban mozdulatlan marad, különböző eredményeket érünk el. A függőleges szálak minden nehézség nélkül átcsúsznak saját lyukukon, de a szögben futó szálak hosszúkás nyílást vágnak a papírba a keret mozgása következtében.

Ha most papír helyett vékony viaszlemezt veszünk, és a viasz eléggé nyúlós ahhoz, hogy a mozgó szál mögött mindig bezáródjék, a hosszúkás nyílások helyett mozgó lyukakat kapunk. Akik valami okból nem láthatják a lyukakat okozó szálakat, a lyukak mozgását szükségképpen szabálytalanoknak és megmagyarázhatatlannak fogják találni. A láthatatlan szálak elrendezése folytán a lyukak némelyike közeledni fog egymáshoz, mások eltávolodnak; különféle minták és alakulatok keletkeznek, majd széteszlanak. A képzeteknek még merészebb szárnyalásával ne a lyukakra gondoljunk, hanem az azokat betöltő parányi szálrészecskékre és képzeljük el, hogy ezeket tudatos atomok alkotják. Ezek az atomok különálló egyedeknek hiszik magukat, de saját akarásuktól függetlenül mozgásba kényszerülnek egy látszólag kifürkészhetetlen kavarodás útvesztőjében. Ez az örjítő tánc jelenti számukra az életet. De a látszólagos bonyolultság és céltalan mozgás voltaképpen csak káprázat, amit az atomi tudat korlátoltsága okoz, mert hiszen csupán egyetlen rendkívüli egyszerű mozgás megy végbe: a keretnek, mint egésznek állandó felfelé mozgása. De az atom ezt mindaddig meg nem értheti, amíg be nem látja, hogy ő nem különálló töredék, hanem a szál egy része.

"Mindez pedig allegória", – még pedig igen szép allegória, hiszen a szálak mi vagyunk: a mi igazi énünk, a mi lelkünk, az atomok pedig ezt a földi életünket jelentik. Ameddig tudatunkat az atomi korlátok közé szorítjuk, és az életet csak ebből a földi szempontból nézzük, addig sohasem érthetjük meg, mi történik a világban. Ha azonban felemeljük tudatunk a lélek szempontjáig, amelynek szálán a testi élet csupán parányi rész és időleges kifejezés, akkor látni fogjuk, hogy mindama bonyolultság mögött csodálatos egyszerűség van, egység a sok különféleség mögött. A bonyolultság és különféleség csupán a mi korlátozottságunk okozta káprázat. Az egyszerűség és egység a való.

Világunk rejtett oldalát a hétköznapi ember elméje három, egymástól eltérő okból képtelen fel-fogni. Először azért, mert világunknak még egy kiterjedése (dimenziója) van, melyet nem képes érzékelni; másodszer azért, mert a világ magasabbrendű oldala túlságosan finom fejletlen észlelőképességének; harmadszer, mert a világnak olyan értelme és célja van, amiről az átlagembernek rendszerint halvány sejtelve sincs. Ha azt mondjuk, hogy nem látjuk egész világunkat, nagyon is gyenge kifejezéssel élünk; mert amit látunk, csupán elenyészően csekély része, bármilyen szép is ez a rész. És aminthogy egy újabb dimenzió elképzélése végtelennek tűnik a mi térről való fogalmunkhoz képest, s térbeli kifejezésekkel nem érzékeltethető, éppen úgy végtelenül nagyobb világunknak, mint egésznek a mivolta és pompája, úgyszólván arról idelent fogalmat sem alkothatunk, sem földi kifejezésekkel le nem írhatjuk.

A negyedik dimenzió

Az előzőekben említett kiterjedést gyakran negyedik dimenzióknak nevezik. Sokan gúnyolódhatnak ezen és tagadják létezését, mégis tény az, hogy a fizikai világunk valójában sokdimenziójú világ, és hogy minden tárgy olyan irányú kiterjedéssel is bír – bármilyen parányi is a tárgy – amely mentális fejlődésünk mai fokán elképzelhetetlen számunkra. Ha kifejlesztjük asztrális érzékeinket, közvetlenebb érintkezésbe jutunk ebben a kiterjedéssel, s így elménk többé-kevésbé kényszerül azt elismer-

ni. Ha pedig elég intelligensek vagyunk, fokozatosan kezdjük meg is érteni. Az értelmileg kevésbé fejlettek, még haláluk után és az asztrális világban is kétségbeesetten ragaszkodnak megszokott korlátjaikhoz, és inkább elfogadják a legfurcsább, és legésszerűtlenebb hipotéziseket, csak hogy ne kelljen elismerniük a magasabb élet létezését, amitől oly nagyon félnek.

Mivel a legtöbb ember számára a tér negyedik dimenziójának megértéséhez a legkönnyebb út az, ha kifejleszti magában az asztrális látást, sokan azt hiszik, hogy a negyedik dimenzió kizárólagos kelléke az asztrális világnak. Rövid megfontolás tisztázza, hogy ez nem lehet így. Alapjában véve a világegyetemben csak egyfajta anyag van, bár mi fizikai, asztrális vagy mentális anyagnak nevezük aszerint, hogy milyen finomságú a halmazállapota és milyen gyorsaságú a rezgése. Következésképp a tér kiterjedései – ha egyáltalán léteznek – függetlenek az őket betöltő anyagtól. És akár három, négy vagy még több dimenziója van a térnek, minden benne lévő anyag alá van vetve ezeknek a körülményeknek, akár fel tudjuk fogni, akár nem.

Talán segítségünkre lesz ennek a tárgynak megértésében, ha belátjuk, hogy az, amit mi térnek nevezünk, a tudat korlátozottságából folyik, és hogy egy magasabb színvonalon a fejlettebb tudatot nem köti többé. Gondoljunk arra, hogy ez a magasabb tudat minden irányban szabadon működik, az után képzeljük el, hogy minden leszállás egy sűrűbb anyagi világba újabb korlátozást ró rá, és elzárja észlelő képességét valamelyik irányban. Feltehetjük, hogy mire a tudat leszáll egészen a mentális világig, csak öt irányban képes észleletet szerezni. Ha még alább száll, egész az asztrális világig, még egyet elveszít képességeiből, és csak négy dimenzió felfogására korlátozódik. Azután a még mélyebbre való leszállás, amely a fizikai világba hozza, elvágja előle még azt a lehetőséget is, hogy a negyedik dimenziót észlelni tudja. Így azután arra a háromra vagyunk utalva, amelyet megszoktunk.

Ha ebből a szempontból nézzük a dolgot, nyilvánvaló, hogy a világegyetem körülményei ugyanazok maradtak, csupán a mi felfogóképességünk változott. Így bár igaz, hogy amikor tudatunk az asztrális anyagban működik, képesek vagyunk egy negyedik dimenziót is észlelni, amely egyébként el van rejtve előlünk, mégsem szabad abba a hibába esnünk, hogy amikor fizikai agyunkkal dolgozunk, a negyedik dimenziót csak az asztrális világhoz tartozónak tekintjük, és azt higgyük, hogy a fizikai anyag valahogy más térben foglal helyet, mint az asztrális és a mentális anyag. Ennek a feltevésnek jogosulatlanságát bizonyítja az a tény is, hogy valaki fizikai agyát használva, gyakorlással megszerezheti azt a képességet, hogy megértse egynéhány négydimenziójú formát.

Nem akarok itt kimerítően foglalkozni ezzel a roppant érdekes tárggyal. Azok, akik tovább akarják követni, forduljanak G. H. Hinton műveihez: "Scientific Romances" és "The Fourth Dimension". Az első könyvhöz azért, mert sok érdekes lehetőséget mutat be ezzel a tanulmánnyal kapcsolatban, az utóbbihoz pedig azért, mert megmutatja, hogyan képes az elme a negyedik dimenziót ténynek megismerni. Jelenlegi célunkhoz elegendő, ha rámutatunk, hogy van világunknak egy ilyen oldala vagy kiterjedése, amely bár teljesen ismeretlen az emberiség nagy többsége előtt, mégis megkívánja, hogy tanulmányozzuk, és figyelembe vegyük, ha az egész életet meg akarjuk érteni, nemcsak egy parányi töredékét.

A magasabb világ

Fizikai világunknak, ha magasabb szempontból tekintjük, van egy másik rejtett oldala is, amelyet a Teozófia minden tanulmányozója jól ismer, mert ezeket: az asztrális és mentális világokat már sok előadásban és könyvben ismertették. Ez az a láthatatlan birodalom, ami áthatja a láthatót és megszokottat, sőt ennek a legfontosabb részét képezi. Világunknak erről a magasabb oldaláról felvilágosítást adnak a különböző teozófiai kézikönyvek, valamint saját könyvem: *The Other Side of Death* (A halál másik oldala). Így csak rövid vázlatot adok azoknak a kedvéért, akik a fenti műveket nem ismerik.

A modern fizikusok azt tartják, hogy az anyagot az éter hatja át, – ez a hipotetikus anyag, amit sok, látszólag ellentmondó tulajdonsággal ruháznak fel. Az okkultista tudja, hogy ennek a finomabb, átható anyagnak sok változata van, és hogy a tudósok által feltételezett tulajdonságok egy

része nem is erre az anyagra, hanem arra az elsődleges szubsztanciára jellemző, amely voltaképpen az anyag negatívuma. Nem akarok eltérni könyvünk tárgyától az éter tulajdonságainak hosszas magyarázatásával. Akik ezt a tárgyat tanulmányozni kívánják, forduljanak Occult Chemistry (Okkult kémia) c. művemhez. Itt meg kell elégednünk annyival, hogy a tudósok gyanítják: a tér igazi "aether"-je valóban létezik, s különös, ellentmondó tulajdonságai nagyjában megfelelnek az elképzelésnek. De a belső világok finomabb anyagai végeredményben nem magából az aether-ből, hanem az aether buborékjaiból felépült anyagból készülnek. Bennünket most csak az a tény érdekel, hogy minden, számunkra látható anyagot nemcsak az aether, hanem különféle fajtájú finomabb anyagok is áthatják, s hogy ezeknek a finomabb anyagoknak sokféle fokozata van.

A típusnak, amely legközelebb van a fizikai világhoz, okkult tanulmányozók az „asztrális anyag” nevet adták; a legközelebbi fajtát „mentálisnak” nevezik, mert ennek anyagában működik a tudat mechanizmusa; amit közönségesen az ember elméjének neveznek. De vannak még finomabb típusok is, amelyekkel, pillanatnyilag nem foglalkozunk. Az általunk ismert térnek minden részét úgy kell elképzelnünk, hogy mindezeket az anyagokat tartalmazza. A tudomány feltevése az, hogy az anyagnak még a legsűrűbb formáiban sem érintkeznek soha a részecskék, hanem mindegyikük az éterterben lebeg, mint egy bolygó, az űrben. Ugyanígy lebeg a fizikai éter minden részecskéje az asztrális anyag tengerében, és szintúgy lebeg az asztrális anyag minden részecskéje a mentális óceánban úgy, hogy mindezeknek a világoknak nincs nagyobb térre szükségük, mint amennyit ismerünk, mert a valóságban mind része ugyanannak a világnak.

Az emberben van mindebből a finomabb fokú anyagból, és ha megtanulja tudatát ezekbe, s nemcsak a fizikai agyába összpontosítani, tudomást szerezhet a világnak belsőbb és magasabbrendű részeiről, sok érdekes és értékes tudásra téve szert. Ennek a láthatatlan világnak természetét, tájait, lakóit, lehetőségeit írják le a fent említett könyvek. A természet eme magasabbrendű birodalmainak létezése teszi lehetővé az okkultizmust; alig van az életnek olyan ágazata, ahol befolyásukat ne kellene tekintetbe venni. Bölcsönktől sírunkig szoros érintkezésben vagyunk velük úgynevezett éber életünkben; álmunkban és halálunk után pedig még bensőségesebben, mert akkor létünk csaknem reájuk korlátozódik.

A legalapvetőbb változás az élet tényeit tanulmányozó embernél talán a halállal szemben tanúsított magatartásában következik be. Ezzel másutt bőven foglalkoztunk; itt csak azt kell megállapítanom, hogy az igazság megismerése megfosztja a halált minden szörnyűségétől, enyhíti a bánatot és hozzásegít ahhoz, hogy igazi jelentőségében lássuk és megértsük helyét fejlődésünk rendszerében. Lehetséges ugyanis tudomást szerezni mindezekről a dolgokról, – nem szükséges másodkézből, vakon elfogadni hiedelmeket, amint legtöbben teszik. A tudás pedig hatalmat, biztonságot és boldogságot jelent.

Az élet célja

Világunk harmadik aspektusa, amely a többség elől el van rejtve, a lét terve és célja. Az emberek általában minden felismerhető cél nélkül vergődnek át az életen, kivéve talán a tisztán fizikai küzdelmet, amelyet a vagyonosodásért vagy a hatalom elnyeréséért vívnak, mert homályosan azt hiszik, hogy ezek boldoggá teszik. Nincs határozott elméletük arról, miért vannak a világon, sem semmi bizonyosságuk az előttük álló jövőről. Még azt sem látják be, hogy lelkek ők és nem testek, s hogy mint ilyenek, fejlődésük egy hatalmas kozmikus fejlődési terv részét képezik.

Ha egyszer minden igazságnak ez a legnagyobbika felderengett az ember láthatárán, végbemegy benne az a változás, amit a nyugati vallások „megtérés”-nek, konverzióknak neveznek. Szép szó ez, de sajnálatosan lealacsonyították méltatlan eszmetársításokkal, mert gyakran annak az indulatkriszisznek a megjelölésére használták, amit egy félőrült tömegeből sugárzó izgatott érzelmi hullámverés kelt fel az úgyszólván hipnotizált emberekben. Igazi értelme pontosan az, ami a latin változat etimológiájából adódik: „együtt fordulás valamivel”. Ezt megelőzőleg az ember, nem tudva a fejlődés óriási áramáról, önzésétől elvakítva szembehelyezkedett vele. De abban a pillanatban, amikor az Isteni Terv nagyszerűsége felvillan csodálkozó szemei előtt, nincs számára más lehetőség, mint-

hogy minden erejét a Terv beteljesedésének szentelje, hogy „megforduljon, és együtt menjen” Isten szeretetének és bölcsességének nagyszerű áradatával.

Egyedüli törekvése ezentúl az, hogy a világ megsegítésére képesítse magát. Minden gondolata és cselekedete e cél felé irányul. A kísértés ereje pillanatnyilag elfeledtetheti vele, de a megfélelkezés csak időleges lehet. Ez a jelentése annak az egyházi dogmának, hogy a kiválasztottak sohasem bukhatnak el véglegesen. „Ítéloképességhez jutott, elméjének ajtajai megnyíltak”, – ezekkel a kifejezésekkel jellemzik a régibb vallások ezt a változást. Megtudta most, mi a való és mi a valótlan, mit érdemes elnyerni és mi értéktelen. A halhatatlan lélek, az Isteni Tűz egy szikrájának életét éli, a nem a halandó állatét, hogy egy bibliai mondást idézzek, ami azonban egészen helytelen, mert hiszen az állatok sem halnak meg, legfeljebb újra felszívódnak; csoport-lelkeikbe.

Való igaz, hogy az ilyen ember előtt megnyílik az életnek egy olyan oldala, amely mindaddig el volt rejtve szeme előtt. Még igazabb volna azt mondani, hogy most kezd először valóban élni, azelőtt csupán végigvonszolta magát egy haszontalan léten.

III. fejezet A bolygók hatása

Sugárzások

Az első tény, amelyet be kell látnunk az, hogy minden dolog hatásokat sugároz szét környezetére, a környezet pedig ezt a szívességet azzal viszonzza, hogy szintén sugárzásokat bocsát szét. A szó szoros értelmében minden – a nap, a hold, a csillagok, angyalok, emberek, állatok, fák, sziklák, – minden szakadatlanul rezgéseket áraszt, mindegyik a maga sajátos típusának megfelelően, mégpedig nemcsak a fizikai világban, hanem más, finomabb világokban is. Fizikai érzékeink csak korlátolt számú ilyen kisugárzást tudnak felfogni. Könnyen megérezzük a naptól, vagy valamely tűzből sugárzó hőt, de rendszeren nem vagyunk tudatában annak, hogy mi magunk is folyvást sugárzunk meleget. Pedig ha kinyújtjuk kezünket egy radiometer felé, ez a finom műszer már néhány méternyi távolságról is reagál a kezünkről reásugárzó hőre, és forogni kezd. Azt mondjuk, a rózsának van illata és a százszorszépnak nincs; pedig a százszorszép csakúgy kivet magából részecskéket, mint a rózsa. A különbség csupán az, hogy egyik esetben érzékeink felfogják, míg a másokban nem.

Ősrégi idők óta hittek az emberek abban, hogy a nap, a hold, a bolygók és a csillagok bizonyos hatást gyakorolnak az emberi életre. Napjainkban legtöbbször csak kinevetik az ilyen hitet anélkül, hogy bármit is tudnának róla. Pedig aki rászánja magát, hogy gondosan tanulmányozza az asztrológiát, sok olyan dolgot fog felfedezni, amit nem lehet könnyedén félredobni. Sok tévedésre fog bukanni, ez kétségtelen, s némelyikük eléggé neveléses is; de aránylag sok pontos eredményt is fog találni, amit már nem lehet józanésszel a véletlennek tulajdonítani. A kutatásai meg fogják győzni arról, hogy az asztrológusok állításainak kétségkívül van valami alapja, bár ugyanakkor észre kell vennie azt is, hogy rendszereik még távol vannak a tökéletességtől.

Ha arra az óriási távolságra gondolunk, ami bennünket még a hozzánk legközelebb eső bolygótól is elválaszt, rögtön nyilvánvalóvá lesz előttünk: el kell vetnünk azt az eszmét, hogy bármilyen említésre méltó fizikai hatást gyakorolhatnak reánk. Még ha volna is ilyen hatás, ereje nem annyira a bolygó helyzetétől, mint inkább a földtől való távolságától függne, – már pedig ezt a tényezőt az asztrológusok rendszeren nem veszik számításba. Minél jobban szemügyre vesszük ezt a dolgot, annál kevésbé látszik ésszerűnek, vagy lehetségesnek az a feltevés, hogy a bolygók a földet, vagy a ládákat bármilyen számba vehető mértékben befolyásolhatnák. Elvitázhatatlan azonban, hogy ez a nyilvánvaló lehetetlenségen alapuló elmélet gyakran beigazolódik. A magyarázat talán ott keresendő, hogy amint az óramutató csak mutatja, de nem okozza az idő múlását, éppúgy jelzik a bolygók mozgásai bizonyos befolyások érvényesülését, de korántsem okozzák. Lássuk, milyen fényt vet az okkult tanulmányozás erre a kissé bonyolult kérdésre.

A Naprendszer Istensége

Az okkultizmus tanulmányozói az egész naprendszert a maga bonyolult összetettségében, egy nagy Lény részleges megnyilvánulásának tekintik, a naprendszer részéről pedig azt tartják, hogy azok az Ő különböző aspektusait fejezik ki. Sok nevet adtak már neki; teozófiai irodalmunkban gyakran, a gnosztikusok után a Logos-t emlegetik, – az Ige, amely kezdetben Istennél vala és Isten vala az Ige. Most azonban rendesen a naprendszer Istenségének nevezzük. A naprendszernek minden fizikai alkatrésze: a nap, pompás udvarával, a bolygók holdjaikkal, tengereikkel, légköreikkel és a környező különféle étereikkel – mindezek összevéve az Ő fizikai teste, az Ő kifejeződése a fizikai világban.

Ugyanígy az asztrális világok összevéve – nemcsak a fizikai bolygókhoz tartozó asztrális világok, hanem a rendszer minden láncának tisztán asztrális bolygói (mint pl. a mi láncunk B és F bolygója) alkotják az asztrális testét, a mentális világok összessége pedig mentális testét, vagyis azt az eszközt, amelynek segítségével ezen a szinten megnyilvánul. Minden világnak minden atomja egy-egy központ, amelyen át a tudata működik. Így nemcsak az igaz, hogy Isten mindenütt jelenvaló, hanem az is, hogy ami van, az Isten maga.

Látjuk tehát, hogy a régi panteisztikus felfogás igaz, de csak része az igazságnak, mert bár a természet, mint világával együtt nem más, mint az ő köntöse, mégis Ő maga mindezen kívül és felül is létezik, s ilyen minden képzeletet felülmúló életet él más naprendszerek uralkodói között, amiről mi nem tudhatunk semmit. Amint a mi életünk a szó szoros értelmében Őbenne folyik, és része az Övének, úgy az Ő élete és a megszámlálhatatlan más rendszer Napistenségének élete része az egész látható világegyetem Istensége még nagyobb életének. Ha pedig a tér mélységeiben vannak még más, számunkra láthatatlant világegyetemek, azoknak Istenségei ugyanily módon részét kell, hogy képezzék egy Tudatnak, amely magába foglalja valamennyit.

Az anyag különböző típusai

A Napistenségnek ezekben a "teste"-ben minden szinten vannak bizonyos, egymástól eltérő anyagtípusok, vagy osztályok, amelyek meglehetősen egyenletesen vannak szétosztva az egész rendszerben. Nem beszélek most a mi szokásos felosztásunkról, amely az anyag sűrűségén alapul. Pl. a fizikai világ esetében megkülönböztetünk szilárd, cseppfolyós, légnemű, éteri, szuper-éteri, szubatomi, és atomi halmazállapotokat; mindezek fizikai anyagok, csak különböző sűrűségűek. Azok a típusok, amelyekről most akarok beszélni, egy egészen más, keresztbeosztás sorozatát képezik, amelyek mindegyike tartalmaz minden halmazállapotú anyagot. Így, ha e típusokat számmal jelölnénk meg, találnánk első típushoz tartozó szilárd, cseppfolyós, légnemű, stb. anyagokat, de ugyanúgy találnánk a második típushoz tartozókból is minden halmazállapotból valót, és így tovább az egész vonalon.

Ezek az anyagtípusok éppen annyira összekeverednek, mint légkörünk alkatrészei. Képzeljünk el egy levegővel telt szobát. Minden rezgés, ami a levegőt érinti, mint pl. a hang, észlelhető lenne a szoba minden részében. Ha lehetséges volna valami olyan rezgést előidézni, ami csak az oxigént érintené, anélkül, hogy zavarná a nitrogént, ez a hullámozgás mégis érezhető lenne a szoba minden részében. Ha egy pillanatra lehetséges volna, hogy a szoba egyik részében az oxigénből több van, mint a másikon, akkor a rezgés, bár mindenütt észrevehető, mégis azon a részen lenne a legerősebb. Amint a szobában lévő levegő (főleg) oxigénből és nitrogénből áll, úgy képezik a naprendszer anyagát is a fent említett különféle anyagtípusok. És amint egy olyan hullám, amely csak az oxigént, vagy csak a nitrogént érintené (ha ez egyáltalán lehetséges lenne), mégis érezhető lenne a szoba minden részében, úgy minden mozgás, vagy változás, amely csak egyik anyagtípusra szól, éreztetné hatását az egész naprendszerben, bár egyik részében ez a hatás erősebb lehet, mint a másikon.

Ez a megállapítás nemcsak a fizikai, de a finomabb világokra is helytálló. Csak az érthetőség kedvéért alkalmazzuk csupán e világra, mondjuk az asztrális világra, mert itt talán legkönnyebb lesz megmagyarázni. Sokszor hallottuk, hogy az ember asztrális testében az asztrális anyag mindegyik halmazállapotából van bizonyos mennyiség, és hogy a sűrűbb és finomabb fajták aránya mutatja, mennyire tud ez a test a durvább, vagy finomabb vágyakra visszahatni, ezzel bizonyos mértékig jelezve az ember fejlődési fokát. De az asztrális testben nemcsak különböző halmazállapotú, hanem különböző típusú asztrális anyagokat is találunk. A típusok aránya viszont azt fogja mutatni, milyen hajlamú az ember: odaadó-e, vagy filozófus, művészi-e, vagy tudományos, pragmatikus-e, vagy misztikus.

Az élő központok

A Napistenség asztrális testében lévő minden ilyen anyag típus bizonyos fokig különálló eszköz, mert egyszersmind külön asztrális burkát jelenti egy Segéd-Istenségnek, vagy Miniszternek, aki a rendszer Istenségének egyik aspektusa, s mint erőközpont, vagy ideggóc működik. Ha a fenti anyag típusok különböznek egymástól, ennek oka az, hogy ezekből az élő erőközpontokból áradtak szét. Mindegyik anyag típus specializált eszköze és kifejezése azon Segéd-Istenségnek, amely eredetileg kiárasztotta úgy, hogy a legcsekélyebb gondolat, mozgás, vagy változás, ami az Istenségben végbemegy, azonnal tükröződik valamilyen módon az egész anyagban, ami csak a típushoz tartozik. Természetesen mindegyik ilyen típusnak megvan a maga különleges vonzódása, s rezgésekkel válaszol olyan behatásokra, amelyek más típusokból valószínűleg nem váltanak ki semmit.

Mivel minden emberben van anyag mindegyik típusból, nyilvánvaló, hogy ezekben a nagy élő központokban végbemenő bármilyen módosulásnak, vagy bármilyen tevékenységnek bizonyos fokig hatnia kell a rendszerben lévő minden lényre. Hogy ez a hatás egyes személyekre mekkora, azt az határozza meg, mennyi van az illető asztrális testében a megfelelő anyagból. Ennélfogva nemcsak különböző anyagot, de különböző típusú embereket találunk, akik alkatuknál, vagyis asztrális testük összetételénél fogva az egyik befolyás iránt érzékenyebbek, mint a másik iránt.

Hét ilyen típus van, amelynek az asztrológusok gyakran bizonyos bolygók nevét adják. Mindegyik típus hét altípusra oszlik aszerint, hogy a „bolygó” mentes marad más befolyástól, vagy a többi hat valamelyikének hatása is érzékelhető. Az így nyert negyvenkilenc határozott altípuson kívül a befolyásoknak megszámlálhatatlan permutációja és kombinációja lehetséges, amelyek néha olyan bonyolultak, hogy bizony nem könnyű követni őket. Mindazonáltal ezek alapján bizonyos rendszer szerint osztályozhatunk, amelynek megfelelően nemcsak az emberi lényeket sorolhatjuk be, hanem az állati, növényi és ásványi birodalmakat is, sőt az elementáris esszenciát is, ami ezeket a fejlődésben megelőzi.

A naprendszerben minden a hét nagy áramlat valamelyikéhez tartozik, bár elkerülhetetlen, hogy többé-kevésbé a többiek is hassanak rá. Ez ad minden embernek, minden állatnak, minden növénynek, minden ásványnak bizonyos alapvető jellegzetességet, ami sohasem változik, s amit jelképesen alaphangnak, vagy sugárnak szoktak nevezni.

Ez a jellegzetesség nemcsak egy lánc-korszakon át állandó, hanem az egész bolygórendszeren keresztül, úgyhogy az élet, ami az A típusú elementális esszencián keresztül nyilvánul meg, fejlődésének folyamán A típusú ásványokat, növényeket, és állatokat fog egymásután éltetni. Amikor pedig csoportlélek korában egyedekre oszlik, és befogadja a Harmadik Kiáradást, e fejlődés eredményeként létrejövő emberek csak A típusúak lehetnek. Normális körülmények között fejlődésük egész folyamán azok is maradnak, amíg végre A típusú Adeptusokká növekszenek.

Teozófiai tanulmányaink kezdetén úgy hittük, hogy ez a terv következetesen érvényesül mindvégig, és hogy ezek az Adeptusok ugyanazon Segéd-Istenségen, vagy Miniszteren keresztül csatlakoznak a Napistenséghez, ahonnan eredetileg kiáradtak. További kutatások megmutatták, hogy ez helyesbítésre szorul. Rájöttünk, hogy igen különböző típusú egók nagy csoportjai tömörülhetnek egy közös cél érdekében.

Így pl. azoknak a kutatásoknak a folyamán, amelyek eredetileg Alcyone életeivel voltak összefüggésben, felfedeztük, hogy bizonyos ego-csoportok a különféle Mesterek körül keringenek, és időnként közelebb jutnak hozzájuk. Ezek az egók, amint alkalmassá válnak reá, sorban elérik azt a fokot, amikor egyik, vagy másik Mester tanítványul, vagy gyakornokul fogadja őket. Mesternek valóban tanítványává lenni azt jelenti, hogy az ember olyan viszonyba kerül vele, amelynek bensősége felülmúl minden is, mert földi kapcsolatot. A vele való egyesülésnek olyan fokát jelenti, amit szavakkal megközelítőleg sem tudunk kifejezni, noha a tanítvány ugyanakkor tökéletesen megtartja saját egyéniségét és kezdeményező képességét.

Ily módon minden Mester olyasvalaminek középpontjává lesz, amit méltán nevezhetünk egy nagy szervezetnek, s amelynek a tanítványok valóságos tagjaivá válnak. Ha megértjük, hogy a Mester ugyanígy tagja valamely még nagyobb Mesternek, eljutunk egy hatalmas szervezet fogalmához, amely a szó szoros értelmében egy, noha tökéletesen különálló egók ezreiből áll.

Ilyen szervezet a Mennyei Ember, mely magába sűríti minden egyes nagy gyökérfaj fejlődésének eredményét. E szervezetben; mint a földi emberben is, hét nagy központ van, élükön pedig egy-egy nagy Adeptus áll. A Manu és a Bodhisattva az agy- és a szívközpontot jelentik. Körülöttük – és mégsem körülöttük, hanem bennük, mint az Ő részeik, de ugyanakkor dicsőségesen és teljesen mi magunk – ott leszünk mi is, az Ő szolgálói. Ez a nagy alak, a Mennyei Ember alakja, képviseli a maga teljességében a faj kivirágzását, és magába foglalja mindazokat, akik e fajban érték el az Adeptusságot. Ily módon minden gyökérfaj fejlődése végén egy-egy ilyen Mennyei Ember képvisel. Ez a pompás teljesség fejlődése következő fokán minisztere lesz valamely eljövendő Napisten-ségnek. Mindegyik teljességben az összes lehetséges típusa az embereknek megtalálható, úgy, hogy ezeknek a jövőbeli Minisztereknek mindegyike a valóságban nem egy irányt képvisel, hanem mindet.

Ha elég magas színvonalról nézzük a naprendszert, úgy látjuk, hogy az a maga teljességében ezekből a nagy élő Központokból, vagy Miniszterekből áll, anyaga pedig azokból az anyag típusokból, amelyeken át ők kifejezik magukat. Az érthetőség kedvéért legyen szabad itt elismételnem azt, amit régebben *The Inner Life (A belső élet)* c. könyvemben erről a tárgyról írtam:

„Minden ilyen nagy élő központnak megvan a maga rendezett, periodikus mozgása, vagy változása, amely egy végtelenül magasabb színvonalon talán az emberi szívverésnek, vagy a ki- és belélegzésnek felel meg. Némelyik ilyen periodikus változás gyorsabb, mint a másik, úgy hogy eredményük egy bonyolult hatássorozat. Megfigyelték ezenkívül, hogy a fizikai bolygók egymáshoz viszonyított mozgása adott pillanatban kulcsul szolgál ezeknek a hatásoknak működéséhez. Mindegyik ilyen központnak megvan a maga saját helye, vagy fő gyújtópontja a Nap testében, s ezenkívül egy kisebb külső gyújtópontja, amelyet mindig valamely bolygó helyzete határoz meg.

A pontos viszonyt aligha lehet a mi három dimenziójú kifejezéseinkkel megvilágítani, de talán megközelíthetjük, ha azt mondjuk, hogy mindegyik központnak van hatásköre, amely ténylegesen a naprendszer kiterjedésében létezik. E hatáskör, vagy tér metszete, ha lehetne ilyet csinálni róla, elliptikus lenne. Az ellipszis gyújtópontjainak egyike a nap lenne, a másik az a speciális bolygó, amelyen az a Miniszter uralkodik. Valószínű, hogy amikor a naprendszer kialakulásakor az eredeti izzó ködfolt fokozatosan összesűrűsödött, a bolygók helyzetét a kisebb gyújtópontok körül kialakuló örvények határozták meg. E bolygók tehát a különböző hatások kisebb szétosztóiként szerepelnek, minthogy a naprendszer ideggócait alkotják.”

Magától értetődik, hogy itt nem arra a furcsa asztrológiai elméletre utalunk, amely szerint a nap is csak bolygó, hanem az igazi bolygókra, amelyek körülötte keringenek.

A központok hatásai

E nagy erőtipusok hatásai minőségileg igen különfélék, és ezeknek egyike az, ahogy az emberen belül és kívül élő elementális esszenciára hatnak. Ne feledjük, hogy ez a befolyás minden világban hat, tehát nemcsak az asztrális világban, amire most az egyszerűség kedvéért szorítkozunk. E titokzatos képviselőknek talán van, sőt kell, hogy legyen más, fontosabb tevékenységük is, amit még

nem ismerünk. De legalább az világosan megmutatkozik a megfigyelő előtt, hogy mindegyik központ speciális hatást fejt ki az elementális esszencia sokféle változatára.

Az egyik hatás például erősen stimulálja az olyan esszenciafajták tevékenységét és vitalitását, amelyek ugyanabból a központból erednek, míg a többire gátlólag és mérséklőleg hat. Egy másik hatástípus megint a központjához tartozó egészen eltérő esszenciasorozaton fejt ki erejét, míg látzólag érintetlenül hagyja az előbbi fajtát. Ezeknek a misztikus erőknek minden féle kombinációi és permutációi vannak, s némelyikük tevékenységét sok esetben igen erősíti, más esetekben csaknem semlegesíti egy másiknak jelenléte. Mivel az ember asztrális és mentális testében az elementális esszencia élénken tevékeny, világos, hogy bármelyik fajtájának szokatlan izgalma, vagy tevékenységüknek hirtelen fokozódása bizonyos mértékben érinti, vagy az érzelmeket, vagy az elmét, vagy mind a kettőt. Világos az is, hogy ezek az erők különböző emberekre különbözőképpen hatnak, mert alkatukban az esszencia különféle változatai vannak jelen.

Ezek a befolyások nem az ember kedvéért és érdekében léteznek és működnek, mint ahogy a szél sem a vitorlás kedvéért fúj, bár segíti, vagy akadályozza útjában. Olyan kozmikus erők működésének részei, amelyeknek céljáról mitsem tudunk, bár bizonyos fokig megtanulhatjuk, hogy számoljunk velük és hasznosítsuk erejüket. Az ilyen energiák önmagukban nem jobbak és nem rosszabbak bármely más természeti erőnél. Miként az elektromosság, vagy más természeti erő, aszerint hasznosak, vagy károsak, ahogyan felhasználjuk őket. Amint bizonyos kísérletek jobban sikerülnek elektromossággal erősen telített levegőben, mások pedig ugyanolyan körülmények között kudarcot vallanak, épp úgy érünk többé, vagy kevésbé célt valamilyen érzelmi, vagy gondolati erőfeszítéssel, aszerint, hogy milyen befolyások uralkodnak akkor, amikor ezt tesszük.

Cselekvési szabadság

Roppant fontos tehát megértenünk, hogy az ilyen külső nyomás egyáltalán nem uralkodhat az ember akaratán. Legfeljebb megkönnyíti, vagy megnehezíti az akaratnak, hogy bizonyos irányban működjék. Semmiképpen sem kényszerítheti az embert saját beleegyezése nélkül semmiféle cselekedetre, bár nyilvánvaló, hogy segítheti, vagy hátráltathatja elhatározásában. Az igazán erős embernek felesleges sokat törődnie az aszcendenseivel, de kevésbé erős akaratú egyéneknek érdemes néha tudniuk, hogy ezt, vagy azt az erőt melyik pillanatban használhatják legelőnyösebben. Ezeket a tényezőket a szilárd elhatározású ember és az igazi okkultizmus tanulmányozója elhanyagolható mennyiségekként félreteheti; de mivel a legtöbb ember még a vágy erőinek gyámoltalan játékszeréül engedi át magát, s nem fejlesztette még ki azt, amit saját akaratnak hívhatunk, gyöngesége alkalmat ad ezeknek az erőknek, hogy olyan fontosságra tegyenek szert életében, ami voltaképpen nem illetné meg őket.

Megtörténhet például, hogy az erőhatásoknak egy bizonyos változata alkalomadtán olyan körülményeket hoz létre, amelyekben az ideges izgatottság minden fajtája erősen fokozódik, és következményeképpen általánosan mutatkozik az ingerültségre való hajlandóság. Ez a körülmény józan emberek közt nem okozhat veszekedést, de ilyenkor mégis könnyebben keletkeznek perlekedések nevetséges ürügyekkel is, és az a sok ember, aki mindig hamar dühbe gurul, valószínűleg egykettőre elveszti önuralmát a rendesnél sokkal csekélyebb kihívásra is. Megtörténik néha az is, hogy az ilyen befolyások, megbolygatva a lappangó elégedetlenség üszkét, a tömegőrületnek olyan kitörésévé élesztik, amelyből általános katasztrófa keletkezhet.

Még az ilyen esetben is őrizkednünk kell attól a végzetes tévedéstől, hogy azt higgyük, a befolyás rossz, mert az emberek szenvedélyei rosszra fordítják. Az erő önmagában nem más, mint tevékenység-hullám, amelyet az Istenség egyik központja áraszt ki. Természeténél fogva erősít bizonyos rezgéseket, s ezzel talán valami messze ható kozmikus hatást akar létrehozni. Az a fokozott tevékenység, amit ez az erő történetesen az ember asztrális testében okoz, alkalmat nyújt arra, hogy az ember kipróbálja, mennyire tud a testével bánni. Akár sikerül a próba, akár elbukik, mégis lecke volt számára, amely fejlődésében segíti. A Karma bizonyos környezetbe dobhatja az embert, vagy bizonyos befolyások körébe vonhatja, de sohasem kényszerítheti arra, hogy büntettet kövessen el.

Legfeljebb úgy helyezheti el, hogy nagy erőfeszítés szükséges a büntett elkerüléséhez. Az asztrológus tehát figyelmeztethet valakit a körülményekre, amelyek közé adott időben kerülhet, de minden határozott jóslás arról, hogy hogyan fog viselkedni azokban a körülményekben, csupán valószínűségeken alapulhat. Készséggel elismerhetjük azonban, mily könnyen teljesülhetnek az ilyen jóslások a mindennapi, akaratszegény embernél. A siker és kudarc furcsa keverékéből, ami a modern asztrológiai jóslásokat jellemzi, bizonyosnak látszik, hogy ennek a tudománynak a művelői nem ismerik az összes szükséges tényezőt. Ahol csak az általuk jobban ismert tényezők szerepelnek, ott sikert érnek el. Azokban az esetekben azonban, ahol még fel nem ismert tényezők is bejátszanak, természetesen kisebb-nagyobb kudarc az eredmény.

IV. fejezet A Nap hatása

A Nap melege

A csillagászat kedvelői e tudomány okkult oldalát bizonyára a legvonzóbb tanulmányok egyikének fogják találni. Ez azonban túlságosan elvont és szakszerű ahhoz, hogy e könyvbe belefoglaljuk. Itt inkább csak azokkal a láthatatlan jelenségekkel foglalkozunk, amelyek mindennapi életünkben gyakorlatilag felmerülnek. Mindazonáltal a napnak életünkhöz való kapcsolata olyan közvetlen és bensőséges, hogy szükséges lesz egynéhány szóval erre kitérni.

Az egész naprendszer tényleg öltözéke az Istenségnek, de a nap maga az Ő valóságos megjelenése. A fizikai világban számunkra ez a legközvetlenebb megnyilvánulása; az a lencse, amelyen keresztül az Ő ereje reánk árad.

Pusztán fizikai szempontból nézve a nap óriási, csaknem elképzelhetetlenül magas hőmérsékletű, izzó anyagtömeg, az elektromosság olyan erős állapotában, ami teljesen meghaladja minden tapasztalatunkat. A csillagászok abból indulva ki, hogy e nagy hő csupán az összehúzóerő eredménye, kiszámították, mióta kell léteznie, és meddig tudja még melegét megtartani. Számításaik alapján csak százezer évre becsülik korát a múltban és ugyanannyira a jövőben. A geológusok ellenben azt állítják, hogy még földünkön is vannak bizonyítékaink évmilliókra terjedő folyamatokról. A rádium felfedezése felborította a régebbi elméleteket, de még annak segítségével sem jutottak el a probléma igazi magyarázatának meglepő egyszerűségéig.

Képzeljünk el egy intelligens mikrobát, amely az emberi testen, vagy benne él, amint ugyanilyen módon érvel a test hőmérsékletéről. Azt gondolhatja, hogy az fokozatosan lehűlő test és ki is számíthatja teljes pontossággal, hogy ennyi meg ennyi óra, vagy perc múlva el kell érnie azt a hőfokot, amikor már nem tud rajta megélni. Ha elég sokáig élne a mikroba, rájönne, hogy elméletei ellenére az emberi test nem hűl le. Ez kétségkívül megmagyarázhatatlannak látszanék, hacsak fel nem ismerné, hogy nem egy kialvó tüzzel, hanem élőlényvel van dolga, és hogy ameddig az élet tart, addig a hőmérséklet sem süllyed. Ugyanis, ha belátjuk, hogy a nap a Napistenség fizikai megnyilvánulása, tudni fogjuk azt is, hogy a benne lakozó hatalmas élet bizonyára fenntartja hőmérsékletét mindaddig, ameddig rendszere teljes evolúciójához erre szükség van.

A Nap protuberanciái

Hasonló magyarázat megoldja a nap fizikájának egynéhány más problémáját is. Így például az a jelesség, amit a nap protuberanciáinak neveznek, – a nap fotoszférája – gyakran megzavarta az ezoterikus tanulmányozókat látszólag ellentmondó jellegzetességeivel. Elhelyezésük a nap felületén arra mutat, hogy nem lehetnek egyebek, mint rendkívül magas hőmérsékletű és ezért igen ritka, izzó gáztömegek; mégis, bár sokkal könnyebbnek kell lenniük minden földi felhőnél, megtartják sajátos alakjukat, akármilyen vadul taszítja is őket egy olyan óriási erőviharzás, ami a földet magát szempillantás alatt elpusztítaná.

Ha megértjük, hogy a különös jelenségek mögött egy nagyszerű Élet van, – miután mindegyik egy nagy angyal fizikai testének tekinthető – megértjük azt is, hogy az Élet az, ami őket összetartja, és csodálatos állandóságukat adja. Talán félrevezető, ha a fizikai test megjelölést használjuk, hiszen szemünkben a fizikaiban való élet oly nagy fontosságúnak látszik, és oly jelentős helyet foglal el fejlődésünk jelenlegi fokán. Madame Blavatsky azt mondta nekünk, hogy nem nevezhetjük őket éppen a nap lakóinak, mivel szoláris lényeket teleszkóp segítségével aligha lehet felismerni; a nap protuberanciáinak nevezett jelenségek a nap életenergiájának tartályai, részesei az életnek, ami rajtuk keresztül kiárad.

Mondjuk inkább úgy, hogy a protuberanciák a nap angyalainak fizikai világban való megnyilvánulásai. E megnyilvánulásnak bizonyos célja van, s ezért vállalják azt a korlátozást, vagy áldozatot, ami tevékenységeik egy részének feladásával jár azon a magasabb színvonalon, ami az ő tulajdonképpeni lakóhelyük. Megemlékezvén arról, hogy a nap fénye, melege és életereje e protuberanciákon át jut el hozzánk, mindjárt láthatjuk ennek az áldozatnak a célját: olyan erőket hoz le a fizikai színvonalra, amelyek másképp megnyilvánulatlanok maradnának, s így e nagy angyalok vezetői, tükröződései és átalakítói az isteni erőnek. A kozmikus színtereken a naprendszer kedvéért ugyanazt teszik, amit mi is, – parányi mértékben – megtehetünk, ha bölcsen felhasználjuk kiváltságainkat a magunk kis körében, amint ezt egy későbbi fejezetben látni fogjuk.

Vitalitás

Mindnyájan ismerjük, mennyire felvidít és milyen jó érzést kelt bennünk a napfény, de csak az okkultizmus tanulmányozói vannak egészen tisztában ennek az érzésnek okaival. Amint a nap fényrel és meleggel árasztja el rendszerét, úgy áraszt belé még egy másik erőt is, amit a modern tudomány még nem sejt. Ez az erő a „vitalitás” (életerő) elnevezést nyerte. Ez a vitalitás minden színvonalra sugárzik, és minden világban megnyilvánul, – a fizikaiban, az érzelmiben, az értelmiben, sőt a többiben is egyaránt – de minket most leginkább a legalsó, a fizikai világban való megjelenése érdekel, ahol behatol az atomba, óriási mértékben felfokozza tevékenységét, tüzessé és elevenné téve.

Nem szabad összetévesztenünk ezt az erőt a villamossággal, noha némileg hasonlít hozzá. Az Istenség az energiának három fajtáját árasztja ki magából; lehet persze, hogy sok százzal többet, amelyekről nem tudunk, de erről a háromról legalább tudunk. Ezek mindegyikének megvan a maga megfelelő megnyilvánulása mindazokon a színtereken, amelyeket tanulmányozóink eddig kikutattak, de most csak azokat a formákat vizsgáljuk, amelyek a fizikai világban mutatkoznak. Egyikük mint villamosság mutatkozik, s másik mint vitalitás, a harmadik pedig mint a „kígyótűz”, amiről *The Inner Life (A belső élet)* c. könyvemben már írtam.

E három energia a fizikai síkon megmarad a maga sajátos alakjában és egyik sem változtatható át a másikká. Ne tévesszük össze őket a Három Nagy Kiáradás valamelyikével, amelyek a Napistenység határozott erőáramai. Ezek az erők inkább az Ő élettevékenységeinek eredményei, a megnyilvánult tulajdonságok, melyekhez nem kell külön erőkifejtés. Az elektromosság; miközben átrohan az atomokon, tereli, és bizonyos módon összetartja őket, s ez a hatás mintegy ráadás a már megadott speciális rezgéssebességen kívül.

A vitalitás működése azonban sokféle módon különbözik a villamosság, a fény, vagy a hő működésétől. Ez utóbbinak különféle változata az atomot, mint egészet hozza rezgésbe, és pedig az atom méretéhez képest óriási rezgésbe. Az általunk vitalitásnak nevezett erő azonban nem kívülről, hanem belülről hat az atomra.

A vitalitás-gömböcske

Az atom maga nem egyéb, mint egy erő megnyilvánulása. A Napistenység egy bizonyos alakot akar, amit mi végső fizikai atomnak nevezünk, és akaratának megfeszítésével kb. tizennégymilliárd buborékot tart ebben a bizonyos formában. Hangsúlyoznunk kell azt a tényt, hogy a buborékoknak ebben a formában való összetartása teljesen ettől az akaratertől függ. Ha az Istenség akaratát csak

egyetlen pillanatra visszavonná, a buborékok szétesnének és az egész fizikai világ egy szempillantásnál is rövidebb idő alatt megszűnnék létezni. Ennyire igaz az, hogy az egész világ csupa káprázat, még ebből a szempontból is, nem szólva arról a tényről, hogy a buborékok, amelyekből az atom felépül, maguk sem egyebek, mint lyukak a koilonban, a tér igazi éterjében.

Így tehát a Napistenség folytonosan gyakorolt akarateréje az, ami az atomot, mint olyat összetartja. Ha pedig megkíséreljük ennek az erőnek működését megvizsgálni, látjuk, hogy kívülről áramlik bele az atomba, hanem belülről buzog fel, – ami azt jelenti, hogy magasabb dimenziókból kerül bele. Ugyanez áll arról a másik erőről, amit vitalitásnak nevezünk: belülről jut az atomba, avval az erővel együtt, ami az atomot összetartja, ahelyett, hogy teljesen kívülről hatna rá, mint a fénynek, hőnek, vagy villamosságnak nevezett erőváltozatok.

Amikor a vitalitás felbuzog az atom belsejében, több étellel s bizonyos vonzerővel látja el, úgy, hogy rögtön maga köré von hat más atomot, s azokat határozott alakba rendezi el. Az okkult kémiaiban ezt az alakzatot hyper-meta-prot-elemnek neveztük el. Ez az elem azonban annyiban különbözik minden más eddig megfigyelt elemtől, hogy teremtő és összetartó ereje a Napistenség második aspektusából, s nem a harmadikból ered. Ez a vitalitás gömböcske az Occult Chemistry (Okkult kémia) c. könyv 45. oldalán közölt ábrán látható, ahol a rajz felső sorának baloldalán első helyen áll. Ez az a kis csoport, amely rendkívül ragyogó gyöngyszemként helyezkedik el a hímnemű, vagy pozitív kigyókn az oxigén elemében, de ez a rádium elem központi gömbjének szíve is.

Ezek a gömböcskék mindennél jobban szembeötlenek, ami csak a légkörben úszkál, ragyogásuknál, rendkívüli tevékenységüknél és intenzív életmegnyilvánulásuknál fogva. Valószínűleg ezek azok a „tüzes életek”, amelyeket Madame Blavatsky oly gyakran említ, noha ő úgy látszik, kétféle értelemben használja ezt a kifejezést. A The Secret Doctrine (Titkos tanítás) második kötetének 709. lapján a gömböcskét mint egészet jelentheti ez a kifejezés, az első kötet 283. lapján pedig valószínűleg az eredeti, a rendesnél jobban vitalizált atomot, amely hat másikat von maga köré.

Bár az erő, amely a gömböcskéket élteni, teljesen különbözik a fénytől, mégis úgy látszik, hogy megnyilvánulási képessége a fénytől függ. Ragyogó napfényben ez a vitalitás szakadatlanul frissen buzog fel, a gömböcskék igen gyorsan és hihetetlen nagy számban keletkeznek. Felhős időben azonban a kialakult gömböcskék száma nagyon csökken, éjjel pedig úgy látszik, teljesen szünetel a működés. Ezért azt mondhatnánk, hogy éjjel az előző napon gyártott készletekből élünk és bár látszólag csaknem lehetetlen teljesen kimeríteni a készletet, mégis nyilvánvalóan leapad, ha sok felhős nap következik egymásra. A gömböcske, ha egyszer meg van töltve, megmarad szub-atomikus elemnek, és úgy látszik, nincs alávétve semmiféle változásnak, vagy erővesztésnek, mindaddig, amíg valami élőlény magába nem olvasztja.

A vitalitás abszorbeálása

Ezt a vitalitást minden élő szervezet abszorbeálja, s úgy látszik, létükhöz szükséges, hogy belőle elegendő készlettel rendelkezzenek. Az emberek és a magasabb rendű állatok az éterikus testmájuk azon központján, vagy örvényén keresztül szívják magukba, amely a léppel függ össze. Emlékeztünk rá, hogy ennek a központnak hat szirma van, amelyek az örvényt okozó erők hullámzó mozgásából keletkeznek. De magát ezt a hullámzó mozgást az örvény középből áradó egyéb erők sugárzásai okozzák. Az örvény középpontját kerékagynak képzelve, az utóbb említett erők az abból egyes vonalakban kisugárzó küllőket alkotják. Az örvénylő erők azután köröskörül áramlásukban hol alul, hol felül haladnak át ezek közt a küllők közt, mintha valami éteri kosárfonatot szőnének. Ez látszik azután úgy, mint hat szírom, amelyet bemélyedések választanak el egymástól.

Amikor a vitalitás-egység a légkörben idestova cikázik, ragyogó ugyan, de majdnem színtelen, leginkább a fehér fényhez hasonlítható. De mihelyt felszívódik a lépnél lévő erőközpontról örvényébe, szétbomlik és különböző színű áramokra szakad, bár nem követi pontosan a mi spektrum beosztásunkat. Amikor a vitalitás-egységet alkotó atomok az örvénybe kerülnek, mindegyik küllő megragad egyet-egyét belőle, így például a sárgával töltött atomok az egyik küllő mentén, a zölddel töltöttek a másik küllő mentén futnak és így tovább, a hetedik pedig eltűnik az örvény közepén, a kerékagy-

ban. Ezek a sugarak azután különböző irányokban szaladnak szét, hogy mindegyikük elvégezze a maga munkáját a test éltetésében. Mindazonáltal, amint már mondtam, a színek beosztása nem azonos a mi nap-színképünkkel, hanem inkább hasonlít ahhoz a színrendezéshez, amit a magasabb színvonalakon, a kauzális, mentális és asztrális testeken láthatunk.

Így például a spektrum indigója megosztódik az ibolya és a kék sugár között, s így csak kettő marad a három szín helyett. Ezzel szemben a spektrum vörös színe két részre bomlik: rózsapirosra és sötétvörösre. A hat kisugárzás tehát: ibolya, kék, zöld, sárga, narancs és sötétvörös. A hetedik, a rózsapiros atom (helyesebben az első, mert ez az eredeti atom, amiben az erő először megjelent) lefut az örvény középpontján keresztül. A vitalitás ezek szerint hétszeres felosztású, de a testben öt főáramban terjed szét, úgy, ahogy azt egyes hindu könyvek is megírják,¹ ugyanis a kék és az ibolya sugár, valamint a narancs és a sötétvörös is egybeolvadnak, amikor a lép-központról kiáradnak.

1. Az ibolya-kék sugár felszökik a torokhoz, ahol megoszlanak látszik: világoskék része a torokközpontra áramlik és azt élteti, a sötétkék és az ibolya pedig továbbmegy az agyba. A sötétkék az agy alsó és középső részeire terjeszkedik ki, az ibolya pedig elárasztja a felső részét, és úgy látszik, a fejtetőn lévő erőközpontnak ad különleges erőt, amennyiben nagyrészt a központ külső részén lévő kilencszázhatvan szírom szívja fel.
2. A sárga sugár a szívre irányul, s miután ott elvégezte munkáját, egy része szintén az agyba megy és áthatja azt, főleg a legmagasabb erőközpont közepén lévő tizenkét szírmű virágra irányulva.
3. A zöld sugár elárasztja a hasüreget, és noha főleg a „solaris plexus”-ban összpontosul, nyilvánvalóan ez élteti a májat, a veséket és a beleket, valamint az emésztőszerveket általában.
4. A rózsaszínű sugár végigfut az egész testen az idegek mentén, – kétségtelen, hogy ez élteti az idegrendszert. Ezt nevezik általában vitalitásnak. Vagyis ez az a specializált vitalitás, amelyet az egyik ember könnyen átáraszthat egy másikba, akinél ez hiányzik. Ha az idegek nincsenek kellőképpen ellátva ezzel a rózsaszínű fényvel, érzékennyé és erősen ingerlékennyé válnak úgy, hogy a betegnek szinte lehetetlen egy helyzetben maradnia és a helyzetváltoztatás mégsem okoz megkönnyebbülést. A legkisebb zaj, vagy érintés kín, s nyomorultnak érzi magát. Ha ilyenkor egy egészséges ember elárasztja idegeit specializált vitalitással, ez rögtön megkönnyebbülést okoz, s a beteg a gyógyulás és béke érzése vesz erőt. Az egészségtől kicsattanó ember rendszeren jóval több vitalitást szív fel és specializál, mint amennyire a saját testének szüksége van, ezért állandóan sugározza a rózsaszínű atomok zuhatagát, akaratlanul erőt árasztván gyöngébb társaira anélkül, hogy ő maga bármit is veszítené. De azt is megteheti, hogy akaratereje megfeszítésével összegyűjti ezt az erőfelesleget, és szándékosan arra irányítja, akin segíteni kíván.

A fizikai testnek megvan a maga vak ösztönszerű tudata, ami a fizikai világban megfelel az asztrális világ vágy-elementáljának. Ez a tudat mindig iparkodik a testet a veszélytől megvédeni, vagy megszerezni számára, ami szükséges. Teljesen különáll magának az embernek a tudatától, és éppolyan jól működik az ego távollétében is, amikor a fizikai test alszik. Ő intézi valamennyi ösztönszerű mozdulatunkat és tartja folyvást működésben a szimpatikus idegrendszert, anélkül, hogy rá gondolnánk, vagy tudomásunk volna e működésről.

Ameddig úgynevezett éber állapotban vagyunk, ez a fizikai elementál szüntelenül védekezéssel van elfoglalva; állandóan résen van, és feszültségben tartja az idegeket és az izmokat. Éjjel, vagy bármikor, ha alszunk, elernyeszti az izmokat és idegeket és figyelmét a vitalitás felszívására és a fizikai test helyreállítására szenteli. E munkájának legeredményesebb része az éjjel első felére esik, mert akkor még sok a vitalitás; közvetlen hajnal előtt ellenben a napfényből visszamaradt vitalitás csaknem teljesen kimerült. Ez az oka annak a lankadt és ernyedtebb érzésnek, amit a kora hajnali órákban érzünk; és ez az oka annak is, hogy olyan sok beteg hal meg abban az időtájtban. Ezt fejezi ki az

¹ „Hozzájuk szólt a fő-élet: Ne vesszettek el csalódásban: Én magam ötre oszolva, fenntartom ezt a testet támogatással.” Prashnopanishad, II.3. „Ebből ered ez a hét láng.” U.o. III. 5.

a régi közmondás is, hogy "egy óra alvás éjfél előtt felér kettővel éjfél után". A fizikai elementál e munkájának köszönhető az álom erős regeneráló hatása, amit gyakran még akkor is tapasztalhatunk, ha nem volt több pillanatnyi elbóbiskolásnál.

Ez a vitalitás valóban tápláléka az éterikus testmáshoz és épp annyira szüksége van rá, mint a fizikai test sűrűbb részének az eledelre. Innen van az, hogy ha a test bármely okból nem képes vitalitást készíteni sejtszöveti táplálására (mint pl. betegség, fáradtság és öregség esetén), a fizikai elementál iparkodik a mások testében elkészített vitalitást magába szívni. Gyakorta innen van elgyöngülésünk és kimerülésünk, ha egy ideig vitalitáshiányban szenvedő személy mellett ültünk, mert ő kiszívta belőlünk a rózsaszínű atomokat, mielőtt mi kivonhattuk volna belőlük energiájukat.

A növényvilág is felszívja ezt a vitalitást, de úgy látszik, legtöbb esetben csak kis részét használja fel. Sok fa csaknem ugyanazokat az alkatrészeket vonja ki belőle, mint az ember éteri testének magasabbrendű részei, aminek az az eredménye, hogy miután felhasználták a szükséges mennyiséget, a kivetett atomok éppen azok a rózsaszínű fénnyel telítettek, amelyekre az ember fizikai sejtjeinek szüksége van. Ez egész különösen áll a fenyőre és az eukaliptuszra. Következésképpen ezeknek a fákknak már a közelsége is egészséget és erőt ad azoknak, akik ennek az éltető elemnek hiányától szenvednek, – vagyis, akiket ideges embereknek nevezünk. Idegesek, mert testük sejtjei éhesek és az idegességet csak a sejtek táplálásával lehet enyhíteni. Ennek pedig gyakran az a legegyszerűbb módja, ha kívülről ellátjuk őket azzal a különleges vitalitással, amire szükségük van.

5. A narancsszínű sugár a gerinc aljához áramlik és innen a nemi szervekhez, minthogy működése egy része ezekkel szorosan összefügg. Ez a sugár úgy látszik, magába foglalja nemcsak a narancs színt és a sötét vöröset, hanem bizonyos mennyiségű sötétibolyát is, mintha a spektrum kört alkotva összeérne és a színek egy alacsonyabb oktávon újra kezdődnének. A normális embernél ez a sugár élteti a hús vágyait, és úgy látszik, behatol a vérbe is és fenntartja a test hőmérsékletét. Ha azonban az ember állhatatosan ellenáll alacsonyabb természetének, ezt a sugarat hosszú és eltökélt erőfeszítéssel felfelé irányíthatja az agy felé, ahol mindhárom alkatrésze figyelemreméltó változáson megy át. A narancsszín tiszta sárgába emelkedik, és az intellektus erőinek határozott fokozódását idézi elő; a sötétvörös karminvörösé válik, és erősen növeli az önzetlen vonzalom képességét; a sötét ibolya pedig gyönyörű halvány ibolya lesz és élénkíti az ember természetének spirituális részét. Aki véghezviszi ezt az átváltoztatást, azt fogja észlelni, hogy érzéki vágyak többé nem zaklatják. S ha majd rákerül a sor, hogy felélessze a kígyótüzet, ennek a folyamatnak a legnagyobb veszélyei nem fogják őt fenyegetni. Ha az ember végleg befejezte ezt az átváltozást, ez a narancsszínű sugár egyenesen lefut a gerincoszlop alján lévő központba, innen pedig a gerincoszlop üregében felrohan az agyba.

Vitalitás és egészség

A vitalitás folyama ezekben a különféle áramokban szabályozza az egészséget a testnek azokban a részeiben, amelyekkel összeköttetésben van. Például, ha valakinek rossz az emésztése azt minden éteri látással bíró rögtön észreveszi, mert vagy a zöld áram folyása és működése lomha, vagy mennyisége kisebb aránylag, mint lennie kellene. Ahol a sárga áram teljes és erős, ez jelzi a szív működésében az erőt és szabályosságot, jobban mondva okozza, miközben e központ körül áramolva, áthatja a rajta keresztül folyó vért, és azzal együtt szétárad az egész testben. Mindazonáltal marad belőle elég az agy számára is, és a magasrendű bölcséleti és metafizikai gondolat ereje úgy látszik, nagyrészt e sárga áram tömegétől és tevékenységétől függ, de nem kevésbé a fej tetején lévő erőközpontból nyíló tizenkét szirmú virág megfelelő felébredésétől is.

A magasrendű spirituális típusú gondolatok és érzelmek javarészt az ibolyaszínű sugártól függenek, míg a közönséges gondolat erejét a sárga részekkel kevert kék működése ösztönzi. Megfigyelték, hogy a hülyeség némely eseténél mind a sárga, mind az ibolyakék vitalitás áramlása az agy felé csaknem teljesen pang. A világoskék szín rendkívüli tevékenysége, vagy tömege, minthogy ez a torokközponthoz kapcsolódik, a torokban lévő fizikai szervek egészségére és erejére hat ki. Ez adja

például a hangszálak erejét és rugalmasságát, ami szónokok, vagy nagy énekesek esetében briliáns előadókészségben jut kifejezésre. Gyöngesség, vagy betegség a test bármelyik részében együtt jár a vitalitás áramlásának hiányosságával az illető testrészben.

Amint a különféle atomok megteszik munkájukat, a vitalitástöltés kivonódik belőlük éppen úgy, mint az elektromos töltés esetében. A rózsaszínű sugarat hordozó atomok fokozatosan elhalványulnak, amint végigsuhannak az idegeken, azután kivetődnek a testből a pórusokon keresztül. Így keletkezik az, amit „Man Visible and Invisible” (A látható és a láthatatlan ember) c. könyvemben "egészség-aurának" nevezünk. Mire kijutnak a testből, legtöbbjük elveszítette rózsaszínű fényét, úgy, hogy a kisugárzás általában kékes-fehér. A sárga sugárnak az a része, amelyet a vér köt le, és amely vele kering a testben, ugyanilyen módon veszíti el sajátos színét.

Az atomok, miután ily módon kiürítették vitalitás-töltésüket, vagy beolvadnak valamelyik vegyületbe, amelyek folyvást keletkeznek a testben, vagy kikerülnek belőle a pórusokon és egyéb rendes utakon. A zöld sugár kiürült atomjai például, amely sugár főleg az emésztő folyamatokkal van összefüggésben, úgy látszik, a test közönséges hulladék anyagának részét képezik, és ezzel együtt távoznak; ugyanez a sorsa az átlagembernél a narancsvörös atomjainak. A kék sugárhoz tartozó atomok, amelyek a torok-központnál használódnak el, rendszeren a lélegzet kilehelésével hagyják el a testet; azok pedig, amelyek a sötétkék és ibolya sugarakat alkotják, rendszeren a fejtetőn lévő központon keresztül illannak el.

Ha a tanulmányozó megtanulta a narancsvörös sugarat úgy irányítani, hogy az is a gerincen haladjon felfelé, ennek, valamint az ibolyakék sugárnak üres atomjai a fejtetőből áramlanak ki tüzes sugarakként. Ezt gyakran ábrázolják lángalakban a Buddha és más nagy szentek képmásain. Az életerőtől kiürült atomok éppen olyanok, mint bármely más atom; a test magába von belőlük annyit, amennyire szüksége van és beolvasztja a folyvást létrejövő vegyületekbe, a többiek ellenben, ha nincs rájuk szükség, kivetődnek a legcélszerűbb úton-módon.

A vitalitás beáramlása valamelyik központba, vagy átáramlása rajta, sőt annak felerősödése sem tévesztendő össze a központ teljesen eltérő fejlődésével, ami az emberi fejlődés egy későbbi fokán a kígyótűz felébredésével következik be. Mindnyájan szívünk fel vitalitást és specializáljuk, de sokan nem hasznosítják teljes mértékben, mert életük sok szempontból nem olyan tiszta és egészséges, sem pedig olyan észszerű, amilyennek lennie kellene. Az, aki testét húsevással, alkohollal vagy dohányzással eldurvítja, sohasem használhatja ki vitalitását olyan teljesen, mint a tisztább életű ember. Lehetséges és gyakran előfordul, hogy egyes emberek, akik nem élnek tiszta életet, fizikailag erősebbek sok tisztább életű embernél; ez az ő egyéni karmájuktól függ; de ha az adottságaik egyenlők, a tiszta életű ember óriási előnyben van.

A vitalitás nem magnetizmus

Az idegeken végigáramló vitalitást nem szabad összetévesztenünk azzal, amit az ember magnetizmusának szoktunk nevezni, s ami az ő saját, önmagában kitermelt ideg-fluiduma. Ez a fluidum tartja fenn az éteri anyag állandó keringését az idegek mentén, s az erekben keringő vérnek felel meg. Amint a vér eljuttatja az oxigént a test minden részébe, úgy viszi ez az éteri áram (az u.n. magnetizmus) a vitalitást az idegek mentén. Az ember éteri testének részecskéi épp úgy szüntelenül cserélődnek, mint a sűrűbb testé; a magunkhoz vett táplálékkal és a belélegzett levegővel éteri anyagot is veszünk fel; ezt asszimilálja a test éteri része. A pórusokon keresztül nemcsak gáznemű, de éteri anyagok is távoznak úgy, hogy ha két személy közel van egymáshoz, mindegyik szükségképpen sokat elnyel a másik fizikai kisugárzásából.

Hipnotizálásnál a hipnotizáló akarata megfeszítésével nagy mennyiséget gyűjt össze ebből a magnetizusból (vagy éteri áramból) és beleveti a másikba. Ez úgy történik, hogy annak idegfluidumát valamely testrészéből visszazorítja, és a sajátjával helyettesíti. Mivel pedig ennek az idegi keringésnek központja az agy, ez az eljárás a hipnotizált testrész a hipnotizőr agyának uralma alá hajtja, s ilyenképpen a beteg ezt érzi, amit a hipnotizőr akar. Ha pedig a hipnotizőr áldozatának agyából teljeses kiszorítja annak saját magnetizmusát, és a magáéval tölti fel, akkor a másik csak

azt gondolhatja, és csak azt teheti, amit a hipnotizáló akar, s így egy időre teljesen uralma alá kerül. Még akkor is, ha a magnetizáló gyógyítani próbál és erőt önt betegébe, elkerülhetetlen, hogy a vitalitással együtt ne adjon át sokat a saját kisugárzásaiból is. Világos, hogy ha a magnetizáló valamely betegségben szenved, könnyen átadhatja kezeltjének azt is. Ennél is fontosabb megfontolás az, hogy még ha orvosi szempontból tökéletesen egészséges is, morális és intellektuális tökéletlenségek is vannak, melyeket a magnetizáló – minthogy a fizikai árammal asztrális és mentális anyagot is vet betegének testébe – könnyen átadhat.

A vitalitás, akár a fény és a hő, szüntelenül árad a napból, de gyakran támadnak akadályok, amelyek miatt nem éri el teljes mennyisége a földet. A zord és borús égökben, melyeket oly hibásan mérsékelteknek neveznek, gyakran előfordul, hogy az eget napokig nehéz felhőtakaró borítja, ez pedig a vitalitást éppúgy befolyásolja, mint a világosságot. Nem akadályozza meg teljesen az áthatolását, de érzékenyen csökkenti mennyiségét. Ezért apad le a vitalitás a borongós, sötét időben. Ilyenkor minden élőlényt elfog valami ösztönszerű sóvárgás a napfény után.

Ha ilyenképpen a vitalizált atomok szűkösebben fordulnak elő, a robosztus ember megnöveli fel szívó képességét, nagyobb területet szív ki és így erejét a normális színvonalon tartja. Betegek és gyengébb idegzetű emberek azonban, akik erre nem képesek, gyakran komolyan szenvednek és érzik, hogy legyöngülnek, és ingerlékenyek lesznek anélkül, hogy tudnák miért. Hasonló okokból télen lecsökken a vitalitás a nyárihoz képest; mert még ha napsütéses is az a rövid téli nap, ami ritkaság, szembe kell néznünk a hosszú és szomorú téli éjszakával, amelynek tartama alatt abból a vitalitásból kell élnünk, amit a nappal felhalmozott légkörünkben. A hosszú nyári nap viszont, ha derűs és felhőtlen, annyira áthatja a légkört vitalitással, hogy rövid éjjele alig számít.

A vitalitás kérdésének tanulmányozása után az okkultista kénytelen elismerni, hogy a napfény – hőhatásától is eltekintve – a tökéletes egészség elérésének és megtartásának egyik legfontosabb tényezője, aminek hiányát semmi egyéb nem kárpótolhatja. Mivel pedig a vitalitás nemcsak a fizikai világra árad, hanem a többi világra is, nyilvánvaló, hogy ha más tekintetben is kielégítőek a körülmények, érzelem, intellektus és spiritualitás legjobban érvényesül tiszta ég alatt, a napfény megbecsülhetetlen segítségével.

Ennek a fajta vitalitásnak minden színe éteri; mégis azt tapasztaltuk, hogy működésük bizonyos párhuzamot mutat az asztrális test hasonló árnyalatainak tulajdonított jelentőséggel. Világos, hogy a helyes gondolat és a helyes érzelem hat a fizikai testre és növeli azt a képességét, hogy a jólétéhez szükséges vitalitást asszimilálja. Az Úr Buddhának tulajdonítják azt a mondást, hogy az első lépés a Nirvána útján a tökéletes fizikai egészség. Hogy ezt elérjük, követnünk kell a Nemes Nyolcszoros Ösvényt, amelyet Ő kijelölt. „Keressétek előbb az Isten Országát és az Ő igazságát, és mindezek a dolgok megadatnak nektek” – igen, még a fizikai egészség is.

V. fejezet A táj hatása

Az időjárás

Az időjárás szeszélyessége közmondásos, s ámbár jelenségeinek megfigyelése és tanulmányozása képessé tett bennünket arra, hogy bizonyos korlátok között jósolni merjünk, a legtöbb változás végső oka még mindig elsiklik előlünk. És ez mindig így lesz, amíg csak meg nem értjük, hogy más szempontokat is tekintetbe kell vennünk, nemcsak a hidegnek és a melegnek, vagy a sugárzásnak és csapadéknak hatásait. A föld maga is élő valami. Ezt az anyagi golyót egy óriási lény használja fizikai testeként. Ez a lény nem adeptus vagy angyal, sőt egyáltalán nem magas fejlettségű valaki; inkább gigászi természetszemléletnek lehet elképzelni, akinek egyik testetöltése ez a mi földünk. Előző testetöltése természetesen a hold volt, mert ez volt az utolsó lánc negyedik bolygója s ugyanily természetes, hogy legközelebbi testetöltése földlancunk befejezése után a következő lánc negyedik bolygója lesz. Ennek a lénynek a természetéről, vagy fejlődésének minemüségéről csak keveset tudhatunk, de ehhez sincs is semmi közünk. Mi az ő számára csak olyanok vagyunk, mint testének

parányi mikrobái, vagy élősdije, és nagyon valószínű, hogy még jelenlétünket sem veszi észre, mert bármit teszünk is, nem lehet olyan jelentős, hogy hatással legyen rá.

Számára a földet körülvevő légkör olyasmi lehet, mint egy aura, vagy talán még inkább annak az éteri anyagból lévő vékony rétegnek felel meg, ami az ember sűrű fizikai testének felületén alig hogy túlterjed. És éppúgy, mint ahogy minden változás, vagy zavar, ami bennünk végbemegy, hatással van erre az éter-rétegre, a föld szellemének állapotában történő minden változás hat a légkörre is. E változások némelyike valószínűleg szakaszos és szabályos, mint a mi lélegzésünk és szívverésünk, vagy más egyenletes mozgás, mint például a sétálás. Mások viszont szabálytalanok és alkalmiak, mint pl. az a változás, amikor az ember hirtelen megriad, vagy indulatkitörésbe jön.

Tudjuk azt, hogy a heves érzelem, bár eredete az asztrálison van az ember fizikai testében kémiai változásokat, és hőmérsékletemelkedést hoz létre. Akármi felel is meg az ilyen érzelmeknek a föld szelleménél, az szintén okozhat vegyi átalakulásokat az ő fizikai testében is, valamint hőmérséklet-változásokat közvetlen környezetében. A légkör hőmérséklet-változásai szelet jelentenek; a hirtelen és heves változások vihart; a föld felülete alatt végbemenő vegyi átalakulások pedig nem ritkán földrengéseket és tűzhányó-kitöréseket okoznak.

Az okkultizmus egy tanulmányozója sem eshet abba a közönséges tévedésbe, hogy ezeket a kitöréseket, mint amilyen a vihar és a tűzhányók munkája rossznak tekintse, csak azért, mert olykor emberéleteket pusztítanak el. Tudnia kell, hogy akármi legyen is a közvetlen ok minden, ami történik, az igazságosság változhatatlan törvényéből folyik, és hogy Az, aki a dolgokat igazgatja, minden bizonnyal jól igazgatja. A természet jelenségeinek ezt az aspektusát azonban egy későbbi fejezetben fogjuk tárgyalni.

Nem lehet vitás, hogy az emberekre az időjárás erősen és különbözőképpen hat. A vélemények általában megegyeznek abban, hogy a borús idő lehangoló, de ez főként abból a már előzőleg tisztázott tényből következik, hogy ahol nincsen napfény, ott hiányzik a vitalitás. Vannak azonban, akik valósággal élvezik az esőt, a havazást, vagy az erős szelet. Az időjárási viszontagságokban van valami, ami határozott élvezetet okoz az ilyen embereknek, gyorsítja rezgéseiket, és természetük alaphangjával összhangzásban van.

Valószínű, hogy ezt egyáltalában nem, vagy nem elsősorban a fizikai megnyilvánulások okozzák. Az ok inkább az, hogy a föld szellemének aurájában történő változás (ami a jelenséget létrehozza, vagy vele egybeesik) olyasvalami, amivel az ő szellemük rokonszenvezik. Ennek még határozottabb példája a zivatar hatása. Sokan vannak, akikben ez a legyőzhetetlen félelemnek furcsa érzését kelti, ami általában nincsen arányban az esetleg bekövetkező fizikai veszedelemmel. Másokból viszont a villámlásos zivatar vad elragadtatást vált ki. Az elektromosság befolyása a fizikai idegekre kétségkívül szerepet játszik ezeknek a szokatlan érzelmeknek létrejöttében, de igazi okuk ennél mélyebben van.

A hatás, amit az emberekben ezek a különféle megnyilvánulások létrehozhatnak, attól függ, hogy vérmérsékletükben milyen fajtájú elementális esszencia van túlsúlyban. Ezeket a középkori kutatók összhangzó rezgéseik alapján föld-, víz-, levegő- és tűz-jellegűnek nevezték. Pontosan így módon környezetünk különféle alkotó elemei kisebb, vagy nagyobb hatással lesznek ránk, aszerint, hogy alkatunkban melyik jelleg dominál. Akik a föld-befolyásra a legérzékenyebbek, alaposan meg fogják gondolni, milyen talajra építik házukat, s nem sokat törődnek azzal, van-e víz a közelben, vagy nincs. Aki viszont a legkészségesebben a víz kisugárzására válaszol, nem sokat gondol a talajjal, ha tengert, vagy más vizet láthat ablakából könnyen elérhető távolságban.

A kőzetek

Minden természeti tárgy folytonosan árasztja ránk hatásait, még a föld is, amelyen járunk. Minden kőzetnek és talajfajtának megvan a maga különlegessége s köztük oly nagyok a különbségek, hogy hatásukat semmiképpen sem lehet figyelmen kívül hagyni. Ennek a hatásnak létrejöttében három tényező szerepel: magának a kőzetnek az élete, a kőzet asztrális hasonmására jellemző elementális esszencia típusa, végül a közelébe vonzódo természetszellemek milyensége. A kőzet élete

egyszerűen a Második Nagy Kiáradás élete, ami elérkezett az ásványvilág éltetésének fokozatáig. Az elementális esszencia pedig ugyanennek az isteni életnek egy későbbi hulláma, ami egy lánc-korszakkal a másik mögött jár, és anyagba merülésének folyamán még csak az asztrális világig jutott. A természetszellemek egy egészen más fejlődéshez tartoznak, amire megfelelő helyen még visszatérünk.

Jegyezzük meg jól, hogy minden talajfajtának, akár gránit, homokkő, kréta, agyag, vagy láva, megvan a maga határozott befolyása arra, aki rajta él, és ez a befolyás sohasem szűnik meg. Éjjel és nappal, télen és nyáron, évről-évre működik ez az állandó hatás, és megvan a maga szerepe a fajok és földterületek, típusok és egyének kialakításában egyaránt. Mindezt a hivatalos tudomány eddig csak kevésbé ismerte fel, de kétségtelen, hogy az eljövendő időkben ezeket a hatásokat alaposan fogják tanulmányozni, a jövő orvosai pedig számításba veszik őket és a talajváltozást épp úgy előírják betegeiknek, mint a levegőváltozást.

Egészen más és határozott hatás-sorozat működik ott, ahol víz van, akár tó, folyó, vagy tenger. Mindnél erős hatások vannak, amelyek különbözőképpen működnek, de leghatékonyabb és legfel-tűnőbb az eredmény a tengerrel kapcsolatban. Három tényezőt kell itt is tekintetbe venni: magát a víz életét, az abban működő elementális esszenciát, és a hozzákapcsolódott természetszellemeket.

A fák

A növényi birodalom ugyancsak erős befolyást sugároz ki, és a különféle fa- és növényfajták hatása nagyon változó. Akik ezt a tárgyat nem tanulmányozták különösképpen, azok mind túl kevésre becsülik a növényi élet által nyilvánított erőt, képességet és értelmet. Erről The Christian Creed (A keresztény hit) című könyvemben már írtam, nem akarok tehát ismétlésbe bocsátkozni, hanem arra akarom a figyelmet felhívni, hogy a fáknak – különösen az öreg fáknak – erős és határozott egyéniségük van, ami méltán megérdemli a "lélek" nevet. Ez a lélek, bár csak időleges abban az értelemben, hogy még nem reinkarnálódó lény, a maga nemében tekintélyes erővel és értelemmel bír.

A fa lelke kifejezett rokonszenvet és ellenszenvet érez, s tisztánlátással érzékelhető, amint a napfényre, vagy esőre élénk rózsaszínű felvillanással mutatja ki örömét. Ugyancsak kifejezetten élvezzi azoknak jelenlétét, akiket megkedvelt, vagy akiknek rezgései harmonizálnak vele. Emerson, úgy látszik, megértette ezt, mert a fákról szólva ezeket mondja: "Biztos vagyok benne, hogy hiányzom nekik. Ha elmegyek, búsulni látszanak, s tudom, hogy felvidulnak, ha visszatérek hozzájuk, és kezet fogok legalsó ágaikkal". (Id.Hutton: Reminiscences.)

Egy öreg erdei fa a növényi élet magas fokán áll, s ha ebből a birodalomból kikerül, akkor nem az állati élet legalacsonyabb fokozatára megy át. Némely esetekben egyénisége még arra is elegendően kialakult, hogy időlegesen fizikai testén kívül is megnyilvánulhasson, s ilyenkor gyakran emberi alakot vesz fel. Más naprendszerekben a dolgok másként lehetnek elrendezve, de a miénkben az Istenség az emberi alakot választotta ki a legmagasabb rendű értelem hordozójául, s ennek kell a végső tökéletességig jutnia rendszerének fejlődése során. Ezért is van meg mindig a hajlandóság az élet alacsonyabb rendű formáiban is arra, hogy ezt a formát elérjék s a maguk kezdetleges módján azt higgyék; már birtokában vannak.

Ez történik akkor is, amikor a gnómok, vagy tündérek, akiknek fluidikus teste az asztrális, vagy éterikus anyagból akarati úton könnyen formálható, gyakorta olyan alakot öltenek, ami megközelíti az emberi külsőt. Ugyanígy, ha a fa lelke képes önmagát kihelyezni és láthatóvá tenni, csaknem mindig emberi alakban lesz látható. Kétségtelenül ezek voltak a klasszikus idők dryádjai. Az ilyen alakok alkalmi megjelenésének tulajdonítható a fák imadásának elterjedt szokása is. Omne ignotum pro magnifico; ha a kezdetleges ember meglátta, hogy a fából egy hatalmas, komoly emberi alak lép elő, az már valószínűleg elegendő volt az ő tudatlanságának, hogy ott oltárt emeljen és imádjja azt az alakot, el sem tudván képzelni, hogy a fejlődésben ő maga sokkal előbbre van, mint amaz, aki az emberi alak felvételével mutatja ki ennek a ténynek elismerését.

A növény ösztönének okkult oldala szintén rendkívül érdekes. Az ösztön legfontosabb tárgya, akár csak némely embernél, mindig a családalapítás és a fajfenntartás. Bizonyára élénk örömet érez,

ha ez sikerül neki, azután örül virágai szépségének és színének, meg annak, hogy a méhek és egyéb rovarok körülöngik. Kétségtelen hogy a növény érzi a reá árasztott csodálatot és élvezi is. Megérzi az ember szeretetét és a maga módján viszonzja.

Ha mindezt észben tartjuk, könnyen megértjük, hogy a fák sokkal nagyobb befolyást gyakorolnak az emberekre, mint ahogy azt közönségesen feltételezik, és hogy aki rászánja magát arra, hogy rokonszenves és barátságos kapcsolatokat teremtsen minden szomszédjával, a növényekkel épp úgy, mint az állatokkal és az emberekkel, az sokkal többet adhat és kaphat is egyúttal, olyant, amiről az átlagembernek fogalma sincs. Így életét teljesebbé, tágabbá és sokkal gazdagabbá teheti.

A hét típus

Az okkultisták a növényvilágot annak a hét nagy típusnak alapján osztályozzák, amelyekről a bolygókkal kapcsolatban az előző fejezetben már beszéltünk. E hét típus mind még hét altípusra oszlik. Ha a növényi birodalmat táblázatba próbálnánk foglalni, akkor ezek az osztályok természetesen függőlegesek volnának, nem vízszintesek. A fák nem az egyik típusban volnának, a bokrok nem a másodikban, a páfrányok nem egy harmadikban és így tovább, hanem mindegyikből található volna mind a hét típusban, úgy, hogy a felmenő skála minden lépése minden vonalon képviselve lenne. Úgy lehetne kifejezni, hogy amikor a Második Kiáradás kész a leszállásra, akkor hét nagy vezeték hét-hét altípussal vár kiválasztásra. A leszállásra kiválasztott vezeték bizonyos színezetet ad, egy sor temperamentumbeli jellegzetességet s ez mindig megmarad. Bár az élet önmaga kifejezésére valamennyi típusból választ anyagot, mégis a saját típusa marad túlsúlyban, a mindig felismerhető lesz, hogy ehhez és nem egy másik típushoz tartozik. Fejlődésének befejeztével pedig megdicsőült szellemi erőként tér vissza az Istenségbe, amelyből eredetileg szunnyadó potencialitásként kiemelkedett.

A növényi birodalom csupán egy fokozat ezen a mérhetetlen úton, de a különféle típusok mégis megkülönböztethetők benne éppúgy, mint az állati és emberi lényekben is. Valamennyinek megvan a maga különleges befolyása, ami az egyik emberre megnyugtató és segítő, a másokra zavaró és izgató, a harmadikra pedig közömbös lehet aszerint, hogy az illető milyen típusú és hogy abban az időpontban milyen állapotban van. Képzettségre és gyakorlatra van szüksége a tanulmányozónak, hogy helyesen tudja a különféle növényeket és fákat osztályba sorolni, de minden érzékeny ember előtt nyilvánvaló a magnetikus kisugárzásnak az a különbsége, ami a tölgy és a fenyő, a pálma és a banán, az olajfa és az eukaliptusz, a rózsa és a lilium, az ibolya és a napraforgó között van. Egy angliai erdő, egy trópusi vadon, Ausztrália vagy Új-Zéland bozótjai egymástól mérhetetlenül eltérő "érzést" keltenek az emberben.

Az állatok

Az ember sok ezer éven át oly kegyetlennek mutatkozott, hogy a vadállatok mind félnek tőle és elkerülik. Emiatt az állatvilág hatása az emberre tulajdonképpen a háziállatokra korlátozódik. Velük való viszonyunkban a mi befolyásunk rájuk természetesen sokkal hatékonyabb, mint az ő befolyásuk miránk, mégis ez utóbbi sem hanyagolható el. Azt, aki valóban barátságot kötött egy állattal, gyakran igen erősen segítik és erősítik az állatnak reá sugárzó érzelmei. Mivel az ember fejlettebb lény, természetesen nagyobb szeretetre is képes, mint az állat. De az állat szeretete rendszerint összpontosítottabb, és valószínű, hogy inkább beleadja egész energiáját, mint az ember.

Az a tény, hogy az ember fejlettebb, azt hozza magával, hogy érdeklődése többrétű és figyelme szétszóródik. Az állat gyakran természetének minden erejét egyetlen irányba árasztja, s ezáltal erősebb hatást hoz létre. Az embernek ezer más dologra kell gondolnia s ezért szeretetének árama szükségképpen változó. Ha a kutyában vagy a macskában igazi nagy szeretet fejlődik ki, az, egész életét betölti s ez az erő állandó áramban mindig a szeretet tárgya körül kering. Ez olyan tényező, aminek értékét semmiképpen sem lehet figyelmen kívül hagyni.

Hasonlóképpen, ha egy ember annyira gonosz, hogy kegyetlenségével kihívja maga ellen a háziállatok félelmét és gyűlöletét, akkor az igazságos visszatérítés révén a rá irányuló ellenszenv-erők középpontjává válik. Az ilyen magatartás ugyanis a természetszellemeknél és más asztrális és éterikus lényeknél erős méltatlankodást vált ki, nem is szólva a helyes gondolkodású emberekről, akár testben élnek, akár nem.

Az emberek

Mivel súlyos igazság rejlik abban, hogy nem tanácsos az embernek úgy viselkedni, hogy kutyája vagy a macskája ne szeresse, vagy éppen féljen tőle, világos, hogy ez a szempont még nagyobb nyomatékkal alkalmazható a környezetünkhöz tartozó emberek esetében. Lehetetlen túlbecsülni annak a fontosságát, hogy az ember megnyerje azoknak barátságos érzületét, akikkel állandóan érintkezik. Tehát nem lehet túlbecsülni a tanítónak a tanítványaival, a kereskedőnek az alkalmazottaival, a tisztnek a legénységgel, szemben bevezetett érzelmi kapcsolatait, jóllehet mindez egészen külön áll a fizikai világban létrehozott nyilvánvaló hatásoktól. Ha valaki, a felsorolt hivatások bármelyikében, képes arra, hogy alárendeltjeinek rajongó szeretetét fölkeltsse, gyújtóponttá válik, amelyben az ilyen erőknek áramai állandóan találkoznak. Ez nemcsak nagymértékben felemeli és erősíti, hanem arra is képessé teszi – ha megért valamit az okkult törvények működéséből – hogy sokkal inkább hasznára legyen azoknak, akik így vonzódnak hozzá, és többre menjen velük, mint ami egyébként lehetséges volna.

Ennek az eredménynek az elérésére a legkevésbé sem szükséges, hogy véleményeik egyezzenek. Mentális magatartásunknak semmi kapcsolata sincs azzal a különleges hatással, amivel jelenleg foglalkozunk, mert ez csak az erős és barátságos érzelmek dolga. Ha az érzelmek netalán ellenséges természetű – ha az illetőtől félnek, vagy megvetik – akkor az ellenszenv áramai folynak feléjük állandóan, magasabb testeiket gyengítve és rezgéseikbe diszharmóniát hozva. Azonkívül elzárják előtte azt a lehetőséget, hogy kielégítő és eredményes munkát végezzen a gondjaira bízottakkal.

Itt nemcsak a kiküldött érzelmek erejéről van szó. A hasonló hasonló vonz az asztrális világban éppúgy, mint a fizikaiban. A légkörben mindig úszik egy sereg elmosódó gondolat, némelyik jó, némelyik rossz, de valamennyinek egyformán megvan az a hajlandósága, hogy a saját típusához tartozó határozottabb gondolatformákat megerősítse. Vannak azután alacsonyrendű természetszellemek is, amelyek élvezik a harag és a gyűlölet nyers rezgéseit, és ezért nagyon is készek arra, hogy a hasonló minőségű áramokba belevegyék magukat. Ezzel megerősítik a hullámzást, és friss életet hoznak bele. Mindez fokozza a hatást, amit a kedvezőtlen gondolatok és érzelmek egy pontban összefutó áramai keltenek.

Mondják, hogy az embert barátjáról lehet megismerni. Az is értékben igaz, hogy az embert társasága alakítja, mert akikkel állandóan együtt van, azok öntudatlanul folyton befolyásolják és fokként egyre jobban összhangba hozzák a saját magukból kibocsátott rezgésekkel. Aki sokat van egy széles látókörű, emelkedett szellemű ember társaságában, annak kitűnő alkalma van arra, hogy maga is széles látókörűvé és emelkedett szelleművé legyen, mert egy állandó, bár nem észlelhető nyomás egyre ebbe az irányba tereli, s így könnyebb lesz ezen a módon növekedni, mint bármi más módon. Ugyanígy, aki idejét a kocsmában vesztegeti, lusta és romlott emberek körében, az valószínűleg végül is lustává és romlottá lesz. A dolgok rejtett oldalának tanulmányozása nagy nyomatékkal igazolja a régi közmondást, hogy aki korpa közé keveredik, megeszik a disznók.

Keleten jól felismerték ezt a tényt, hogy egy nálunk fejlettebb személyiséggel való szoros kapcsolatnak óriási befolyása van. Ők tudták azt, hogy a tanítvány képzésének legfontosabb és leghatásosabb része az, ha állandóan tanítója közelségében él, – mintegy fürdik aurájában. A tanító különféle testeit, mind egyenletesen és erőteljesen rezegnek és a rezgés sokkal magasabb rendű és szabályosabb annál, amire a tanítvány egyelőre képes. Pár pillanatra azonban már felérhet odáig. A tanító erősebb gondolathulláminak állandó nyomása időnként folyamán azonban fokozatosan felemeli tanítványa gondolatát is ugyanarra az alaphangra. Akinek zenei hallása egyelőre még kezdetleges, nem

képes a hangközöket egyedül helyesen leénekelni; ha azonban ének közben olyanhoz csatlakozik, aki már jól kiképezte hallását feladata könnyebbé válik – ez megközelítő hasonlatul szolgálhat.

A nagy előny az, hogy a tanítónak ez az alaphangja állandóan zeng, tehát éjjel hatással van a tanítványra anélkül, hogy ezzel bármelyiküknek külön kellene törődnie. A tanítvány testeiben természetesen szüntelenül változásnak és növekedésnek kell végbemennie, mint a többi emberében is. De a tanítóból kisugárzó erőteljes hullámzás megkönnyíti, hogy ez a növekedés a helyes irányba történjék, és rendkívül megnehezíti, hogy más útra térjen. Olyan ez, mint amikor a törött lábat sínek biztosítják, hogy gyógyulása csakis a helyes irányban történhessék, s valahogy el ne torzuljon.

A szellemi tanító gondosan irányított befolyásához képest a gépiesen és céltudatosság nélkül cselekvő átlagember még századrésznyi hatást sem tud kifejteni. A számbeli többség azonban bizonyos mértékben helyettesítheti a hiányzó egyéni erőt. Ezért van az, hogy embertársaink véleményének és érzelmeinek szüntelen, bár észrevehetetlen nyomása rendszerint oda vezet, hogy sok előítéletüket magunkévá tesszük anélkül, hogy észrevennénk. Egyáltalában nem kívánatos, hogy az ember mindig egyféle társaságban legyen és csak egyféle véleményt halljon. Nagyon is szükséges, hogy többféle felfogást is megismerjen, mert csak így tanulhatja meg, hogy valamennyiben meglássa a jót. Csakis akkor formálhat magának olyan véleményt, amit némi joggal valódi ítéletnek lehet nevezni, ha az ügynek mindkét oldalát alaposan megismerte. Az előítéletes ember mindig és szükségképpen tudatlan. Tudatlanságát csak úgy lehet eloszlatni, ha kiemeljük őt saját szűk köréből, megtanítva arra, hogy a dolgokat maga vizsgálja meg. Így a valóságnak megfelelően, s nem a tudatlanok elképzelése szerint fogja látni a dolgokat.

Utazás

Hogy mennyire befolyásol minket saját környezetünk, azt csak akkor látjuk meg, ha egy időre kilépünk belőle. Ennek leghatásosabb módja, ha idegen országokba utazunk. De az igazi utazás nem az, amikor az egyik nagy társas utazásból a másikba sodródunk, ezalatt mindig csak honfitársainkkal érintkezünk, mindenben mérgeződve, ami a mi kis körünk szokásaitól eltér. Az utazás inkább annyit jelent, hogy bizonyos ideig nyugodtan éljünk valami idegen országban, s megpróbáljuk, az ottani embereket valóban megismerni és megérteni; azután igyekezzünk tanulmányozni a szokásokat, megtudni, miért keletkeztek s mi bennük a jó, ahelyett, hogy kereken elvetnénk őket csak azért, mert idegenek. Aki így cselekszik, az hamarosan fel fogja ismerni a különféle fajok jellemző vonásait, és látni fogja az alapvető sajátságokat, amik az angolt az irtól, az amerikaiat az industól, a bretont a sziciliaitól megkülönböztetik. De azt is felismeri, hogy e sajátságok egyike sem különb, mint a másik, csak olyanok, mint a színek a szivárványban és mindegyikre szükség van, mint egy-egy tételre az élet nagy oratóriumában.

Mindegyik fajnak megvan a maga szerepe abban, hogy alkalmat nyújt az egók fejlődésére, akik hiányzó, jellemvonásaikat a faj befolyása segítségével fejleszthetik ki. Minden faj mögött ott áll egy hatalmas angyal, a Faj Szelleme, aki a Manu irányítása alatt fenntartja a faj különleges tulajdonságait, és azon az úton vezeti, ami számára rendelve van. Új faj akkor születik, ha a fejlődés rendszerében új lelkiségre van szükség, s a faj akkor hal ki, ha mindazok az egók, akiknek javára szolgált, már végigmentek rajta. A Faj Szellemének befolyása teljesen áthatja az országot, vagy a vidéket és természetesen a legnagyobb fontosságú tényező minden látogató számára, aki csak egy kicsit is érzékeny.

Az átlag turista túlságosan gyakran be van börtönözve a maga támadó jellegű faji előítéleteinek hármas páncéljába. Annyira büszke saját nemzetének állítólagos kiválóságira, hogy nem tudja a jót meglátni a másik nemzetben. A bölcsebb utazó, aki hajlandó megnyitni szívét a magasabb erők működésének, ebből a forrásból sok olyat meríthet, ami az okulás és tapasztalás szempontjából egyaránt értékes. Hogy azonban ezt megtehesse, hozzá kell látnia, hogy a helyes magatartást megszeresse. Késznek kell lennie arra, hogy inkább hallgasson, mint beszéljen, inkább tanuljon, mint dicsekedjék, inkább méltányoljon, mint bírálgasson, inkább megérteni próbáljon, mint sietve elítéljen.

Ehhez az eredményhez eljutni: ez az utazás igazi célja és erre nekünk sokkal jobb alkalmunk nyílik, mint elődeinknek. A közlekedés módjai annyira megjavultak, hogy ma már csaknem mindenki hozzájuthat a gyors és olcsó utazáshoz. Ez száz évvel ezelőtt még erre nekünk sokkal jobb alkalmunk nyílik, mint elődeinknek. A közlekedés módjai annyira megjavultak, hogy ma már csaknem mindenki hozzájuthat a gyors és olcsó utazáshoz. Ez száz évvel ezelőtt még teljességgel lehetetlen lett volna és legfeljebb a gazdag és ráérő osztályok kiváltsága volt. A közlekedés megjavulásával karöltve járt az idegen országok híreinek nagymérvű terjeszthetősége a távíró és a sajtó útján, úgy-hogy még azok is, akik ki sem mozdultak országukból, sokat megtudnak a külföldről. E könnyebb-ségek nélkül sohasem jött volna létre a Teozófiai Társulat, vagy legalább is nem a mostani jellegével, s jelenlegi hatékonyságát sem érthette volna el.

A Teozófiai Társulat első célja az egyetemes testvériség előmozdítása; már pedig a nemzetek közötti testvéries érzés felkeltését semmi sem segíti annyira elő, mint az egymással való állandó és teljes közlekedés. Ha az emberek egymást csak hallomásból ismerik, akkor mindenféle lehetetlen előítéletek keletkeznek; de közelebbről megismerkedve mindegyik úgy találja, hogy másik is csak olyan ember, mint ő, ugyanazokkal az érdeklődésekkel és célokkal, ugyanolyan örömmel és bánatokkal.

Régen minden nemzet túlságosan az önző elszigeteltség állapotában élt, és ha az egyiket valami baj érte, rendszerint nem támaszkodhatott másra, csak a maga segélyforrásaira. Ma az egész világ oly szorosan egybekapcsolódott, hogy ha Indiában éhínség van, akkor Amerika küld segítséget; ha Európa valamelyik országában földrengés pusztít, akkor a többiben gyűjtést indítanak a károsultak megsegítésére. Bármily messzi is van még ma az, hogy az egyetemes testvériség tökéletesen megvalósuljon, világos, hogy valamennyien közelebb jutottunk hozzá. Még nem tanultunk meg egészen bízni egymásban, de legalább is készek vagyunk segíteni és ez már nagy lépés afelé, hogy valóban egy családdá váljunk.

Tudjuk, mily gyakran ajánlják az utazást fizikai betegségek gyógyítására, különösen olyan esetekben, amelyek az ideges zavarok különféle formáiban jelentkeznek. Az utazás sokakat kifáraszt, de mégis tagadhatatlanul üdítő, bár nem mindig értjük meg, hogy ez nem csupán a levegő és a rendszer fizikai benyomások változásának tulajdonítható, hanem annak is, hogy más vidékeken másféle éterikus és asztrális befolyások működnek.

Tengerek, hegyek, erdők, vízesések: valamennyinek megvan a maga különleges élettípusa, éterikus, asztrális és látható formája egyaránt és ezért különleges benyomást keltenek s ugyanakkor különleges befolyást gyakorolnak. Láthatatlan lakóik közül sokan vitalitást árasztanak magukból és kisugárzott rezgéseik minden esetben felélesztik az éterikus testmás egyik vagy másik parlagon heverő részét, valamint az asztrális és a mentális testét is. A hatás hasonló ahhoz, amikor olyan izmainkat gyakoroljuk, amelyeket rendszerint addig elhanyagoltunk: eleinte kissé fárasztó, de határozottan egészséges és végeredményben kívánatos is.

A városlakó hozzá van szokva a maga környezetéhez és rendszerint addig nem is ébred tudatára borzalmasságának, amíg egy időre el nem hagyja. Egy forgalmas főútvonalon lakni asztrális szempontból annyi, mint egy nyitott szenny-satorna partján élni – bűzös, iszapos folyó ez, ami felfelröccsen és undok szagot áraszt tova-hömpölygésében. Akármilyen érzéketlen is valaki, nem tudja ezt a végtelenségig károsodás nélkül kiállni és mind erkölcsi, mind fizikai egészségének szempontjából szükséges, hogy időnként felcserélje a vidékkel. Ha a városból vidékre utazunk, nagyrészt magunk mögött hagyjuk a küzdő emberi szenvedélyek és erőfeszítések viharos tengerét, míg azok az emberi gondolatok, amelyeknek hatása még visszamarad, rendszerint a kevésbé önző és emelkedettebb fajtából valók.

Ha a természetnek valamely nagy csodája előtt, mint pl. a Niagara-vízesés, megállunk, egy időre majdnem minden ember kilép önmagából, hétköznapi gondjainak és önző kívánságainak kicsinyes köréből. Gondolatai nemesebbek és tágabbak lesznek, s ennek megfelelően hátrahagyott gondolatformái is kevésbé zavarók, sőt inkább segítők. Ebből megint nyilvánvaló, hogy az ember csak úgy hasznosítja teljesen utazását, ha figyelmet szentel a természetnek és engedi, hogy hasson rá. Ha

egész idő alatt önző és borús gondolataiba burkolóznak, ha lenyomják anyagi gondjai, vagy pedig betegségein és bajain tépelődik, akkor a gyógyító befolyásokból keveset fordít javára.

Egy másik tényező az, hogy bizonyos helyek át vannak itatva különleges fajtájú gondolatokkal. Ennek tárgyalása inkább egy másik fejezethez tartozik, de itt bevezethetjük azzal, hogy az emberek bizonyos helyeket beidegzett lelki magatartással keresnek fel, s ez erősen visszahat minden más látogatóra is. Angliának népszerű tengerparti üdülőhelyeit a csapongó jókedv és gondtalanság légköre veszi körül, szándékos szünidei hangulat, időszaki mentesség az ügyes-bajos dolgoktól és az az elhatározás, hogy a legtöbbet hozzuk ki belőle. Ennek befolyása alól nehéz menekülni. Ily módon a hajszolt és agyondolgozott ember, ha ilyen helyen tölti jól megérdemelt pihenőjét, egészen más eredményt ér el, mintha egyszerűen otthon maradt volna pihenni. Ha otthon ül, az valószínűleg kevésbé fárasztó, de sokkal kevésbé stimuláló lett volna.

A környékbeli séta szintén utazás kicsinyben, s hogy egészséges hatását kellőleg értékeljük, arra kell gondolnunk, amit a különféle növények és fák, sőt a különféle kőzetek és talajok által kibocsátott különböző rezgésekről mondtunk. Ezek masszázsként hatnak az éterikus, asztrális és mentális testre, elősegítik a feloldását annak a feszültségnek, amit a hétköznapi gondok-bajok e testek bizonyos részein szüntelenül előidéznek.

Elterjedt hit például az, hogy erőt lehet nyerni, ha az ember egy fenyőfa alatt fejjel észak felé alszik. Bizonyos esetekben ez megfelel az igazságnak és az a magyarázata, hogy a föld felületén mindig keringenek mágneses áramok, de ezeket az átlagember egyáltalában nem ismeri. Ezek állandó, szelíd nyomásukkal fokozatosan kifésülik az asztrális, valamint a fizikai test éterikus részének összegabalyodott részecskéit, megerősítve őket, s így harmonizálják, pihenőhöz és nyugalomhoz juttatják. A fenyőfa szerepe először az, hogy kisugárzása az embert érzékenyebbé teszi az említett magnetikus áramok iránt, és fogékonyabb állapotba hozza, másodszor pedig (amint már magyaráztuk), a fa állandóan vitalitást áraszt szét, mégpedig abban a formában, amelyben az ember a legkönnyebben felszívhatja.

VI. fejezet A természetszellemek

Egy különálló fejlődés

Bizonyos körülmények közt nagy hatással vannak ránk a természetszellemek. A vidék természetszellemait voltaképpen a környék őslakóinak tekinthetjük, akiket egyes helyekről az emberek beözönlése kergetett el, akár csak a vadállatokat. A természetszellemek éppen úgy, mint a vadállatok, elkerülik a nagy városokat és az olyan helyeket, ahol az emberek leginkább összesereglenek. Az ilyen helyeken az ő befolyásuk alig számít. De a csendes vidékeken, erdőben, mezőn, hegyenvölgyön, vagy kint a tengeren állandóan vannak természetszellemek, és bár ritkán mutatkoznak, befolyásuk erős és mindent átható, mint ahogy az ibolya illata is betölti s levegőt, noha a virág szerényen elrejtőzik a levelek között.

A természetszellemek külön fejlődési irányt képviselnek, amely ezen a fokon teljesen eltér az emberitől. Hallottunk a Második Kiáradás útjáról a három elementális birodalmon keresztül le az ásványba, onnan felfelé a növényeken és az állatokon át az egyéniesülésig az emberi színvonalon. Tudjuk, hogy ezután az emberiség kibontakozása fokozatosan elvisz az Ösvény lépcsőjéhez, azután tovább, és felfelé az Adeptusságig és azokhoz a dicső lehetőségekhez, amelyek azon túl várnak ránk.

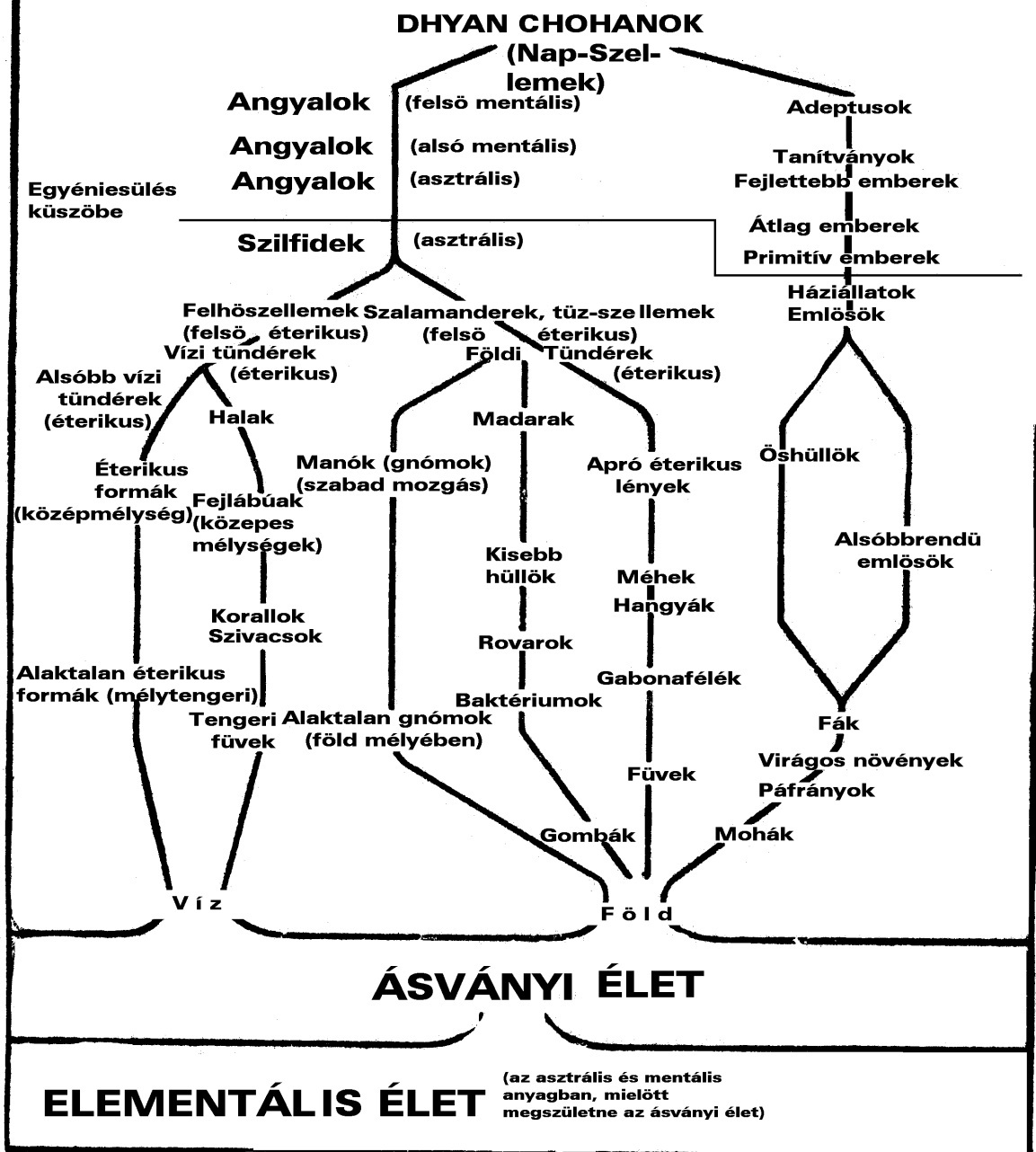
Ez a mi fejlődési vonalunk, de nem szabad abba a hibába esnünk, hogy azt gondoljuk, ez az egyetlen fejlődési vonal. Még ebben a mi világunkban is az isteni élet több áramban tör előre, s az emberi áram csak egyike ezeknek, s még hozzá nem is a legnépesebb. Talán könnyebben megértjük ezt, ha meggondoljuk, hogy míg az emberiség fizikai megnyilvánulásával csak egész kis részét foglalja el a földnek, addig a velünk egy színvonalon, de más fejlődési áramhoz tartozó lények nemcsak a földet népesítik be sokkal sűrűbben, hanem elárasztják a tenger óriási síkjait és a levegő térzeit is.

Fejlődési irányok

A jelenlegi fejlődési fokon ezek az áramok egymással párhuzamosan, egyelőre elkülönülten haladnak. A természetsellemek például sohasem voltak és nem is lesznek a miénkhez hasonló emberiség tagjai, mindazonáltal a bennük lakozó élet ugyanettől a Napistenségtől származik és éppen úgy vissza fog Hozzá térni, mint a miénk. Az áramok az ásványi színvonalig egymás mellett haladnak, de mihelyt bekapcsolódnak a fejlődés felfelé haladó ívébe, irányuk eltér egymástól. Ez az ásványi fok természetesen az, amelyen az élet a legmélyebben belemerült a fizikai anyagba; de míg az áramok némelyike megtartja a fizikai formát fejlődésének későbbi fokain is, s azt mindjobban a bennlakozó élet kifejezőjévé teszi, addig más áramok egyszerre levetik a durvább anyagot és fejlődésük hátralevő részében csupán éteri anyagból való testeket használnak.

Ezeknek az áramoknak egyike például befejezván fejlődésének azt a fokát, amelyben az ásványi monádhoz tartozik, nem megy tovább a növényvilágba, hanem éterikus anyagból való testeket vesz magára, amelyek a föld belsejében, valósággal a szilárd kőzetben laknak. Sokan nehezen értik meg, hogyan lehetséges, hogy bármilyen teremtmény a szikla tömör anyagában, vagy a föld kérgében lakjék. Az éterikus testű teremtményeknek a szikla anyaga nem jelent mozgási, vagy látási korlátozást. Való igaz, hogy nekik a szilárd halmazállapotú fizikai anyag a természetes elemük és lakóhelyük, az egyetlen, amit megszoktak, és amiben otthon érzik magukat. Ez a határozatlan és alsórendű élet, mely formátlan éterikus testeket éltet, nehezen érthető számunkra. De ezek is fejlődnek valamiképpen, és eljutnak egy fokig, amikor bár még szilárd kőzetben, de már nem a föld mélyén, hanem a felülethez közel élnek, sőt a fejlettebbek alkalomadtán rövid időre szabadbá is teszik magukat.

AZ ÉLET FEJLŐDÉSE

Ezeket a lényeket látták is néha, vagy talán még gyakrabban hallották barlangokban vagy bányákban, s a középkori irodalom gnómoknak nevezi őket. Testük éterikus anyaga rendes körülmények közt fizikai szemmel nem látható. Ha mégis látják őket, két dolog közül az egyik történik: vagy ők materializálódnak oly módon, hogy fizikai anyagból válnak maguk köré, vagy a szemlélő érzékenysége kell annyira megnövekednie, hogy a magasabbrendű éterikus rezgésekre válaszolni tud és meglátja a számára normális körülmények között észlelhetetlent.

A felfogó képességnek ehhez szükséges pillanatnyi felfokozása nem szokatlan vagy nehezen elérhető valami. Másrészt pedig a láthatatlanságnak éppen határán lévő lények könnyen materializálódhatnak. Sokkal gyakrabban volnának láthatók, ha nem lenne meg bennük is az a meggyökeresedett ellenszenv az emberi lények iránt, ami a természetszellemek legalacsonyabb fajtái kivételével

minden más fajtájukbelivel közös. Haladásuk következő fokán elérik a köznyelvben tündéreknek nevezett osztályt, a természetszellemeknek azt a típusát, amely rendszerint a föld felületén él, mint mi, bár még csak éterikus testben. Ezután átmennek a levegőszellemeken keresztül az angyalok birodalmába, de ennek módjáról később lesz szó.

Az élethullám az ásványi fokon nemcsak a föld szilárd kérgét képező kőzetekben nyilvánul meg, hanem az óceán vizeiben is; és éppen úgy, miként az előbbi a föld belsejében általunk még nem ismert alacsony éterikus formákba önti életét, úgy az utóbbi is ezeknek megfelelő alacsony éterikus formákban él a tenger mélységeiben. Ezeknél is a következő fokozat a középmélységekben lakozó, határozottabb, de még mindig éterikus formák birodalma, mely a tenger felszínéig ritkán jut el. Harmadik fokozata az – s ez megfelel a szik-szellemek tündéreinek – amikor a vízi-szellemek óriási hadához csatlakoznak, amelyek az óceán végtelen térségein töltik boldog életüket.

Mivel kizárólag csak éterikus anyagból való testeket vesznek magukra, nyilvánvaló, hogy egészen kihagyják a növényi és állati birodalmakat, valamint az emberit is. Vannak azonban más, olyan típusú természetszellemek, amelyek kiválásuk előtt tagjai voltak a két említett birodalomnak. Az óceánban például van egy életáram, amely az ásványi színvonal elhagyása után a tengeri moszatok formájában a növényvilágot érinti, azután továbbmegy a korallok, szivacsok és a középmélységek óriási cephalopod-jain (fejlábúak) keresztül a halak nagy családjába, s csak ezután csatlakozik a vízi szellemek soraihoz.

Látható, hogy ezek a fizikai testet sokkal magasabb színvonalig megtartják eszközül. Az is kitűnik, hogy a szárazföld tündérei nemcsak a manók soraiból kerülnek ki, hanem az állatvilág kevésbé fejlett rétegeiből is, mert találunk egy olyan fejlődési irányt, amely éppen csak hogy érinti a növényvilágot parányi gombaképződések alakjában, azután továbbhalad a baktériumokon és különféle mikroszkopikus állatokon keresztül a rovarokon és kétéltűeken át a madarak gyönyörű családjába. Csak miután számtalanszor testet öltött közöttük, csatlakozik a tündérek még vidámabb törzséhez. Még egy másik áram is éterikus életformába lép át egy közbeeső fokon. Ez az áram a növényvilágban a füvek és a gabonaneműek sorából az állatvilágba fordul, végigmegy a hangyák és a méhek érdekes közösségein, azután pedig az utóbbiaknak megfelelő éterikus teremtmények egy egész sorozatán át. Gyakran láthatók ezek az apró, kolibri-szerű természetszellemek, amint virágok és növények körül szorgoskodnak. A sokféle változat létrehozásában nagy szerepet játszanak, hiszen éppen az ő játékoságukat hasznosítják az ezzel megbízottak a specializálásnál és a termés kihordásánál.

Mindazonáltal itt nagyon kell vigyáznunk, hogy ne zavarjuk össze a dolgokat. Azok a kis lények, amelyek a virágokat gondozzák, két nagy osztályba sorolhatók, noha természetesen mindegyik fajtának sok változata van. Az első osztályt méltán nevezhetjük elementáloknak, mert bár nagyon szépek, valójában csupán gondolatformák, s ezért tulajdonképpen nem élő lények. Talán inkább azt mondhatnám, hogy csak ideiglenesen élő lények. Rövid életük alatt igen tevékenyek és szorgosak, de nincs bennük igazi fejlődő, újrászülető élet, s ha munkájukat befejezték, szétfoszlanak, beleolvadnak a környező légkörbe, akár a mi saját gondolatformáink. Azoknak a nagy lényeknek vagy angyaloknak gondolatformái ezek, akikre a növényvilág fejlődése van bízva.

Ha e nagy lények egyikének valami új eszméje támad a reá bízott növény- vagy virágfajták valamelyikével kapcsolatban, eszméje kivitelezésére gyakran ilyen gondolatformát teremt. Ez rendszeren vagy a virág éterikus formáját veszi magára, vagy parányi kis lény alakjában folyvást a növény vagy virág körül lebeg, amíg csak a rügyek kifejlődnek, fokozatosan formálva azokat az angyal által kigondolt alakba és színre. Mihelyt a növény teljesen megnőtt, vagy a virág kinyílt, a kis lény munkája véget ért, ereje kimerült és amint mondtam – egyszerűen szétfoszlik, mert egyedül a munka elvégzésére beleöntött akarat adott neki lelket.

Egy egészen másfajta kis teremtmény az, amelyet gyakorta lehet látni, amint a virágokkal játszadozik: ez már igazi természetszellem. Ennek is sokféle változata van. Amint említettem, egyik legközönségesebb alakja nagyon hasonlít egy kicsi kolibrihoz. Gyakran látható, amint a virágok körül zümmög, ugyanúgy, akár csak a kolibri vagy a méh. Ezek a szép kicsi lények sohasem lesznek emberré, mert tőlünk eltérő fejlődési vonalon vannak. Az őket most éltető élet füveken és gabonaneműeken át, pl. búzán, zabon, stb. haladt fel, amikor még a növényvilágban volt, azután pedig az

állatvilágban tartózkodott. Most elérte ezeknek a csöpp természetszellemeknek a színvonalát. A következő fok az étertestű szép tündérek lelke lesz, akik a föld felületén élnek. Később szalamanderek vagy tűz-szellemek lesznek, még később villik vagy levegőszellemek, akik nem éterikus, hanem már asztrális testük van. Végül átmennek az angyalok nagy birodalmának különféle fokain.

Az átlépés módja

Az élethullám átvonulása az egyik birodalomból a másikba mindig tág lehetőségek közt és sokféle változatban történik: a birodalmak alaposan belenyúlnak egymásba. Talán a legvilágosabban látható ez saját fejlődési vonalunk mentén. Az élet, amely a növényvilágban elérte a legmagasabb színvonalakat, sohasem megy át az állatvilág legalacsonyabb fokaira, sőt ellenkezőleg: meglehetősen magas fokon csatlakozik hozzá. Hadd idézzem a már említett példát: az az élet, amely egy-egy nagy erdei fát lelkesít, sohasem sülyedhet annyira hogy egy szúnyograjt, vagy akár egércsaládot vagy más ilyen apróvadat lásson el lélekkel. Ezek az utóbbiak megfelelő formákat szolgáltathatnak az élethullám ama részének, amelyik a növényvilágot a százszorszép vagy a gyermekláncfű színvonalán hagyta el.

A fejlődés letráját minden körülmények közt meg kell mászni, de úgy látszik, mintha az egyik birodalom magasabb része nagymértékben párhuzamos a következő alsó részével, úgyhogy egyes esetekben átlépések történhetnek egyikből a másikba különböző színvonalakon, Az az életáram, amelyik az emberi birodalomba lép, teljesen elkerüli az állatvilág legalacsonyabb fokait. Ez azt jelenti, hogy az az élet, amelynek nemsokára az emberiségbe kell emelkednie, sohasem nyilvánulhat meg rovarokban vagy kétléltekben. Régmúlt időkben az állatvilágba való átlépés megtörtént néha a nagy, özönvízelőtti kétléltek színvonalán, de most ez az életáram a növényvilág legmagasabb formáiból egyenesen az emlősökbe megy át. Hasonlóképpen, ha a legelőbbre haladott háziállat egyéniesül, nem kell első emberi testetöltéséhez leszállnia a teljesen kezdetleges vademberig.

A mellékelt ábra megfelelő táblázatos formában mutat be néhány ilyen fejlődési vonalat. Semmiképpen sem szabad azonban ezt teljesnek tekintenünk, mivel kétségkívül vannak más, még meg nem figyelt irányok is és minden bizonnyal sokféle átlépés és lehetőség van minden színvonalon, úgyhogy nem adhatunk többet, mint a rendszer vázlatos körvonalait.

Amint az ábrából látjuk, egy későbbi fokon az összes fejlődési irányok ismét egyesülnek; tökéletlen látásunkkal nem tudunk e magasztos lények nagyszerűségei közt különbséget tenni, bár valószínű, ha többet tudnánk, táblázatunk teljesebb lehetne. Mindenesetre tudjuk azt, hogy ahogyan az emberiség felette van az állatvilágnak, úgy létezik az emberiségen túl és afelett az angyali nagy birodalom, s hogy az angyalokhoz való csatlakozás egyike annak a hét lehetőségnek, amely az Adeptus előtt megnyílik. Ugyanez a birodalom a legközelebbi fokozata a természetszellemeknek is, de itt találkozunk az alább említett átlépés egyik példájával. Az Adeptus ugyanis egy magasabb fokon lép be ebbe a birodalomba, annak alsó három fokát teljesen kihagyva; a legmagasabb típusú természetszellem következő lépése az, hogy legalsóbb osztályú angyal váljék belőle, s így a lépcső legalsó fokán indul el, s nem feleúton lép reá.

Az angyali birodalomhoz való csatlakozáskor történik az, hogy a természetszellem megkapja a Harmadik Kiáradás isteni szikráját és így egyéniesül éppen úgy, amint az állat az emberi birodalomba való átlépésekor individualizálódik. Még egy hasonlóság látható abban, hogy épp úgy, mint az állat az emberrel való kapcsolata révén egyéniesülhet, a természetszellemet az angyallal való kapcsolata készíti elő erre. Ha ragaszkodik hozzá, és kedvébe jár, végül megtanulja, hogyan kell angyali munkát végezni.

Az előbbre haladott természetszellem tehát nem tekinthető egyszerűen éterikus vagy asztrális emberi intelligenciának, mert még nem individualizálódott. De sokkal különb, mint valami éterikus vagy asztrális állat, mert értelmi színvonala jóval magasabb, mint bármi, amivel az állatvilágban találkozhatunk – sok szempontból az átlagemberrel egyenrangúnak tekinthető. Másrészt a korai fokozatok közt sok akad, amelyeknek értelme csak igen korlátolt, körülbelül egy színvonalon áll a hozzájuk annyira hasonló kolibrikkel, méhekkal vagy pillangókkal. Amint ábránkon láthatjuk, ez a

név: "természetszellem", a fejlődés ívének tetemes részét fedi, s magában foglal fokozatokat, amelyek az egész növény- és állatvilágnak, sőt az emberiség jelenlegi színvonalának is megfelelnek.

Némelyik alsóbbrendű típus nem tetszetős, de hisz ez áll a kétéltűek és rovarok alacsonyabb fajtáira is. Vannak fejletlen törzsek, amelyeknek durva kedvtelései vannak, és megjelenésük természetesen megfelel fejlődési fokuknak. Az óriási, vörös tátottszájú formátlan tömegek, amelyek a vér és a rothadó hús undorító éterikus kigőzölgéseiből élnek, rémesek minden tisztalelkű ember szemének és érzésének egyaránt. Undorítóak azok a falánk, vörösbarna páncélú teremtmények is, amelyek a rosszhírű házak fölött lebegnek, valamint a vad, polip-szerű szörnyek, amelyek a részek orgiáira gyűlnek, és az alkoholgőzben dorbézolnak. De még ezek a szörnyetegek sem gonoszak önmagukban véve, ám bár nekünk visszataszítóak; az ember sohasem jönne velük érintkezésbe, ha nem alázná le magát alacsony szenvedélyeinek.

Csak ilyen és hasonló, kezdetleges és kellemetlen fajtájú természetszellemek közelednek a maguk jószántából az átlagemberhez. Ugyanebből a fajtából valók, de valamivel kevésbé anyagiak azok, amelyek a durva asztrális kisugárzásokban fürdenek, mint amelyet pl. a harag, a fősვნყség, a kegyetlenség, az irigység, a féltékenység vagy a gyűlölet teremt. Azok, akik átengedik magukat az ilyen érzéseknek, biztosak lehetnek, hogy folyvást körülöttük ólálkodnak az asztrális világnak ezek a dögmadarai, undok örömeikben remegve; mohó várakozásukban egymást lökdösve és vak, kapkodó módjukon minden tőlük telhetőt megtéve, hogy kihívják vagy erősítsék a szenvedély kitörését. Még elhinni is nehéz, hogy az ilyen szörnyek ugyanahhoz a birodalomhoz tartoznak, mint a következő fejezetben leírt vidám szellemek.

Tündérek

Az emberek leginkább a tündéretet ismerik, vagyis azokat a szellemeket, amelyek rendes körülmények között a föld felületén élnek, bár testük éterikus anyagból lévén, tetszés szerint a felszín alá is behatolhatnak. Alakjuk számtalan és sokféle, de leggyakrabban emberi formájúak, valamelyest kicsinyítve, rendszeren egyik-másik vonásnak vagy végtagnak groteszk túlzásával. Az éterikus anyag plasztikus és a gondolaterő által könnyen alakítható lévén, csaknem minden alakot tetszés szerint felvehetnek, mindazonáltal megvan a maguk határozott formája. Ezt akkor viselik, ha nincs különösebb okuk arra, hogy mást vegyenek magukra, mikor nem kell erőltetni akarataikat, hogy alakjukat megváltoztassák. Megvannak a saját színeik is, amelyek törzsi vagy fajtabeli különbséget jeleznek, csakúgy, mint a madarak eltérő tollazata.

Alosztályaik vagy fajaik megszámlálhatatlanok. Az alosztályok egyedei épp annyira különböznek egymástól értelemben és hajlamokban, mint az emberek. A különféle fajok, akár az emberek, különböző országokban laknak és egy fajnak a tagjai általában összetartanak épp úgy, mint az egy nemzetbeli emberek. Mindenütt találhatók földünk felületén, hasonlóan a többi természeti birodalmakhoz. Akárcsak a madarak (amelyek némelyikéből kifejlődtek), egyes változataik mindennaposak az egyik országban, s ritkák a másokban, némelyek viszont úgyszólván mindenütt megtalálhatóak. Még egy hasonlóságuk a madarakkal az, hogy a legragyogóbb színezetűek a tropikus vidékeken találhatók.

Nemzeti típusok

A világ különböző részein uralkodó típusok rendszeren jól megkülönböztethetők egymástól és bizonyos értelemben jellegzetesek. Talán éppen az ő hatásuk formálta át az idők lassú folyamán a közelükben élő embereket, állatokat és növényeket, úgyhogy a természetszellemek teremtették meg a mintát és a többi birodalmak öntudatlanul követték. Nemigen képzelhető el nagyobb ellentét, mint pl. az élénk, ugrándozó, narancs-lila vagy piros-arany emberformácskák, amelyek Szicília szőlői közt táncolnak, szembeállítva a szinte töprengő, szürkés-zöld teremtményekkel, amelyek oly higadtan mozognak Bretagne tölgyeseiben és magyal-borította lankáin, vagy az aranybarna "jóemberkék", amelyek Skócia domboldalain tanyáznak.

Angliában talán a smaragdzöld változat a leggyakoribb, s ezt láttam Franciaország és Belgium erdeiben, a messzi Massachusesben és a Niagara folyam partjain is. A Dakota államok óriási síkságait egy fehér-fekete fajta lakja, amilyent másutt sehol sem láttam; Kalifornia pedig egy gyönyörű fehér-arany fajtával dicsekedhetik, amelynek szintén nem találtam párját sehol.

Ausztráliában a leggyakoribb fajta egy csodásan fénylő égszínkék, igen kiváló teremtés; de nagy eltérések vannak Új Dél-Wales, vagy Victoria és a tropikus Észak-Queensland éterikus lakosai között. Ez utóbbiak nagyon megközelítik Holland-India típusait. Jáva úgy látszik, különösen bővelkedik ezekben a kedves teremtményekben és az ott található két legáltalánosabb típus egy színben pompázik: az egyik indigókék, halvány érces csillogással, a másik a sárga összes ismert árnyalatait mutatja – kissé különösek, de csodálatosan vonzók és hatásosak.

Az egyik helyi változat vígan sávozott, zöld és sárga csíkozással, akárcsak egy futballista inge. Ez a sávós változat talán helyi sajátosága a világ ezen részének, mert a maláji félszigeten is láttam hasonló piros-sárga csíkozásúakat, Szumátrán pedig, a tengerszoros másik oldalán zöld-fehér csíkozásúakat. E hatalmas sziget egy gyönyörű halvány heliotrop színű törzssel büszkélkedhetik, amilyen azon kívül csak Ceylon dombjain láttam. Lent Új-Zélandban egy ezüsttel pettyezett mélykék a különlegesség, a déltengeri szigeteken pedig az ezüst-fehér változattal találkozik az ember, amely gyöngyházszerűen csillog a szivárvány minden színében.

Indiában igen sok fajtát találunk, a finom rózsaszínű-halványzöldtől, vagy a halványkék-primulaszínűtől, amelyek a dombos vidékeket lakják, az alföldeket jellemző ragyogó, szinte vadul erős és pazar színek gazdag keverékéig. Ennek a csodálatos országnak némelyik részében láttam azt a fekete-arany típust, amely pedig inkább az afrikai sivatagba tartozik, azután egy válfajt, amely csillogó, karmazsinszínű fémből készült szobrocskára emlékeztet, mintha csak az atlantisziak orikalkumjából készült volna.

Az utóbbinak rokona egy furcsa változat, amely olyan, mintha bronzból öntötték és kicsiszolták volna. Ez úgy látszik, a vulkáni kitérések szomszédságában üti fel tanyáját, mivel eddig még csak a Vezúv és az Etna lejtőin, Jáva belsejében a Sandwich szigeteken az észak amerikai Yellowstone Parkban, Észak-Izland és Új-Zéland egyes részein voltak láthatók. Több jel arra mutat, hogy ez valami kezdetleges típus maradványa és közbeeső fokot képvisel a manó és a tündér között.

Előfordul az is, hogy szomszédos vidékeken a természetszemlélek egymástól teljesen elütő osztályai élnek. Így például, amint már említettük, Belgiumban a smaragdzöld tündér az uralkodó típus, száz mérföldre pedig, Hollandiában alig látható ilyen, s helyüket egy józan külsejű, sötétlila fajta foglalja el.

Egy írországi szent hegyen

Különös, hogy a tengerszint feletti magasság hatással látszik lenni elosztásukra, mert a hegyekben lakók majdnem sohasem keverednek a síkságiakkal. Jól emlékszem, mikor megmásztam a Slieva-na-mon-t, Írország egyik hagyományos szent hegyét, a különböző típusok közt igen határozott demarkációs vonalat észleltem. Az alacsonyabb lejtők, valamint a hegy körül elterülő síkság telve volt egy erősen élénk és fondorkodó kis vörös-fekete fajtával; amely Írország déli és nyugati részeit ellepi, s különösen vonzódik az ottani közel kétezer éves magnetikus központokhoz. E központokat a régi miléziai faj mágus-papjai alapították, hogy illúzióteremtő kisugárzásukkal biztosítsák és állandósítsák uralmukat a nép felett. Félórai emelkedés után azonban már egyet sem láttunk ebből a vörös-fekete népségből, helyette a domboldalt egy szelídebb kék-barna típus népesítette be, amelyik hajdan különös hűséget fogadott a Tuatha-de Da-naan-oknak.

Ezeknek is megvolt a maguk területe és jól kimért határvonala. Így egyik típushoz tartozó természetszemlélek sem jutott volna soha eszébe, hogy felmerészkedjék a csúcs körüli térségre. Ez a terület a nagy zöld angyalok szentélye, akik több mint kétezer éve őrökdenek ott és védik az élő erőknél ezt a központját, amely Erin misztikus országának múltját összeköti a jövővel. Az embernél sokkal nagyobbak ezek az óriás alakok, akik a tavasz friss leveleinek lágy, fénylő, élénk és leírhatatlan színében pompázva néznek ki a világba csodálatos szemeikkel, amelyek úgy világítanak,

mint a csillagok. Telve vannak azok békéjével, akik az örökkévalóban élnek, a tudás nyugodt biztonságával várva, hogy eljőjön a kijelölt idő. Mennyire átérzi az ember a dolgok rejtett oldalának fontosságát, amikor ilyen látványban van része! Pedig valójában alig van elrejtve, mert a különféle befolyások olyan erők és olyan határozottak, hogy bárki, aki csak egy kicsit is érzékeny, észre kell, hogy vegye őket. Alaposan megokolt az a helyi hagyomány, hogy aki a hegy csúcsán tölt egy éjjelt, reggelre költő válik belőle, vagy megtévelyedik. Ha reagálni tudott arra a mindent átható elragadtatásra, amit a hatalmas magnetizmus keltett az éjszaka folyamán, költőként ébredt; ha nem volt elég ereje a feszültség elviselésére, megőrült.

Tündér-lét, tündér-halál

A természetszellemek különböző csoportjainak élettartama nagyon változó; némelyiké egész rövid, másoké sokkal hosszabb a mi emberi életünkénél. Az újrászületés egyetemes elve érvényesül az ő létükre vonatkozólag is, de működése természetesen valamelyest eltérő. Amit mi születésnek és növekedésnek nevezünk, náluk hiányzik a tündér teljes nagyságában jelenik meg a világban, akár a rovarok Leéli hosszú, vagy rövid életét, nem ismeri a fáradságot vagy a pihenés szükségét, s évek múltával sem mutatkozik rajta az öregedésnek semmi jele.

De jön végül egy idő, amikor úgy látszik, ereje kimerült, amikor valahogy megelégtelte az életet; ilyenkor teste mindjobban átlátszóvá válik, végül lényének csak asztrális része marad vissza. Az asztrális világban él egy ideig tovább a levegőszellemek között, akik számára a fejlődés következő fokát képviselik. Ezen az asztrális életen keresztül visszaolvad csoportlelkébe, ahol. (ha eléggé fejlett) bizonyos mértékű tudatos léte lehet, mielőtt a ciklikus törvény újból hat a csoportlélekre, felébresztve benne a különválás vágyát. Ha ez megtörténik, ösztönzése ismét kifelé irányítja erőáramát, és ez a vágy, a plasztikus asztrális és éterikus anyagra hatva, kialakít egy hasonló típusú testet, olyat, ami alkalmas az előbb életében elért fejlettség kifejezésére.

Eszerint születés és halál sokkal egyszerűbb a természetszellemnél, mint nálunk; számukra a halál ment minden szomorúságtól. Valóban életük sokkal egyszerűbbnek látszik – örömteli, felelőtlen életfajta, – sokban hasonlít egy csomó boldog gyermek kivételesen kedvező körülmények közti életéhez. A természetszellemek közt nincs létért való küzdelem, úgyhogy az emberi szenvedés legtermékenyebb okai őket nem érintik. Vannak erős vonzalmaik és képesek szoros és tartós baráti viszonyra, amiből mélységes és állandó örömet merítenek. Képesek féltékenységre és haragra is, de ezek hamar elhalványulnak a minden túlszárnyaló gyönyör mellett, ami a természet működéseiben való részvételükből ered, s ami legfőbb jellegzetességük.

Kedvteléseik

Szeretnek fürdeni a nap fényében és melegében, de éppoly örömmel táncolnak a holdvilágban is; részt vesznek a szomszéd föld, a virágok és a fák örömeiben, mikor lágyan mossa őket az eső, de éppolyan boldogan játszanak a hulló hópelyhekkkel is; boldog téltelenségben lebegnek a nyári délután csendjében, de élvezik a szél süvítését is. Nemcsak csodálják – olyan intenzitással, amit közülünk csak kevesen tudnak megérteni egy virág vagy fa szépségét, színének finomságát vagy alakjának kecsességét; hanem élénk érdeklődéssel és mélységes gyönyörűséggel figyelik a természet minden folyamatát: a nedvek keringését, a bimbók nyílását, a levelek képződését és lehullását. Ezt a tulajdonságukat természetesen felhasználják a Nagyok, akikre a fejlődés bízva van, és a természetszellemeket alkalmazzák a színek keverésében és a változatok létrehozásában. Nagy figyelmet szentelnek a madarak és a rovarok életének is, a tojás kiköltésének, a gubó kifakadásának, s pajzán szemekkel figyelik a bárányok és gidák, fiatal nyulak és mókusok játékát.

Még egy nagy előnye van az éterikus fejlődésnek a sűrűbb fizikai anyaggal szemben, s ez az, hogy táplálkozásra nincs szükség. A tündér teste minden fáradság és minden korlátozás nélkül magába szív annyi táplálékot, amennyire szüksége van; jobban mondva: nem is táplálékot szív magá-

ba, hanem inkább folyvást cseréli részecskéit. Azokat, amelyekből kifogyott a vitalitás, kiveti magából és helyettük vitalitással telítettek szív magába.

Noha nem táplálkoznak, a virágok illata hasonló élvezetet szerez nekik, mint étel íz az embereknek. Az aroma többet jelent nekik, mint csupán szag vagy íz, mert úgy fürödnek benne, hogy áthatja testüket és egyszerre éri el annak minden részecskéjét.

Az ő testükben az, ami náluk az idegrendszer szerepét tölti be, sokkal finomabb a miénknél és sok olyan rezgést érzékel, ami a mi durvább érzékeink mellett, észrevétlenül elhalad. Ilyképpen sok növényből vagy ásványból, amelyet mi szagtalannak tartunk, kiéreznek valamit, ami illatnak felel meg.

Testüknek nincs szilárdabb belső alkata. Olyan, mint egy ködgomolyag, úgyhogy nem szakadhat szét, meg nem sebesülhet és sem hideg, sem meleg nem érintheti fájdalmasan. Sőt, az egyik fajtához tartozók mindenekfelett élvezik, ha tűzben fürödhetnek; minden oldalról odasereglenek, ahol nagy tűzvész üt ki, és vad élvezettel szállnak fel és le a lángokkal, épp úgy, ahogy a fiúk újra és újra lecsúsznak a ródlipályán. Ezek a tűz-szellemek a középkori irodalom szalamanderjei. A természet-szellemnek csak kellemetlen, vagy diszharmonikus kipárolgás és rezgés szerezhet testi fájdalmat, de gyors mozgási lehetősége révén könnyen elkerülheti ezeket is. Amennyire megfigyelhető, teljesen mentes a félelem átkától, amely a mi fejlődési irányunkhoz tartozó és a tündérek színvonalának megfelelő állati életben oly komoly szerepet játszik.

Tündérország meséi

A tündéreknél irigylésre méltóan termékeny képzelőerejük van, és mindennapos játékuk nagy része abból áll, hogy fantáziájuk segítségével mindenféle lehetetlen környezeteket és helyzeteket találnak ki egymásnak. Olyanok, mint a gyermekek, akik játszótársaiknak történeteket mesélnek, de megvan az az előnyük a gyermekekkel szemben, hogy az ő játszótársaik látják is az éterikus és alsóbb asztrális anyagot, ennél fogva élénk gondolataik szülőttei világosan láthatók lesznek, amint a történet kibontakozik.

Elbeszéléseik nagy része nekünk gyerekesnek és korlátoltnak tűnnék fel, mert a tündér értelme a miénktől egészen eltérő irányban működik, de az ő számukra nagyon is valódi, és soha nem szűnő élvezet forrása. Az a tündér, amelyik különös mesélő tehetséggel van megáldva, nagy szeretetnek és tisztességnek örvend, s állandó hallgatóságot és követőket gyűjt maga köré. Ha egy emberi lény véletlenül megpillant egy ilyen csoportot, leírásában rendszeren belekeveri a saját emberi előítéleteit, s a vezetőt – felvett formája szerint – tündérkirálynak vagy tündérkirálynőnek tartja. A valóságban a természetszellemek birodalmának semmiféle kormányzásra nincs szüksége, azt az általános felügyeletet kivéve, amit a Devaraja-k és alárendeltjeik gyakorolnak felettük, s amelyről – a fejlettebb egyedeket kivéve – a nagy többségnek nincs is tudomása.

Magatartásuk az emberekkel szemben

A legtöbb természetszellem nem szereti és elkerüli az embereket, s ezen nem is csodálkozhatunk. Számukra az ember fosztogató démon, aki rombol és ront, bárhová megy. Könnyelműen megöli, gyakran borzasztó kínzásokkal mindazokat a szép teremtményeket, amelyeket ők annyira szeretnek: kivágja a fákat, letapossa a fűvet, letépi a virágokat, és gondatlanul eldobja, hogy meghaljanak; a természet gyönyörű vad életét undok tégláival és malterével helyettesíti, s virágok illatát pedig vegyszereinek kártékony gőzeivel és gyárainak mindent beszennyező füstjével nyomja el. Csodáljuk-e hát, hogy a tündérek rémülettel néznek bennünket, és iszonyodva fordulnak el tőlünk, mint ahogy mi is iszonyodva fordulunk el valami mérges csúszó-mászó állattól?

Nemcsak pusztulást hozunk mindarra, amit ők legjobban kedvelnek, hanem legtöbb szokásunk és kipárolgásunk is utálatos nekik; sokan megmérgezik tiszta levegőjüket az alkohol és dohány gyűlöletes kigőzölgéseivel; nyugtalan, rendezetlen vágyaink és szenvedélyeink az asztrális áramok állandó forrongását indítják meg, ami zavarja és kínozza őket, és az utálatnak ugyanazt az érzését

kelti bennük, amit mi éreznénk, ha egy vödör szennyvizet öntenének ránk. Számukra az átlagember közelében élni annyit tesz, mint szüntelen orkánban lenni, – mégpedig olyan orkánban, amely egy pöcegödör felett vonult el. Nem angyalok ők, hogy tökéletes tudásuk legyen, ami tökéletes türelmet szül; csak boldog és általában véve jóindulatú gyermekek, még ez is alig, mert legtöbbjük inkább hasonló a kivételesen okos kiscicához. Ismétlem: csodálkozhatunk-e, ha nem szeretnek, ha nem bíznak bennünk és elkerülnek, mikor folytonosan sértegetjük az ő legjobbjait; és legmagasabb érzéseiket?

Vannak feljegyzések arról, hogy egy-egy, a rendesnél is jogtalanabb emberi betolakodás, vagy bántás kifejezett megtorlásra bírta őket és ilyenkor határozott rosszakaratot mutattak. Mellettük szól mindazonáltal az, hogy még az ilyesféle elviselhetetlen kihívások ellenére is ritkák az ilyen esetek, s a betolakodók elűzésének megszokásosabb módszere az, hogy bolonddá teszik. Gyerekes és gyakran bosszantó, de nem komolyan káros csínyeket játszanak vele. Galád örömet lelnek abban, ha félrevezetik vagy becsapják, ha rossz útra terelik az ingoványon keresztül, ha körben járatták egész éjjel, amikor előre akar jutni, vagy elhitetik vele, hogy palotákat és kastélyokat lát ott, ahol ilyenekről szó sincs. Majdnem minden elhagyatott hegyvidék környékén az egyszerű emberek sok történetet tudnak, amelyek a tündéreknek arról a furcsa jellegzetességéről tanúskodnak.

Káprázat

Ezekben a csínyekben nagyban segítségükre van az a csodálatos képességük, hogy elkápráztatják azokat, akik átengedik magukat befolyásuknak, úgyhogy áldozataik egy időre csak azt látják és hallják, amit ezek a tündérek rájuk tukmálnak; amint a hipnotizált ember is csak azt látja, hallja, érzi és hiszi, amit a hipnotizőr akar. A természetszellemeknek mindazonáltal nincs annyi erejük, mint a hipnotizőrnek, hogy uralkodjanak az emberi akaraton, kivéve a szokatlanul gyengeelméjű embereket, vagy az olyan eseteket, amikor a tehetetlen ijedtség állapotában az áldozat akarata egy időre teljesen kikapcsolódik.

A tündérek hatalma nem terjed túl az érzékek megcsalásánál, de ennek kétségkívül mesterei. Sok esetet elmondhatnánk, amikor egész csomó embert egyszerre vontak káprázatuk varázsa alá. Az indiai varázslók őket hívják segítségül legcsodálatosabb mutatványaiknál, mint pl. a híres kosármutatványnál, vagy amikor feldobnak egy kötelet az ég felé, a varázsló pedig felmászik rajta és eltűnik odafenn. A valóságban az egész hallgatóság hallucinál; az emberekkel elhitetik, hogy látnak és halálnak egy olyan eseménysorozatot, ami igazában meg sem történik.

Az elkápráztatás titka egyszerűen az, hogy egy világos, erős mentális képet alkotnak, és azt belevetítik valakinek az elméjébe. A legtöbb ember ezt csaknem lehetetlennek gondolja, mert soha életében nem próbálkozott ilyesmivel és sejtelve sincs, hogyan fogjon hozzá. A tündér elméje nem olyan tág, sem olyan átfogó, mint az emberé, de jól hozzászokott ahhoz, hogy gondolatképeit mások elméjébe vetítse, hisz mindennapi életében ez egyik legfőbb foglalatossága.

Nem csoda tehát, hogy ilyen szakadatlan gyakorlattal jól kitanulja ezt a mesterséget. Ez még könnyebb, ha – mint az indiai mutatványok esetében – pontosan ugyanazt a képet kell sok százszor megismételni, míg minden részlet a legcsekélyebb megerőltetés nélkül kialakul, csupán öntudatlan megszokás eredményeként. Hogy pontosan megértsük, miképpen történik ez, nem szabad elfelednünk hogy a mentális kép nagyon is valóságos dolog: valóságos konstrukció a mentális világ anyagból, amint ez a Thought Forms (Gondolatformák) c. könyvemben megmagyaráztam. Nem szabad elfelednünk azt sem, hogy az elme és a sűrű fizikai agy közötti összeköttetés útvonalán ott van az agy asztrális és éterikus mása is, és hogy ezen útvonal bármelyik pontján közbe lehet lépni, és benyomást felidézni.

Bizonyos természetszellemek elég gyakran használják utánzó és cseljátszó képességüket arra, hogy fizikai jelenségekkel foglalkozó spiritiszta szeánszokon megjelenjenek. A rendszeres szeánszlátogatók bizonyára emlékeznek ilyen tréfákra, és ostoba, bár rendszeren jóhiszemű otrombaságokra. Ezek majdnem mindig valami ilyen pajzán teremtménynek a jelenlétére mutatnak, noha megtörté-

nik, hogy e csínyeket halott emberek csinálják, akik elég esztelenek voltak földi életükben, hogy ilyen haszontalanságokon szórakozzanak, s haláluk óta sem tanultak több bölcsességet.

Barátkozásaik

Vannak másrészt esetek, amikor egy-egy természetszellem barátságot kötött emberi lényekkel és amennyire tőle telt, segítséget nyújtott nekik, mint pl. a skót "brownies" ismert történeteiben, vagy a spiritiszta irodalom tűzrakó tündérei esetében. Feljegyzések vannak arról is, hogy ritka alkalmakkor bizonyos kiváltságos embereknek megengedték, hogy tanúi lehessenek tündéri mulatozásoknak, és egy időre részt vehessenek a tündérek életében. Mondják, hogy a vadállatok bizalommal közelednek némely indiai jógihoz, felismervén bennük minden élőlény barátját. Hasonlóképpen veszik körül a tündérek azt, aki rálépett a Szentség ösvényére, mivel kisugárzásait kevésbé viharosnak és kellemesebbnek találják, mint azét, aki csupán világi dolgokkal foglalkozik.

Némelykor megfigyelték, hogy tündérek kisgyermekhez szegődnek, és erős ragaszkodást mutatnak irántuk, különösen, ha a gyermek álmódzó természetű és erős fantáziával bír, mert a tündérek látják és élvezik azokat a gondolatformákat, amikkel a gyermek körülveszi magát. Sőt voltak olyan esetek, amikor a tündérek megkedveltek valami különösen vonzó csecsemőt, és megpróbálták elvinni a maguk lakóhelyére azzal a szándékkal, hogy megmentsek a szemükben oly szörnyű sorsból, hogy átlagemberré nőjön fel! Az ilyen próbálkozásokat ködös hagyományként őrizték meg a kicserélt gyermekekről szóló népmesék, noha ezeknek más eredete is van, amint később látni fogjuk.

Vízi-szellemek

Bármennyire sűrűn laknak is földünk felszínén a tündérek csaknem mindenütt, ahol nincs ember a közelben, számukat messze felülmúlják a vízi-szellemek: a tenger felszínén élő tündérek. Itt éppoly sok változattal találkozunk, mint a szárazföldön. A Csendes óceán természetszellemi különbözőnek az Atlanti óceán lakóitól, a Földközi-tengeriek pedig megint mások. Azok a típusok, amelyek a trópusi tengerek leírhatatlanul csodás kékjében mulatoznak, távolról sem hasonlítanak azokhoz, amelyek a mi hideg, szürke északi tengereink habjaiban ugrádoznak. Egészen mások megint a tavak, folyók, vizesések szellemei, mivel ezeknek sokkal több közös vonásuk van a szárazföldi tündérekkel, mint a nyílt tenger nereidáinak.

E természetszellemek, mint szárazföldi testvéreik, mindenféle alakúak, de talán leggyakrabban az emberit utánozzák. Általánosságban szólva, nagyobb alakokat öltenek, mint az erdők és dombok tündérkéi; ez utóbbiaknak nagy része igen kicsi, míg az embert utánzó tengeri szellem rendszeren nemcsak formáját, de méreteit is magáévá teszi. Félreértések elkerülése végett szükséges folyvást hangsúlyoznunk e formák proteusi jellegét: e teremtmények bármelyike, akár a szárazföldön, akár a tengerben vagy a levegőben, tetszés szerint nagyobbá, vagy kisebbé teheti magát egy időre, vagy bármilyen, tetszés szerinti alakot felvehet.

Elméletileg ennek a képességnek nincsenek korlátjai, de a gyakorlatban vannak határai, noha igen tágak. Egy tündér, akinek természetes nagysága 30 cm, kinyújthatná magát egy 180 centiméteres embermagasságáig, de az erőlködés tekintélyes feszültséggel jár, és néhány percnél tovább nem tartható fenn. Ha a magáé helyett más alakot akar ölteni, világosan meg kell azt fogalmaznia, és csak addig tarthatja meg, ameddig elméjét erre összpontosítja; mihelyt gondolata elkószál, azonnal visszazökken természetes formájába.

Igaz, hogy az éteikus anyag a gondolat erejével könnyen alakítható, de természetesen nem engedelmeskedik olyan pillanatnyi gyorsasággal, mint az asztrális anyag. Azt mondhatnók, hogy a mentális anyag valósággal a gondolattal együtt változik, az asztrális anyag pedig olyan gyorsan követi a gondolatot, hogy a közönséges megfigyelő alig lát különbséget; az éterikus anyagnál azonban könnyen megfigyelhető a növekedés vagy a zsugorodás. A levegő tündére, akinek teste asztrális anyag-

ból van, átcikázik egyik alakból a másikba; az éterikus tündér gyorsan nő vagy fogy, de nem egyik pillanatról a másikra.

A szárazföldi tündérek közt kevés az óriás, kint a tengeren ellenben úgy látszik, egész mindennapi ez a nagyság. A szárazföldiek képzelete gyakran sző emberi ruhadarabokat, így sokan furcsa sapkákban, kardszíjakkal, vagy dolmányokban mutatkoznak; a tenger lakói közt azonban sohasem láttam ilyesmit. Úgy látszik, a víz felületén élő tündérek nagy része ki tud emelkedni saját eleméből és kis távolságra a levegőn át repülni vagy lebegni. Nagy élvezettel játszanak a tomboló habok közt, vagy lovagolnak a hullámtaréjokon. Nem kerülnek oly makacsul az embert, mint szárazföldi testvéreik talán azért, mert az embernek kevesebb alkalma van őket zavarni. Nem mennek nagyon mélyre a felszín alá, – semmi esetre sem mélyebbre, mint ahová elér a világosság, úgyhogy mindig van tekintélyes köz az ő birodalmuk és a középmezőségek sokkal kevésbé fejlett teremtményeinek birodalma között.

A belvizek tündérei

Azokban a belvizekben, ahol az ember még nem tette lehetővé számukra a körülményeket, sok igen szép tündérfajta lakik. Természetesen utálják mindazt a szennyet és vegyi anyagot, amivel a nagy városok közelében a vizet megfertőzik, de úgy látszik, egy csendes vidéki malom kereke nem ellenszenves nekik, mert a malomárokban néha elszórakoznak. Különösen élvezik a vízeséseket éppúgy, mint tengeri testvéreik is szívesen hancúroznak a hullámtörésben. Ezért az élvezetért néha még az emberek gyűlölt jelenlétéhez is közelebb merészkednek. A Niagaránál például nyáron még majdnem mindig látható egynéhány, bár a vízesés közepétől és az örvényektől rendszeren távol tartják magukat. A vándormadarakhoz hasonlóan télen elhagyják azokat az északi vizeket, amelyek hónapokra befagynak, és kedvezőbb éghajlat alatt keresnek ideiglenes otthont. Úgy látszik, egy-egy rövid fagy nem zavarja őket; maga a hideg láthatólag nem, vagy alig hat rájuk, de nem szeretik rendszeres körülményeik megváltozását. Némelyik állandó folyólakó a folyó befagyásakor átköltözik a tengerbe; mások utálják a sósvizet, ezek inkább tekintélyes távolságra elvándorolnak, semhogy az óceánban keressenek menedéket.

A vízi-tündéreknek egy érdekes változata a felhő-szellem. Ennek élete csaknem teljesen az "égbolt fölötti vizekben" folyik le. Talán közbeeső válfajnak lehetne besorozni a vízi- és légi-tündérek közé; teste éterikus anyagból van, mint a vízi-tündéréké, de aránylag hosszú ideig távol tud maradni a víztől. Alakja gyakran óriási és laza összefüggésű; közeli rokonságban látszik lenni a belvízi típusok némelyikével, mindamelllett a felhőszellem is szíves-örömet bemártja magát egy időre a tengerbe, ha a felhők, melyek kedvenc lakóhelyét képezik, eltűnnek. Felhőország sugárzó csendjében lakoznak, és kedvenc időtöltésük az, hogy felhőket különös, fantasztikus alakokba formálják, vagy pedig úgy rendezik el, hogy kis fodros bárányszőnyegek alakjában ellepjék az eget.

Szilfidek

A természetszellemek birodalmának legmagasabb rendű típusa ez a fok, ahol a földi és vízi-tündérek fejlődési iránya egybefut: a szilfidek vagy légi-tündérek nagy családja ez. Ezek a lények határozottan magasabban állnak mindazoknál a változatoknál, amelyekről beszéltünk, mert megszabadították magukat a fizikai anyag nyűgétől és legalacsonyabb rendű testük most az asztrális. Értelmük sokkal fejlettebb, mint az éterikus fajtaé, és megüti az emberi mértéket folytatólagos, újrászülető egyéniség azonban még nem érték el. Éppen mivel annyira fejlettek, a csoportlélektől való elszakadásuk előtt sokkal többet értenek meg az életből, mint az állatok; így aztán gyakran tudják, hogy még nincs egyéniségük, és mohón vágyakoznak utána. Ez az igazság az általánosan elterjedt hagyomány mögött, hogy a tündérek halhatatlan lélek után sóvárognak.

Ennek elérésének normális módja számukra a felettük lévő fokozat tagjaival, az asztrális anyalokkal való társulás és az irántuk érzett szeretet. A háziállat – mint pl. a kutya vagy a macska – értelmének és érzelmeinek kifejlesztése révén jut előre a gazdájához való szoros kapcsolat eredmé-

nyeként. Iránta érzett szeretete készíti arra, hogy megérteni próbálja, s azonkívül gazdája mentális testének rezgései szüntelenül kihatnak kezdetleges elméjére, s fokozatosan mind nagyobb és nagyobb tevékenységre ösztökélik. Ugyanilyen módon kelt az állatban gazdája szeretete folyvást elmélyülő érzelmet. Akár feltett szándékkal tanítja az ember az állatot valamire, akár nem, mindkét esetben még közvetlen erőfeszítés nélkül is, a köztük lévő benső kapcsolat segíti az alacsonyabb rendű fejlődését. Idővel az ilyen állat eléri azt a színvonalat, ahol befogadhatja a Harmadik Kiáradást, és így egyénné válván, elszakad csoportlelkétől.

Ugyanez történik az asztrális angyal és a természetszellem között is, azzal a különbséggel, hogy náluk az egész terv kivitele sokkal értelmesebben és hatásosabban megy végbe. Ezer közül egy ember sincs talán, aki gondol, vagy tud valamit kutyája, vagy macskája igazi fejlődéséről; az állat pedig még kevésbé fogja fel a rá váró lehetőséget. Az angyal ellenben világosan érti a természet tervét és sok esetben a természetszellem is tudja, mi kell neki, és értelmesen munkálkodik eléréséért. Így mindegyik asztrális angyalhoz több légi-tündér csatlakozik, akik gyakran határozottan tanulnak tőle, és akiket ő nevel, de akik legalább is sűtkéreznek értelmének játékában és viszonyozzák szeretetét. Az angyalok közül sokan a Devaraja-k alkalmazottai, akiknek a Karma kiosztásában segédkeznek. Így a légi-tündérek igen gyakran szintén ügyvivő közegek ebben a munkában és nem fér kétség ahhoz, hogy sok értékes tudásra tesznek szert, miközben a rájuk bízott feladatot végzik.

Az Adeptus tudja, hogyan kell szükség esetén igénybe venni a természetszellemek szolgálatait, és sok olyan ténykedés van, amit rájuk bízhat. A Broad Views c. folyóirat 1907. februári számában érdekes cikk jelent meg arról, milyen ügyesen teljesített egy természetszellem egy ilyesféle megbízást.

A volt a feladata ugyanis, hogy egy súlyosan influenzás beteget mulattasson, ő tehát öt napon keresztül csaknem szakadatlanul különös és érdekes látomásokkal szórakoztatta. Fáradozásait siker koronázta, mert a beteg azt írta utóbb, hogy a "másként kimondhatatlanul kellemetlen és kínos napokat csodásan érdekes tapasztalattá változtatta." Maga a látomás meglepő gazdagságú képsorozat volt: mozgó sziklatömbök, amelyeket a beteg nem kívülről, hanem belülről látott, bennük a különféle külsejű teremtményekkel. Hegyek, erdők, utak, olykor építészeti remek, korintusi oszlopsorok, szoborcsoportok, nagy boltívek, máskor szelíd szellőben hajladozó csodás virágok és pálmák jelentek meg előtte. A természetszellem néha mintha bevitte volna a fizikai tárgyakat a hálószobába, és valami mágikus átváltozási jelenetbe szőtte bele. E szórakoztatás különösségéből sejthetjük, melyik típushoz tartozott az a természetszellem, akit ezzel az emberbaráti munkával megbízta.

A keleti varázslók néha megpróbálják a magasabb természetszellemek közreműködését megnyerni mutatóványaikhoz, de a vállalkozásnak vannak veszélyei. Kétféle módszert használhatnak: megkérhetik, vagy megidézhetik őket, – azaz felkelthetik figyelmüket és "szerződhetnek" velük, vagy megpróbálhatnak olyan erőket működésbe hozni, amelyek őket engedelmségre kényszerítik. Ez utóbbi kísérlet azért veszélyes, mert ha nem sikerül, határozott ellenségeskedést vált ki belőlük, ami nagyon valószínűleg a varázsló idő előtti halálát okozhatja, vagy legalábbis végtelenül nevetséges és kellemetlen helyzetbe hozhatja.

Ezeknek a légi-tündéreknek vagy szilfideknek – akár ez alacsonyabb rendű tündéreknek – sok változata van, amelyek egymástól erőben, értelemben és szokásokban, valamint megjelenésben egyaránt eltérnek. Természetesen kevésbé vannak helyhez kötve, mint a leírt többi fajta, noha éppúgy, mint azok, elismernek bizonyos magassági határokat. Míg egyesek mindig a föld felületéhez közel lebegnek, mások jóformán soha meg sem közelítik azt. Általában azt lehet mondani, hogy az emberek nyugtalan érzelmeinek szomszédságát éppoly kevésbé szeretik, mint a többiek. De vannak esetek, amikor valami multság kedvéért, vagy azért, mert hízelgőnek érzik, hajlandók eltűnni.

Multságaik

Néha óriási multságot okoz nekik az a sportjuk, hogy különféle gondolatformákat éltetnek. Egy regényíró például, amikor történeteit kigondolja, annak minden alakjáról természetesen erős gondolatformákat alkot, e gondolatformákat pedig, mint marionetteket mozgatja ide-oda. Előfordul, hogy

tréfáskedvű természetszellemek megragadják e formákat, és a pillanat sugallta rögtönzés szerint eljuttatják a drámát, s a megütközött regényíró valahogy úgy érzi, hogy bábjai kiestek kezéből és saját akaratot fejlesztettek ki.

A csínytevő kedv, ami olyan szembetűnő jellegzetessége némelyik tündérfajtának, bizonyos mértékben megvan a légi-tündéreknél is, legalábbis alacsonyabb; típusaikban, úgyhogy megszemélyesítéseik nem mindig egészen ártalmatlanok. Vannak emberek, akik még nem tudják félretenni az ördögről szóló istenkáromló tanításokat, s félelmükben szörnyű gondolatformákat alkotnak a képzeletbeli sátánról, akinek babonás hitük oly előkelő szerepet biztosít a világegyetem működésében. Sajnálattal kell megállapítanom, hogy némely cselszövő természetszellem nem tud ellenállni a kísértésnek, s magára öltvén a rémes formákat, kitűnő tréfának találja, ha szarvakkal feldíszítve, farkát csóválva és lángokat fújva ugrabugrál. Aki megérti e némajátékokban mulatozó démonok természetét, nem ijed meg tőlük; de ideges gyermekek olykor elég fogékonyak, hogy észrevegyenek ilyen dolgokat, és ha nem tanították őket elég okosan, bizony alaposan megrémülnek.

Ha méltányosak akarunk lenni a természetszellem iránt, meg kell jegyeznünk, hogy mivel ő nem ismeri a félelmet, legkevésbé sem fogja fel cselekedetének súlyát. A gyermek ijedtségét valószínűleg tettetésnek értelmezi, és azt hiszi, ez is a játékhoz tartozik. Aligha kárhozzathatjuk a természetszellemet azért, ha túrjuk, hogy gyermekeink egy csökönyös babona bilincsei közt sínylódjenek és elmulasztjuk bevésni agyukba azt az alapvető tény, hogy Isten szeretet és hogy a tökéletes szeretet nem ismer félelmet. Ha légi-tündérünk néhanapján így meg is rémíti a rosszul oktatott gyermeket, másrészt javára kell írunk azt, hogy folyvást a legélénkebb élvezetet szerzi az általunk "halottaknak" gondolt gyermekek ezreinek, mert legkedveltebb foglalkozásainak egyike az, ha játszhat velük és mulattathatja őket.

A légi-tündérek felfedezték, hogy a spiritiszta szeánszok jó alkalmak számukra, és néhányan rendes résztvevői is lesznek, legtöbbször Százszorszép, vagy Napraforgó, vagy ehhez hasonló nevek alatt. Igen alkalmasak arra, hogy érdekes szeánszokat is tartsanak, mert természetesen sokat tudnak az asztrális életről és lehetőségeiről. Készségesen felelnek a kérdésekre, s amennyire tudásuk terjed, az igazságnak megfelelően is; ha pedig a tárgy valamelyest meghaladja képességeiket, akkor nagy mélységet színlelnek. Minden nehézség nélkül létrehoznak kopogást, mozgást és fényhatásokat, készségesen leadnak bármilyen üzenetet, amit kívánnak tőlük. Mindezzel egyáltalán nem akarnak rosszat, vagy csalást elkövetni, hanem csak naivul örvendenek annak, hogy olyan jól játszószák szerepüket, meg annak, hogy a résztvevők szent borzalommal telt áhítattal és szeretettel árasztják el a "kedves szellemeket" és "angyali segítőköt". Megtanulnak a résztvevők örömeiben osztozni, és úgy érzik, jó munkát végeznek, ha így vigasztalják a szomorkodókat.

Mivel ők asztrálisan élnek, a negyedik dimenzió közönséges tényezője létezésüknek, ez pedig megkönnyít számukra sok apró cselet, ami nekünk csodálatosnak látszik, mint pl. tárgyakat kivenni zárt dobozból, vagy virágokat hozni bezárt szobába. A résztvevők vágyai és érzelmei nyitott könyvként fekszenek előttük, hamar megtanulják a gondolatolvasást, ha nem elvont gondolatokról van szó, és a materializációk megrendezése semmi nehézséget sem okoz nekik, ha rendelkezésre áll a megfelelő anyag. Minden külső segítség nélkül módjukban áll tehát változatos és kielégítő esti szórakozásról gondoskodni, és ezt kétségtelenül sokszor meg is teszik. Egy pillanatig sem állítom, hogy a természetszellemek az egyedüli lények, akik szeánszokon működnek; a megnyilvánuló "szellem" gyakran pontosan az, aminek mondja magát, de az is igaz, hogy gyakran egyáltalán nem az, s az átlagos résztvevőnek semmiképpen sincs módjában megkülönböztetni a valódi árut az utánzattól.

Abnormális fejlődés

Amint már mondtuk, a természetszellem haladásának normális módja az, hogy egy angyallal való társulás folytán éri el az egyéniesülést; de vannak olyanok, akik eltérnek ettől a szabálytól. A nagy változás előidézésének fő tényezője a szilfidnek az angyal iránt érzett nagy szeretete. Az abnormális esetek pedig azok, amikor angyal helyett emberre irányul ez a szeretet. De ritka eset ez,

mert teljesen ellenkezik az emberekkel szemben való általános magatartásukkal. Ha azonban meg-
esik, hogy szeretetük erőssége egyéniesülésre vezet, akkor a természetszellem teljesen kiszakad
saját fejlődési irányából és átjön a miénkbe, úgyhogy az újonnan kifejlett egó nem mint angyal,
hanem mint ember fog testet öltetni.

Ez a lehetőség az alapja mindazoknak a történeteknek, amelyekben egy nem-emberi szellem be-
leszeret egy földi emberbe, és sóvárogva vágyik halhatatlan lélek után, hogy szerettével együtt le-
hessen az örökkévalóságban. Ha az ilyen szellem testet ölt, rendszerint nagyon furcsa ember lesz:
ragaszkodó és érzelmes, de kiszámíthatatlan, némely tekintetben érthetetlenül primitív, minden fele-
lősségérzet nélkül.

Megtörtént néha, hogy egy szilfid, aki erősen vonzódott emberi lényhez, de nem volt benne elég
erős a szeretet, hogy az egyéniesülést biztosíthatta volna, azzal erőszakolta ki az emberi fejlődésbe
való belépését, hogy birtokába vette egy haldokló csecsemő testét abban a pillanatban, amikor ere-
deti tulajdonosa elhagyta. Az ilyen gyermek láthatólag magához tér, s úgy tűnik fel, mintha a halál
torkából menekült volna meg. De nagyon megváltozottnak bizonyul: valószínűleg izgága és inger-
lékeny lesz a sűrű fizikai test szokatlan kényszere folytán.

Ha a szilfid képes alkalmazkodni a testhez, semmi sem akadályozza meg, hogy azt a normális
élet tartamára meg is tartsa. Ha abban az életben sikerül neki elég erős szeretetet kifejleszteni ah-
hoz, hogy elszakítsa azt a köteléket, amely csoportlelkéhez fűzi, legközelebb mint ember ölt testet.
Ha nem, visszaesik élete végeztével a saját fejlődési irányába. Mindebből látható, hogy ezekben a
tényekben rejlik az igazság, ami a kicserélt gyermekekről szóló elterjedt hagyományok alapját ké-
pezi, s ami minden országban ismeretes; megtalálhatjuk Északnyugat-Európában csakúgy, mint
Kínában, de tudnak róluk Észak-Amerikában a csendes-óceáni partvidéken élő bennszülöttek is.

A tanulmányozás haszna

A természetszellemek birodalma igen érdekes tanulmányi terület, amelynek eddig csak kevés fi-
gyelmet szenteltek. Noha gyakran említik őket az okkult irodalomban, nem hallottam arról, hogy
tudományosan is megpróbálkoztak volna osztályozásukkal. Ennek a nagy természeti birodalomnak
szüksége volna egy Cuvier-re vagy Linné-re. De talán ha lesz több gyakorlott kutatónk, remélhet-
jük, hogy egyikük vállalja ezt a feladatot, és élete munkájaként megajándékoz bennünket ezeknek a
bájos teremtéseknek teljes és részletes természetrajzával.

Nem lesz elpocsékolt munka, sem méltatlan tanulmány. Nemcsak azért lenne hasznos e lények
megismerése, mert hatással vannak ránk, hanem főleg azért, mert egy, a miénktől ennyire eltérő
fejlődési irány megértése tágítja elménket és segít annak felismerésében, hogy a világ nemcsak a
mi kedvünkért van, és hogy a mi szempontunk nem az egyetlen, s nem is a legfontosabb. Kisebb
mértékben ugyanez a hatása az idegen földön való utazásnak, mert bebizonyítja az előítélettől ment
embernek, hogy az övével minden tekinteten egyenrangú fajok mégis különböznek tőle százféle
módon is. A természetszellemek tanulmányozásában ugyanezt az eszmét találjuk meg, de még job-
ban hangsúlyozva: van egy birodalom, mely gyökeresen eltér a miénktől – nem nélküli, félelemnél-
küli, nem ismeri a létért való küzdelmet – mégis fejlődésének végleges eredménye minden tekintet-
ben egyenértékű azzal, amit mi érünk el a magunk fejlődési irányán. Ha ezt megtanuljuk, valamivel
többet látunk a Napistenség sokoldalúságából, és talán így szerénységre, emberszeretetre és széle-
sebb látókörre teszünk szert.

VII. fejezet Magnetikus központok

Bizonyos tekintetben mindenki tapasztalta már, hogy a szokatlan környezet különös hatást gyakorolhat. Egyes épületeket és tájakat komoraknak és leverő hatásúaknak tartunk; úgy találjuk, hogy a börtön nyomasztó és visszataszító hatást kelt, a templom áhítatosságra készítet, stb. A legtöbb ember nem veszi magának a fáradságot, hogy gondolkozzék azon, miért is van ez így, s még az esetben is, ha egy pillanatra felfigyel a dologra, mindjárt el is intézi azzal, hogy itt csak eszmetársulásról lehet szó.

Valószínűleg ez is hozzájárul, de még sokkal több van mögötte. Ezek a speciális hatások ugyanis olyan esetekben is kimutathatók, amikor nem is sejtjük milyen irányból jön a befolyásolás. Ezért mindennapi életünkben is hasznunkra lehet, ha tudunk róluk. A természet finomabb erőinek tanulmányozása nemcsak azt fogja mutatni nekünk, hogy minden élőlény határozott befolyások bonyolult sorozatát sugározza ki környezetére, hanem azt is, hogy ugyanez áll, bár mérsékeltbben és egyszerűbb módon, az élettelen tárgyakra is.

A nagy székesegyházak

Tudjuk, hogy a fának, a vasnak és a kőnek megvan a maga megfelelő jellegzetes kisugárzása, de amit most ki kell emelnünk, az a tény, hogy mindezek képesek magukba szívni az emberek befolyását, s azután azt ismét kiárasztani. Mi az eredete annak az áhítatos érzésnek, a tiszteletteljes hódolatnak, amely annyira áthatja némelyik nagy székesegyházunkat, hogy még a legelfásultabb Coorturista sem vonhatja ki magát alóla? Ezt nem lehet egyedül a történelmi eszmetársulásoknak tulajdonítani, sem pedig az arról való megemlékezésnek, hogy emberek itt évszázadokon keresztül egybegyűltek Istent dicsőíteni és imádkozni. Sokkal fontosabb a tény, hogy éppen ezek a körülmények változást idéztek elő az épület anyagában.

Hogy ezt megérthessük, elsősorban vizsgáljuk meg, miként építették ezeket a székesegyházakat. Egy modern templom, amelyet határidőre, gyorsan felhúznak, nem sugároz ki szent érzelmeket. De a középkorban a hitbuzgóság nagyobb volt és a külvilág befolyása nem annyira túlnyomó. Az emberek valóban imádkozva építették nagy katedrálisainkat, s minden követ úgy helyezték el, mintha áldozatot mutatnának be. Amikor ez volt a munka szelleme, minden építőkőből valóságos talizmán lett, telítve az építők tiszteletével és odaadásával. Az ily módon telített kövek kisugározzák ezeket az érzelmeket, másokat is ugyanezekre ösztönözve. A tömegek, amelyek azután imádkozni jöttek a szentélyhez, nemcsak érezték ezeket a kisugárzásokat; hanem a maguk részéről is erősítették saját érzelmi visszahatásaikkal.

Még inkább érvényesül ez a templom belső díszítési munkáinál. Minden ecsetvonás az oltárképen, a véső minden simítása a szobron, közvetlen felajánlás volt Istennek. Ily módon a befejezett művészi munka a tisztelet és szeretet atmoszférájával van körülvéve, és határozottan kiárasztja ezeket a tulajdonságokat az imádkozókra. Valamennyien, gazdagok és szegények egyformán, éreznek valamit ebből a hatásból, még ha sokan túl műveletlenek is ahhoz, hogy befogadják a fokozott ösztönzést, amelyet a művészi szépség nyújt azoknak, kik értékelni tudják és észrevenni mindazt, amit jelent.

A középkori ablakok pompás festett üvegén átsugárzó napsugár olyan fényt hoz magával, amely nemcsak a fizikai világból származik. A hozzáértő mesterek Isten szeretetére és a szentek dicsőségére alkották gyönyörű műüket, így az üveg minden részecskéje szintén talizmánna lett. Ha eszünkben tartjuk, hogy az erő, amelyet az alkotóművész buzgalma a szoborba vagy a festménybe öntött, az idők folyamán folyton újra megerősödött az imádkozó nemzedékek odaadásától, kezdjük megérteni belső jelentőségét annak a nagy befolyásnak, ami kétségtelenül kisugárzik a századokon keresztül szentnek tartott tárgyakkól.

Egy-egy szobornak, vagy festménynek ilyen odaadásra ösztönző hatása teljesen független lehet művészi értékétől. Rómában az Ara Coeli bambinója feltűnően művészietlen tárgy, mégis kétségtelenül csodálatraméltó erővel váltja ki az áhítatosság érzését a köréje sereglő emberekből. Ha tényle-

gesen művészi volna, ez csak kevésbé fokozná hatását csodálóiban, bár természetesen nagyban emelné értékét azok szemében, akikhez jelenleg nem szól.

Ezekből a megfontolásokból kiindulva nyilvánvaló, hogy a különböző egyházi kellékek, szobrok, festmények és más díszítések valóban értékesek az imádkozókra gyakorolt hatás szempontjából. Valószínűleg ez a belőlük kiáradó és sokak által megérezett hatás keltette fel a magukat puritánoknak nevező vad fanatikusok gyűlöletét. Megérezve azt, hogy az Egyház mögött álló erő egy része e tárgyakon keresztül működik, azt gondolták, hogy e magnetikus központokat lerombolva, elvágthatják a felsőbb összeköttetést is. Rombolásaikkal sok kárt okoztak abban, ami szép és jó volt, talán majdnem annyit, mint azok a korai keresztények, akik csupa tudatlanságból megőrlték a legbájosabb görög szobrokat, hogy mésznek használják őket nyomorúságos viskóik építésénél.

Ezekben az összes nagyszerű középkori épületekben az áhítat érzése tökéletesen és szó szerint véve már a falakból is árad, mivel az egymásután következő nemzedékek évszázadokon keresztül áhítatos gondolatformákat teremtettek bennük. Ennek éles ellentéte a kritika és vitatkozás atmoszférája, amelyet bármely érzékeny személy érezhet némely szekta gyűléstermében. Skócia és Hollandia sok imatermében ez erősen érezhető, s azt a benyomást kelti, hogy a hívők nagy részénél az ájtatosságnak, vagy odaadásnak híre-hamva sem volt, s inkább a szenteskedő öngazolás töltötte el őket, valamint a kritikus kutatás vágya, hogy szerencsétlen lelkészüket fárasztó szónoklatában valami dogmatikai tévedést fedezzenek fel.

Egy most épült templom eleinte nem hoz létre semmi ilyen hatást, mivelhogy napjainkban a munkások lelkesedés nélkül építenék templomot, és gyárat egyaránt. De mihelyt a püspök felszentelte a templomot, a szertartás hatásaként határozott befolyás kezdődik, ennek taglalása azonban munkánk egy másik fejezetébe tartozik. Már párévi használat nagyon hatásosan megtelíti a falakat és még sokkal rövidebb idő is kiváltja az eredményt olyan templomban, ahol a szentséget őrzik, vagy ahol folytonos imádat mutatnak be. A római katolikus, vagy más szertartásos egyházak templomai hamarosan telítődnek, míg az evangéliumi egyházak (protestánsok, stb.) templomai, amelyekben nem a misztikus áhítaton van a hangsúly, sok esetben hosszú időn át sem tudnak mélyebb hatást kelteni, mint egy közönséges előadóterem. Az áhítatos befolyás egy-egy szép változatát lehet megtalálni valamely kolostor, vagy zárda kápolnájában, bár ez nagyon különböző szokott lenni aszerint, hogy a szerzetesek vagy apácák milyen célokat tűztek maguk elé.

Nem-keresztény templomok

Elsősorban keresztény templomokat vettem példának, mivel ezeket ismerem a legjobban, s olvasóim nagy többségéhez is ezek állnak közelebb. Talán azért is, mivel a kereszténység az a vallás, amely az áhítatot különösen fontosnak tartja, és igen törődik annak együttes kifejezésével, külön e célra emelt épületben. A hinduk között a vaishna-vitá-nak ájtatossága éppoly mély, mint bármelyik keresztényé, bár sajnos, gyakran színeződik azzal, hogy viszonzásul kegyeket vár. De a hindunak fogalma sincs olyasmiről, mint a közös istentisztelet. Bár nagy ünnepeken óriási tömegek látogatják a templomokat, minden személy külön mondja el a maga kis imáját, vagy külön végzi el a maga kis szertartását; így elveszti azt a hatalmas hatástöbbletet, amelyet az egyszerre végrehajtott cselekedet eredményez.

Ha csak a templom falainak áhítatos befolyással való telítése szempontjából tekintjük a dolgot, a kettő közti különbséget egy fizikai példával lehetne megvilágítani. A hajósok a kötélhúzásnál egy kis dalt szoktak énekelni, hogy az adott pillanatokban mindenki egyszerre húzza meg a kötelet. Ilymódon sokkal nagyobb eredményt érnek el, mintha egymástól függetlenül, tetszésük szerint adnák bele erőiket.

Mindamellet az idők múltával létrejön a vaishna-vita templomban is egy erős hatás, talán éppoly erős, mint egy keresztény templomban, bár minőségben teljesen más. A Shivának szentelt nagy templomokban megint más benyomás jött létre. A madurai szentélyben például rendkívül hatalmas befolyás sugárzik ki a szentek szentjéből. Ezt tiszteletteljes hódolat, majdnem félelem érzése övezi, s ez oly mélyen színezi az odaseregülő tömegek odaadását, hogy magát a hely auráját is módosítja.

Egészen más viszont a benyomás, amely a buddhista templomot veszi körül. A félelemnek ott semmi nyoma nincsen. Talán kevesebb odaadást találunk, mivel az odaadást ott nagymértékben helyettesíti a háládatosság. Az uralkodó kisugárzás mindig az öröm és szeretet kisugárzása, s teljesen hiányzik a sötét komor árnyalat.

Egy másik ellentét a mohamedán mecset. Az odaadás egy fajtája ott is jelen van, de ez határozottan harcossáODAadás, a tüzes elszántság benyomását kelti. Az ember érzi, hogy e nép talán csak korlátozott mértékben érti hitét, de mégis eltökélten kitart mellette.

A zsidó zsinagóga megint semmiben sem hasonlít a többihez. Határozott és különösen kettős benyomást kelt, egyrészt rendkívül anyagi, másrészt a letűnt dicsőség visszavárása és patetikus vágya tölti be.

Kegyhelyek és ereklyék

Az említett tények részbeni ismerete dönti el sok vallásos építmény helyének megválasztását. Templomot gyakran valamely szent életének és halálának emlékére emelnek és az ilyen templom, ha csak lehet, olyan helyen épül, amely valamilyen kapcsolatban van vele: halála, vagy születése helyén, vagy ahol életének valamely fontosabb eseménye történt.

A betlehemi és a jeruzsálemi templom Jézus születése, illetve halála helyén jó példa erre, úgyszintén a Buddhagayaban a nagy Stupa, ahol az úr Gautama elérte Buddhását, vagy Bishanpad temploma, ahol állítólag Vishnu hagyta hátra lábnyomát. Az összes ilyen szentélyt, ahol valami fontos esemény történt, nem annyira az utókor történelmi kioktatására emelték, mint inkább abból a gondolatból kiindulva, hogy az a hely különösen áldott, különösen telítve van magnetizmussal. Ez a magnetizmus hosszú korszakokon át meg fog maradni, és ki fog sugározni azokra az emberekre, kik befolyásának körébe érkeznek. Ennek az általános véleménynek meg is van a megfelelő alapja.

Az a hely, ahol az Úr Buddha elérte azt a fokot, melyen e magas rangot adományozzák, a tisztánlátó megfigyelése szerint napként sugározza ki magnetizmusát. E magnetikus hatás olyan természetű, hogy azt úgy a szentívek, mint az áhítat folytán időlegesen érzékennyé vált személyek egyaránt megérik.

Krisnamurti egy helyen így ír a Buddhagayaról:

Mikor Mrs. Besanttal egy ideig csendben időztünk ott, láttam az Úr Buddhát úgy, ahogy ott ült egykor. Akkori meditációjának még mindig oly erős a nyoma, hogy egy kevés tisztánlátás segítségével még most is látni lehet Őt. Én abban a kiváltságos helyzetben voltam, hogy találkoztam Vele abban az életben, Kr.e. 588 évvel, és egyike lettem követőinek, tehát nekem könnyebb volt Őt ebben az életben ismét meglátni. De úgy gondolom, hogy majdnem mindenki, aki egy kissé érzékeny, megláthatná Őt Buddhagayában, ha egy kis ideig egész nyugodtan várakozik, mert a levegő telve van az Ő befolyásával és még most is nagy Dévák őrzik a helyet, fürödve magnetizmusában.

Vannak templomok, vagy kegyhelyek, melyeket valamely szent földi maradványai tesznek különösen értékessé és itt ismét nyilvánvaló az eszmék társulása. A tudatlanok ezekben a dolgokban gúnyolódni szoktak azokon, akik tisztelettel adóznak az ilyen csontdarabkának. Bár a csont tisztelete nem egészen helyénvaló, viszont a belőle áradó hatás tényleges dolog és komoly figyelmet érdemel. Elvitathatatlan, hogy az ereklyékkel való kereskedés az egész világon egyrészt csaláshoz, másrészt vak hiszékenységhoz vezetett. De ez semmiképp sem másítja meg a tény, hogy a valódi ereklye értékes lehet. Minden, ami egy Nagy Lény fizikai testének, sőt öltönyének része volt, át van itatva személyes magnetizmussal. Ez azt jelenti, hogy az telítve van azokkal a hatalmas gondolat- és érzéshullámokkal, amelyek belőle valamikor kiáradtak, tehát olyan, mint egy árammal töltött telep.

Ezt az erőt még gyarapítják és véglegesítik az évek folyamán a látogatók tömegeiből áradó hitből és odaadásból szövődő gondolathullámok. Ez történik, midőn az ereklye valódi. A legtöbb ereklye azonban nem valódi. De még akkor is, bár nincs saját kezdő erejük, idő múltával sok befolyást szereznek, úgyhogy még egy hamis ereklye sincs hatás nélkül. Összefoglalva tehát, aki magát egy ereklye közvetlen közelében receptív állapotba hozza, át fogja venni annak erős rezgéseit, és hama-

rosan többé-kevésbé hozzájuk hangolódik. Mivel pedig azok a rezgések kétségtelenül jobbak és erősebbek, mint amelyeket ő a maga erejéből létrehozhat, ez csak üdvös lehet. Arra az időre felemeli egy magasabba színvonalra, megnyit számára egy magasabb világot. És bár a hatás csak időleges, mégis hasznos lehet számára, mert hátralévő életére valamivel jobba teszi, mintha semmi sem történt volna.

Ez az értelme a zarándoklásoknak és ezek nagyon gyakran tényleg hatásosak. Ezen felül bármilyen volt is a szent ember, vagy ereklye magnetizmusa, amint a zarándoklás helye megalakult és számos ember kezdi látogatni, egy másik tényező is számításba jön, amelyről már beszéltünk a templomok esetében. A hely kezd telítődni a látogatók seregeinek áhítatos érzéseivel, s ami visszamarad, hatással lesz az utánuk következőkre. Ilyenformán egy ilyen szent hely befolyása az idők múltával rendszerint nem csökken, mert ha az eredeti erő csökkenésre hajlik is, az áhítat új hullámai állandóan táplálják. Az egyetlen eset, midőn az erő eltűrik, az elhanyagolt templomnál következik be, pl. ha egy országot más vallású nép hódít meg, amely a régi templomokat semmibe veszi. Még ekkor is a befolyás, ha eredetileg elég erős volt, majdnem csökkenés nélkül fennáll sok évszázadon át, és ez oknál fogva még a romokkal is hatalmas erő van összekapcsolva.

Az egyiptomi vallást pl. kevésbé gyakorolták a keresztény korszak kezdete óta, mégis szentitív ember nem állhat templomainak romjai között, anélkül, hogy ne befolyásolná a belőlük áradó hatalmas gondolaterő. Itt azonban egy másik erő is közreműködik. Az egyiptomi építészet azzal a határozott céllal alkotta meg típusait, hogy a hívőkben bizonyos hatást ébresszen, s ezt eredményesebben tudta véghez vinni, mint bármely más építészeti stílus.

Romjainak még töredékei is nem csekély mértékben fejtik ki ezt a hatást oly idegen fajúakra is, akiknek a régi egyiptomi civilizáció típusával nincs semmi kapcsolatuk. Az összehasonlító vallástudomány kutatója számára, ha véletlenül szentitív, nincs ennél érdekesebb tapasztalat: belemerülni a világ régi vallásainak magnetizmusába, érezni befolyásukat, amint híveik érezték évezredekkel ezelőtt. Összehasonlítani Théba vagy Luxor hatásait a Parthenon, vagy Girgenti gyönyörű görög templomaiéval, vagy Stone-henge atmoszféráját Yucatán óriási romjainak atmoszférájával.

Romok

A régi világ vallásos életét legjobban ilyen módon érzékelhetjük: templomai közvetítésével. De ugyanilyen úton érintkezésbe lehet lépni ezeknek a letűnt nemzeteknek mindennapi életével is, ha palotáik és otthonaik romjai között állunk. Ez talán élesebb tisztánlátói fogékonyságot igényel, mint a másik. A templomot átható erő azért oly erős, mert nagyon egyirányú. Hiszen századokon keresztül azért jöttek ide emberek, hogy imádkozzanak. Otthonaikban ezzel szemben élték a maguk életét, különböző eszmék és viszálykodó érdekek keveredtek, úgyhogy az egyik benyomás gyakran hatásalanítja a másikat.

Mindazonáltal az évek múlásával felmerül összes hatásaiknak bizonyos eredője, ami rájuk, mint fajra jellemző. Ha valaki teljesen el tudja nyomni a saját személyes érzéseit, bármilyen élénkek és közeliak is ezek, komolyan figyelve felfoghatja a régmúlt idők életének gyöngye visszhangját. Az ilyen tanulmány gyakran arra képesít, hogy igazságosabb véleményt alkossunk a történelemről. A régiek szokásai, és életszemlélete közelebb kerül hozzánk, s már nem döbönt meg annyira, mivel így azoknak a szemszögén keresztül szemlélhetjük, akiknek ezek természetesen voltak. Megértve a régieket, gyakran arra a felismerésre jutunk, hogy eddig teljesen félreismertük őket.

A római Colosseum atmoszférája például nem igazolja azt az elképzelést, amelyet a rómaiak vérszomjáról alkottunk a keresztény mártírokkal és a gladiatori küzdelmekkel kapcsolatban. Nem szándékozom védelmembe venni a régi római polgárok ízlését és szórakozásait, de úgy gondolom, hogy ha egy szentitív személy elmegy a római Colosseumba és ott a turisták zajától távol, csöndben ülve, tudatát bekapcsolja a múltba, felidézni próbálva a hajdani tömegek valódi érzéseit, akkor rájön arra, hogy igazságtalanul ítélte meg őket.

Először is felismeri, hogy a korai keresztényeket nem a vallásuk miatt vetették az oroslánok elé. A múlt felidőzéséből az derül ki, hogy Róma kormányzata vallásos dolgokban határozottan türel-

mesebb volt, mint Európa legtöbb kormányzata napjainkban, mert vallásos meggyőződése miatt senkit sem üldöztek. Az első u.n. „keresztényeket” nem vallásuk miatt ítélték halálra, hanem az állam ellen elkövetett összeesküvés miatt, vagy olyan bűnökért, amelyekért ma is megtorlás járna.

Ami a gladiatori küzdelmeket illeti, a kormányzat valóban megengedte, sőt támogatta is őket, de a népnek csak három osztálya vett bennük részt. Elsősorban halálra ítélt gonosztevőket használtak fel arra, hogy látványosságról gondoskodjanak a népnek. Ez valóban lealacsonyító látványosság, de nem sokkal rosszabb, mint sok olyan, amelyet napjainkban általánosan elfogadnak. A gonosztevő az arénában halt meg, amint egy másik gonosztevő, vagy valami vadállat ellen harcolt. De inkább harcolva akart meghalni, mint a törvény kezétől. És még mindig fennállt a lehetőség, hogy derekasan küzdve kiérdemli az állhatatlan tömeg elismerését, s ezzel megmenti életét.

A gladiátorok második osztálya hadifoglyokból állott, akiket az akkori szokás szerint nem hagytak életben. Ez esetben is a halálos ítéletet hasznosították e népszerű szórakoztatás formájában, ami egyben lehetőséget adott a foglyoknak arra, hogy megmentseik életüket, azok pedig kapva kaptak az alkalmon. A harmadik osztály a hivatásos gladiátorokból állott, akik napjaink díjbirkózóihoz hasonlítottak, s akik ezt a borzalmas életpályát a népszerűség kedvéért választották, bátran szembenézve veszélyeivel.

Egy pillanatig sem állítom, hogy a gladiatori mutatvány egy valóban felvilágosodott néphez méltó multság volt. De ha ugyanezt a mértéket alkalmazzuk napjainkra, el kell ismernünk, hogy az emberek azóta sem sokat változtak. A középkorban a lovagi tornák, később a medve-heccek (ezen kutyákat uszítottak a medvére, ford.), a kakasviadalok, vagy napjainkban a bikaviadalok és díjmérkőzések egyenes utódai a gladiatori játékoknak. Ezek is éppen úgy a brutalitást élesztik fel a szemlélőkben, mint például az a (különben Indiában, az angol garnizonokban, ford. megjegyzése) kedvelt multság, amikor azon szórakoznak a nézők, hogy hány patkányt tud a foxterrier egy perc alatt megölni. De ez húzódik meg a „nemes” vadászszenvedély mögött is, – az egyenlő küzdelem mentsége nélkül – amikor százával mészárolják le az ártatlan fácánokat és foglyokat.

Mi már valamivel magasabbra értékeljük az emberi életet, mint a régi rómaiak tették. De még így is hangsúlyozni szeretném, hogy ez a változás nem jelent haladást a régi római faj mai reinkarnációjánál, az angol népnél, minthogy a mi népünk még egy évszázaddal ezelőtt is éppoly érzéketlen volt a tömegmészárlással szemben. Haladást tulajdonképpen csak közvetlen őseink korától kezdve észlelhetünk, mert azok a tömegek, amelyek néhány emberöltővel ezelőtt ott tréfálkoztak egy-egy nyilvános kivégzésnél, nem sokat fejlődtek azóta, amikor még a Colosseum padosaiban szorongtak.

Az igaz, hogy a római császárok látogatták e népszerű játékokat, mint ahogy az angol királyok is bátorították a lovagi tornákat, vagy amint a spanyol királyok még ma is pártolják a bikaviadalokat. De hogy megértsük különféle indítóokaikat, alaposan tanulmányozni kellene ama kor politikáját, ez pedig meghaladja e könyv keretét. Így legyen elég annyi, hogy a római polgárok különleges politikai jogokkal bíró testületet alkottak, és a hatóságok – megnyerésük érdekében – szükségesnek tartották, hogy állandó szórakoztatásukról gondoskodjanak. Így a gonosztevők és lázadók amúgy is szükséges kivégzéséből csináltak olyan rendszert, amellyel a népet kedvelt szórakozási formához juttatták. Brutális kedvtelés, az tény, a nem vall nagy fejlettségre, de mégis sokkal különbek voltak, mint azok a jóval későbbi emberpéldányok, akik tevékeny részt vettek a francia forradalom kimondhatatlan borzalmaiban. Az utóbbiak gyönyörűségüket lelték a vérontásban és kegyetlenségben, ami a rómaiak szórakozásának csak öntudatlan kísérője volt.

Aki a Colosseumban állva valóban érzékelti tudja a régmúlt tömegek szellemét, arra a felismerésre jut, hogy ők a harc izgalmát és a benne kifejtett ügyességet értékelték. Brutalitásuk nem abban állott, hogy örültek a vérontásnak és a szenvedésnek, hanem abban, hogy ezt észre sem vették a mérkőzés feletti izgalmukban. Ma nagyjából ugyanezt tesszük, amikor mohón követjük az újságok hasábjain a háború állásáról szóló híreket. Mindent összevetve, mi, az ötödik alfajhoz tartozók fejlődöttünk ugyan valamennyit a kétezer év előtti negyedik alfajoz képest, de ez a haladás sokkal kisebb, mint amennyit önteltségünk velünk elhítt.

Minden országban vannak romok, ahol tanulmányozni lehet a múltat, igen érdekes eredménnyel. Helyes fogalmat lehet nyerni az angliai középkori kolostori élet csodálatosan változatos tevékenységeiről és irányáról, ha a romok királynőjét, a Fautains Abbey-t meglátogatjuk éppúgy, mint ahogy Carnac (nem az egyiptomi, hanem a Morbihan-i Carnac) romjainál felidézhetjük a tantad-ok – a régi bretonok szent tüze – körül a nyári napfordulói mulatozásokat.

Talán kevésbé szükséges India romjainak tanulmányozása, mivel ott a mindennapi élet évezredek óta semmit nem változott és így tisztánlátó képességre nincs is szükség annak elképzeléséhez, milyen lehetett évezredek előtt. India jelenlegi épületei nem annyira régiek, hogy az életformák közötti különbség észrevehető volna, míg India aranykorának az atlantiszi fejedelmek idejéből való maradványai mélyen a föld alá vannak temetve. A középkori emlékeknél érdekes megfigyelni a környezet és a vallás hatását ugyanarra a népre: menyire más érzésvilágot tár fel Észak-India bármely ősrégi városa a ceyloni Andradhapura romjaival szemben.

Modern városok

Éppúgy, miként régen, őseink nyugodtan éltek mindennapi életet, s eszükbe sem jutott, hogy ezzel olyan áramokkal itatják át városuk falait, melyekből évezredek múltával a képzett tisztánlátó kiolvashatja legbelsőbb lényüket, úgy hatjuk át mi is városainkat olyan emlékekkel, amelyek a jövő fejlettebb embere megütközik majd. Bizonyos nyilvánvaló szempontokból az összes nagy városok igen hasonlítanak egymáshoz. Másrészt azonban vannak helyi atmoszféra-különbségek, amelyek részint a város átlagos erkölcséből, részint lakóinak vallásos felfogásából, fő foglalkozási és iparágaiból folyik. Következésképp mindegyik városnak bizonyos egyénisége van, ami némely embert vonz, másokat elriaszt, hajlamaiknak megfelelően. Még azok is, akik nem különösen fogékonnyak, észre fogják venni a különbséget Párizs és London, Edinburgh és Glasgow, vagy Philadelphia és Chicago hangulata között.

Vannak városok, amelyeknek alaphangja nem a jelenből, hanem a múltból ered, mert a múlt élete annyival erőteljesebb, hogy az összehasonlításnál a jelen eltörpül. A hollandiai Zuyder-Zee melletti városok szolgálnak erre példával, vagy az angliai S.Albans. De a legalkalmasabb példa erre az egész világon Róma, az örök város. Róma egyedül áll a világ városai között, amennyiben három nagy és teljesen különálló érdekességet nyújt a pszichikus kutatóknak. Első és legerősebb az a benyomás, amelyet Róma, az ókori világ központja, a köztársaság és a césároknak Rómája hagyott hátra bámulatos életerejéből. Azután jön egy másik erős és a maga nemében páratlan benyomás, a középkori Rómáé, amely a világ egyházi központja volt. A harmadik és mindegyiktől teljesen eltérő a mai modern Róma, a kissé lazán felépült olasz királyság politikai központja, s ugyanakkor nagybefolyású egyházi központ, bár dicsősége és hatalma elhalványodott.

Bevallom, elsősorban azzal a várakozással mentem Rómába, hogy a pápák Rómája, amelyre a középkor gondolatvilága oly hosszú időn át összpontosult, alaposan elhomályosítja a hozzánk időben távolabb eső ókori Rómát. Csodálkozva tapasztaltam, hogy ennek majdnem pontosan az ellenkezője igaz. Róma a középkorban annyira főszerepet játszott, hogy a kitörölhetetlen bélyeget hagyott volna a világ bármelyik városán. De a korábbi civilizáció oly bámulatosan életerős volt, hogy még mindig kitörölhetetlen és uralkodó jellegzetessége Rómának, az azóta történelem ellenére is.

A tisztánlátó kutató számára Róma most (és a jövőben is) mindenekelőtt a césároknak Rómája és csak másodsorban a pápák Rómája. Az egyházi történet benyomása mind ott van, s felismerhető a legkisebb részletekig: az áhítat és ármány, a gögös zsarnokság és igazi vallásosság elképesztő tömege; rettenetes romlottság és az egész világra kiterjedő hatalom, amelyet csak ritkán használtak fel olyan jól, amint kellett volna. És mégis, bármily hatalmas is ez a múlt, jelentéktelenné törpül az ezt megelőző még hatalmasabb mellett. A régi római élet jellegzetességeit: az önmagában bízó hit erősségét, az elhivatottság meggyőződését, az életérzés teljességét a maiak közül csak kevés nemzet tudja megközelíteni.

Középületek

Egy város nemcsak mint egész mutat fel bizonyos jellegzetességeket, hanem bizonyos célokra szánt épületeinek is különleges s a célra jellemző aurája van. Egy kórház aurája például furcsa keverék. A szenvedés, kimerültség és fájdalom benne az uralkodó, de egyúttal jó adag szánalom is van benne a szenvedők iránt és a betegek hálája a jószágok gondoskodásért.

A börtön szomszédságát határozottan el kell kerülnie annak, aki lakóhelyet választ, mivel abból a legrettenetesebb komorság, kétségbeesés és állandó levertség árad, tehetetlen dühvel, szomorúsággal és gyűlölettel keverve. Még abban az általános sötétségben is vannak helyek, amelyek még riasztóbbak a többinél: rossz hírukról nevezetes, különös borzalmat keltő cellák. Ismerünk történeteket arról, hogy egyes börtönök bizonyos celláiban az egymást felváltó rabok mindannyian öngyilkosságot igyekeztek elkövetni. Akik ennek ellenére életben maradtak, elmondották, hogy az öngyilkosság gondolata állhatatosan visszatért agyukba, mintegy külső kényszert gyakorolt rájuk, míg fokozatosan olyan állapotba kerültek, amelyben nem volt más választás. Voltak olyan esetek, amikor az ilyen érzés egy holt ember közvetlen rábeszéléséből származott. De a helyzet többnyire egyszerűen az, hogy az első öngyilkosság oly tökéletesen megtelítette a cellát ilyen gondolatokkal és sugalmazásokkal, hogy későbbi lakói, akikben valószínűleg nem volt elég ellenálló erő, vagy határozott akarat, valósággal képtelenek voltak ellenük szegülni.

Még rémesebbek azok a gondolatok, amelyek a középkori zsarnokok borzalmas földalatti börtöneihez, Velence ólomkamráihoz, vagy az inkvizíció kínzókamráihoz tapadnak. Hasonlóképpen a játékbárlangnak még a falai is szomorúságot, irigységet, kétségbeesést és gyűlöletet sugároznak ki, a kocsma, vagy a rossz hírű ház falaiból pedig valósággal gőzölögnek az érzéki és állati vágy legdurvább formái.

Temetők

A fent említett esetekben minden tisztességes ember könnyen mentesülhet az ártalmas befolyástól egyszerűen úgy, hogy elkerüli e helyeket. De vannak olyan alkalmak, amikor az emberek természetes jóérzésük következtében kerülnek nem kívánatos helyzetekbe. Az olyan országokban, amelyek még nem elég civilizáltak ahhoz, hogy elégezzék halottaikat, a hátramaradottak állandóan látogatják a sírokat, amelyekben feloszlásban lévő fizikai testek fekszenek. A szerető megemlékezés érzésétől vezetve gyakran odamennek, hogy imádkozzanak, elmélkedjenek, és virágkoszorúkat helyezzenek a sírokra. Nem értik meg, hogy a szomorúság, levertség és tehetetlenség kisugárzásai, amelyek oly gyakran áthatják a temetőt, egyáltalán nem teszik látogatásra alkalmas helyé. Öreg embereket láttam sétálni és üldögélni szebb temetőink némelyikében és dajkákat, akik ide tolták ki a csecsemőket friss levegőre. Ezek közül valószínűleg egyiknek sem volt a leghalványabb fogalma sem arról, hogy magukat és a gondjaikra bízottakat oly befolyásoknak vetik alá, amelyek valószínűleg semlegesíteni fogják a séta és a friss levegő minden jó hatását, hogy az egészségtelen fizikai kigőzölögések lehetőségét ne is említsük.

Egyetemek és iskolák

Nagy egyetemeink régi épületeit különleges típusú magnetizmus hatja át, ami a hallgatókra is rányomja sajátos és könnyen felismerhető bélyegét, bár még sok szóval sem könnyű pontosan megmondani, miből áll. Az egyetemet sokféle és különböző típusú emberek látogatják: tanulni vágyók, sportolók, kegyesek és könnyelműek. Egy-egy fakultás legtöbbször a fentieknek csak egyikét vonzza. Ebben az esetben falai megtelnek azokkal a jellegzetességekkel és maga az atmoszféra segít fenntartani hírnevét. De egészben véve az egyetemet a munka és a bajtársiasság kellemes hangulata veszi körül, az összetartás, de azért függetlenség érzése, a tisztelet az Alma Máter hagyományai iránt és a fenntartásukra irányuló elhatározás. Ezek hamarosan hozzáhangolják az új hallgatókat társaikhoz, és a jellegzetes egyetemi tónus felvételére készítik.

Ehhez hasonló a befolyás, amelyet nagy nyilvános iskoláink gyakorolnak. A fogékony fiú, amikor bekerül, hamarosan érzi maga körül a rend, a pontosság és az esprit de corps érzését. Ha ezt egyszer magáévá tette, nem egykönnyen felejtí el. Valami hasonló történik a hadihajón is, különösen, ha népszerű kapitány vezetése alatt áll, és egy ideig már kirendeltségben volt. A rekruta itt szintén nagyon gyorsan megtalálja a helyét, hamarosan magáévá teszi az "esprit de corps"-t, s megtanulja, hogy egy család tagjának érezze magát, amelynek becsületét köteles fenntartani. Ebben nagy része van társai példájának és a tisztek kényszerének is. De a hajó atmoszférája is kétségtelesen hozzájárul.

Könyvtárak, múzeumok, múcsarnokok

Egy könyvtár serény gondolat-áramai jól felfoghatók, de a múzeumok és képtárak sokkal változatosabb érzéseket keltenek, mint gondolnánk. Mindkét utóbbi esetben a hatás főként a képekből és a kiállított tárgyakból ered, és ennél fogva fejtegetése egy későbbi fejezetbe tartozik. Ami maguknak az épületeknek hatását illeti, eltekintve a bennük kiállított tárgyaktól, az eredmény egy kissé meglepő, mivel a szembeszökő sajátosság a fáradtság és unalom minden mást elnyomó érzése. Nyilvánvaló, hogy a látogatók többségének elméjében főként az él, hogy tudják, kötelességük volna megcsodálni ezt vagy amazt, vagy érdeklődést mutatni, de a valóságban teljesen képtelenek még a legcsekélyebb valódi csodálatot, vagy figyelmet is kifejtteni.

Chicago vágóhídjai

Chicago vágóhídjainak rettenetes kisugárzásait és hatásukat azokra, akik szerencsétlenségükre valahol a közelükben kell éljenek, gyakran említik a teozófiai irodalomban. Mrs. Besant leírta, hogy első látogatásakor már a vonaton, sok mérföldnyire Chicago-tól érezte a belőlük áradó borzasztó levertséget és kétségbeesést. És bár mások, akik kevésbé fogékonyak, nem tudják ezt oly gyorsan kideríteni, nem kétséges, hogy hatásuk súlyosan nehezedik mindazokra, akik közelednek e rettenetes méltatlanság színhelyéhez. Azon a helyen a teremtmények millióit mérszárolják le, és mindegyikük hozzáadja a hely kisugárzásaihoz a maga dühét, fájdalmát és félelmét, valamint az igazságtalanság érzetét. És mindezekből kialakult a világon jelenleg létező legfeketébb borzalom-felhők egyike.

Ebben az esetben a hatás eredményei közismertek és lehetetlen bárkinek is, hogy kételkedjék. A mérsároslegények erkölcsének alacsony foka, de rendkívüli brutalitásuk is köztudomású. E borzalmas szomszédságban elkövetett sok gyilkosságnál az orvosok felismerik azt a sajátságos készforgatást, amelyet csak a mérsároslegények használnak. Még a gyerekek az utcán sem játszanak mást, mint gyilkossági játékokat. Majd ha a világ egyszer valóban civilizálttá válik, az emberek hitetlenkedő borzalommal fognak visszatekinteni az ilyen jelenetekre és méltán kérdezik, miként volt lehetséges, hogy emberek, akiknek más tekintetben úgy látszik, volt némi fogalmuk az emberiségről és a józanésről, megtúrtek egy oly rémítő foltot a tisztességükön, mint aminőt ennek a szörnyűségnek pusztá létezése okoz.

Alkalmi helyek

Azok a helyek, ahol bizonyos szertartást gyakran megismételnek, különösen, ha magas eszmény kitűzésével volt kapcsolatban, mindig határozott befolyással telítődnek meg. Oberammergau falucskája például, ahol sok évig meghatározott időközökben passiójátékokat adtak elő, tele van az előző előadások gondolatformáival, és ezek erőteljesen visszahatnak azokra, akik az új előadásra készülnek. A valóságnak és a legmélyebb komolyságnak rendkívüli érzését tapasztalják mindazok, akik részt vesznek benne, és ez visszahat még a felületes turistákra is, akiknek az egész dolog egyszerűen csak érdekesség. Hasonlóképp Wagner magasztos eszményei is kiemelkednek Bayreuth

atmoszférájában, és így ezek hatására egy ottani előadás teljesen különbözik attól, amit másutt adnak elő, még ha személy szerint ugyanazok szerepelnek is.

Szent hegyek

Előfordul az is, hogy egy-egy különleges helyhez tapadt befolyás nem emberi; mint például a világ számos szent hegyének esetében. Egy korábbi fejezetben leírtam a nagy angyalokat, kik Írországból, a Slieve-na-Mon hegység csúcsán laknak. Az ő jelenlétük teszi a helyet szentté, és ők tartják fenn a Tuatha-de-Danaan vezérei által megörökítésre szánt mágiák hatását, mindaddig, amíg elérkezik Írország jövő nagyságának napja, és szerepe a birodalom hatalmas drámájában világossá válik.

Több ízben meglátogattam egy más típusú szent hegyet – Ádám Csúcsát Ceylonban. E csúcson az a figyelemre méltó, hogy a sziget összes, különféle vallású népei szent helynek tekintik. A buddhisták a tetején lévő templomnak a Sripada, vagy a szent lábnyom szentélye nevet adják, és azt mesélik róla, hogy midőn Buddha asztrális testében meglátogatta Ceylont (fizikai testében soha nem volt ott), akkor felkereste e hegy védő őrszellemét is, akit a nép Saman Deviyo-nak nevez. Épp mikor már távozni készült, Saman Deviyo megkérte, hogy kegyként hagyja hátra azon a helyen látogatásának valamely maradandó emlékét. Buddha ennek eleget téve, mesélik, benyomta lábát a tömör kősziklába, felhasználva bizonyos erőt, mely azon egy határozott nyomot, vagy horpadást okozott.

A történet a továbbiakban elmondja, hogy Saman Deviyo avégett, hogy ezt a szent lábnyomot ember érintése soha be ne mocskolhassa és a belőle kisugárzó magnetizmus megőriztessék, befedte egy óriási sziklakúppal, amely a hegy jelenlegi csúcsát képezi. E kúp tetején üreget vágtak, mely nagyjából hasonlít egy óriási lábnyomhoz, és a tudatlanabb imádók közül sokan valószínűleg azt hiszik, hogy ez Buddha tényleges jele. Az összes szerzetes viszont, aki tud, nyomatékosan tagadja ezt és hangsúlyozza, hogy ez nemcsak túlságosan nagy ahhoz, hogy emberi lábnyom lehessen, hanem egész nyilvánvalóan mesterséges is.

Egyszerűen azért készült ott, – mondják a szerzetesek – hogy jelezze a pontos helyet, amely alatt az igazi lábnyom fekszik. Azonkívül rámutatnak a tényre, hogy a szikla körül, a csúcson és a csúcson alatti bizonyos távolságra kétségtelenül rés húzódik. A szent lábnyom eszméje ezen a csúcson úgy látszik, közös a különféle vallásoknál. A buddhisták azt tartják, hogy Buddhától származik, a sziget tamil lakossága Vishnu számos lábnyomai egyikének tekinti a keresztények és mohamedánok pedig Ádámnak tulajdonítják, – innen az „Ádám Csúcsa” elnevezés.

De azt is mondják, hogy még sokkal előbb, mielőtt e vallások megjelentek volna a szigeten, még sokkal az Úr Buddha ideje előtt ez a csúcson már Saman Deviyo-nak volt szentelve, akinek a lakosság a legmélyebb tisztelettel adózik és joggal, mert ő olyan nagy angyali rendbe tartozik, amely az Adeptusok legmagasabbjait közelíti meg. Annak ellenére, hogy munkája teljesen különbözik a miénktől, szintén engedelmességgel tartozik a Nagy Okkult Hierarchia Fejének és egyúttal tagja a Nagy Fehér Testvériségnek is, amelynek egyedüli célja a világ fejlődésének előmozdítása.

Egy ilyen nagy lény jelenléte természetesen hatalmas befolyást áraszt a hegyre és szomszédságára, leginkább a csúcsára. Minden bizonnyal valóság van a zarándokok őszintén nyilvánított örvendező lelkesedése mögött. Itt szintén, mint más személyeknél, hozzájárul még ehhez az az áhítatos atmoszféra is, amellyel a zarándokok egymást követő nemzedékei telítették a helyet. Ámbár ez is erős, mégis teljesen elhomályosítja e hatalmas Lény eredeti és folyton jelenlévő befolyása, aki évezredek óta munkálkodik ott és őrzi a helyet.

Szent folyók

Vannak szent folyók, pl. a Ganges. Úgy hiszik, hogy a régi idők valamely nagy személyisége oly erővel magnetizálta a folyó forrását, hogy azóta is a belőle kiáradó víz igazi értelemben vett szentelt víz, s magában hordja az ő befolyását és áldását. Ez nem lehetetlenség, bár ehhez vagy az szükséges, hogy nagy kezdeti erővel lássák el, vagy gyakori feltöltéséről kell gondoskodni. Az eljá-

rás egyszerű és világos. Az egyedüli nehézség csupán a művelet méreteiből folyik. De ami a közönséges ember erejét meghaladja, esetleg egészen könnyű lehet valakinek, aki már egy sokkal magasabb színvonalon van.

VIII. fejezet A szertartások hatása

Székesegyházaink és templomaink reánk való hatását vizsgálva, eddig azzal foglalkoztunk, hogy mi sugárzik ránk falaikról. Ez azonban csak kis része annak a hatásnak, amit rendeltetésük szerint a közösségre gyakorolniuk kell, – csupán egy mozzanata a vallásalapító nagy tervének, sőt még ez a terv is csak egy része egy még hatalmasabb tervezetnek. Hadd próbáljam ezt megmagyarázni.

A hierarchia

A teozófia tanulmányozói tudatában vannak annak a ténynek, hogy a világ fejlődésének igazgatását az Adeptusok Hierarchiája végzi egy nagy Vezető irányítása alatt, és hogy e kormányzat egyik ágazata a vallás előmozdításával és fejlesztésével foglalkozik. Az ágazat vezetőjét keleten Bodhisattvá-nak hívják, itt nyugaton pedig mint Krisztust ismerjük, noha ez csupán egyik testetöltésében használt címe. A kormányzat terve az, hogy minden világkorszakban hét Krisztus kövesse egymást – minden gyökérfaj számára egy, akik egymás után töltik be a Bodhisattva (a krisztusi) tisztséget, és ezalatt a világ összes vallásos ténykedése felügyeletük alá tartozik, tehát nemcsak a saját gyökérfajuké. Ez utóbbiban többször reinkarnálódhatnak.

Hogy pontosan megvilágítsuk ennek jelentőségét, nézzük e hivatal előbbi viselőjének esetét, akit mint az Úr Gautamát ismerünk. Ő volt tulajdonképpen a negyedik, vagyis az atlantiszi törzsfaj Bodhisattvája és ebben a gyökérfajban több százezer év leforgása alatt sokszor öltött testet különböző neveken. S így, bár speciális munkája a negyedik gyökérfajhoz fűzte, egyben az egész világ többi vallásaira is felügyelt, következésképpen az ötödik gyökérfajt sem hanyagolta el. Gyökérfajának minden egyes alfajában – a kezdeti időkben – megjelent és alapított egy-egy vallást. Az első alfajban Ő volt az eredeti Vyasa. A második alfajban viselt nevét nem jegyezte fel a történelem. A harmadik alfajban Ő volt az eredeti Zoroaszter, első a sok közt, akik ezt a nevet viselték. Egyiptom nagy vallásában Ő volt Thoth, – a görögök Hermes Trismegistosnak nevezték, „Háromszor Legnagyobb Hermesnek” – és a negyedik alfaj korai görögjei közt Ő volt Orpheus, az énekes, a misztériumok megalapítója.

Minden életében komoly tanítványokat gyűjtött maga köré, természetesen sokszor ugyanazokat az egókat új testekben, noha folyvást gyarapította számukat. A negyedik gyökérfaj még korántsem fejezte be fejlődését, mert a föld lakóinak többsége még mindig ahhoz tartozik – a kínaiak, tatárok, japánok, malájok nagy tömegei és a föld fejletlen népei mind; de virágzásának tetőpontját már régen elhagyta, amikor még az összes haladottabb egók benne, a világ uralkodó fajában öltöttek testet. Dicsőségének leteltével, a Bodhisattva felkészült munkájának csúcsteljesítményére: ama igen magas színvonalú beavatásra, amit Buddhaságnak nevezünk, hogy azután átadja hivatalát utódjának.

Ehhez az előkészülethez szükséges volt, hogy egy országba, sőt annak is egy bizonyos részébe jöjjenek össze azok az egók, akik az Ő elmúlt életeiben legközelebbi követői voltak. Ekkor testet öltött közöttük – vagy talán valószínűbb, hogy legmagasabb tanítványainak egyike öltött testet és ezt átadta a Bodhisattvának, amikor annak ideje elérkezett. Miután ebben a testben átment a nagy beavatáson és BUDDHA lett, elindult, hogy hirdesse Törvényét. Nem szabad ezt a szót: „törvény”, csupán közönséges mindennapi értelmében vennünk, mert sokkal többet jelent, mint csupán parancsolatokat. Inkább úgy kell tekintenünk, mint a Buddha értelmezését az emberiségről és fejlődéséről és egyben ezen igazságra alapozott tanításait arról, hogyan kell az embernek cselekednie, hogy együttműködjen a fejlődés tervével.

Törvényét hirdetve, maga köré gyűjtötte régi tanítványai egész seregét. Mint Buddha, hivatalánál fogva óriási erővel és magnetizmussal bírt, s ez segítette követőit abban, hogy megtegyék az Ös-

vény negyedik lépését, amit Arhat foknak neveznek. Földi életének további részét avval töltötte, hogy az új hitet hirdette és erősítette. A mikor eltávozott a fizikai életből, véglegesen átadta hivatalát, a vallások igazgatását utódának, akit mi az Úr Maitreya-nek nevezünk. E nagy lényt Indiában Krishna, a keresztény világban pedig Jézus Krisztus néven tisztelik. E kettős név értelme nem ismeretlen a teozófus előtt. Tanulmányai során hallott arról, hogy Krisztus, az új Bodhisattva, Jézus nevű tanítványának testét használta életének három utolsó éve alatt, amikor megalapította a keresztény vallást. E test halála után az asztrális világból folytatta néhány éven keresztül legbensőbb tanítványai tanítását, azután pedig mind a mai napig Jézus nevű tanítványát (aki most már maga is Mester) használta arra, hogy Egyházának sorsa felett örködjön, és amennyire lehet, irányítsa.

Amint az Úr Maitreya átvette hivatalát, azonnal hozzálátott, hogy hasznosítsa a Buddha által hátrahagyott rendkívül jó körülményeket. Több egyidejű kísérletet tett a világ vallásos fejlődésének előmozdítására. Nemcsak Ő Maga inkarnálódott igen rövid időn belül, hanem sokat alkalmazott azok közül, akik az Úr Buddha alatt elérték az Arhat színvonalat és most készek voltak, hogy rögtön újrászülessenek. A tanítványoknak ebből a táborából való Lao-ce és Konfucius, akiket Kínába küldött testetöltetni. Közülük való Platon is, majd a tanítványok követői közül Phidias és Görögország számos nagy embere.

Ugyanebben az időszakban jelent meg Pythagoras, a nagy bölcsele, aki most K.H. Mester. Ő nem volt az Úr Buddha közvetlen környezetében, mivel akkor már elérte volt az Arhat színvonalat és máshol volt Reá szükség a munkában. De átutazott Indiába, hogy találkozzék Vele, és áldásában részesüljön. Ő is a Bodhisattva fejlődési irányához tartozik és egyik legfőbb képviselőjének tekinthető.

Ez eseményekkel egyidejűleg az Úr Maitreya maga is testetöltött, mint Krishna, és igen csodás életet élt Indiában. Ehhez az élethez fűződik India vallásos életének devocionális aspektusa, amely talán egyedüli az egész világon, mélységes odaadásának megnyilvánulásában. Ezt a nagy testetöltést nem szabad összetévesztenünk a Mahabharata-ban leírt Krishnáéval. Ez utóbbi harcos és államférfi volt és kb. 2.500 évvel korábban élt.

Ezzel egyidőben történt még egy nagy testetöltés is – nem annyira a vallási, mint a szervezés egyik vonalába tartozó – a nagy Shankaracharya-é, aki beutazta Indiát és megalapította a négy fő kolostort és a Sannyasi rendet. Némi zavart okozott az, hogy mindazok, akik azóta a kolostori szervezetek élén álltak, szintén felvették a Shankaracharya címet, úgyhogy Shankaracharyáról beszélni annyi, mintha a pápát emlegetnénk, s közelebről nem neveznénk meg, hogy ennek a tisztségnek melyik viselőjére gondolunk. A fent említett nagy Alapítót nem szabad összetévesztenünk ennek a tisztségnek ismertebb viselőjével, aki Krisztus után kb. 700 évvel terjedelmes magyarázatokat írt a Bhagavad Gitá-hoz és néhány Upanisádhoz.

A három ösvény

Ez a három nagy Tanító, akik olyan rövid időn belül követték egymást Indiában, új impulzust adta a három ösvény mindegyikének. A BUDDHA vallást alapított, részletes utasításokkal a mindennapi élethez azok számára, akik a cselekvés ösvényén járnak; Shankaracharya megadta a metafizikai tanítást azoknak, akiknek a bölcsesség az ösvényük; az Úr Maitreya pedig (a Krishna megnyilvánulásban) az odaadás magasztos tárgyául szolgált azoknak, akiket ez az út vezet el az igazsághoz. A kereszténységet azonban úgy kell tekinteni, mint az új Bodhisattva első törekvését arra, hogy országokba vigye a vallást, mert a Krishna testetöltésben végzett munkája egyenesen Indiának volt szánva. Akik a külső megnyilvánulás mögött a dolgok belső és misztikus értelmébe tudnak hatolni, figyelemre méltónak fogják találni, hogy az a sugár, vagy típus, amelyhez az Úr Buddha, a Bodhisattva és K.H. Mester tartozik, bizonyos értelemben a Napistenség második aspektusának – a Szentháromság második személyének – megnyilvánulása.

A vallásnak van objektív oldala is. Nemcsak belülről hat, híveinek szívét és elméjét felbuzdítva, hanem kívülről is: olyan elrendezést alkalmaz, hogy felemelő és finomító befolyások hassanak folyvást a hívők különböző testeire. A templom nemcsak az a hely, ahová imádkozni járnak, hanem

magnetikus központ is, amelyen keresztül szellemi erők árasztatók szét a környezetre. Az emberek gyakran elfelejtik, hogy a Nagyoknak is a természet törvényeihez kell alkalmazkodniuk munkájukban, és hogy tényleges kötelességük erőikkel a lehetőséghez képest gazdaságosan bánni, vagyis mindent a lehető legegyszerűbben megoldani.

Így például, ha szellemi erőt kell kiárasztani egy bizonyos területre, nem volna gazdaságos azt válogatás nélkül mindenfelé szétszórni, mint az esőt. Ez azt jelentené, hogy cseppenként kellene az alacsonyabb színvonalra materializálni, s millió helyen egyszerre kellene hatalmas erőfeszítést tenni. Sokkal egyszerűbb, ha bizonyos pontokon határozott magnetikus központokat létesítenek, ahol egy ilyen materializációs gépezet állandóan működik. Így a felülről jövő; aránylag kevesebb erő is azonnal tekintélyes területre szóródik szét.

Ezt a régebbi vallásokban úgy érték el, hogy erősen magnetizált központokat állítottak fel. Ilyen a hindu templomban a szobor, vagy a lingam, a párszikhnál a szent tűz oltára, a buddhistáknál pedig az Úr Buddha szobra. Amint az ájtatoskodó a szimbólumok elé járul, odaadást és hálát áraszt ki magából. Ekkor nemcsak a válasz-erőt vonja le magára, hanem tovább sugározza egy bizonyos távolságra a körülötte lévőkre.

A Bodhisattva, amikor a keresztény vallást megalapította, új kísérletet tett azzal a céllal, hogy legalább egyszer naponta biztosítva legyen a szellemi erőnek sokkal alaposabb és hatásosabb kiárasztása. Az a tény, hogy ilyenfajta új kísérleteket szabad megpróbálni – hogy noha a Hierarchia nagyszerű rendszere megmászhatatlanul az Idők Korszaklájára van alapítva, mégis ennyi szabadságot enged tisztviselőinek – valóban mélységesen megkapó. Azt mutatja, hogy az a szervezet, amely az egész világon a legkonzervatívabb, mégis egyszersmind csodálatraméltóan liberális és hogy a kormányzat legrégebbi formája a legalkalmazkodóbb is. Csak a Hierarchia magasztos Fejére gondolhatunk, amikor teljes érvénnyel idézzük e nagyszerű szavakat: „Az Ő szolgálata tökéletes szabadság.”

Ezt az új kísérletet talán legkönnyebben úgy hozhatom közelebb olvasóim megértéséhez, ha leírom, miként tudtam én meglátni valamit működésének egyik részletéből. De előbb néhány szót kell szólnom a keresztény Egyház jelenlegi állapotáról.

Ez az Egyház mai alakjában csak szegényes reprezentánsa annak, aminek alapítója szánta. Eredetileg megvoltak a magasabb misztériumai, mint minden más vallásnak és megvolt a három fokozat, amelyen gyermekeinek keresztül kellett menniük a megtisztulás, megvilágosodás és tökéletesség fokozata. De amikor a nagy gnosztikus tudósokat, mint eretnekeket kiközösítették, elveszett az Egyház számára az igazságnak ez az aspektusa. Most e három fokozat közül csupán az első állítja ideálként tagjai elé, és ezt sem elég világosan. Origenes, legnagyobb fiainak egyike, igen világosan leírta a kereszténység két fajtáját – a szomatikusot, és a szellemi – mondván, hogy az előbbinek az a rendeltetése, hogy a tudatlan tömegeket vonzza, az utóbbi azonban azoknak való, akik tudnak. Napjainkban az Egyház elfelejtette tanításának ezt az igazi szellemi és magasabb oldalát, és számtalan kísérlettel próbálja megmagyarázni, hogy van valahogyan valami szellemi oldala a tömegeknek szóló tanoknak. S ez tulajdonképpen minden, amit nyújtani tud.

Keresztény mágia

Mindazonáltal és mindennek ellenére, a régi mágia, amit alapítója szerzett; most is működésben van és hatásos. Így tehát még hanyatlásában is vezetés és ellenőrzés alatt van. A szentségekben, ha rendesen végzik a szertartást, még mindig van valódi és élő erő – magának a Napisztenségnek ereje – és azon keresztül árad le, akit Jézus Mesternek nevezünk, ez lévén az Ő különleges szakmája.

Nem Ő, hanem a Krisztus – az Úr Maitreya – alapította a vallást, mindazonáltal a kereszténységet annak a személynek különös gondjaira bízta, aki testét átadta az alapító munkájához. A keresztény egyház sok ágazatában majdnem egészen kihalt az a hit, hogy Ő személyesen érdeklődik iránta. Az emberek úgy gondolnak rá, mint egy kétezer évvel ezelőtt élt nagy tanítóra, nem pedig mint olyan erőre, amely ma is tevékeny az egyházban. Elfelejtették, hogy Ő most is élő erő, valódi jelenlét, – valóban velünk van mindig, a világ végéig, mint mondotta. Nem Isten a szó bálványimádó

értelmében, de mégis vezették, amelyen keresztül az Isteni erő sok millió embert elért, tisztviselő, akire a Krisztus munkájának devocionális részét bízta.

Az egyház nagyon letért a számára eredetileg kijelölt útról. Az elgondolás az volt, hogy minden embertípust szolgáljon; most csak egyet szolgál, azt is nagyon tökéletlenül. A hiányzó láncszemeket újra be kell állítani. Napjainknak és az utolsó alfajnak intellektuális tevékenység az ismertetőjele: ennek az intellektuális és kritikai fellendülésnek az a tulajdonképpeni célja, hogy alkalmassá tegye a vallást egy újfajta intellektuális típus kielégítésére. Kár, hogy a papok és a tanítók nem bírnak a közvetlen tudás előnyével, és így nem tudnak az embereken segíteni e krízisben. Az kellene, hogy a maguk igazság-ismeretével irányítsák értelmi tevékenységeiket, és a rájuk bízottak szívében felélesszék a szellemiséget, ami nélkül az intellektuális erőfeszítés hiábavaló. Az egyház nemcsak hogy majdnem egészen elfelejtette alapítója eredeti tanítását, de legtöbb papjának mostanában már kevés fogalma van azoknak a szertartásoknak igazi értelméről és hatalmáról, amelyeket végezniük kell. A Krisztus valószínűleg előre látta ezt, mert gondoskodott arról, hogy a szertartások akkor is hatásosak legyenek, ha sem a papok, sem a hívők nem értik meg, miben állnak e módszerek és hatásaik. Nehéz is volna a közönséges kereszténynek megmagyarázni Krisztus tervének körvonalait. A teozófus könnyebben megérti, mert már tisztában van néhány idevonatkozó eszmével.

Mi tanulmányozók gyakran hallottunk a nagy erőtartályról, amelyet a Nirmanakáyák folyton megtöltenek, hogy tartalmát az Adeptus Hierarchia tagjai és tanítványaik felhasználhassák az emberiség fejlődésének előmozdítására. A Krisztus úgy intézkedett, hogy vallása használatára ennek a tartálynak bizonyos részét elkülönítsék és hogy meghatározott különleges szertartások, hatalmi szavak és jelek használatával erőt merítsen belőle a hívők szellemi javára.

E hatalom továbbadásának módját papszentelésnek nevezik, és rögtön rávilágít az apostoli folytonosság tanának igazi értelmére, amelyről annyi vita hangzott el. Én magam szigorúan ehhez a tanhoz ragaszkodtam, amíg az egyház papjaként működtem, de amikor a Teozófia tanulmányozása révén kezdtem jobban megérteni a vallásokat, és tágabb életfelfogást szereztem, kétely támadt bennem, vajon a valóságban olyan nagy-e a jelentősége ennek a folytonosságnak, mint ahogy mi, a szertartásos vonal hívei, feltételezzük. További tanulmányaim folyamán örömmel tapasztaltam, hogy a tannak igazi alapja van, és hogy még sokkal többet jelent, mint amennyit a legmagasabb iskoláinkban valaha is tanítottak.

A mise

Szicíliának egy kis falusi katolikus templomában történt, hogy először figyeltem fel erre, egy mise hatásának megfigyelése közben. Akik ismerősök ezen a gyönyörű szigeten, tudják, hogy ott nem éppen a legintellektuálisabb módon gyakorolják a vallást, és hogy se a papok, se a hívők nem mondhatók különösen képzeteknek. Mindezek ellenére az egész közönséges misemondás az okkult erő alkalmazásának nagyszerű példája volt.

Az átváltoztatás (consecratio) pillanatában a szent ostya a legvakítóbb ragyogásban izzott; valóságos nappá lett a tisztánlátó számára és amint a pap felemelte az emberek feje fölé, észrevettem hogy a szellemi erőnek két változata áradt ki belőle. Ezt a két változatot a nap fényéhez és koronájának kilövelléséhez lehetne hasonlítani. Az első változat részrehajlatlanul sugárzott széjjel minden irányba, mindenkire a templomban; sőt áthatolt a templom falain is és befolyásolta a körötte fekvő vidék tetemes részét.

Ez az erő hatalmasan stimuláló volt és a legnagyobb hatást az intuíciós világban fejtette ki, noha rendkívül erős volt a mentális világ három magasabb síkján is. Tevékenysége nyomait észleltük az asztrális világ első, második és harmadik síkján is, de ez a mentális visszatükrözése volt, vagy talán együttrengés által létrehozott hatás. A befolyása körébe került emberekre fejlődési fokuknak megfelelően hatott. Igen kevés esetben (ahol némi nyoma volt az intuíciós fejlődésnek) nagyon hathatós stimuláns volt, mert megkétszerezte vagy megháromszorozta az intuíció-test tevékenységét és sugárzási képességét. De minthogy a legtöbb emberben az intuíciós anyag még jórészt látens állapotban van, a fő hatást a lakosok kauzális testére fejtette ki.

De még ezek nagy része sem volt éber, vagy részben receptív, legfeljebb a mentális világ harmadik síkjának anyagában, s ezért elmulasztottak sok olyan előnyt, amiben részesedhetek volna, ha kauzális testük magasabb részei teljesen tevékenyek. De mindenesetre a környezetben lévő egók kivétel nélkül közvetlen lökést, és határozott előnyt kaptak a consecratio aktusából, bármily kevésbé tudták vagy sejtették is, hogy mi történik.

Az asztrális rezgések, noha sokkal gyöngébben, szintén messzemenő hatást hoztak létre. A szicíliaiak asztrális teste többnyire jól fejlett, úgyhogy nem nehéz érzelmeiket felkelteni. Sokan a templomtól távol, a falu utcáin, vagy munka közben a magányos domboldalakon, éreztek egy pillanatra valami szeretet- vagy áhítat fellobbanást, amint ez a nagy szellemi béke- és erőhullám átvonult a vidéken, noha biztos, hogy álmukban sem gondoltak volna arra, hogy ezt az ő kis székesegyházukban celebrált misének tulajdonítsák.

Egyszeriben világossá válik előttünk, hogy itt egy nagy és messze-ható rendszerről van szó. Világos, hogy a mise mindennapi elmondásának egyik nagy célja, sőt talán főcélja az, hogy körzetében legalább egyszer naponta mindenki részesüljön egy olyan jól számított villamos lökésben, ami elősegíti növekedését. Az ilyen erőkiáradás mindenkinek azt adja, aminek befogadására képesítette magát. De még a teljesen fejletlen és tudatlan is javul valamelyest egy nemes érzelmű múlt érintésétől, a kevés haladotabbnak pedig olyan szellemi felemelkedést jelent, aminek értékét aligha lehet túlbecsülni.

Azt mondtam, hogy van még egy hatás, amit a nap koronájának kilövelléseihez hasonlítottam. Az előbb leírt fény részrehajlás nélkül áradt ki mindenkire, igazra és igaztalanra, hívőkre és a gúnyolódókra egyaránt. Ez a második erő azonban csak az egyén erős áhítat-érzésére jött működésbe, mintegy válaszul. A szent ostya felemelésekor a gyülekezet minden tagja térdre borult – némelyek valószínűleg csak szokásból, némelyek azonban mélységes áhítattól áthatva.

A tisztánlátó elé táruló kép igen megkapó és mély benyomást keltő volt, mert a felemelt ostyából ezekre az utóbbiakra olyan tűzsugár lövellt ki, amely asztrális testeik felsőbb részét a legerősebb elragadtatástól izzóvá tette. Az asztrális testen keresztül szoros összefüggésüknél fogva, az intuíciós test is gyors rezgésbe jött. Azokban az egyszerű emberekben ugyan nem valószínű, hogy az intuíció már felébredt volna, mégis kétségtelenül előmozdította növekedését és erősítette az asztrális testre gyakorolt ösztönös befolyás képességét. A felébredt intuíció ugyanis tudatosan képes az asztralist formálni és irányítani, de a legfejletlenebb intuíciós testben is van egy nagy erőtartály, ami lesugárzik az asztrális testre és átvilágítja, még ha csak tudattalanul és automatikusan is.

Engem természetesen rendkívül érdekelt ez a jelenség, és feltettem magamban, hogy elmegyek különböző templomokba, mindenféle istentiszteletre, hogy kikapaszthatjam, vajon az, amit ez alkalommal láttam, változatlan-e; vagy ha változik, mikor és milyen körülmények folytán. Azt láttam, hogy minden mise közben ugyanazok a hatások jöttek létre és az a két erő, amelyet leírni próbáltam, mindig jelen voltak, – az első látszólag minden tapasztalható változat nélkül, de a második erőssége a gyülekezet igazán áhítatos tagjainak számától függött.

A consecratio után történő úrfelmutatás nem egyedüli alkalom erre az erőkiáradásra. Az Oltáriszentséggel adott áldáskor ugyanez történik. Többször követtem az Oltáriszentség körmenetét az utcákon végig, és valahányszor a körmenet megállt valamely félig rombadólt templom előtt és annak lépcsőiről áldást adtak az Oltáriszentséggel, pontosan ugyanez a kettős jelenség mutatkozott. Megfigyeltem, hogy az oltáron őrzött szentelt ostya egész nap szünet nélkül árasztja az elsőnek leírt befolyást, noha nem olyan erősen, mint úrfelmutatáskor vagy áldáskor. Azt mondhatnók, hogy az oltáron a fény szüntelenül izzik, de azokban a különös pillanatokban napként világít. A második erő hatását, a második fénysugarat, látszólag bármely pillanatban ki lehet váltani a tabernákulumban eltett Oltáriszentségből, bár úgy vettem észre, hogy valamivel kevésbé eleven, mint a consecratio utáni közvetlen kiáradás.

Minden, ami a szentelt ostyával összefüggésben, – a tabernákulum, a monstrancia, maga az oltár, a pap ruhái, a szigetelő fátyol, amellyel a monstranciát megfogja, a kehely és a patena, mind erősen telítve volt ezzel az óriási magnetizmussal és mind azt sugározta, lehetőségeihez mérten.

Még egy harmadik hatás is észlelhető volt: az áldozóra tett hatás. Az, aki magába fogadja ennek a vakító központnak egy részét, amelyből a fény és a tűz árad, maga is egy időre hasonló központtá lesz, és erőt sugároz. Azok az óriási erőhullámok, amelyeket ilymódon a lehető legbensőségesebb viszonyba von önmagával, szükségképpen komolyan befolyásolják magasabb testeit. Ezek a hullámok egy időre magukhoz harmonizálják rezgéseit és így hozzák létre az erős elragadtatás érzését. Ez azonban tekintélyes feszültséget jelent az egyén különböző testeire, amelyek természetesen hajlamosak arra, hogy fokozatosan visszaessenek normális állapotukba. Hosszú ideig küzdenek e leírhatatlanul élénk magasabb befolyások a lelassulási hajlam ellen. De az ember rendes rezgéseinek aránylag óriási tömege holt súlyánál fogva még erre a hatalmas energiára is kiszipolyozóan hat s fokozatosan magával vonja a közönséges színvonalra. Minden ilyen tapasztalat azonban kétségkívül egy parányival magasabbra viszi az embert, mint ahogy előtte volt. Egynéhány pillanatra, sőt talán néhány órára, közvetlen érintkezésbe kerül egy olyan világ erőivel, amely sokkal magasabb, mint amit egyébként el tud érni.

Természetesen, miután mindezt megfigyeltem, hozzáálltam annak kikutatásához, hogy ezt az erőkiáradást milyen mértékben befolyásolja a pap jelleme, tudása, vagy szándéka. Engedjék meg, hogy röviden összefoglaljam sok eset megfigyelésének eredményét két, vagy három axióma formájában, amelyek az első pillanatra kétségkívül meg fogják lepni sok olvasómat.

Papszentelés

Először is, csak azok a papok tudják ezt a hatást egyáltalán létrehozni, akiket törvényesen felszenteltek, tehát akiknél megvan az apostoli folytonosság. Akik nem tartoznak ebbe a hivatalos szervezetbe, nem hozhatják létre, bármily odaadóak, áhítatosak, jók vagy szentek is. Másodsor: sem a pap jelleme, sem tudása, sem tudatlansága azt illetőleg, hogy voltaképpen mit is cselekszik, nem befolyásolja semmi módon sem a hatást.

Ha gondolkozunk rajta, ezek a kijelentések nem okozhatnak meglepetést, mivel nyilvánvalóan csupán arról van szó, hogy valaki képes-e bizonyos eredményeket létrehozni. Ezt pedig csak azok tehetik meg, akik bizonyos szertartáson megkapták a szükséges képességet. Hogy bizonyos embercsoporthoz beszélhessünk, ismernünk kell nyelvüket. Lehet valaki bármilyen jó, komoly és odaadó, nem társaloghat velük, ha nem tud a nyelvükön. Szintúgy nem befolyásolja a velük való közlekedést egyéni jelleme sem, csakis az egyetlen tényező, hogy ismeri-e nyelvüket. Nem állítom egy pillanatig sem, hogy a felsorolt többi szempontnak nincs meg a maga hatása. Erről később fogok beszélni. Azt azonban állítom, hogy csak az meríthet ebből a különleges tartályból, akit erre megfelelően képesítettek a Krisztustól reánk hagyott utasítások szerint.

Azt hiszem, kitűnik, jó oka annak, miért éppen így rendezték el a dolgot. Szükség volt egy olyan tervre, amely egy nagyszerű erőkiáradást mindenki számára elérhetővé tesz egyszerre, sok ezer templomban szerte a világon. Nem mondom, hogy egy rendkívüli erővel és életszentséggel rendelkező ember nem tudna esetleg áhítata erejével olyan magasabbrendű erőket levonni, amelyek egyenértékűek a leírt szertartásokban lehozott erővel. De az ilyen kivételes erejű emberek nagyon ritkák, és a világ történetének egy időszakában sem lehetett volna egyszerre eleget találni belőlük még ahhoz sem, hogy csak ezredrészét is betöltsék a helyeknek, ahol szükség van rájuk. De ennek a tervnek működése bizonyos mértékben gépies. Azon alapul, hogy egy bizonyos cselekedet, ha kellőképpen végzik, biztos módszer legyen az erő levonására. Ezt pedig aránylag csekély gyakorlattal megteheti mindenki, akire ezt az erőt ráruházták. A víz felszivattyúzásához erős ember kell, de bármelyik gyermek meg tudja nyitni a csapot. Erős ember kell ahhoz, hogy elkészítsen, és helyére akasszon egy ajtót; de ha egyszer a sarkain lóg, akármelyik gyermek ki tudja nyitni.

Még valami volt, ami nagyon érdekelt: hogy felfedezem, mennyiben befolyásolja a pap szándéka a létrehozott eredményt. A római katolikus egyházban sok papot láttam, akik kissé gépiesen végezték a szertartást, mint mindennapi kötelességet, alig gondolva oda. De talán a beléjük vésődött tisztelet, vagy a hosszú megszokás következtében közvetlenül a consecratio előtt láthatólag mindig összeszedték magukat és az aktust határozott szándékkal végezték.

Nem szeretném, ha csak egy pillanatra is úgy értelmeznék, amit mondok, hogy a pap áhítata és komolysága, tudása és szép jelleme nem számít. Nagyon is számít; de nem érintik azt a képességet, hogy abból a bizonyos tartályból merítsen. Ha a pap komoly és áhítatos, minden érzelme kisugárzik híveire és hasonló érzéseket vált ki belőlük. Így azt mondhatjuk, hogy az a pap, aki szívvel-lélekkel végzi munkáját, kétszeres áldást hoz hívőire, noha ezt a személyiségéből eredő befolyást aligha tekinthetjük egyenrangúnak az elsővel. Az odaadáson keresztül levont erőkiáradás természetesen éppen olyan gyakran található az Egyházon kívül, mint azon belül.

Egy másik tényező, amit tekintetbe kell vennünk, a gyülekezet érzelme. Ha érzelmeik áhítatosak és tisztelettelesek, ez nagy segítségére van tanítójuknak, és óriási mértékben növeli az áhítatokra válaszul leáradó szellemi energia mennyiségét. Tekintetbe kell venni a gyülekezet átlagos értelmi fokát is. Aki értelmes és egyszersmind jámbor, áhítatában is többet nyújt, mint tudatlanabb testvére, s ezért dúsabb választ képes levonni. Másrészt olyan templomokban, ahol az értelmi képességek gyakorlása a fontos, – ahol például nem a misét, hanem a prédikációt tartják fődolognak – alig van valódi áhítat; helyét egy kritizáló és szellemi göggel telt magatartás foglalja el, amely ténylegesen akadályozza a balga híveket abban, hogy eredménye is legyen annak, amit ők lelkigyakorlatnak tekintenek.

A gyülekezet áhítata, vagy nemtörődősége, hite, vagy kételkedése nem számít a magasból való leáradásnál, ha olyan pap végzi a szertartást, akinek megvan a szükséges képesítése a kijelölt tartályból való merítéshez. De ezek a tényezők természetesen hatással vannak a szentelt ostyából kiáradó sugarak mennyiségére és így a templom általános légkörére.

Gondolatformák

Az Egyház minden nagy istentiszteletének, (különösen pedig a misének) eredetileg az volt a rendeltetése, hogy egy hatalmas, rendezett formát építsen fel, amely egy központi eszmét fejez ki, és vesz körül. E forma azután megkönnyíti és irányítja a befolyás sugárzását a templom köré csoportosult egész helységekre. Az istentisztelet eszméje kettősnek mondható: felfogni és szétoztani a szellemi erő nagy kiáradását, azután összegyűjteni és felajánlani a nép áhítatát Isten trónja előtt.

A római vagy görög szertartású misében az istentisztelet különböző részei célzatosan úgy csoportosulnak a consecratio központi aktusa köré, hogy a létrejövő nagy építmény szimmetrikus legyen, és hogy a hívekre közvetlenül hasson. Az istentisztelet egyik legfontosabb hatása, mind a jelenlévő hívőkre, mind a körülvevő vidékre, éppen ezeknek a szép és áhítatos gondolatformáknak megteremtése, amelyekeken keresztül a magasabb világokból jövő élet- és erőleáradás könnyebben történhet. Ezek a gondolatformák szebbek és hatékonyabbak, ha az istentiszteleten résztvevőknek tekintélyes része értelmesen hozzájárul. De még ha tudatlan is az áhítat, az eredmény akkor is szép és felemelő.

A felekezetek legtöbbje, amelyek sajnálatosan elszakadtak az Egyháztól, szem elől veszítették a nyilvános istentiszteletnek ezt a belső és fontosabb oldalát. Az Istennek felajánlott szolgálat eszméje csaknem eltűnt és helyét gyakran aprólékos teológiai hitelvek fanatikus hirdetése foglalta el, amelyek mindig mellékesek és nevetségesek. Sokan csodálkoznak, hogy azok, akik okkult szempontból írnak, oly határozottan pártolják az Egyház gyakorlatát a különböző felekezettel szemben, pedig ez utóbbiak gondolkodása sok szempontból szabadabb. Ennek oka éppen az, hogy a dolgok fent leírt rejtett oldalát veszik figyelembe.

Az okkult tanulmányozó nagyon is értékeli azt az erőfeszítést, amely a lelkiismereti és gondolat-szabadságot lehetővé tette; mindazonáltal fel kell ismernie, hogy akik félredobták az Egyház pompás régi formáit és istentiszteleteit, ezzel egyszersmind elvesztették vallásuknak majdnem egész okkult oldalát is és lényegileg önző és körülhatárolt hitet csináltak belőle, amennyiben az egyén "személyes megváltása" a főkérdés, nem pedig az imádat hálás felajánlása Istennek. Pedig éppen ez a felajánlás az, ami állandó és biztos vezetője az Isteni Szeretet leáradásának.

A szabad gondolkodás elérése szükséges lépés volt az emberi fejlődés folyamatában. De a mód esetlen és durva volt. Az egyes vezetők nagyfokú tudatlansága pedig vad túlzásokra vezetett, amik-

nek nyomait ma is látjuk. Így Cromwell durva katonái rombolási dühükben felbecsülhetetlen szobrokat és pótolhatatlan üvegfestéseket törtek össze, de ugyanez az esztelen felszámolási vágy szüntette meg a halottakért való állandó imádkozás gyakorlatát, s ölte ki az egyszerű emberekből az addig csaknem általános odaadást a szentek és angyalok iránt, jöllehet mindezek a magasabb világokban értékes hatásokat hoztak létre. Akkoriban az emberek nagy tömege vallásos volt, – noha tudatlanul vallásos. Most nyíltan, sőt kérkedően vallástalan. Ez az átmeneti fok talán szükséges, de nem tekinthetjük önmagában véve sem szépnek, sem kielégítőnek.

Az áhítat hatása

A mise hatásához semmi más nem hasonlítható, ámbar pompás zenei formák létesülhetnek bármely istentiszteleten, ahol zenét használnak. Más istentiszteleteknél (kivéve persze az Oltáriszentséggel való áldást) a létrehozott gondolatformák és a kitermelt általános jó, nagyban függ a jelenlevők áhítatától. Az áhítat akár egyéni, akár együttes – minőségére nézve igen változó. A kezdetleges vadember áhítata például rendesen erősen félelemmel kevert és főképp arra irányul, hogy megengeszteljen egy istenséget, amely másképp bosszút állna rajta. De nem sokkal jobb ennél a magukat civilizálnak tekintő emberek áhítatának nagy része sem, mert ez is csak olyan alkudozásféle: felajánlanak az Istenségnek bizonyos mennyiségű áhítatot, ha Ő ezért bizonyos mennyiségű védelmet nyújt nekik.

Az ilyen áhítat, teljesen önző és kapzsi természetű lévén, csupán az asztrális anyag alsó rétegeiben hoz létre eredményeket, ezek is sok esetben bizony kevéssé tetszetősek. Ezek a gondolatformák gyakran horog-formájúak, erőik mindig zárt görbékben mozognak, így csak a kibocsátóra irányulnak. Ugyanoda hozzák vissza azt a csekély eredményt, amit esetleg elértek. Az igazi tiszta, önzetlen áhítat olyan érzelem-kiáradás, amely sohasem tér vissza kiküldőjéhez, hanem ténylegesen kozmikus erővé válva, messzeható eredményeket hoz létre a magasabb világokban.

Noha ezek az erők sohasem térnek vissza, az őket létrehozó ember a válaszul leáradó isteni energia központjává válik, és így áhítatával valóban megáldotta önmagát, sőt egyidejűleg megáldotta a többieket is. Ráadásul még abban a páratlan tisztességben is részesült, hogy hozzájárul a Nirmánakayák hatalmas erőtartályához.

Az Istenség csodálatos életenergiáját minden világban és minden színvonalon árasztja. Természetes, hogy a magasabb világban kiáradása erősebb, teljesebb és kevésbé korlátolt, mint az alsóbb világban. Rendes körülmények között ennek a nagy erőnek hullámai csupán a saját világukban hatnak és nem lépnek át egyik világból a másikba. De éppen az önzetlen gondolat és érzelem (akár áhítatban, akár odaadó szeretetben nyilvánul) olyan ideiglenes csatornát nyit meg, amelyen keresztül a különben magasabb világhoz tartozó erő alászállhat egy alacsonyabba, és ott olyan eredményeket hozhat létre, amelyek másképp nem történének meg.

Az igazán önzetlen ember ilyen csatornát, vagy vezetékét készít magának, bár természetesen nem nagy méretűt. De egy nagy gyülekezet hatalmas áhítat-aktusa, ha az emberek igazán egyesülnek, és teljesen félreteszik az önző gondolatokat, ugyanazt az eredményt százszor nagyobb mértékben hozza létre. Olykor-olykor az istentiszteletnek ez az okkult oldala teljes mértékben és minden pompájában megnyilvánul, s aki csak egyszer is részesült abban a kiváltságban, hogy ezt láthassa, nem kételkedhet egy pillanatig sem, hogy a templomi istentiszteletek rejtett oldala összehasonlíthatatlanul fontosabb a pusztán fizikainál.

A tisztánlátó látja az asztrális anyag legfinomabb fajtájából való kápráztató kék tornyot vagy kupolát, amint felfelé tör az égbe, messze túlhaladva a gyakran hasonló formájú templom való mását. Látja a vakító dicsfényt, amely rajta leárad, és mint hatalmas áradat ömlik széjjel az egész környéken. A pályát, amelyen a magasabb élet alászáll, természetesen az áhítat kúpszerű fellövellésének átmérője és magassága határozza meg. A felülről leáradó erő pedig arányban áll az áhítatból felfelé törő erő rezgésebességével. A látvány valóban csodás, és aki látja, soha többé nem kételkedik abban, hogy a láthatatlan befolyás több mint a látható. Azt is be kell látnia, hogy a világ, amely megy

a maga útján, nem ügyelve az áhítatos emberre, sőt talán gúnyolódva rajta, sokkal többel tartozik neki, mint gondolná.

A felszentelt pap ereje más szertartásokban is erős, nemcsak a misében. Amikor a vizet megszenteli, hogy azzal kereszteljen, a hívőkre hintse, vagy a templom bejáratánál elhelyezze, oly erővel telíti, amivel alkalmassá teszi rendeltetésének betöltésére. Ugyanez áll más szentelésekről és áldásokról is, melyek a pap rendszeres munkája közben előfordulnak. De sokszor úgy látszik, hogy a hatás nagyobb részét magának a papnak a magnetizmusa idézi elő: ez megint attól az energiától és komolyságtól függ, amellyel a szertartás reá eső részét végzi.

A keresztelés

A keresztelés szentségének, amint eredetileg kiszolgáltatták, megvolt valódi és szép rejtett oldala. A régi időkben a vizet már azzal a szándékkal megmagnetizálták, hogy rezgéseivel hatást gyakoroljon a magasabb testekre, s így a gyermek még ki nem alakult asztrális és mentális testében levő jó tulajdonságok csíráit ösztönözze: a rosszakat pedig elszigetelje és kiirtsa. Az elgondolás kétségkívül az volt, hogy már ezt a kezdeti alkalmat is felhasználják a jó csírák táplálására. Ezek fejlődése így megelőzheti a rossz csírák növekedését. Ha pedig a rosszak később elkezdnek kihajtani, a jók már annyira fejlettek, hogy aránylag könnyűszerrel erőt vesznek a rosszakon.

Ez a keresztelési szertartás egyik oldala. De van egy másik, s az jelképesen arra a beavatásra utal, amely felé az Egyház fiatal tagja lépéseit remélhetőleg irányítani fogja, ha felnőtt. Az új testeket felszentelik és bebiztosítják, hogy a bensőben lakozó lelket igazán kifejezhesse és a Nagy Fehér Testvériséget szolgálhassa. De még ezenkívül is van egy okkult oldala, mert ha a szertartást helyesen és tudatosan végzik, az új testekre kétségkívül különleges hatást gyakorol.

Egységben az erő

Az Úr Maitreya rendszerének gazdaságossága és hatékonysága azon a tényen alapszik, hogy sokkal nagyobb erőt lehet könnyűszerrel átadni egy csekélyszámú embercsoportnak, akik szellemileg elő vannak készítve befogadásukra, mint amennyit általánosságban szét lehetne osztani erőpazarlás nélkül. A hindu rendszerben például minden férfi pap a maga házában, s ezért milliányi, a legkülönbözőbb temperamentumú papról van szó, minden különösebb képzettség nélkül. A papok felszentelésének rendszere viszont kevesebb egyénnek ad bizonyos nagyobb hatalmat, akiket éppen e felszentelés speciális munkára képesít.

Az elv továbbcsúszítása az, amikor egy még kisebb számú csoportra még magasabb rendű erőt ruháznak, – ezek a püspökök. A püspökök lesznek a vezetői annak az erőnek, amely a papszenteléskor leárad és ama másik kisebb erőnek, ami a bérálás szentségénél nyilvánul meg. E szertartások rejtett oldala mindig nagyon érdekes, mert megmutatja az élet valóságait. Sajnos, manapság sok esetben e dolgokat pusztán külsőségeknek tekintik, a bár ez nem semlegesíti az eredményt, hatását mégis csökkenti. Ha azonban a régi formákat úgy használják, ahogy eredetileg előírták, a láthatatlan hatás aránytalanul nagyobb bármilyen látható megnyilvánulásnál.

Templomszentelés

Templomot és temetőt szintén csak püspök szentelhet fel. Ennek okkult oldala igazán szép látvány. Érdekes megfigyelni annak az erődítmény-félének növekedését, amit a püspök épít, amint körüljár, és az előírt imákat és verseket mondja; érdekes látni az esetleg odatapadt közönséges gondolatformák kiűzését és behelyettesítésüket rendezett és áhítatos formákkal, az épület rendeltetésének megfelelően.

A harangok

Sok kisebb szentelés is van, amelyek érdekelnek bennünket, például a harangok megáldása. A harangozásnak határozott szerepe van az Egyház rendszerében, amelyet napjainkban úgy látszik, kevésbé értenek meg. A modern elmélet szerint a harangok arra valók, hogy összehívják az embereket, amikor elérkezett az istentisztelet ideje. A középkorban, amikor nem voltak órák, kétségkívül ezt a célt is szolgálták. Ebből a korlátozott nézetből származik az a felfogás, hogy bármi megfelel a célnak, ami zajt csinál. Anglia legtöbb városában a vasárnap reggel valóságos purgatóriumvá válik a kellemetlen hangokat adó ércdarabok diszharmonikus kongatásával.

Néha felismerjük a harangok igazi hasznát, pl. nagy ünnepeken ünnepélyes alkalmakkor, vagy általános örömnépeken. Zenei hangokat adó, harmonikus harangszó volt az eredeti elgondolás s kettős hatást kellett keltenie. Ennek valamelyes emléke félig-meddig helyesen értelmezve, még megvan a kampanológia tudományában, és akik ismerik az igazán szép harangjáték gyönyöreit, talán örömmel hallanak arról, milyen különlegesen tökéletes és nagyszerű formákat teremt.

Nos, az egyik hatás, amit a rendezett harangszóval el akartak érni: ugyanazt a zenei formát ismételtén kiárasztani, számtalanszor ugyanazt és ugyanúgy hangoztatva. Ennek az a rendeltetése, ami pl. a keresztény szerzetes sok százszor elmondott Ave Maria-jának, vagy az északi buddhista gyakorlatának, aki életének nagy részét a misztikus szótagok, az Om Mani Padme Hum ismétlésére fordítja. De ugyanez okból adja meg sok hindu életének háttérét a Sita Ram név mondogatása.

Egy bizonyos gondolatforma és tartalom ilyen módon beidegződik a közelben lévő emberek asztrális testébe. A harangok megáldása ezekhez a hullámzásokhoz még egy tulajdonságot adott. A különbözőképpen meghúzott harangok hangja természetesen különböző formákat alkot; de bármilyenek is a formák, ugyanannak a harangnak a rezgése teremti őket, és ha ezek a harangok előre telítve vannak egy bizonyos magnetizmussal, minden forma, amit teremtenek, hordozója lesz annak a magnetizmusnak. Olyan ez, mintha a szél, amely zenefoszlányokat sodor felénk, magával hozna ugyanakkor valami finom illatot is. A püspök, amikor megáldja a harangokat, ugyanakkor hozzáad egy szándékot, mint a vízszentelés esetében; azt, hogy ahová csak elhatol a harang hangja, üzzön ki onnan minden rossz gondolatot és érzést, s csak harmónia és áhítat uralkodjon. Valódi mágia ez, és ha a mágus kellőképpen végzi, igen hatásos is.

A csengő, amelyet a templom belsejében szólaltatnak meg a Sanctus mondásakor, vagy a szentelt ostya felmutatásakor, más célt szolgál. Azokban az óriási székesegyházakban, amelyeket a középkori kegyelet emelt, lehetetlen volt minden jelenlévőnek hallani, mit mond a pap a mise alatt, még a mostani rendszer, a „csendes recitálás” bevezetése előtt is. A ministráns egyik kötelessége tehát, mivel ő közel van az oltárhoz és követi a pap mozdulatait, hogy csengetéssel adja tudtára a gyülekezetnek, ha a mise elérkezik ezekhez a fontos részekhez.

A hindu vagy buddhista templomokban használt csengettyűnek megint más a jelentése. Itt az eredeti gondolat szép és önzetlen volt. Ha valaki egy áhítatos fohászt mondott, vagy felajánlott valamit, válaszul bizonyos szellemi erő áradt le. Ez többek között megtöltötte a csengőt is, és a hívő a csengettyűszóval szét akarta árasztani annak a magasabb befolyásnak a rezgéseit, amíg frissek és erősek. Éspedig akkora körzetbe, ameddig a csengő hangja terjed. Ezt az igazi jelentőségét, sajnos, annyira elfelejtették, hogy vannak, akik azt hiszik, hogy a csengővel istenségük figyelmét kell magukra felhívniuk!

Tömjénezés

Ugyanez a gondolat mutatkozik más kivitelben a tömjén megáldásakor. A tömjénnek mindig kétféle jelentősége van. Felszáll Isten elé, mint a hívők imádságának jelképe, de szétoszlik a templomban is, mint Isten áldásának édes illatú jelképe. Ekkor a pap ismét szent befolyást küld belé azal, hogy bárhova hatol is illata, bárhova jut is el a legparányibb részecskéje annak, amit megáld, a

békének és a tisztaságnak érzését vigye magával és űzzön el minden diszharmonikus gondolatot és érzést.

Még a megáldástól eltekintve is jó a tömjén hatása, mert olyan gyantákból van gondosan összeállítva, amelyeknek rezgésebbessége tökéletes összhangban van szellemi és áhítatos rezgésekkel, de határozottan ellenkezik majdnem minden másfélével. A magnetizálás megerősítheti természetes jellegzetességeit, vagy más különleges rezgésekkel gazdagíthatja. Használata tehát vallásos szertartásokkal összefüggésben minden esetben és mindig jó. A szantálfa illatának sok tulajdonsága megegyezik ezzel; a tiszta rózsaoilaj pedig, noha teljesen másfajta, szintén jó hatással van.

Van még egy másik újdonság is abban a rendszerben, amelyet a keresztény Egyház Alapítója egyháza számára készített. Ez annak az óriási erőnek hasznosítása, ami az egységes és egyidejű működésben rejlik. A hindu, vagy buddhista templomokban mindenki akkor jön, amikor kedve tartja, elvégzi apró felajánlásait, vagy elmondja néhány szónyi imáját és dicsőítését, azután elvonul. Minden ilyen erőfeszítésnek megvan a maga eredménye, amely a behelyezett valódi érzés erejével van arányban és így keletkezik a parányi következményeknek állandó áramlata. Soha nem kapjuk azonban azt a tömör hatást, amit egy százakból, vagy ezrekből álló gyülekezet egyidejű erőfeszítése hoz létre. Sem azokat a szívet megindító rezgéseket nem érezhetjük, amelyek valamely jól ismert körmeneti ének éneklését kísérik.

Ilyen együttműködéssel az istentiszteleten a következő négy eredményt lehet elérni:

1. Bármilyen legyen is a fohászokodási rész tárgya, mivel sokan kérik ugyanazt, óriási gondolatformát küldenek ki.
2. Megfelelően nagy mennyiségű erő áramlik le és megerősíti az emberek szellemi képességeit.
3. Az egyszerre történő erőfeszítés összhangba hozza teste rezgéseit, és így fogékonyabbá teszi őket.
4. Figyelmük egyazon célra lévén irányítva, együttműködnek, és így egymást erősítik.

A holtakért való istentiszteletek

A fejezet elején mondtak megmagyarázzák azt, amit gyakran félreértenek azok, akik nevetségessé teszik az Egyházat: ez a mise felajánlása egy bizonyos szándékkal, vagy valamely megholt személyért. Alapgondolata az, hogy annak a bizonyos személynek javára válik majd az erőleáramlás. Az erős reagondolás ugyanis feltétlenül felhívja figyelmét, és ha ily módon a templomba vonzódott, részt vesz a szertartásban és élvezi eredményének nagy részét is. Ha az öntudatlanság állapotában van is még, ahogy ez néha megtörténik a nemrég meghaltakkal, a pap akaratereje (vagy komoly imádsága, ami egyre megy) az erőáramot afelé a személy felé irányítja, akinek szánva van. Az ilyen erőfeszítés tökéletesen megengedett invocációs mágia-aktus. Sajnos, gyakran belekevernek egy teljesen törvényellenes és rossz elemet azzal, hogy ennek az okkult erőnek gyakorlásáért díjat szednek, ami szabályellenes.

Más vallások

Megpróbáltam megvilágítani valamit a keresztény Egyház szertartásainak belső jelentéséből. Ezt azért tettem, mert egyrészt ezt ismerem a legjobban, másrészt mert néhány érdekes jellegzetességet a jelenlegi Bodhisattva vezetett be, s amelyek ebben az alakban újnak mondhatók. Nem szeretném, ha azt hinnék, hogy azért magyaráztam a keresztény szertartásokat, mintha ezt a vallást tekinteném az egyetemes igazság bármely tekintetben legjobb kifejezőjének; az a tény, hogy én, aki papjai közé tartozom, nyilvánosan buddhistának vallottam magamat, világosan mutatja, hogy nem ez a véleményem.

Ami tanításait illeti, a kereszténység szinte minden más nagy vallásnál hiányosabb, talán a mohamedánizmus kivételével. Ez azonban nem azért van, mintha eredeti Alapítója elmulasztotta volna, hogy rendszerét az igazság tökéletesen rendezett megnyilatkozásává tegye. Inkább onnan ered, hogy a korai keresztények tudatlan többsége igen sajnálatos módon kiközösítette a nagy gnosztikus

doktorokat. Ennek következtében csak egy sajnálatosan megcsönkített tan maradt hátra. Az Alapító talán előre látta ezt a kudarcot, mert egy olyan mágia-rendszert hagyott Egyházára, amely gépiesen tovább működik, még akkor is, ha népe sokat elfelejtene tanításának eredeti értelméből. Éppen ez a gépies működése mögött rejtőző erő magyarázza meg azt a figyelemre méltó hatalmat, amit olyan sokáig meg tudott őrizni egy olyan Egyház, amely intellektuálisan nem tudja kielégíteni követőit.

Azok tehát, akik más vallásokhoz tartoznak, semmi esetre se higgyék, hogy nem tisztelem eléggé hitüket, amiért fejtegetéseimhez azt választottam magyarázatom példájául, amelyet legjobban ismerek. A szertartásos mágia általános elvei, amelyeket az előzőkben lefektettem, egyformán igazak minden vallás számára, s mindenki alkalmazhatja a maga esetében.

Egyházi rendek

A keresztény papságban három rend van: püspökök, papok és diakónusok. Az első felszentelés a diakónusi, ami tulajdonképpen tanulófélet, vagy segédpapot jelent. A diakónusnak nincs még hatalma a konsekrációra, sem áldást nem oszthat, sem bűnbocsánatot nem adhat, gyermeket azonban keresztelhet, de ezt bárki megteheti szükség esetén. Egyévi diakonátus után pappá szentelhető, és ez a második felszentelés ruházza rá azt a képességet, hogy az említett erőtartályból merítsen. Megkapja tehát a hatalmat, hogy az ostyát átváltoztassa, különböző tárgyakat megszentelhesen, a hívőket a Krisztus nevében megáldhassa, és kimondhassa bűneik bocsánatát. A püspöknek mindezek az erőkön felül hatalma van még papokat felszentelni, és így az apostoli folytonosságot továbbvinni. Csak neki van joga bérmálni, és templomot szentelni, vagyis egy épületet Isten szolgálatára elkülöníteni. Csak ez a három rend jelent határozott fokozatokat, mert olyan felszenteléssel járnak, amelyek különböző erőket adnak. Bár a keresztény papság többféle címet oszt, mint pl. érsek, kanonok, bíboros, esperes, stb, de ezek csupán hivatali címek és különböző kötelességeket jeleznek, nem pedig szellemi erőre vonatkozó fokozatokat.

IX. fejezet A hangok hatása

Hang, szín és forma

Eddig a templomok falából áradó befolyásokkal és e falak közt végzett szertartások hatásával foglalkoztunk. Meg kell még említenünk a szertartások alatt elhangzó zene rejtett oldalait is.

Sokan tudják már, hogy a hangok mindig színeket is hoznak létre, – hogy minden játszott, vagy énekelt hangnak felhangjai vannak, amelyek fényhatást idéznek elő és ezt a hatást már egy kissé tisztánlátó ember is megláthatja. Nem mindenki tudja azonban, hogy a hangok éppen olyan formákat építenek, mint a gondolatok, pedig így van. Már régen kimutatták, hogy a hangok a fizikai világban formát teremtenek. A kísérlet abból áll, hogy egy csőbe, amelynek a másik végén egy membránra finom homokot, vagy lycodium port hintenek, beleénekelnek.

Bebizonyosodott, hogy minden hang rezgése a homokot bizonyos meghatározott alakban csoportosította, és hogy ugyanaz a hang mindig ugyanazt az alakot hozta létre. Most azonban nem az ilyen úton előállított formákkal akarunk foglalkozni, hanem azokkal, amelyek éteri, asztrális és mentális anyagból épülnek fel. Ezek a formák megmaradnak, és élénk tevékenységet fejtenek ki még akkor is, amikor a hangok a fizikai fül számára már régen elhangzottak.

Vallásos zene

Vegyük példának egy templomi orgonán improvizált zenének a rejtett oldalát. Ennek hatása lesz a fizikai világban azokra a hívekre, akiknek zenei érzékük van, s akik a zene megértésére és méltánylására kiképezték magukat. De igen sok emberre, bár nem értik és nincs is zenei műveltségük, mégis igen határozott benyomást tesz.

A tisztánlátót ez egyáltalán nem lepi meg, mert látja, hogy az orgonán előadott zenedarab fokozatosan hatalmas épületet emel éteri, asztrális és mentális anyagból. Ez az épület messze túlelmeledik az orgonán és a templom tetőzetén, várakkal koronázott hegylánchoz hasonlóan. Pompásan ragyogó színei oly csodásan szikráznak, lobognak, mint az északi fény. E látvány a különböző zeneszerzők szerint más és más. Richard Wagner minden nyitánya fenséges egész alkot, ragyogó élénk színekkel, mintha lánghegyekből épített volna kő helyett. Bach egyik fűgája hatalmas, rendezett formát épít fel. A forma merész, de nagyon pontos, szaggatott, mégis szimmetrikus, ezüst, arany és rubintos erecskével át és átszőve, ami a téma ismételt megjelenését jelzi. Mendelssohn: "Lieder ohne Worte" c. művének egyik része gyönyörű levegős építményt alkot, olyanfélé, mintha filigrán művű ezüstkastély volna.

A "Thought-Forms" (Gondolatformák) c. könyvben három színes ábra látható, amelyeken megpróbáltuk Mendelssohn, Gounod és Wagner zenedarabjai által alkotott formákat ábrázolni. Akit e tárgy érdekel, nézze meg ott, mert lehetetlen elképzelni e formákat anélkül, hogy legalább is valamilyen képet láttunk volna róluk. Talán egyszer gondos megfigyelés és összehasonlítás céljából külön könyvben lehetne ilyenféle tanulmányokat megjelentetni. Nyilvánvaló, hogy az ilyen hangformák tanulmányozása nagyon érdekes és külön tudományt képezne.

A zenedarab előadói által alkotott formákat nem szabad összetévesztenünk azokkal a pompás gondolatformákkal, amelyeket a zeneszerző a magasabb világokban a saját zenéjének kifejezése-képpen megalkotott. Ez az alkotás méltó teremtőjéhez, a lángészhez, és gyakran hosszú évekre megmarad – néha századokon át is – ha a zeneszerzőt annyira megértették és méltányolták, hogy eredeti felfogását tisztelőinek és csodálóinak gondolatai állandóan erősítik. Hasonló módon, bár más jelleggel, pompás építmények alakulnak ki a magasabb világokban nagy költők epikai eszméi, vagy nagy írók gondolatai nyomán. Ilyen gondolatformákat teremtett pl. Wagner halhatatlan trilógiájával a Niebelung gyűrűjével, Dante nagyszerű művével, az Isteni színjátékkal, vagy Ruskin a művészetéről vallott felfogásával.

A zenei előadás nyomán keletkezett formák elég sokáig megmaradnak, egy órától három, négy óráig is, és ezalatt az idő alatt kisugárzásaik mindenkit jó irányban befolyásolnak fél mérföld, vagy még annál is nagyobb körzetben. Lehet, hogy az érdekeltek nem is tudnak róla és a befolyás sem mindig egyforma erős. A szenzitív embert lelkileg felemeli, a tompa, és mással elfoglalt emberre alig van hatással. De mégis, habár öntudatlanul is, minden ember egy kissé jobb lesz, ha ilyen befolyás alá kerül. Természetesen a hullámok az említett távolságnál sokkal messzebb terjednek, de ezen a határon túl rohamosan gyengülnek, és egy nagyváros asztrális világának örvénylő áramlatai gyorsan elnyelik. Csendes vidéken, mezők és fák között ez az épület aránylag sokkal tovább megmarad, és befolyása nagyobb területre terjed ki. Azok, akik látnak, az ilyen esetekben sok gyönyörű természet-szellemet is láthatnak, akik a ragyogó formákat csodálják, és a kiárasztott befolyások hullámaiban fürdenek. Valóban szép gondolat, hogy minden orgonista, aki munkáját jól végzi, s egész lelkét beleönti játékába, sokkal több jót tesz, mint gondolná, mert talán olyanokon is segít, akiket nem is ismer, s ezután sem fog megismerni.

Érdekes, hogy ugyanaz a zenedarab más-más hangszeren játszva nem ugyanazt az épületet hozza létre. Másként jelenik meg ugyanaz a mű, ha templomi orgonán játsszák, ha zenekar adja elő, ha vonósnégyesben, vagy zongorán szólaltatják meg. Ha a művet minden esetben jól játsszák, a forma azonos lesz, de az anyaga más. A vonósnégyes esetében pl. a forma sokkal kisebb lesz, mert a hang nem terjed olyan messze. A zongora-hang építette forma gyakran valamivel nagyobb, mint a hegedűé, de nem olyan pontos a részleteiben és arányai sem oly tökéletesek. Megint más ugyanazon dallam anyaga hegedűn játszva és más, ha fuvolán szólaltatják meg.

A zene hatására keletkezett gondolatok és érzések formái, bár teljesen eltérők a zene alkotta formáktól, körülveszik őket és keverednek velük. Nagyságuk és élénkségük a hallgatóság méltánylásától függ és attól, hogy milyen mértékben hat rájuk a zene. Néha a harmónia egyik nagy mesterének magasztos gondolata szépséges formát épít, de észre sem veszik, nem figyelnek rá, mert a gyülekezet mentális képességeit teljesen a divat és a pénzpiac árfolyamai foglalkoztatják. Másrészt egy jól

ismert templomi ének ereje által épített egyszerű formaszorozatot olykor majdnem teljesen eltakarják az énekesek áhítatos érzéseinek nagy kék felhői.

Még egy másik tényező is meghatározhatja egy zenedarabból alakult építmény megjelenési formáját: az előadás minősége. Egy alleluja-kórus előadása után a templom felett lebegő gondolatforma csalhatatlanul és egész határozottan megmutatja, hogy például a basszus lemaradt, vagy hogy az egyik szólam észrevehetően gyengébb volt a többinél. Mindkét esetben hiányzik a szimmetria és a határozottság a formából. Természetesen van olyan zenei forma is, amelyet egyáltalán nem lehet szépnek nevezni, de mint tanulmányi anyagnak, ennek is megvan a maga érdekessége. Azok a furcsa töredezett formák, amelyek a zeneiskolákat a tanítványok gyakorló órái idején körülveszik, kétségkívül figyelemreméltók és tanulságosak, ha nem is éppen szépek. A szorgalmasan gyakorló gyermekek skálái és futamai lassószerű hurkokat és kanyarokat vetítenek ki. És ha egyenletesek és teljeseek, megvan a maguk sajátos bája.

A kórossal kísért szóló ének olyan formát épít, ahol a dallam ezüst fonálán gyöngyszemek sorakoznak egymás mellé. A gyöngyszemek nagysága természetesen a kórus létszámától függ, a fonál ragyogása a szólóénekes hangjától és kifejezésétől, a formát pedig a dallam jellege határozza meg. Érdekes változatokat mutatnak e zengő építményben a különböző színű hangok: ellentétet a szoprán és a tenor között, az alt és a basszus között, valamint a fiú hang és a női hang között. Nagyon szép még a négy fonál egybefűződése, (amelyek mind színben, mind szerkezetben teljesen eltérők) a kánonszerű énekeknel, vagy a többszólamú himnuszoknál.

A bevonuláskor használt templomi ének egy sorozat matematikai pontosságú derékszögű formát épít fel, ahol határozott, pontos rendben követi egyik a másikat, mint egy hatalmas lánc szemei, vagy még inkább (próza gondolat ugyan), mint egy óriási asztrális vonat kocsisora. Igen szembezőkő a különbség az egyházi zenénél az anglikán ének szaggatott, bár csillámló töredékei és a gregorián dallamok pompásan izzó egyöntetősége között. Az utóbbihoz hasonló hatású a szanszkrit versek egyhangú dallama, amelyeket az indiai panditok énekelnek.

Itt azt kérdezhetjük még, mennyiben van hatással a zenész érzése a maga-teremtette formára. A zenei épület szerkezetére az ő érzései tulajdonképpen egyáltalán nincsenek hatással. Ha előadásának finomsága és technikája ugyanaz, akkor a zenei formára nincs semmi hatással, hogy boldognak, vagy boldogtalannak érzi-e közben magát, hogy komolyak, vagy vidámak-e a gondolatai. Érzelmei az asztrális anyagban természetesen vibráló formákat idéznek elő, épp úgy, mint a hallgatóság érzelmei is, de ezek a zene által épített nagy formát csak körülveszik, de semmiképpen sem zavarják meg. Zenei tehetsége és az előadásbeli készsége magában a megszerkesztett épületben mutatkozik meg. A középszerű és tisztára mechanikus előadás olyan épületet emel, amely a formában pontos lehet ugyan, színben és ragyogásban azonban fogyatékos, s egy vérbeli zenész előadásával összehasonlítva azt a különös benyomást kelti, mintha olcsó anyagokból készült volna. Hogy valóban nagy-szerű eredményt produkáljon, az előadónak teljesen el kell felejtkeznie magáról, egészen fel kell oldódnia a zenében, amint ezt a vérbeli muzikusoknál tapasztalhatjuk.

Katonazene

A katonazene erőteljes és feltüzelő hatása a tisztánlátó szemével nézve könnyen érthető, mert ő látja a ritmikusan vibráló formák hosszú sorát, amelyet a menetoszlop élén haladó katonabanda maga mögött hagy. Ezeknek a hanghullámoknak szabályos üteme nemcsak erősíti a katonák asztrális testének hullámaikat, ezáltal gyakorolván őket az erőteljesebb és együttes mozgásban, hanem maguk a hangformák is erőt, bátorságot és harcias lelkesedést árasztanak ki, úgyhogy még egy fáradtságtól szétzilált embercsoportot is ezen a módon újra össze lehet fogni és új erővel ellátni.

Az ilyen változások létrejöttének megfigyelése igen tanulságos. A teljesen kimerült ember már nem tudja magát összeszedni. A központi akarat nem tudja úgy összetartani és irányítani a test különböző részeit, ahogy kellene. Minden fizikai sejt jajgat, szenved és tiltakozik. Ez a többi testekre – az éterikusra, az asztrálisra és a mentálisra – olyan hatással van, hogy a különböző rezgésű örvények folytán a testek egymással való kapcsolata megszakad, s így nem tudnak feladatuknak megfe-

lelni. Ezt a végsőig vinni halált jelentene. De ha addig nem is jut a dolog, mégis az ember teste között az összefüggés felbomlik, s az embernek nincs többé akarata izmai felett. Ha az ilyen szétzilált asztrális testet állandó és erőteljes lengések sorozata éri, ez a behatás helyettesíti egy időre az akaraterőt, amely oly sajnálatosan elernyed. A testek ismét összhangban rezegnek, mert a zene lendülete összetartja őket, és ezzel alkalmat ad az akaraterőnek, hogy összeszedje magát, és újra átvegye a parancsnokságot, amelyet majdnem feladott.

A jó katonazene által szétárasztott hullámok oly jellegzetesek és erősek, hogy akik csak hallják, valósággal örömmel lépnek hangjaira, mint ahogy a jó tánczene is mindenkiben vágyat kelt, hogy ritmusára mozogjon. A katonabandában alkalmazott hangszerek ugyancsak hozzájárulnak ehhez a hatáshoz. Ez esetben a rezgések ereje és élessége nyilván sokkal fontosabb, mint az, hogy finomak, vagy nemes érzelmek kifejezésére alkalmasak legyenek.

A természet hangjai

De nemcsak a zenének nevezett, rendezett hangsorozatok teremtenek határozott formákat. A természetben minden hangnak megvan a hatása és bizonyos esetekben e hatások ilyen jellegzetesek. A zivatar fenséges dübörgése rendszerint óriási lebegő színsávot teremt, a süketítő csattanás pedig gyakran olyan formát kelt életre, amelynek a közepéből rendszertelen sugarak lövellnek ki, a robbanó bombára emlékeztetve. Máskor pedig hatalmas szabálytalan gömböt teremt, amelyből minden irányban küllők állnak ki. A tenger örökös hullámverése a tengerpartra párhuzamosan hullámos vonalakkal álló, változó színű szegélyt emel, amely hegymagasságig tornyosul, ha a tengert vihar korbácsolja. A szél suhogása a fák levelei között csodálatosan szép, szivárványszínben játszó hálót sző, amely lágy hullámszerű mozgással állandóan emelkedik és alászáll, mintha búzamezőket ringatna a szél.

Néha ezt a lebegő felhőt kanyargó és hullámszerű fényvonalak szakítják meg: egy-egy madárka éneke, mint egy-egy darabka feldobott ezüstlánc, dallamosan cseng a légtérben. Ezekből majdnem végtelen változatokat találhatunk, a campanerőnek, egy dél-amerikai énekes madárnak éneke nyomán keletkezett gyönyörű arany gömböcskéktől, az alaktalan és durva színezetű tömbökig, amelyeket a papagáj, vagy a kakadu rikácsoló hangja hoz létre. Az oroszlan bömbölését nemcsak hallja, de látja is az, akinek szeme nyitva van. Egyáltalán nem lehetetlen, hogy a vadonban élő állatok némelyike tisztánlátó és hogy ennek a hangnak ijesztő hatása nagymértékben a belőle eredő forma kuszálásainak tulajdonítható.

Az otthoni élet hangjai

Az otthoni életben hasonló hatásokat lehet megfigyelni. A doromboló cica egy központból kiáradó áttetsző rózsaszín felhővel veszi körül magát, amely állandóan kifelé terjed, míg végül szétfoszlik. Álmos megelégedettség és jóérzés befolyását terjeszti, amely a körülötte lévő emberekben is hasonló érzéseket kelt. Az ugató kutya viszont élesen körvonalazott lövedékeket vet ki magából, amelyek alaposan megrázzák a közelben lévők asztrális testét. Ez az oka annak az ideges ingerlékenységnek, amit ez az állandóan ismétlődő hang szenzitív emberekből gyakran kivált. A terrier éles és mérges csaholása, mint a puska sörétjei fűrjék át az asztrális testet különböző helyeken, komolyan megzavarva működését. A véreb mély ugatása strucctojához, vagy futball-labdához hasonló gömböket szór magából, amelyek lassúbb mozgásúak és sokkal kevésbé bántóak. Némelyik ilyen kutya-fegyver kardszúrás szerűen hatol át, de vannak tompábbak és nehezebbek is, bunkóhoz hasonlóak, és erősségük igen változó. De valamennyi egyformán káros hatással van mind a mentális, mind az asztrális testre.

Ezeknek a hangformáknak a színe rendszerint vörös, vagy a barna valamelyik árnyalata az állat érzelmének s a hangmagasságnak megfelelően. Tanulságos velük szembeállítani a tompa végű, nehézkés formákat, amelyeket a tehén bőgése idéz elő; ezek a formák néha fatuskóra, vagy fatörzs maradványaira emlékeztetnek. A birkanyáj gyakran sokszögű, de szabálytalan hangfelhővel veszi

magát körül, ami erősen hasonlít ahhoz a porfelhőhöz, amelyet maga után hagy. Egy galamb pár turbékolása egy sorozat fordított "S" betűhöz hasonló kecses formát állít elő.

Az emberi hang színezetének szintén megvan a maga eredménye, amely hosszú ideig megmarad, miután a hang maga már régen elhalt. A dühös kiáltás égővörös lándzsaként ugrik elő. Sok nő kemény szürkésbarna, szövevényes fémszerű szálakból font hálóval veszi körül magát szünet nélküli ostoba és értelmetlen fecsegésével. Az ilyen háló csak saját alacsony síkjának rezgéseit engedi át, s majdnem tökéletes gátat teremt bármilyen magasabbrendű, szép gondolat, vagy érzés behatolásával szemben. Egy locsogó személy asztrális testébe bepillantani elriasztó példa leendő okkultistának és megtanítja arra az erényre, hogy csak akkor beszéljen, ha szükséges, vagy ha valami kellemeset és hasznosat mondhat.

Igen tanulságos összehasonlítani a különböző nevetések által keletkezett formákat. A gyermek boldog nevetése rózsaszínű, kanyargó vonalakban bugyborékol elő és csipkézett szélű, léggömbszerű formákat alkot. Az üresfejúek folytonos hahotázása, mint kirobbanó formátlan tömeg mutatkozik barnás, vagy piszkos-zöld színben, aszerint, hogy melyik színárnyalat uralkodik aurájában. A gúnyos nevetés tompa-vörös formátlan lövedéket teremt, rendszerint barnás-zöld foltokkal és sörteszerűen felborzolt tüskékkel. Az önteltek folytonos kacagása igen kellemetlen látvány: olyasmivel vesz magukat körül, ami egy bugyborékoló iszapfürdő felszínéhez hasonlít. Az iskolás lányok nyugtalan viháncolása gyakran kellemetlen barnás tompa-sárga vonalak hínárjába burkolja be őket, míg a szívből jövő, vidám és természetes kacagás rendszerint zöld és arany kerekded formákban hullámzik. A fütyörészés rossz szokása többnyire kellemetlen hangformákat eredményez. Ha ellenben lágy és valóban muzikális, olyan hatást kelt, mint a kis fuvola hangja, csak valamivel élesebb, ércebb. Az utcagyerekek közönséges és hamis fütyülése azonban apró és szúrós, piszkos-barna lövedékek sorozatát bocsátja ki.

Zajok

Rengeteg mesterséges zaj (legnagyobb részük különösen rút) teremtődik körülöttünk állandóan, mert a jelenlegi, úgynevezett civilizáció kétségkívül a legzajosabb, amely valaha is földünkre súlyosodott. E zajoknak is megvan a maguk láthatatlan oldala, bár alig van közöttük olyan, amely kellemes látványt nyújtana. A gőzmozdony sistergése sokkal áthatóbb és erősebb lövedéket teremt, mint a kutyaugatás; szörnyűségben csak a gőzsziréna visítása múlja felül, amelyet a munkások összehívására használnak, vagy pedig a közelben működő nehéz tüzéréség dübörgése. A vonat fütyülése valóságos kardot röpit ki magából, melyhez még egy komoly villamos ütés ereje is járul, és az asztrális testre ugyanolyan hatást tesz, mint a kardszúrás a fizikai testre. De vigasztalásunkra legyen mondva, az asztrális anyag sok tekintetben a cseppfolyós halmazállapotra hasonlít, úgyhogy a seb néhány perc alatt begyógyul, bár az asztrális szervezet megrázkódtatása egyáltalán nem múlik el olyan gyorsan.

A vonat átrobogása a tájon – feltéve, hogy nem fütyül – nem éppen csúnya látvány, mert a zajából keletkezett párhuzamos vonalakat szinte kihímezik a mozdony pöfögéséből keletkezett körök, vagy tojásdad alakulatok. Messze távolból nézve a tájon keresztül vonuló vonat hurkolt szélű szalagsávot hagy maga mögött.

Egy nagy modern ágyú elsütése éppen úgy robbanásszerű látványt nyújt hangjában is. E lökés hatalmas ereje körülbelül egy mérföld átmérőjű területre sugárzik ki, s igen komoly hatással van az asztrális áramlatokra és az asztrális testekre. A puskák, vagy pisztolyok tüzelésének ropogása egy csomó aprószegszerű alakot dob ki magából, amelynek hatása szintén nagyon káros. Mindezekből kitűnik, hogy aki asztrális és mentális testét rendben akarja tartani, kerüljön, amennyire csak lehet, minden hangos, éles és hirtelen hangot. Ez is egyike a sok oknak, amiért az okkultizmus tanulmányozója lehetőleg kerüli a nagy forgalmú városi életet. A város állandó zaja azt jelenti, hogy testehez soha meg nem szűnő, romboló rezgések ütődnek, nem is említve a durva szenvedélyek és érzelmek még komolyabb hatását.

Megfigyelve ezeknek az ismétlődő hangformáknak hatását az érzékeny asztrális testre, világossá válik előttünk, hogy mindez komoly és maradandó következményekkel jár, vagyis a fizikai idegekre is kihat. Ez tényleges dolog, annyira, hogy – ha erről egyáltalán lehetne statisztikát készíteni – azt hiszem, könnyen bebizonyítható lenne, hogy az átlagos élettartam jóval rövidebb, az idegösszeomlás és örület százaléka pedig sokkal nagyobb olyanok közt, akik gránitkockákkal kövezett utcákban laknak, mint azoknál, akik aszfaltozott utcákban élnek. A nyugalom és a csend szükségességét és értékét a mai életben nem ismerik fel eléggé. Különösen nem vesszük tudomásul, hogy a gyermek érzékeny asztrális és mentális testére milyen romboló hatást gyakorol a folytonos és szükségtelen láрма. Pedig ez igen nagymértékben okozója a sokféle bajnak és gyöngeségnek, amiknek végzetes következményei csak később mutatkoznak meg.

Még magasabb színvonalról tekintve, a természet minden hangja egy hatalmas hangban egyesül; ez az, amit a kínai írók KUNG-nak neveztek el. Ennek is megvan a maga formája: kimondhatatlan összetétele, vagy inkább szintézise minden formának. Hatalmas, óriási és változó, mint a tenger és mégis megtartja, akár a tenger, egy bizonyos hang magasságát. Ez a mindent átható és mindent befogadó hang a mi földünket képviseli a szférák zenéjében. Ez a hang formálja ki a mi szirmunkat abban a lótoszban, aminek a naprendszerünk látszik egy magasabb síkról nézve.

X. fejezet A közvélemény hatása

Faji előítéletek

Ha valami megakadályoz abban, hogy tetszésünk szerint beszéljünk, vagy cselekedjünk, rendezsen azzal vigasztaljuk magunkat, hogy legalább a gondolat szabad. Ez is egyike a népszerű téveszméknek. Mert az átlagember gondolatai egyáltalán nem szabadok. Ellenkezőleg, számos és hatásos tényező korlátozza. Korlátozzák a nemzeti, vallási és osztálybeli előítéletei, s hosszantartó és határozott erő kifejtés kell ahhoz, hogy ezeket a befolyásokat lerázza magáról, és önállóan gondolkozzék.

Ezek a korlátozások kétféle módon hatnak az emberre. Befolyásolják véleményét egyrészt tényekre, másrészt cselekedetekre vonatkozólag. Az elsőnél ez azt jelenti, hogy semmit sem lát úgy, ahogyan az a valóságban van, hanem egyszerűen elfogadja honfitársai, a vele egy vallásban lévők, a társadalmi osztályához tartozók szemléletét. De ha jobban megismerjük a többi népfajokat, elvetjük a róluk előre megalkotott felfogásunkat. Csak száz évvel kell visszamennünk Napóleon koráig, hogy azonnal kitűnjék, mennyire nem tudtak az angolok pártatlan véleményt formálni erről a rendkívüli emberről. Az angol közvélemény ördögöt csinált belőle; minden rémséget és gonoszságot elhittek róla s még az is kétséges, hogy az egyszerű nép egyáltalán emberi lénynek tekintette.

Akkoriban annyira elfogultak voltak mindennel szemben, ami francia, hogy ha valakiről tudták, hogy francia, minden gonoszságra képesnek hitték. Az is igaz viszont, hogy túlságosan frissen élt még az emberekben a francia forradalomról hallott rémségek emléke. Túl közel voltak még az események s így nem láthatták valóságos arányaikban. Azt gondolták, hogy a francia népet a párizsi utcák vérszomjas csöcseléke képviseli. Ebből is látszik, mennyire messze volt az igazságtól az angol köznépek a francia népről vallott felfogása.

Kulturáltabb osztályainkban egy évszázad óta alaposan megváltoztak a nézetek, s most őszintén becsüljük a Csatornán túl lévő szomszédainkat, minthogy annyival többet tudunk már róluk. Még most sem lehetetlen azonban, hogy vannak félreeső vidékek, ahol tovább él ez a régi és erősen befészkelődött előítélet. Mivel a világ vezető országai valójában csak részben civilizálódtak, még mindig lehetnek olyan helyek, ahol a külföldit, csak azért, mert külföldi, nem fogadják szívesen. Nem is beszélve Európának azon részeiről, ahol a zsidót alig nézik embernek.

Népszerű előítéletek

Felesleges különösebben bizonyítanunk, hogy a kevésbé kulturált emberek között számos ésszerűtlen előítélet tartja erősen magát. De még nekünk is, akik felettük állónak gondoljuk magunkat, őrizkednünk kell attól, nehogy öntudatlanul előítéletek befolyásoljanak. Egy népszerű előítélettel nem könnyű dolog szembehelyezkedni. Az okkultizmus tanulmányozója könnyen felismeri, miért van ez így. A légkör állandóan telítve van gondolatformákkal és eszmeáramlatokkal. Ezek szüntelenül hatnak és visszahatnak mindenkire. A gondolatformák önmaguk ismétlésére törekszenek. Bizonyos rezgésebbességük van s minden asztrális, vagy mentális testet, amellyel érintkezésbe jutnak, ugyanilyen rezgésekre igyekeznek hangolni.

Vannak dolgok, melyekről a vélemények észszerűen megoszlanak, mint pl. hogy karórát viseljen-e valaki, vagy zsebórát, avagy déli lapot érdemesebb olvasni, vagy reggelit. Következésképp ezekre nézve az általános felfogás nem kimondottan egyirányú. Ezekről és más hasonló dolgokról tehát az lehet mondani, hogy a gondolat aránylag szabad. De bizonyos dolgokban a közvélemény túlnyomóan egyetért. Ez hatalmasan megerősíti az egyirányú rezgéseket, s állandó nyomást gyakorol a mentális testre, úgyhogy csak a kivételesen erős és határozott embert nem ragadja magával az általános áramlat. De még ha sikerült is ellenállni, a nyomás továbbra is megmarad, hatása pedig folytonos. Csak egy pillanatra hagyja el ébersége, a már öntudatlanul hatalmába került.

"The Inner Life" (A belső élet) c. könyvem második kötetében kifejtettem, mit jelent az, amikor az ember bármilyen előítéletet magára szed. Ez mentális testének megmerevedését idézi elő azon a részen, amelyen a tárgynak megfelelő rezgések rendes körülmények közt behatolhatnak. Ez kétféle módon hat rá. Először is képtelen lesz felfogni a tárgyat a maga valóságában, mert a tárgyra vonatkozó rezgések mentális testének ezen megmerevedett részébe ütköznek, s így nem tudnak keresztül hatolni, vagy pedig áthaladásukban annyira eltorzulnak, hogy nem adnak tényleges képet. Másodszor maga az ember sem tud helyesen gondolni a tárgyra, miután mentális testének erre alkalmas részét megkeményítette, és ezáltal használhatatlanná tette. Az egyedüli mód, hogy elfogultságát legyőzze, ha mentális testének ezt a megkeményedését kioperálja. Telesen ki kell irtania és még hosszú ideig vigyáznia, hogy újra ki ne nőjön. Ha abbahagyja az örökődést, embertársainak gondolatáramai állandó nyomásukkal újra előidézik a megkeményedést és megint szükség lesz a műtetre.

Politikai előítéletek

Sok helyen az emberek között élesen ellentétes politikai előítéleteket lehet tapasztalni. Itt vagy ott, a többség egy bizonyos nézeten van, s nehezen tudja elképzelni, hogy az ellenkező nézeten levők rendes emberi lények egyáltalán. Annyira biztosak magukban, hogy azt hiszik, mindenkinek így kellene gondolkoznia, és csak szándékos rosszindulat ellenlábasaiktól, ha más nézeten vannak. De meggyőződésüket nem rendszeres gondolkodás, vagy a két irány gondos mérlegelésének eredményeként szerezték, hanem éppen úgy örökölték, mint a legtöbb vallásos meggyőződést. A politikához általában majdnem minden országban annyi izgalom és szenvedély kapcsolódik, hogy az okkultizmus tanulmányozója a legbölcsebben teszi, ha lehetőleg nem sokat foglalkozik az egész dologgal. Ez nem azt jelenti, hogy ne éljen esetleges szavazati jogával, mint azt sok jó szándékú ember megtette, amikor úgy látta, hogy valamely rossz politikai irányzat korrupcióra vezetett. Ha történnek visszaélések, még egy okkal több van arra, hogy minden jó polgár éljen azzal a hatalommal, amelyet a rendszer rá ruházott (még ha önmagában véve helytelen is a rendszer), s ezzel is a jobb és nemesebb irányzatot támogassa.

A kormányzat

A kormányzatról és az államhatalomról szóló okkult felfogást elsősorban a józanész diktálja. Az ország igazgatása épp annyira gyakorlati probléma, mint egy gyár, vagy egy iskola irányítása. Az ország olyasvalami, mint egy nagy kollégium. Elsősorban arra való, hogy hasznára legyen a népnek, a népnek viszont tanulnia kell keretei között. A vezetők olyan törvényeket hoznak, amelyek szükségesek ahhoz, hogy jól menjenek a dolgok. Fegyelem, rend és feltétlen engedelmesség szükséges e törvényekkel szemben, különben nincs haladás. Az uralkodó, az államfő az iskola igazgatója. Feladata az, hogy szüntelenül örködjék iskolája jólétén, és hogy minden rendelkezésre álló eszköz igénybe vegyen, amivel csak iskolája kiválóságát biztosítani tudja. A mi dolgunk pedig az, hogy ne kritizáljuk, hanem hűségesen segítsük azoknak a dolgoknak kivitelében, amelyeket ő az egész ország jóléte szempontjából a legalkalmasabbnak tart. A kormányzat dolga az, hogy kormányozzon; a polgároknak pedig az a dolguk, hogy hűséges, törvénytisztelő és jó polgárok legyenek, s ezzel megkönnyítsék a kormányzat feladatát.

Az az államfő, aki országa érdekei helyett saját egyéni érdekeit akarja szolgálni ahelyett, hogy az egész ország jó voltát tartaná szem előtt, éppen úgy elmulasztja honpolgári kötelességét. Ami a kormányzat külső alakját illeti, majdnem mindegyik eredményes lehet, ha a honpolgárok hűségesen és önzetlenül megteszik kötelességüket, s nem magukra gondolnak, mint egyedekre, hanem az országukra, mint egységre. De semmiféle kormányforma nem lehet eredményes és kielégítő akkor, ha a nép önző és engedetlen.

Vallási előítéletek

Mindaz, amit a faji előítéletekre mondtam, áll a vallási előítéletekre is. Sőt az utóbbiak még sok szempontból rosszabbak is. Kevés ember választja meg vallását. Legtöbbször beleszületnek valásukba, akárcsak a fajukba s így nincs alaposabb okuk arra, hogy ezt más vallásnál különbnek tartásák. De miután történetesen a sajátjuk, gögösen azt képzelik, hogy jobb, mint a többi s megvetik azokat, akiket karmájuk némileg eltérő környezetbe vezetett. Ez az elfogultság annyira általános, hogy az átlagember észre sem veszi a közvélemény nyomását, s így a méltánytalanság észrevétlenül lopózik elméjébe. Egészen természetesnek találja, és éppen úgy sajátjának tekinti, mint más, ésszerű okokon alapuló véleményét.

Szükséges tehát, hogy résen legyünk és megvizsgáljuk, mire alapítjuk nézeteinket. Végzetesen könnyű az áramlattal haladni, és elfogadni más emberek kész gondolatait ahelyett, hogy saját magunk gondolkozzunk. „Mindenki így tesz, miért ne tennék én is?” Ez az átlagember álláspontja. De ha méltányosak akarunk lenni mindennel szemben, ha az igazságra törekszünk mindenütt, – amint ez az okkultizmus tanulmányozójához illik, akkor ezeket az előítéleteket, bármibe is kerüljön, ki kell irtanunk és hiúz szemmel örködnünk, hogy vissza ne térjenek. Ekkor azt tapasztaljuk, hogy sokban különbözünk a többségtől, minthogy a többség véleménye gyakran igazságtalan, rosszhiszemű és megbízhatatlan. De ezen nem kell csodálkoznunk, hiszen mi olyan magas eszményt tartunk magunk elé, amely még nem szólhat a többséghez. Ha mindenben úgy gondolkozunk és cselekszünk, ahogy a többség gondolkozik és cselekszik, akkor nem tudtunk kiemelkedni belőle és semmivel sem jutottunk közelebb célunkhoz.

Osztály-előítéletek

Talán még sokkal veszedelmesebb az osztálybeli, vagy kaszti előítélet. Milyen jól esik arra gondolnunk, hogy mi valahogyan már származásunknál fogva különbek vagyunk másoknál, hogy a másik ember már csak azért sem képes helyesen gondolkozni, vagy cselekedni, mert felfuvalkodott arisztokrata, vagy proletár – ahogy éppen az eset megkívánja. Itt is, mint minden téves felfogásnál,

az okkultizmus tanulmányozója rájön arra, hogy az embereknek több tudásra és több szeretetre volna szükségük. Az előítélet a gondolat megmerevedése. Hogy megismerhessük és megérthessük az embereket, ajánlatos a megkövesült gondolatokat jól felkavarni és feloldani. Akkor hamarosan rájövünk, hogy alapjában véve nincs is olyan sok különbség közöttünk.

Tagadhatatlan, hogy vannak öregebb és fiatalabb egók, s hogy az utóbbiak következőképp tudatlanabbak. Ez természeti tény. Egy régebbi tanulmányunkban kimutattuk, milyen rendben jöttek az emberiség különböző csoportjai a Hold-lánctól a Föld-láncre. De az emberiségnek van egy közös vonása, amely minden csoportnak alapját képezi. Ehhez mindig apellálhatunk és nem maradunk válasz nélkül.

Akik biztosan érzik, hogy az egók magasabb osztályához tartoznak, ezt legjobban azzal bizonyíthatják be, ha türelemmel és könyörülettel viselkednek az emberi faj kevésbé szerencsés, fiatalabb tagjaival szemben. Noblesse oblige, s ha valóban azok, aszerint kell cselekedniük. Az előítéletek rendszerint olyan átlátszóan balgák, hogy később az ember el sem tudja hinni, hogy valóban elfogadta őket. És csodálkozik azon, hogy az eszes lény elnevezésre igényt tartó embertársai ezekhez igazodnak. De itt újra fennáll az a veszély, hogy az ember maga is türelmetlen lesz: intoleráns az intoleranciával szemben. Az okkultista azonban, aki látja az előítélet hatalmas gondolatformáját, s megérti csaknem ellenállhatatlan erejét és alattomos hatását, tisztában van a nehézségekkel. Mert nemcsak ellenállni nehéz az előítélettel szemben, de még addig a felismerésig eljutni is nehéz, hogy egyáltalán van valami, amit félre kellene tennünk.

Általános színvonal

Szerencsére a közvéleménynek ez a majdnem ellenállhatatlan nyomása nem működik mindig helytelen irányban. Sokszor nem a faj tudatlanságán, hanem összegyűjtött tudásán alapszik: az előző nemzedékek tapasztalatain. A közvéleménynek nyilván igaza van, amikor elítéli a gyilkosságot, vagy a rablást. A civilizációtól elmaradt országoknak szoktuk tekinteni azokat, ahol a közvélemény még nem haladt annyira, hogy ezekben a dolgokban világosan állást foglaljon. Az ilyen közösségekben a törvény és a rend uralma még kezdetleges fokon áll, s vitás kérdésekben az erőszak dönt. Nyilvánvaló, hogy az ilyen közösségek hátramaradtak a világ fejlődésétől.

A gyilkosság és rablás mellett vannak egyéb bűnök is, amelyeket minden civilizált országban általában elítélnek. Ilyenkor a közvélemény nyomása helyes irányban hat, mert visszatartja az ingatag embert, aki különben csak a saját vágyaira gondolna, nem törődve a közösség javával.

Az okkultista, aki annyival többet lát a valóságos történelemből, sokkal igényesebb erkölcsi kódexet állít fel magának, mint a közönséges ember. Az okkultista nem engedne meg magának sok olyan dolgot, amit a közönséges ember oda sem gondolva, állandóan megtesz. Ez azért van így, mert látja a dolgok hatásait az egyéb világokban is, amelyek a kevésbé fejlett ember előtt ismeretlenek. Ez általános szabály, bár itt-ott kivételekkel is találkozunk. Például az okkultista a dolgok ismeretében bátrabban cselekszik olyan esetekben, amikor a közönséges ember félne lépéseket tenni. Ez azért van, mert ténykedése tudáson alapszik, s látja azt, amit tesz, míg más ember csak szokásból cselekszik.

A nagy erkölcsi törvények egyetemeseek, de vannak nevetséges időleges és helyi szokások. A vasárnapi sétát, vagy kártyapartit még sokan rettentő bűnnek tartják. Az ilyen korlátozások felett az okkultista csak mosolyog, bár óvakodik attól, hogy megsértse azok érzelmeit, akik nagyfontosságúnak tartják az ilyen különös és természetellenes szabályok betartását. Sok esetben azonban okkult tanulmányaiban szerzett felsőbb tudása lehetővé teszi, hogy felfogja a mások által félreértett szabályok valódi jelentőségét.

Kaszt-előítélet

A kaszt-előítéletnek jó példáival találkozunk az indiai rendszabályoknál. Ezeket kb. tízezer évvel ezelőtt az ötödik gyökérfaj Manu-ja vezette be, amikor a faj gyökértörzsével Közép-Ázsiából India

síkságaira ereszkedett alá. Ezt megelőzőleg az alfajok már szétszéledtek kolonizáló munkájuk elvégzésére, s így a főtörzs aránylag csekély számú volt a hindosztánok hemzsegő millióihoz képest. A bevándorlók hullámai egymást érték és szabadon elvegyültek az őslakók felsőbb osztályaival. Ellenintézkedésre volt tehát szükség, nehogy a sok gonddal alapított árja faj végképp elvesse jellegzetességeit. A Manu ekkor olyan rendeleteket adott ki, hogy népét osztályokba kell sorolni, és hogy a három főtípushoz tartozók egymástól elszigetelődjenek. Az összeházasodás úgy egymás között, mint más fajokkal, tiltva volt.

Ez volt az egyedüli, reájuk kiszabott korlátozás. Ezt az egyszerű és ártalmatlan rendelkezést fejlesztették ki azután azzá a vasmerevségű rendszerré, ami még napjainkban is minduntalan és minden irányban akadályozza India szabad nemzeti kibontakozását. Az a parancs, hogy a kasztok ne házasodjanak egymás között, azzá a tilalommal torzult, hogy más kasztbelivel barátkozni, vele enni, vagy tőle ételt elfogadni nem szabad. De ennél is tovább mentek. A Manu által alapított három nagy kasztot újra és újra továbbosztották, úgyhogy jelenleg nemcsak három kaszt van, hanem számtalan alkaszt is. Ezek mindegyike lenézi a másikat, mint idegenek állnak egymással szemben, összeházasodniuk, együtt enniük nem szabad. S mindez annak a jól ismert ténynek ellenére, hogy a Manu írott törvényeiben (bár ezekben is sok van, amit a Manu bizonyára nem mondott) határozottan ki van mondva, hogy a magasabb kasztbeli étkezhet az alacsonyabb kaszt tagjával, ha tudja róla, hogy helyesen és tisztán él. A Mahábháratában pedig azt olvassuk, hogy a kaszt nem a születéstől, hanem a jellemtől függ. Erre vonatkozó idézetek:

Mezei munkásától, családjának régi barátjától, marháinak őrzőjétől, szolgájától, borbélyától és bárki másától, aki menedéket keres nála és felajánlja szolgálatait, ezeknek a sudráknak kezéből el lehet fogadni az ételt.

(Manusmriti, IV. 253.)

Kétségeskedés és vita után az Istenek elhatározták, hogy a pénzkölcsönző sudrának ételadománya, ha szívében nagylelkű volt, egyértékű a Shrotriya bramana ételadományával, ha ő, bár ismeri a Védákat, de kislelkű. Ekkor minden teremtmények Ura odajött és azt mondta: Ne tegyétek egyenlővé azt, ami nem egyenlő. A sudrának ételadománya megtisztul szívének jóságától, míg a bramana ételadományát beszennyezi a jóakarata hiánya.

(Manusmriti, IV. 224, 225.)

Sem születés, sem a szentségek, sem a tanulmányok, sem az ősi származás nem dönthetik el, vajon valaki kétszer született-e (és hogy a kétszer születettek három típusából melyikhez tartozik). Csak a jellem és a magatartás döntheti el azt.

(Mahábhárata, Vanaparvan, CCXIII.168.)

Bár mindez világos és az idézett szövegek is közismertek, mégis ezer és ezer – különben intelligens ember – oly szigorúan veszi ezeket nem a vallás, hanem a szokás alkotta szabályokat, akár csak a vadak az ő tabuikat. Az emberek nevetségesnek találják a vad törzsekben felállított tabukat: hogy pl. az istenségük haragját hívnák ki, ha valamit megérintenének, vagy valami nevet kimondának. De nem jönnek rá, hogy éppen olyan ésszerűtlen az a különleges tabu is, amelyet különben értelmes keresztények emelnek a hét bizonyos napja köré. Ugyancsak hasonló és teljesen értelmetlen az a tabu, amelyet indiai barátaink emeltek honfitársaiknak egy fajtájával szemben, akiket érinthetetlennek bélyegeznek, s akiket úgy kezelnek, mintha egyáltalában nem is volnának emberi lények. Mindegyik faj, vagy vallás könnyen kész nevetségessé tenni mások babonáit, s ugyanakkor nem ismeri fel aényt, hogy magának is hasonlóan balga babonái vannak.

Ezek a babonák helyrehozhatatlanul sokat ártottak a vallás ügyének. A vallásos gondolkodás ellenzői természetesen ezekre a gyenge pontokra támaszkodnak. Aránytalanul kiemelik és eltúlozzák ezeket, azt bizonygatva, hogy a vallás egyértelmű a babonával a valóságban pedig bizonyos nagy igazságok minden vallásban megtalálhatók, amelyeket a babona egyáltalában nem érinthet. Ezek képviselik a legnagyobb értéket a világ számára, amint azt Mrs. Besant: „Universal Text-Book of Religion and Morals” (Az erkölcs és a vallás egyetemes kézikönyve) c. művében világosan bebizonyította. Ezek a tanítások alapvető részét képezik minden vallásnak. Ha a vallások követőit rá lehet-

ne bírni ennek felismerésére, és legalább arra, hogy csak saját magukra nézve tartsák kötelezőnek babonáikat – ha már elhagyni nem tudják -, akkor könnyen megegyezésre jutnának. Mindenkinek elvitathatatlan joga, hogy azt higgye, ami neki tetszik, bármily balgának látszódjon is ez mások szemében. De semmi körülmények között nincs joga arra, hogy különleges tévedéseit másokra ráerőszakolni próbálja, vagy üldözze azokat, akik vonakodnak elfogadni babonáit.

A szabadság kötelessége

Ezért az okkultizmus tanulmányozóinak kötelességük, hogy gondosan megvizsgálják országuk és koruk vallásos hitét s eldöntsék, mi abban az észszerű és mi csupán babonás kinövés. Az emberek többsége nem törekszik ilyen. vizsgálatra, mert nem tudja lerázni magáról a közvéleményt alkotó hatalmas gondolatformák befolyását. Ezek eltakarják előle az igazságot, s minthogy még létezését sem sejti, megelégszik helyette e gigászi gondolatformával. Az okkultista elé állított első követelmény az, hogy mindenről tiszta és előítélettől mentes nézetet formáljon, hogy a dolgokat ne olyannak lássa, amilyenek a többiek képzelik, hanem olyannak, amilyen az a valóságban.

E tiszta látás megszerzéséhez szüntelen éberségre van szükség. Mert a környező nagy gondolatfelhők nyomása nem enyhül csak azért, mert tudunk róluk, és ellenük szegülünk. Nyomásuk állandó és sok apróbb dologban öntudatlanul engedünk, még ha a főbb dolgokban szabaddá is tudtuk magunkat tenni. Születéstől kezdve a közvélemény nyomása alatt élünk, s éppen olyan öntudatlanul elfogadjuk, mint a légkör nyomását. S minthogy mindent e torzító üvegen keresztül látunk, nagy nehézségbe fog kerülni megtisztítani látásunkat, s felismerni az igazságot, ha egyszer szemtől szembe kerülünk vele. De ha tudunk a közvélemény ezen rejtett hatásáról, könnyebben megtalálhatjuk az igazsághoz vezető utat, mert résen állunk állandó és alattomos nyomásával szemben.

Üzleti fogások

Nagyon alacsony fokon áll például a közvélemény az u.n. üzleti módszerek tekintetében.

A kérelhetetlen üzleti verseny e napjaiban olyan módszereket vezettek be, amelyek felett atyáink igen elcsodálkoznának. E fogások és módszerek közül nagyon sok teljesen törvényes, mindössze nagyobb ravaszsággal és ügyességgel véghezvitt ténykedésről van szó. De az is kétségtelen, hogy a törvényesség és tisztesség határait számtalanszor átlépik, és olyan eszközöket használnak, amikhez a régebbi idők becsületes kereskedői sohasem nyúltak volna.

Hallgatólagos megegyezésféle alakult ki arra nézve, hogy az üzletnek megvan a maga külön erkölcsé, s hogy a tisztességnek rendes mértéke itt nem alkalmazható. Egy nagy cég tulajdonosa mondotta nekem egyszer: „Ha ügyeimet az Arany Szabály tanításai szerint intézném, ami így szól: «Azt cselekedjétek másoknak, amit akartok, hogy nektek cselekedjenek», egyszerűen éhen halhatnék. Egy hónapon belül csődbe jutnék.” Az üzleti dolgok menetét leginkább David Harun halhatatlan mondása közelíti meg: „Azt cselekedd felebarátodnak, amit ő szeretne veled tenni, csak te előzd meg.” És nagyon sokan őszintén helyeselték ezt az idézetet. Máskülönbén derék, jó és becsületes emberek úgy érzik, kötelesek úgy tenni, ahogy a többiek. „Az üzlet az üzlet,” mondják „s a kifogásokat támasztó moralista nem ismeri feltételeit.” Ezt hozzák fel mentségül, amikor úgy járnak el üzleti ügyekben, ahogy magánéletben a világért nem tennék. Tudatosan igaztalan dolgokat állítanak, pedig az üzleten kívül igazmondó emberek különben.

Erényeinket ki kell terjesztenünk, hogy mindig nagyobb területet borítsanak be. Az ember először nyíltan önző és csak önmagával törődik. Azután kitérít a vonzalmának körét, s maga mellett családját is szereti. Később ezt szomszédaira és törzsére is kiterjeszti. Többé nem rabolja ki őket, bár egyesülhet velük, hogy egy másik törzset, vagy nemzetet közösen kifosszanak. Már évezredekkel ezelőtt is, ha valami vita támadt a családban, a családfő, mint döntőbíró intézkedett. Ezt a bíróságot most már kiterjesztettük az egy államban élőkre. Ha vita merül fel, a bíróság az ország törvényei nevében ítéletet hoz. De még mindig nem jutottunk a civilizációnak arra a fokára, hogy a

nemzetek közötti vetélkedésekben is ezt alkalmazhatnánk, bár már szóba került a dolog, s a haladotabb nemzetek közül egynéhányan már próbálkoztak ebben az irányban.

Hasonlóképpen a családban a testvéreknek közös érdekeik vannak. Egymással szemben nincs értemle előnyökre spekulálni, vagy valótlan állítani. De addig még nem jutottunk, hogy az emberek ugyanilyen becsületesek és igazak legyenek a családon kívül állókkal, az u.n. üzleti dolgokban. Lehetséges, hogy az emberek a privát életben, vagy barátaik házában méltóságon alulinak tartanak a hazugságot. De ugyanez az ember, mihelyt üzletről van szó, sajnálatos zsugorodásnak veti alá a tisztességről és törvényességről vallott nézeteit.

Kétségtelen, hogy a kíméletlen eszközökkel dolgozó üzletemberek olykor nagy vagyont gyűjtenek. Akik az életet csak felületesen szemlélik, talán irigylik is sikereiket. De akik megszokták, hogy egy kissé mélyebben nézzenek a dolgok mögött lévő valóságokba, felismerik, hogy ez voltaképpen nem is siker. Mert az ilyen fogásokból semmi nyereség nem származik, ellenben nagyon komoly veszteség keletkezhet.

Ha elfogadjuk, hogy az ember a tökéletesedés folyamatát járó lélek, aki csak időlegesen él a földön, hogy bizonyos leckéket megtanuljon, s fejlődésének egy bizonyos fokáig eljusson, akkor nyilvánvaló, hogy legfontosabb feladata e leckék megtanulása és e fokozat elérése. Ha az ember valóban lélek, és mint ilyen örökké él, – amint ezt sokan tudjuk – akkor igazi érdekei a lelkéhez, s nem a testéhez fűzik, ami csak időlegyes öltözéke. Így minden, ami akadályozza a lélek fejlődését, kifejezetten káros az emberre, bármilyen előnyösnek látszódjon is a test szempontjából.

A lélek eszközei segítségével cselekszik és fejlődik s ezeknek csupán egyike és legalacsonyabbja a fizikai test. Következésképp, mielőtt kimondhatnánk, hogy valamely eljárási mód valóban hasznos vagy káros reánk nézve, előbb tudnunk kell, milyen hatással lesz nemcsak az egyik, hanem az összes eszközeinkre.

Amikor valaki üzleti fogással rászedi felebarátját, s nagy hangon dicsekszik sikerével, és az ebből származó nyereséggel, az okkultista tisztában van vele, hogy a valóságban semmit sem nyert, ellenben nagyon sokat veszített. A csalafinta ember pénzt csörgetve rövidlátóan dicsekszik: „Íme, itt a legjobb bizonyíték! Itt vannak az aranyak, amelyeket szereztem. Nem állíthatjátok, hogy nem nyertem!”

Az okkultista erre azt feleli, hogy az arany javára, vagy kárára válhat valamelyest aszerint, ahogyan felhasználja. De eljárásának sokkal nagyobb hatása és fontossága lesz a magasabb síkokon. Ne foglalkozzunk most egyelőre a csalás áldozatával történt igazságtalansággal – bár ezt a tényezőt, miután az emberiség egy nagy testvérséget képez, szintén nem lehet elhanyagolni. Szorítkozzunk most pusztán a cselekedet önző aspektusára és lássuk, mennyiben volt a tisztességtelen kereskedő ártalmára önmagának.

A csalás következményei

A tisztánlátó szemében két tény emelkedik ki. Először a csalónak ki kell gondolnia csalárdságának tervét. Mentális erőfeszítésének eredménye egy gondolatforma. Minthogy elindított gondolata álnok és rosszindulatú volt, mentális testébe kapaszkodik, megmerevíti, akadályozza növekedését és erősíti alacsonyabb rezgéseit. Ez már magában olyan szerencsétlenség, amely lehúzza a fizikai világban elért siker mérlegét. De ez még nem minden.

Másodszor, csalárdsága szokást indított el mentális testében. Bevezetett egy bizonyos rezgés-számot, s minthogy ez a rezgés alapos erővel indult, hajlamos önmagát megismételni. Legközelebb, ha az ember valami üzleti tranzakcióra gondol, egy fokkal könnyebben rááll valami tisztességtelen tervre, egy fokkal nehezebb lesz tisztességesnek, nyílnak és becsületesnek lenni. Így egyetlen ármányos tettnek olyan eredményei lesznek mentális testében, amit csak hosszú évek fáradságos munkájával lehetne kiküszöbölni.

Világos tehát, hogy még a legönzőbb szempontból is a számítás helytelen volt: a veszteség óriási módon felülmúlja a nyereséget. Ez bizonyosság, nem érzelem, vagy fantázia kérdése, hanem tény. De oly sokan vakok még a tágabb élet tényeivel szemben, hogy ezt nem tudják egyszerre belátni.

Ha nem is nyílt még meg az emberek látása a magasabb életre, viszont lehetne annyi józan eszűk és logikájuk, hogy megértsék a látnokok mondanivalóit. Annyit mindenesetre megérthetnének, hogy ezeknek a dolgoknak így kell lenniük, és hogy megfogadják időben a figyelmeztetést. Felismerhetnék, hogy ámbár valami eljárás hasznosnak látszik egyik irányban, romlásba vihet egy másik irányban, és hogy minden tényezőt számításba kellene venni, mielőtt a nyereség, vagy veszteség kérését eldöntik.

Világos, hogy a rejtett dolgok tanulmányozója, mielőtt üzleti ügyekbe bocsátkoznék, alaposan meg kell vizsgálja az u.n. üzleti fogásokat. Különben a közvélemény nyomása könnyen rávehetné, hogy nem egészen egyenes s a testvériességgel összeegyeztethetetlen cselekedeteket megtűrjön, vagy véghezvigyen.

Előítélet személyekkel szemben

Az előbbiek alkalmazhatók az egyes emberekről kialakult közvélemény esetében is. Egy régi közmondás szerint: „Adj a kutyának valami csúf nevet, és akkor mindjárt fel is akaszthatod.” Ez köznapi nyelven valódi igazságot mond. Ha ugyanis a közösségnek rossz véleménye van valakiről, akármilyen alaptalan legyen is az, e gondolatforma betölti a hely atmoszféráját, s az odaérkező idegent is valószínűleg befolyásolni fogja. A jövevény, mit sem tudva a rossz hírrel bíró személyről, nem valószínű, hogy ismeretségük elején különleges bűnököt tételezne fel róla. De könnyen hajlamos arra, hogy alaptalanul rosszhiszemű legyen, s legegyszerűbb cselekedeteit is előnytelenül magyarázza. Ha az igazságot akarjuk követni, résen kell lennünk az ilyen befolyásokkal szemben is. Igyekezzünk magunk ítélni, s ne fogadjuk el készen a közösség ítéletét, ami végeredményben éppen annyira babonáság, mint más hitbeli tévedés.

A barátok befolyása

A barátok befolyásának gyakran igen nagy szerepe van az ember életében. Ezt már a közmondás is felismerte, amikor azt mondja, hogy az embert barátjáról lehet megismerni. A közmondás értelme szerintem az, hogy az ember a barátait rendszeren egy bizonyos típushoz, vagy osztályhoz tartozókból válogatja ki, ami azt jelenti, hogy a típus, vagy osztály eszméivel rokonszenvez, s így azok benne is gyökeret vernek. De még ennél is többet jelent. Jó barátaink társaságában fogékonyabb állapotban vagyunk. Szabadon átadjuk magunkat barátunk befolyásának, s hajlamosak vagyunk a benne erősen kifejlődött jellemvonásokat magunkba felvenni.

Még a fizikai világban is szívesen elfogadjuk barátunk meggyőződését, pusztán azért, mert ő mondja. Ez már maga olyan ajánlás, ami kedvező fogadtatást biztosít. Ennek rejtett oldala nem más, mint az egésznek egy magasabb síkra való kiterjesztése. Ha kitárjuk magunkat barátaink felé, ez annyit jelent, hogy szimpatikus rezgésekre hangoljuk magunkat. Elfogadjuk, és magunkévá tesszük gondolathullámaikat. Ha ezek határozottak, belevésődnek magasabb testeinkbe, s a rokonszenv hullámaival keverten jelentkeznak. Érzelmekre is hivatkoznak, tehát ítéletünk ebben az esetben bizonyos fokig kevésbé alapos. Ez egyrészt azzal a veszéllyel jár, hogy a befolyást mérlegelés nélkül elfogadjuk, másrészt megvan az előnye, hogy a szimpatikus fogadtatás és vizsgálat biztosítva van. A bölcsesség ösvényén minden új véleményt oly jóindulattal kell fogadnunk, mintha legjobb barátunktól jönne, viszont oly gondosan kell megvizsgálunk, mintha ellenséges forrásból származna.

Népszerű babonák

Ne feledjük, hogy a babonák nemcsak vallásos dolgokra vonatkoznak. A világot járt angol ember tapasztalta már, hogy a kontinens bizonyos részein kifejezetten babonáságból nem engedik be a friss levegőt a szobába, vagy a vasúti kocsiba, bár a tudomány is azt tanítja, hogy a friss levegő élet-szükséglet. Ellentmondás nélkül elismerjük azt a tudományos tanítást, hogy a napfény megöli a betegségcsírákat, és felfrissíti a levegőt. Nem vitatható tehát, hogy minél szabadabban kell bebocsá-

tani házainkba, különösen azokban a szerencsétlen országokban, ahol úgyis oly keveset látunk belőle. Mégis ahelyett, hogy elfogadnák és felhasználnák az áldást, sok háziasszony alapos erőfeszítést tesz, hogy kizárja a napfényt. A függönyök, és szőnyegek színét félti babonásan. Nem lehet tagadni, hogy a napfény bizonyos színeket kifakít, de a tudatlanok különös arányérzékére jellemző, hogy a kifakult színeknek nagyobb jelentőséget tulajdonítanak, mint a fizikai egészségnek, és tisztaságnak, ami pedig a napfény beengedésével jár. A civilizáció fokozatosan terjed, de még mindig vannak városok és falvak, ahol a tudatlan ősök babonáit követve elvetik az egészségtan modern módszereit.

A magukat haladottnak tartó emberek között is élnek még a történelem előtti idők babonáinak kis maradványai. Sokan a világért sem kezdenének el valamit pénteki napon, s kétségbeesnek, ha tizenhárman ülnek az asztalnál. Mások bizonyos napokat szerencséseknek, illetve bajt hozóknak tartanak, s eszerint rendezik be életüket. Nem tagadom, hogy a meggyőző esetek nagy számát már nem lehet pusztán véletlennek tulajdonítani, s hogy bizonyos számok különböző módon kapcsolatban vannak egyes személyek, vagy családok sorsával. Ezt a kérdést nem tudtam még teljesen tisztázni, s helytelen lenne tagadni a tényeket csak azért, mert nincs rájuk megfelelő magyarázat. Aki ezt a tárgykör érdekeli, olvassák el Baring-Gould „Curious Myths of the Middle Ages” c. könyvének függelékét.

Nem kételkedem a közönségesen bolygói befolyásoknak nevezett dolgok létezésében. Ezeknek rejtett oldalát könyvem más helyén már elmagyaráztam. De állítom, hogy bár ezek a befolyások megkönnyíthetik, vagy megnehezíthetik valamely dolog elvégzését bizonyos napokon, mégsem akadályozhatják meg magános, vagy kombinált erőikkel az erős embert abban, hogy pontosan úgy rendezze be életét, ahogy legjobbnak látja. A mondás szerint a bölcs uralkodik csillagain, a balga engedelmeskedik nekik. Ha valaki rabszolgája lesz ezeknek a befolyásoknak, az annyit jelent, hogy babonát csinál belőlük.

A pletykától való félelem

Az összes tabu közül, amit magunknak csinálunk, talán a legnagyobb és legszerencsétlenebb az attól való félelem, hogy mit fognak szólni a szomszédok. Sokan úgy látszik, csak azért élnek, hogy beszéljenek róluk. Legalább is erre kell következtetnünk abból, hogy ezt használják mindenben próbaköként. Minden ténykedésüknél az a fokmérő, hogy milyen benyomást fog kelteni szomszédaikban. Nem azt kérdeik magukról: „Helyes, vagy helytelen-e, amit cselekedni szándékozom?” hanem azt: „Mit fog ehhez szólni X.Y.?”

A rabszolgaságnak talán ez a legrettenetesebb alakja. De csak el kell határoznunk, és könnyen megszabadulhatunk tőle. Amit mások mondanak, csak annyi jelentőséggel bírhat számunkra, amennyit mi magunk adunk neki. Elég, ha megértetjük magunkkal, hogy a legkevésbé sem fontos, amit mások mondanak, és máris tökéletesen felszabadultunk. Ezt a leckét az okkultista haladásának már egész korai fokán meg kell tanulja. Miután magasabb színvonalon él, csak a magasabb szempontok befolyását engedheti meg magának. A dolgok rejtett oldalait veszi számításba, amiről a legtöbben mit sem tudnak. Ítéletét ezekre alapítva, maga határozza meg, mi a rossz és mi a jó, és ha egyszer elhatározta, nem zavartata magát attól, hogy mit mondanak a többiek. Számunkra nem az a fontos, amit mások mondanak rólunk, hanem az, amit mi magunk gondolunk.

A jobbik oldal

Szerencsére a gondolatnak ezt a nagy, erejét épp úgy lehet jóra, mint rosszra felhasználni, s bizonyos dolgokban a közvélemény nyomása olykor az igazság és a becsületesség oldalán hat. A közvélemény végeredményben a többség véleményét képviseli, és nyomása a helyes irányban hat azoknál, akik még nem érték el a többség fejlődési fokát. Valójában, az elfogadott nézeteknek ez a tömege teszi lehetővé a társadalmi és civilizált életet. Különben ki lennénk szolgáltatva annak, aki közülünk a legkíméletlenebb és leglelkiismeretlenebb. Az okkultizmus tanulmányozója azonban

arra törekszik, hogy a többség színvonala fölé emelkedjék. Ezért szükséges, hogy megtanuljon önállóan gondolkodni, s ne fogadjon el kész véleményt anélkül, hogy meg ne vizsgálná. De azt meg kell adnunk, hogy ha a közvélemény nem is ír elő valami magas színvonalat a magatartásra nézve, de legalább magasrendű eszményt tűz ki maga elé, és tudja értékelné a nemes és hősies cselekedetet. Osztályönérvet és esprit de corps bajt okozhatnak, ha mások megvetésére tanítanak. De sok jót is tesznek, ha mértéket állítanak, ami alá az ember úgy érzi, nem süllyedhet.

Angliában megszoktuk, hogy erkölcsünket a vallásnak tulajdonítsuk, míg az igazság az, hogy tulajdonképpen nagyon kevés kapcsolat van a kettő között. Európa országaiban a kulturált osztályok nagy részének egyáltalán nincs vallásos hite. Talán bizonyos mértékig elfogadják néhány általános dogmát, mert komolyan úgysem gondolkoztak felette. De tévedés volna azt hinnünk, hogy vallásos megfontolások irányítanak cselekedeteiket, vagy jelentős szerepet játszanának életükben.

Ellenben nagyban befolyásolja őket, és pedig mindig a jó irányban egy másik gondolatkör, – a becsületérzés. A gentleman minden fajban felállít magának egy becsületkódexet. Vannak dolgok, amiket nem szabad megtenni, s amiket nem is tesz meg, pusztán azért, mert ő gentleman. Saját szemében alacsonyítaná le magát, ha valamit is megtenne ezekből. Nem becsülhetné többé saját magát. De nem is érez kísértést ezekkel szemben, mert egyszerűen lehetetlennek tartja megtenni. Valótlant állítani, aljas, vagy becsületlen dolgot cselekedni, megsérteni egy nőt, – mindez és ezekhez hasonlóak nem fordulhatnak elő életmódjában. Az osztályönérvetnek ez a formája jó irányban hat és mindenképpen bátorítandó. Ugyanez kisebb mértékben megtalálható egyes kollégiumok hagyományában. Sok fiú, amikor kísértést érez, hogy tisztességtelen módon szabaduljon valami kényes helyzetből, így szól magához: „Nem tehetem meg régi iskolám miatt. Ne mondassák, hogy egyik tagja ennyire süllyedt.” A közvéleménynek tehát éppen úgy megvan a jó, mint a rossz oldala. A mi dolgunk, hogy a megkülönböztetés nagy erényét gyakoroljuk, és elválasszuk a kívánatos a nem-kívánatosól.

Egy másik dolgot is jó észben tartani. A közvéleménynek ezt a nagy, nehézkes és buta erejét lassan és fokozatosan alakítani és befolyásolni lehet. Mi magunk is a köznek tagjai vagyunk, s a nagy törvény szerint bizonyos mértékig a mi nézeteink is befolyásolnak másokat. E dolgokra vonatkozólag az utóbbi harminc évben óriási változás állott be a modern gondolkozásban, s ezt nagyrészt a Teozófiai Társulat állhatatos és kitartó munkájának lehet tulajdonítani. Éveken át nem szüntünk meg beszélni, írni, és mindenek felett egészségesen és ésszerűen gondolkodni ezekről a kérdésekről. Így cselekedvén rezgéseket árasztottunk ki és ezeknek hatása tisztán látszik napjaink gondolkodásának nagy átalakulásában. Csak azok, akik készek erre, jutnak el egészen a teozófiai gondolatig, de sok-sok ezer ember megteszi már a fele utat: eljutnak az új gondolkozásig, a spritzizmusig, a szabad-elvű kereszténységig. A közvélemény esetében is, mint minden másban, a törvényt ismerni annyit tesz, mint kormányozni tudni erőit.

XI. fejezet Rendkívüli események hatása

Temetés

Idáig főképpen állandó jellegű befolyásokat vettünk figyelembe. Ezek részben a természetből, részben embertársainkból áradnak felénk, és éppen folytonosságuk miatt rendszeresen nem veszünk róluik tudomást. Jó lesz tehát megemlítenünk azoknak az eseményeknek rejtett oldalát is, amelyek csupán alkalomadtán merülnek fel. Ilyenek például, ha temetésre megyünk, sebészeti műtétet végeznek rajtunk, előadást hallgatunk, politikai összejövetelen, vagy spiritiszta ülésen veszünk részt. Ide tartoznak a vallásos felbuzdulások esetei, a háborúk, földrengések, vulkanikus kitörések, nagy világhatású katasztrófák.

Nézzük először, hogyan ha az emberre egy temetés rejtett oldala. Nem magára az elköltözöttre gondolok itt, bár ez sem érdektelen kérdés, mivel némely ember erre rendkívül erősen reagál. Filozófus hajlamú ember nem fog sokat törődni azzal, mit tesznek a testével, ami elvégre is csak egy elviselt ruha. De nem mindenki ilyen filozófus és ezeknek néha igen fontos ez a tény.

Az ókori történelemben számtalan bizonyosságát látjuk annak, mennyire fontosnak találták az akkori emberek, hogy haláluk után testüket illendően eltemessék. Azt hitték ugyanis, hogy enélkül nem folytathatják zavartalanul útjukat haláluk után. A legtöbb ógörög kísértethistória olyan emberekéről szól, akik azért jöttek vissza, hogy holttestükről kellőképpen intézkedjenek.

A mostani íreknél a szegényebb néposztályok ma is roppant sokat törődnek azzal, hogy mi történik testükkel; többször találkoztam asszonyokkal, akiknek haláluk után az egyetlen gondjuk nem a lelkük jóléte, vagy előmenetele volt, hanem az, hogy a temetési menetben lesz-e annyi kocsi és hogy a koporsójuk lesz-e olyan díszes, mint néhány héttel azelőtt a szomszédasszony temetésén.

Ez azonban csak egy kis kitérés. A mi megfigyelni valónk az, hogyan hat a temetés az itt maradtakra, bár a halott is rendszerint jelen van, és vérmérsékletének megfelelően különböző érzülettel nézi végig az eseményeket.

Temetésen való részvétel határozottan elkerülendő cselekmény okkultista számára. De ha mérkénytelen részt venni, – tekintve, hogy a tudatlan és meg nem értő rokonság félremagyarázná vonatkozását – akkor olyan pozitív és konstruktív magatartást tanúsítson, hogy ne a többiek magatartása hasson reá, hanem ellenkezőleg: ő befolyásolja akarata erejével társait.

Gondoljon először is a megholtra (aki valószínűleg jelen van) erősen, barátságos érdeklődéssel és szeretettel, kívánjon neki békét és előmenetelt. Küldjön ugyanakkor pozitív gondolatokat a gyászolóknak s próbálja beléjük szuggerálni, hogy nem szabad bánkódniuk, mert akit gyászolnak, voltaképpen él, s az ő bánkódásuk csak hátrányára van új környezetében. Gondolataival összetarthatja a gyászolókat, s megakadályozhatja, hogy hisztériának, vagy apátiának adják át magukat.

A mostani temetés távol áll az eszményitől. Régtől bevett szokás, hogy valami szertartás keretében kell félretenni a felszabadult egó levetett öltözékét; de a mostaninál valamivel jobbat is ki lehetne gondolni. A falusi templomokban a temetés bizonyos fokig megfelelő, sőt némileg vigasztaló is; a gyászolók olyan helyen gyülekeznek, amely sokféle szent és felemelő eszmetársulást sugall.

A temető kápolnájában tartott szertartásról azonban semmi jót nem lehet mondani. Azt a helyet a temetésen kívül soha más célra nem használják, és az egész légkört a reménytelen bánat járja át. Rendszerint minden pusztaság és zord ott. Maguk a falak is a halottas ház kigőzölgéseit árasztják. Ne feledjük, ha akad is egy-egy ember, aki tudja, mi a halál mögötti igazság, és a reményteljes oldalát tekinti, a nagy tömegek értelmetlenül és borzadással nézik a halált. Az ilyen hely tehát telve van a legfeketébb kétségbeeséssel és szívbemarkoló aggodalommal. Következésképpen a legrosszabb hely olyanokra nézve, akik már átélték azt, ami nekik a kedvesüktől való végleges elszakadásnak látszott.

A porhüvely sorsa

Akinek csak halvány bepillantása is van a dolgok rejtett oldalába, nem helyeselheti azt a barbár szokást, ahogyan a meghaltak testét elintézzük. Még fizikai szempontból sincs egyetlen mellette szóló érv sem, viszont sok súlyos meggondolás szól ellene. Már pusztán érzelmi szempontból is lehetetlen megértenünk, hogy képes valaki azzal a gondolattal kibékülni, hogy szerettének a levetett öltözéke lassú és undorító enyészetnek legyen kitéve, olyan körülmények között, amilyeneknek elképzelésétől is megborzadunk. Ha ehhez hozzávesszük, hogy a levegő és víz megfertőzéséből az élőkre milyen szörnyű veszedelem származhat, kezdjük belátni, mennyire megmutatják temetési szokásaink is azt, hogy kérkedő műveltségünk jóformán csak máz.

Még határozottabban megerősíti ezt a benyomást, ha belepillantunk ezeknek a dolgoknak a nagy többség előtt még ismeretlen oldalába. Megtudjuk akkor, miféle lény az, amit a lassú rothadás vonz, és látjuk, hogy ezzel is szörnyű, szükségtelen baj éri az élőket.

Ha értelmes ember hal meg, nem törődik azzal, mi történik elviselt ruházatával; de gondolnunk kell arra is, hogy nem minden holt ember okvetlenül okos, és ezek közül egynéhánynak ez a mi csúf temetkezési szokásunk végzetes botlásra nyújt alkalmat, amit megfelelő körülmények között meg sem lehetne próbálni.

Az átlagember nem szokta magát gondoltban olyan határozottan külön testnek és külön léleknek tekinteni, mint azt az okkultizmus tanulmányozója teszi. Tény, hogy a meghalt ember végleg elhagyja fizikai eszközét, és nem veheti újra birtokába. De minthogy oly belső kapcsolata volt vele, a levetett fizikai test rezgésszáma még továbbra is ismerős és vonzó. Normális körülmények között természetesen egyszer s mindenkorra végez vele. De akiknek semmilyen elgondolásuk sincs a fizikain túli életről, a félelemtől őrjöngenek, mikor magukat testüktől teljesen elszakítva találják. Az ilyen emberek néha kétségbeesett erőfeszítéseket tesznek, hogy érintkezésbe jussanak a fizikai élettel. A legtöbbször nem sikerül. De ha némelyek bizonyos fokig célt érnek, ez csak a saját fizikai testük segítségével történhet. Ez a kapcsolat, amit fenntartanak enyésző öltözékükkel, néha képesíti őket arra, hogy kivonjanak belőle valami tökéletlen és természetellenes fél-anyagiasuláshoz való alapanyagot, ami megközelítően sem elég arra, hogy a fizikai élettel újra érintkezésbe juthassanak, de arra mégis elegendő, hogy az egészséges asztrális lélettől visszatartsa őket. Az ilyenek egy időre – szerencse, hogy csak egy időre – a borzalmak zavaros szürke világát teremtik meg maguknak. Itt mintha tükörben, homályosan látnák fizikai történéseket abból a ködvilágból, ahol elveszve és gyámoltalanul bolyonganak.

Teljesen úgysem tudnak visszajutni sűrű testükbe; aki ezt megtenné, vámpír lenne. Levetett testük éteri anyagát azonban megragadják, s magukkal hurcolják, és ez az oka minden szenvedésüknek. Amíg magukról le nem rázzák ezt a béklyót, amíg át nem fürjék magukat a szürkéségen s a világosságra nem jutnak, addig nincs nyugalomuk. A fekete mágiának vannak visszatetsző formái, amik a keleti országokban és azok előtt ismeretesek, akik a woodoo vagy az Obeah módszereit tanulmányozták. Ezek sikere a rothadó fizikai testtől függ. Szerencsére ezek gyakorlati szempontból nem jönnek számításba olyan közösségekben, ahol nem ismerik az ilyen gonosz praktikákat.

Világos azonban legalább is az, hogy a rossz lehetőségek mind az élők, mind a holtak részére elkerülhetők lennének, ha a levetett porhüvellyel ésszerűen bánnak. Ha visszatérnénk a hinduk, a görögök és a rómaiak halottégető szokásához, akkor a fizikai eszközt a lehető leggyorsabban felbonthatnók alkotó elemeire, méghozzá olyan módon, ami egyúttal tiszta, illó és teljesen kielégíti a józan embernek mind esztétikai, mind gyakorlati érzékét.

Némelyek attól tartanak, hogy – különösen a hirtelen halál esetében – a halott megérezné a tüzet. Hogy szenvedne az égéstől, ha valami módon még nem vált volna el egészen testétől. De még ha hirtelen jön is a halál, mihelyt halál, az asztrális és az éterikus anyag teljesen elkülönül a sűrű fizikaitól és kizárt dolog, hogy a holt megérezze, mi történik fizikai testével. Úgy értem ezt, hogy ténylegesen nem érezheti, mert a fizikai testtel való kapcsolata végleg megszakadt. Talán csak az lehetséges, hogy látva teste elégetését, attól félhet, hogy érezni fogja, gondolván hogy éreznie kellene. Itt tehát a képzelet játszik némi szerepet.

De én soha ilyet a halottégetéssel kapcsolatban nem láttam. Viszont nagyon megbízható helyről hallottam egy fiatalemberrel, akinek fogait halála után egy becstelen temetkezési vállalkozó kihúzta, hogy mint műfogakat eladhassa. A fiatalember megjelent atyja előtt, szájából csurgott a vér, a nagy méltatlankodással hangoztatta, hogy fogai kihúzásával megkínózták. A testet exhumálták, és bebizonyult, hogy elbeszélése igaz volt. Ennél az esetnél teljes lehetetlenség, hogy a fiatalember fájdalmat érezhetett volna, ha már egyszer meghalt. De valószínűleg észrevette, mi történik és nagyon megharagudott, Sőt azt is gondolhatta, hogy igazán fájdalmat okoztak neki, hiszen életében a foghúzás gondolata ilyen eszmetársítást keltett.

Hogy milyen változást idéz elő a dolgok rejtett oldalának ismerete a halálra vonatkozó felfogásban, kellőképpen mutatja a Thought-Forms (Gondolatformák) c. könyvben látható ábra. Egy temetésen résztvevő két különböző ember gondolatformáit mutatja be. Kitűnik, hogy az, aki a szokásos sötét tudatlansággal szemléli a halált, csak önző félelmet és levertséget érez. Míg a másik, a tények tudatában, teljesen mentes minden ilyen érzelemtől, Csak a gyászolók iránt való rokonérzés és szeretet, valamint odaadás és magasabbrendű törekvés tölti el.

Valóban egészen megváltozik az ember magatartása a halállal szemben, mihelyt megismeri az élet rejtett oldalát. Világossá válik, hogy nem a véget jelenti, amint sokszor tudatlanul gondolják. Egyszerű átkelés az életnek egyik állapotából egy másikba, ami szabadabb, kellemesebb a fizikai-

nál, tehát inkább kívánatos, mint félelmet ébresztő. Azonnal kitűnik, micsoda tévedés azt hinni, hogy elvesztettük azokat, akik levetették fizikai testüket. Éppen úgy mellettünk maradnak, mint azelőtt és veszteségünk mindössze annyi, hogy nem láthatjuk őket. De már az asztrális látás képessége is elég ahhoz, hogy az u.n. holtakat éppen olyan tudatosan érzékeljük, mint az u.n. élőket. Láthatjuk mily gyorsan, és erősen felfogják a felénk irányított rezgéseket. Így az is kitűnik, mennyire árt nekik a fizikai testben élő barátaiknak sajnós, oly gyakran hozzájuk tapadó gyásza és bánkódása.

Az élet rejtett oldalának ismerete semmiképpen sem tanít arra, hogy elfelejtsük a halottakat. Csupán rendkívül óvatosakká tesz abban a tekintetben, hogy miképpen gondoljunk rájuk. Arra figyelmeztet, hogy önzetlen magatartást vegyünk fel, és hogy magunkról és a látszólagos elválás fádalmairól is megfeledkezve, ne bánkódással és vágyódással gondoljunk rájuk, hanem erős szeretettel boldogságot és felemelkedést kívánjunk nekik.

A tisztánlátó nagyon jól látja, miképpen hatnak rájuk az ilyen kívánságok. Azonnal kitűnik, mennyire igaza van a katolikus egyháznak, amikor azt ajánlja, hogy imádkozzunk a holtakért. Ezek az imák segítik az élőket és a holtakat egyaránt. Az élő nem esik vissza bánatába azzal a reménytelen érzéssel, hogy semmit sem tehet a nagy szakadék túlsó oldalára költözött kedveséért. Inkább felbuzdul, hogy szerető gondolatát határozott cselekedetre átválthatja, s ezzel előmozdíthatja a boldogságát és előmenetelét annak, aki a fizikai világban eltűnt szeme elől. Mindezt és ennél még többet is megírtam abban a könyvben, amelynek címe: *The Other Side of Death (A halál másik oldala)*. Tehát itt csak idáig érintem a tárgyat, és könyvemhez utasítom azt, aki részletesebbet akar tudni a dolgokról.

Sebészeti műtét

Most, a sebészet győzelmének idején gyakori eset, hogy az ember kénytelen magát műtétnek alávetni. Itt sokkal kevesebb rejtett hatás működik, mint sok más eseménynél, mivel az altatásnál egészen kiűzik az embert fizikai testéből. Távolléte alatt sok érdekes élménye lehet, amit érdemes lenne megjegyezni, és amennyire lehet, észben tartani. Ez azonban nehéz dolog. Nehezebb, mint az asztrális világból áthozni az emlékezést, mert az altatószer az ember fizikai testének éterikus részét vonja ki. Mivel pedig az éterikus testmás csak egy része a fizikai testnek és egymagában semmiképpen sem tökéletes eszköz, az ember rendszerint nem hozhat át világos emlékeket.

Emlékszem egy ilyen esetre, amikor a beteg kérésére jelen voltam a műtétről. Az illető nagyon érdeklődött a dolog okkult oldala iránt és nagyon szeretett volna lehetőleg mindenre emlékezni. Elhelyezték a műtőasztalon és elaltatták. Egy pillanat múlva már asztrális testében volt, megismert és felém indult a szobában elragadtatástól sugárzó arccal. Nyilvánvalóan roppant élvezte, hogy egészen tudatos az asztrális világban. De ekkor egy éterikus anyagból álló nagy felhő vonult ki fizikai testéből, amit az altató kiűzött onnan. Ez a felhő azonnal beburkolta és én láthattam, mint tűnik el az arcából az értelem, és mint lesz végül pusztá álarccá.

Mikor két nap múlva ismét láthattam, pontosan úgy emlékezett a történetekre, ahogyan én láttam. Emlékezett arra, mint sietett ki testéből, mint látott meg engem a szoba másik végében, és mennyire el volt ragadtatva attól, hogy minden olyan valónak látszott. Azután felém sietett, de valamiképp nem ért el hozzám és ennél többet nem tudott mindaddig, amíg az egész műtétnek egy óra múlva vége nem lett, amikor is visszatért testébe. Ez alkalommal éreztem, milyen nagy segítségére lehetett volna a két orvosnak a clairvoyance. A betegnek nagyon is sokat adtak az altatóból és egy hajszálon múlt, hogy az egész éterikus mását mindenestől ki nem hajtották. Tisztánlátó társam jól mondta, hogy alig hagytak belőle annyit, amennyivel egy ötpengőst le lehetett volna takarni. A következménye pedig az lett, hogy a beteg majdnem meghalt, az orvosoknak tíz percig kellett oxigént szivattyúzniuk a tüdejébe, hogy ismét életre kelthessék.

Előadás

Egy előbbi fejezetben a templomba járás következményeit figyeltük meg. Nézzük most az előadásoknak, politikai gyűléseknek, spiritiszta szeánszoknak, vagy vallásos felbuzdulásoknak a belső oldalát.

Ezek közül rendszerint egy előadás meghallgatása gyakorol legkevésbé izgató hatást, bár némileg ez is a tárgytól függ. Az előadás hallgatósága általában sokkal kevesebb közös vonást mutat fel, mint egy templomi gyülekezet. Gyakran sok hasonlóság van az egy hiten levők között, míg akik egy bizonyos előadás iránt érdeklődnek, különböző felekezetekből jöhetnek össze, és egészen különböző típusúak. Mégis arra az időre kapcsolat van közöttük: a tárgy iránti érdeklődésük. Ezért aztán bármennyire különböző a gondolkozásuk, arra az időre mindegyikük elméjének ugyanegy része van tevékenységre indítható, s ez bizonyos felületet összehangot teremt.

Mivel a Teozófia tanulmányozójának gyakran van alkalma előadásokat tartani és végigszenvedni, talán jó, ha nem hanyagoljuk el a dolognak ezt az oldalát. Jegyezzük meg, hogy ha az előadó hatni akar hallgatóinak értelmi testére, akkor mindenképp előtte világosan meghatározott eszméjének kell lennie, amit saját értelmi teste fejez ki. Ha komolyan gondolja a tárgyanak különböző részeire, és pontosan igyekszik hallgatói elé tárni, akkor a gondolatformák egész sorozatát alkotja meg, sőt az erős igyekezetnél fogva szokatlanul erős gondolatformák sorozatát.

Igen jó alkalom ez, mert hallgatóságának nagy része okvetlenül befogadó állapotban van. Nem sajnálták a fáradságot, hogy halljanak valamit arról a bizonyos dologról, és ezért feltehetjük róluk, hogy meghallgatásra kész állapotban vannak. Ha ilyen kedvező körülmények között nem sikerül az előadónak megértetni magát, annak csak az lehet az oka, hogy a tárgyra vonatkozó saját gondolatformái nem voltak elég világosak. Nehézkes és határozatlan gondolatforma csak gyenge benyomást kelt és azt is nagyon nehezen. A világosan kialakított pedig kényszeríti a hallgatók mentális testeit, hogy megpróbálják ugyanazt reprodukálni. A reprodukciók sohasem olyan határozottak és kielégítőek, mint az eredeti. De mégis, ha a körvonalak elég élesek, valamennyire kifejezik a gondolatot. Ha azonban már az is elmosódott, amiről másolnak, akkor nagyon kérdéses, nem lesz-e a másolat teljesen felismerhetetlen.

Néha az előadó váratlan segítséget kap. Az, hogy erősen gondol egy bizonyos dologra, odavonzza olyan lények figyelmét, akik már elhagyták a testüket és történetesen érdeklődnek a tárgy iránt. A hallgatóságban sokszor nagyobb számmal vannak az asztrális testben, mint a fizikaiban lévő emberek. Ezek közül sokan éppúgy, mint a fizikaiban lévő testvéreik, csupán hallgatni jönnek. Megtörténik azonban, hogy az odavonzottak egyike többet tud a dologról, mint az előadó. Ebben az esetben gondolat-átruházással, vagy szemléltetéssel segít. Ez különféleképpen jut el az előadóhoz. Ha tisztánlátó az illető, akkor láthatja a segítséget és új gondolatok, vagy gondolatképek anyagiasulnak előtte a finomabb anyagban. Ha nem tisztánlátó, akkor alighanem arra lesz szüksége a segítőnek, hogy a gondolatokat az illető agyába vigye. Az előadó természetesen a sajátjainak hiszi a gondolatokat. Néha a segítő nem teljesen asztrális lény, hanem testétől csak ideiglenesen megvált valaki; mert ez azoknak a munkáknak egyike, amit gyakran a láthatatlan segítők vesznek a kezükbe.

Némely esetben az előadónak egója nyilvánul meg valamely különös módon. Én pl. azt hallottam a most élő legnagyobb szónoktól, hogy mialatt ő előadásainak egyik mondatát mondja, rendszerint már a következőt látja maga előtt valósággal anyagiasulni a levegőben, mégpedig három különböző alakban. Ezek közül tudatosan választja ki azt, amelyiket a legjobbnak tartja. Ez pl. már az egó eljárása, bár kissé nehéz belátni; miért választja a közlésnek ezt a módját, mikor végre is ő az, aki a fizikai szerveken keresztül az előadást tartja. Első gondolatunk az, hogy talán egyszerűbb volna, ha mindjárt kiválasztaná a legmegfelelőbb formát, s csak azt érvényesítené az alsóbb anyagban. De akkor is akár egyenesen az agyhoz juttathatná, semmint hogy a levegőben anyagiasítsa.

Az előadóról visszatérve a hallgatóságra, meg kell jegyeznünk, hogy a hallgatóság is nagyban segítheti munkájában. A Teozófiai Társulat régebbi tagjai olykor azt mondják, hogy nem érdemes

bizonyos összejövetelekre elmenniük, mert olyan dologról szól az előadás, amit ők már jól ismernek. Eltekintve a megállapításban foglalt fennhézástól, hogy t.i. az ember képes valaha is teljesen megismerni valamely teozófiai tanítást: helytelen azt mondani, hogy felesleges ott lenni, hiszen már ismeri a tárgyat. A megjegyzésnek éppen az ellenkezőjében volna több igazság: mivel alaposan ismeri a tárgyat, erős és világos gondolatformáival hozzájárulhat a mondanivalók szemléltetéséhez. Ezzel nagy segítségére lesz az előadónak abban, hogy megértesse a hallgatósággal fejtegetéseit.

Minél több olyan hallgatója van egy előadásnak, akik behatóan ismerik a tárgyat, annál könnyebb lesz világos fogalmat alkotniuk róla azoknak, akik előtt még új a dolog. Ezért tehát határozottan segíti az előadót azok jelenléte, akik teljesen megértik. Nagyon sokat segítheti, vagy hátráltatja a hallgatóság általános magatartása is. Ez ugyan rendesen barátságos, mert az érkezők többsége azért jön, mert érdeklődik a dolog iránt, és szeretne valamit tanulni belőle. Néha azonban olyanok is megjelennek, akiknek legfőbb kívánságuk bírálgatni és az ő jelenlétük minden inkább, csak nem segítség.

Politikai gyűlés

Ez utóbbi hatás többnyire a politikai jellegű összejöveteleknél mutatkozik. Ezeken ugyanis szinte szabály, hogy míg némelyek a beszélő támogatása céljából mennek oda, mások tisztán csak azért, hogy közbeszóljanak és megzavarják. Ebből az következik, hogy a politikai gyűléseken tapasztalható érzéseket és várható gondolatformákat nehéz előre megmondani. Sokszor lát azonban az ember olyan eseteket, amelyekben a formák teljesen, vagy főképpen egy bizonyos párt híveinek gondolataiból kialakulva a lelkesedés óriási hullámaivá tornyosulnak. A hallgatóságból a szónok felé áradva, körülveszik őt, és a megfelelő lelkesedésre hangolják.

Sok évvel ezelőtt jelen voltam egy ilyen összejöveten, és nagyon elcsodálkoztam azon a hatáson, amit a közös énekkel kihoztak a hallgatóságból. A párt egyik korifeusának beszédére vártak, és így az óriási terem már órákkal a kezdés előtt zsúfolásig megtelt. De az összejövétel szervezői bölcsen és igen hatásosan arra használták az időt, hogy ezt a hatalmas, heterogén tömeget lojálisan lelkesedésre hangolják. Hazafias énekek következtek gyors egymásutánban, és bár igazán kevesen tudták az énekek dallamát, s még kevesebben a szövegét, mégsem hiányzott a lelkesedés. A kétórás várakozás mulatságosan telt el, s azt hiszem, a legtöbb ember meglepődve vette észre, milyen gyorsan repült az idő.

Az átlagos politikai összejövétel okkult oldala azonban cseppet sem megnyerő. Az asztrális világból nézve igen gyakran rendkívül heves viharhoz hasonlít. Sok benne a harciasság, sőt jó adag személyes ellenségeskedés is. Egészen véve a nyers és durván kedélyes elem van túlsúlyban, amit az ügy irányítói buzgalomukkal teledöfködnek. Ha csak igazán a kötelesség nem szólít valakit ilyen gyűlésekre, jobb, ha távol marad, mert az asztrális áramok összeütközése nagyon kimeríti a szenzitív embert.

A tömeg

Kívánatos az is, hogy lehetőleg kerüljük a magnetizmus keveredését; ami egy nagy embertömeggel való túl közeli érintkezésből származik. Nehogy arra gondoljunk, hogy a tömeget alkotó személyek nálunk alacsonyabb rendűek, vagy rosszabbak. Az okkultizmus tanulmányozója a világért se legyen elbizakodott, vagy öntelt. Valószínű ugyan, hogy a nagy tömegben a többség törekvése és céljai nagyjából véve inkább világi típusúak, s eltérnek a Teozófia tanulmányozójáétól. De helytelen és okatlan volna emiatt lekicsinyelni az embereket. Ne arra gondoljunk, hogy mi jobbak vagyunk, mint ők, ha nem arra, hogy a rezgési sebességek különbözők. Ha folytonosan másokkal érintkezünk, ez zavart okozhat különféle testeinkben. Ezt pedig jobb elkerülni.

Mindamellet, ha kötelességből szükséges, vagy kívánatos a tanulmányozónak a tömegbe keverednie, többféle módja van annak, hogy magát megóvja. A legszokásosabb az, hogy akár éterikus,

asztrális, vagy mentális anyagból burkot von maga köré. De legjobb mód mégis a sugárzó jóakarát, és tisztaság. A védekezés módjának különben majd egy későbbi fejezetet szentelek.

Spiritiszta szeánszok

Az összejövetelek minden formája között okkult szempontból talán a legérdekesebb a spiritiszta ülés. Rengeteg változata folytán azonban egységes leírást alig lehet adni, legfeljebb azt a közös jellegzetességet említjük meg, hogy a légkör örömmel és reménykedéssel teljes. Nem tekinthető a spiritizmus igazi képviselőjének az a néhány, az újságokban is szereplő kör, ahová kívülállók is bejuthatnak, s amelyekről a legtöbbet beszélnek. Mögöttük két változatot találunk, amelyekről nagyon keveset hallunk.

Az egyik az egyszerű és szegény emberek közt szokásos szeánsz. A médium rendszeren jól megtermett mosónő típus. Feltűnő jelenség általában nem fordul elő, s a szellemek nyelvtani ismeretei többnyire hiányosak. Ezrével tartanak ilyen szeánszokat világszerte, és sok közös vonásuk van. Eljárásaikat a látogató abszolút érdektelennek találná. A médium rendszeren mond valami negyedrendű beszédet, – esetleg valóban a médiumon keresztül jön a beszéd – de akárhogy is, hűségesen tükrözi kedvenc nyelvtani és kiejtésbeli hibáit. Azután rendszerint a jelenlevőkhöz szól a médium. Leírja környezetüket, vagy elmondja, milyen szellemeket lát körülöttük lebegni. Az ilyen leírások szerfelett homályosak és bizonytalanok. Itt-ott azonban meglepő rátalálások fordulnak elő, túlságos sokszor ahhoz, hogy pusztán véletlennek lehetne tulajdonítani. Mégis, bármilyen unalmasnak tessenek mindez a kívülállónak, a kör tagjaira békével és meggyőződéssel hat. Valódi élő tudást és bizonyosságot kapnak arról, hogy az ember a halála után is folytatja létét. A modern egyházak hite ebből a szempontból elszégyellhetné magát mellettük.

Az ilyen spiritiszta ülésnek rejtett oldala körül sokszor van valami megható. A médium mögött van egy úgynevezett vezető szellem: egy meghalt személy, néha a médium saját osztályához tartozó, néha határozottan magasabb típus. Ez a személy sok türelmes erőlködéssel megtanulta, miképpen lehet meglehetősen biztonságosan befolyásolni a médium nehézkes szervezetét. Ha sok egyéb szempontból nem is megfelelő ez a szervezet, de legalább megvan a felbecsülhetetlen tulajdonsága, hogy befolyásolható és egyik, vagy másik módon közléseket lehet rajta keresztül adni. Csodálatra méltó türelemmel kezeli ez a lény a szegény lelkeket, akik a fátyol mindkét oldaláról hozzásereglenek. Összhangba kell hoznia nemcsak az innenső oldalon lévő szomorkodó rokonság könnyekkel telt következetlenségeit, hanem a túloldalról megnyilvánulni iparkodó lázas és lármás izgalmat is. Az ilyen lény a maga társadalmi osztályában s a maga módján nagyon sok jót tesz. A világ nem vesz tudomást fáradságos működéséről, pedig egy-egy eldugott kerületben többel járul hozzá az emberiség boldogságához, mint sok jóval mutatósbab erőlködés, amelynek nagyobb hitele van a nyilvánosság szemében. Asztrális látással vizsgálva, még az ilyen ülés is örvénylő központhoz hasonlít. Mindenfelől rohannak oda az elköltözöttek, vagy azért, hogy ők maguk megnyilvánulhassanak, vagy hogy figyelhessék a megnyilvánulást.

Van a spiritiszta ülésnek egy másik változata is, amiről kevesen tudnak, s ez a bizalmas családi kör. Ez határozottan a legkielégítőbb oldala a spiritizmusnak. Sok ezer család közlekedik így napoként a fizikai világból eltávozott barátokkal és rokonokkal. A résztvevők nemcsak sok érdekes dolgot tanulnak, de állandó érintkezésben is maradnak a szellemi lényekkel, és ezzel emelkedik gondolataiknak színvonala. A családi szeánsz központi alakja többnyire a családnak valamelyik elhalt tagja, a közlemények rendszeren odaadással jellegű, szeretetteljes intelmek, sokszor kissé rap-szodikus formában.

Alkalomadtán azonban, ha az elköltözött rokon történetesen eredeti gondolkozása, vagy tudományos férfiú, lassanként egész tömege gyűlik össze a tényleges információknak. Sokkal több az ilyen bizalmas kinyilatkoztatás, mint amennyit általában feltételeznek. A hozzátartozók közül ritkán akad olyan, aki nyilvánosan nevétség tárgyává tenné legszentebb meggyőződéseit annak a bizonytalan eredménynek reményében, hogy megtérít vele egy hitetlen idegent.

Az ilyen szeánszokon nem ritkák a figyelemre méltó jelenségek, és a program egy részét néha legmeglepőbb materializációk képezik. Sokszor az úgynevezett halottak éppen olyan részei a család mindennapi életének, mint maguk az élők. Ilyenek voltak például azok a jelenségek, amelyek Moreli Theobaldnál mutatkoztak Haslemereben. Ezek a Robert Dale Owen által leírt ülések képviselik a spiritizmus legmagasabb lehetőségeit, bár az ilyen, természetük szerint, jóformán hozzáférhetetlenek a közönséges érdeklődő számára.

Az ilyen ülések rejtett oldala igazán gyönyörű. Gyakorlati érintkezést tesznek lehetővé az asztrális és a fizikai világ között. Ezek is örvényeket képeznek az asztrális világban, de nemesebb és finomabb változatok. A körülöttük rajzó gondolatformák a vallásos, vagy tudományos típusúak, aszerint, hogy milyen természetűek a manifesztációk. De a gondolatformák mindig jók és hatásukkal felemelik a környezet értelmi, vagy szellemi színvonalát.

A fenti két osztályon kívül a nyilvános szeánszok kisebb csoportját találjuk, amelyek a kívülállók szemében az egész spiritizmust képviselik. Ezeken bárki részt vehet, rendszeren csekély belépődíjért. Az asztrális oldalról éppen olyan vegyes társaság gyűlik össze, mint a fizikai testben levőké. Itt is csaknem mindig van egy felelős vezető szellem. A legmagasabb asztrális típusok nem találhatók meg. Sokan a meghaltak közül hasznára akarnak lenni az élőknek azzal, hogy jelenségeket mutatnak be, és különféle apró bizonyítékokat adnak.

Az ilyen ülés aurája rendszeren egy kissé kellemetlen. Az asztrális világban és a fizikaiban egyaránt nagy figyelmet kelt a dolog, amiből az következik, hogy az üléseket kevésbé kívánatos láthatatlan lények zajos tömegei veszik körül, és csak erőszakkal lehet visszatartani őket, hogy be ne surranjanak, és magukhoz ne ragadják a médiumot. Az ilyen ülésekkel járó veszedelmek közé tartozik az a lehetőség, hogy e kétségbeesett teremtéseknek egyike megragadja és megszállja valamelyik érzékeny érdeklődőt. Még rosszabb eset az, ha hazamegy vele, és valamelyik hozzátartozóját keríti hatalmába. Sok ilyen eset előfordult már, és sokszor szinte lehetetlen megszabadulni a megszállott embernek az ilyen lénytől.

Ezeknek a szeánszoknak rejtett oldala rendszeren ellentétes áramok zavaros hálózata. Az áramok lehetnek jók és rosszak, de egyik sem nagyon jó, némelyik viszont nagyon rossz. A tisztánlátó tanulhat egyet-mást abból, hogy megfigyeli a különböző módszereket, amelyekkel a jelenségeket létrehozzák. Ezek néha rendkívül leleményesek. Csodálatra méltó a megszemélyesítéseknel kifejtett ügyesség, és bámulatos könnyen rá lehet szedni azokat, akik az életnek erről az oldaláról semmit sem tudnak.

Vallásos felbuzdulás

A belső világok tanulmányozója szempontjából napjaink egyik legfigyelemreméltóbb jelensége az úgynevezett vallásos felbuzdulás esete. A fizikai világból nézve ez rendszeren az alsóbb néposztályokból való emberek összejövetelét jelenti, akiknek érzéseit egy-egy szekta valamelyik fanatikus szentírás magyarázója lobbantja lángra, erősen érzelmi és sokszor vészjósló felhívásaival. Naponta vannak ilyen összejövetelek, és sokszor az ideges izgalom különösebb jelenségeivel járnak.

Az emberek beledolgozzák magukat valami hisztériás állapotba, amelyben megváltottnak érzik magukat. Azt tartják, hogy örökre kiszabadultak a közönséges világi élet szolgátságából és egy szellemi gyülekezet tagjaivá lettek, amelynek magasztos céljai vannak. Gyakran indítatva érzik magukat, hogy nyilvánosan meggyónják vélt bűneiket és ezt oly áradozó érzelmekkel, s olyan nagy megbánással teszik, ami semmiképpen sincs arányban gyónnivalójukkal. Az ideges izgalom hulláma úgy terjed, mint egy ragályos betegség, és rendszeren eltart néhány hétig. Leteltével az általános kimerültség tünetei mutatkoznak, és az egész dolog egy kissé megszügyenyülve enyészik el megint a köznap életben.

Az esetek kis százalékában a szellemi felemelkedés megmarad, és az érdekeltek határozottan magasabb színvonalú életet élnek, mint azelőtt. De a legtöbb ember visszaesik – hirtelen és drámai, vagy lassú és fokozatos módon – ugyanabba az életmódba, amilyent felbuzdulása előtt folytatott. A statisztika kimutatja, hogy az ilyen érzelmi felbuzdulások csúcspontja erős nemi ingerekkel jár, és

hogy a legkülönbözőbb törvénytelen egyesülések szaporodására vezet. Bizonyos szekták módosított formában be is iktatják rendszerükbe az ilyesféle izgalmakat. Szükségesnek tartják; hogy fiatal tagjaik átessenek egy ilyen válságon, hogy az ifjú „bizonyosságot szerezzen a bűnről”, vagy egyszerűen „vallást szerezzen.”

Az ilyen felbuzdulások legesztelenebb formáit az amerikai négerek gyakorolják. Órjöngésük olyan színvonalig jut, amit a fehér fajok rendesen nem érnek el. A négereknek úgy látszik az kell, hogy érzéseiket a legvadabb táncokban, ugrásokban és tekergőzésekben vezessék le. Ezt sokszor órákon át folytatják, ijesztő üvöltésekkel és hörgésekkel kísérve.

Hogy ilyesmi történhessen a huszadik században, olyan emberek közt, akik magukat művelteknek gondolják, igen figyelemreméltó jelenség. A dolgok belső oldalának tanulmányozói részéről alapos vizsgálatot érdemel. Asztrális látással nézve, az ilyen kitörés csodálatos, de nem szép látvány. A misszionáriust, vagy a prédikátort, aki ilyen mozgalomba kezd, rendesen a legmagasabb szándékok vezetik- Túláradó Isten-szeretet, vagy a közösség egy részének romlottsága felkelti benne a buzgóságot, hogy hirdesse az egyiket és ostorozza a másikat. Óriási érzelmi izgalom állapotába hajszolhatja magát, és asztrális testét veszedelmet előidéző rezgésbe hozhatja.

Az ember átadhatja magát egy bizonyos pontig az érzelmeknek, és utána visszatérhet normális állapotába. A hajó is dűlhet egy bizonyos fokig, és mégis visszabilen a rendes helyzetébe. De amint a hajó is felborul, ha túldől a biztonsági ponton, úgy az ember is bajba kerülhet, ha kiengedi uralma alól asztrális testét. Halál, megőrülés, vagy megszállottság vár rá. Az ilyen megszállás nem szükségképpen gonosz eredetű, bár a megszállás maga igazság szerint mindig rossz. A megszálló lénynek nem kell feltétlenül rossz szándékot tulajdonítanunk, noha rendesen a saját előnyét tartja szem előtt. Nem emberbaráti szándékból teszi ezt, hanem saját indulatainak levezetésére.

Sok esetben a megszálló lény ugyanannak a vallásnak egy már elhunyt prédikátora, stílusban és típusban a megszállotthoz hasonló, és így ideiglenesen két lélek dolgozik egy testen keresztül. Az így megkettőzött erő gáttalanul árad ki a történetesen egybehívott emberekre. Ezeknek a hisztériás kilengéseknek óriási lendítő ereje ragályos, és mivel az ilyen összejövetelek rendesen olyan emberek közt kapnak lábra, akiknek érzelmei nem állanak erősen fejlett értelmi ellenőrzés alatt, a prédikátor másokat is könnyen kimozdíthat egyensúlyi helyzetükből.

Mindazok, akik egyensúlyi helyzetükből kilendülnek, erősítik e heves rezgések erejét, és csakhamar egy óriási forgataghoz hasonló asztrális örvénylés támad. Szenzációt kereső asztrális lények özönlének oda, nagyrésztük nem is emberi lény, hanem mindenféle természetszellemek. Élvezettel fürdenek a vad indulatok rezgéseiben úgy, ahogyan a gyermekek játszanak a tengerparti hullámverésben. Ők azok, akik állandóan megerősítik az ilyen szörnyű meggondolatlansággal elindított erőt. Ők azok, akik megpróbálják fenntartani az izgalom színvonalát. Emberi lényeket igyekeznek berántani az örvénybe, és rávenni őket arra, hogy a számukra oly élvezetes érzéseket előállítsák.

Ne feledjük, hogy az itt létrejövő érzelem nem magasrendű. Erősen személyes természetű. Abból az emelkedett önzésből fakad, hogy az illető megváltsa saját lelkét. A vezéreszme tehát önző. Ennek megfelelő az az anyag is, ami ebben a szörnyű kavargásban mozgásba jön. Az anyag minőségétől függ viszont a természetszellemek típusa, akik csak a maguknak megfelelő anyagot élvezik. Természetesen nem magasabbrendű típusról van itt szó. Nem sok értelmük van s többnyire mit sem tudnak emberi áldozataikról. Még akkor sem tudnák megmenteni őket vad izgalmaik következményeitől, ha történetesen meg is volna ez a szándékuk.

Ez hát az ilyen mozgalomnak a rejtett oldala; ezt látja a tisztánlátó, amikor ezt a minden összejövetelek legkülönösebbjét megfigyeli. Lát egy csomó önmagából kifordított embert, akik kiszolgáltatták magasabb testeiket egy hatalmas erőáradat feltöltésére. Kiárasztott érzelmeik egy óriási asztrális örvényt csinálnak, amibe bizonyos természetszellemek élvezettel elmerülnek. Át meg átcikázna rajta, vad gyönyörrel engedve át magukat az élvezeteknek. Oly tökéletesen felolvadnak a gyönyörben, hogy arról a sűrűbb testben élő embernek fogalma sem lehet. Arra az időre életük egyetlen vad órjöngés. Ez az érzés visszahat az élvezetüket tudtukon kívül szolgáló emberekre is, akiknek ugyancsak erős gyönyörérzést ad.

Ez a magyarázata e rendkívüli jelenetek szenvedélyes háttérének. A természetszellemek emberi rabszolgáiktól csupán valamilyen erős érzelmet kívánnak. Hogy vallásos, vagy nem az érzelem, az nekik mindegy. Talán nem is tudják, mi a különbség köztük. Azt pedig semmi esetre sem tudhatják, hogy ez segíti, vagy hátráltatja-e az ott lévő emberek fejlődését. Nem-emberi lények vad, őrjöngő tobzódása ez, akárcsak a középkori boszorkányszombat. De olyan érzelem váltja ki, amit általában az életnek jó és nem a gonosz oldalához számítanak. A természetszellemeknek ez azonban mindegy. Jóról, vagy rosszról mit sem tudnak. Ők a határtalan izgalmat élvezik, amihez csak úgy juthatnak hozzá, ha emberi lényeket egyidejűleg bizonyos lelkiállapotba lendítenek. Ez pedig közvetlenül veszélyezteti az áldozatok épelméjűségét. Az ember egyedül nem juthatna el az izgalom ilyen veszedelmes fokára. Nagy számmal kell lenniük, hogy egymásra visszahassanak, hogy úgyszólván bátorítsák, erősítsék egymást. Valóban a tanulmányozónak csak azt a tanácsot adnám, hogy ne jelenjék meg ilyen összejöveteleken, mert hacsak nincs jó egészségben, és nem elég kiegyensúlyozott, határozottan fennáll a veszély, hogy őt is ledöntik a lábáról.

Szeretném, ha megértenék, hogy, amit írtam, semmiképpen sem tagadom, hogy az a nagy esemény, amit „hirtelen megtérésnek” nevezünk, néha megtörténik és általa az ember egyszer, s mindenkorra különbé válik. A „megtérés” (conversio) nemes szó, de nem szabad a fent leírt környezettel kapcsolatba hozni. Azt jelenti, hogy az ember, aki eddig a saját önző útján járt, most először veszi tudomásul azt a hatalmas igazságot, hogy Istennek terve van az emberrel, s hogy az embernek hatalmában áll értelmesen alkalmazkodni a tervhez, és teljesíteni a rá osztott szerepet. Mihelyt ennek tudatában van: „megfordul és együtt halad” (konvergál) az isteni Akarattal, ahelyett, hogy tudatlanul ellene dolgoznék; és ha már ezt egyszer megtette, hiába „esik vissza a bűnbe”, ahogy a keresztények mondják, teste hiába futnak el vele különböző túlzásokba ragadván, soha többet nem vétkezhetik lelkiismeret furdalás nélkül. Tudja, hogy vétkezett, és sajnálni fogja.

Keleten az élet nagy tényeiről való tudásszerzést a következőképpen nevezték: „az ítélőképesség megszerzése”, vagy „az elme kapuinak kinyitása”. Rendszerint fokozatos folyamat ez, vagy legalább olyan, ami folytonos gondolkodás és okoskodás eredményeképpen jön létre. Néha azonban egy pillanat alatt születik meg az emberben a végső meggyőződés és ez az az eset, amit „hirtelen megtérés”-nek neveznek. Ha az ember, akiben egy pillanat alatt lángolt fel a meggyőződés, előbb magában okoskodta ki a dolgot (talán előbbi életében), és majdnem meggyőzte magát ugyannyira, hogy a megvilágosodásnak már csak egy utolsó kis sugara szükséges, hogy teljes bizonyosságot nyerjen, akkor az ilyen megtérés maradandó. Nem mintha ne lehetnének még akkor is gyakori visszaesései az illetőnek, de mindig kigyógyul belőlük, és egészben véve állandóan fejlődik.

Amint leírtam, egy nagy vallásos összejövetelel érzelmi hatása igen erős. Nemcsak hogy megadja azt a kis utolsó lökést, ami még szükséges, a különben már felkészült ember megtéréséhez, hanem néha megragadja a készülletlent is. A hatás elég erős lehet ahhoz is, hogy az embert önmaga korlátjain túlelmezze. Szívében épp úgy megtértnek érzi magát, mint a másik, s ezt jóhiszeműen vallja. A maradandó hatás azonban nem ugyanolyan. Az utóbbi esetben az ember valójában készülletlen. Természetének alsóbb részében még nagyon sok a fegyelmezetlen erő, és bár az összejövetelel erőinek segítségével pillanatnyilag uralkodott rajtuk, utána ezek újra érvényesülnek, s a megtért elkerülhetetlenül visszatér régi útjaira. Nem szabad őt ezért hibáztatnunk. Az az erő, ami az alsóbb természetben való állandó uralkodáshoz szükséges, nagyon lassan növekedik, és ésszerűtlen dolog volna azt várni, hogy egy pillanatnyi lelkesedés hatása alatt kifejlődjék. Ha kifejlődése bizonyos esetekben azonnalinak látszik, ez egyszerűen úgy lehetséges, hogy az erő már előbb hosszú időn át titokban felgyülemlt.

Ezért ismétlem, egy pillanatig sem kételkedem hirtelen megtérések esetleges valódiságában; azt sem tagadom, hogy bizonyos mennyiségű jónak kell következnie mindabból az odaadó lelkesedésből, ami egy ilyen vallásos összejövetelel felgyülemlik. Állítom azonban, hogy minden szó, amit fentebb írtam az ilyen összejövetelel általános hatásáról és arról a szerepről, amit nem-emberi lények játszanak benne, feltétlen igaz; ennél fogva mást nem mondhatok, mint hogy az ilyen izgalmakat az okkultizmus tanulmányozójának kerülnie kell.

Azoknál a ritka eseteknél, amikor egy óriási tömegben teljesen önzetlen eszme uralkodik, a lényeknek egészen más rendje jelenik meg; asztrális angyalok vesznek részt és gyönyörködnek a jóban. Az ő vezetésük alatt a pillanatnyilag túlfeszített rezgés is biztonságos, sőt segítő; mert ezek a lények megértik az embereket és tudják, hogyan juttassák ismét sértetlenül vissza rendes állapotukba.

Háború

Egy másik rendkívüli történés – amely szerencsére nem rendszeres, s mind ritkábban fog jelentkezni – szokta még felbolygatni az emberek szívét, s ez a háború. Gondolom, manapság a legtöbben megegyeznek abban, hogy a háború esztelen és borzasztó anakronizmus. Ha egy kicsit gondolkozunk, be kell látnunk, hogy a harc kimenetele legkevésbé sem oldja meg a problémákat. Legfeljebb az tűnik ki, hogy melyik oldalon vannak ügyesebb; tábornokok és átütőbb erejű tüzérség. De bizonyosan nem tűnik ki, melyik oldalon van az igazság, ha ugyan erről egyáltalán szó lehet. Az egyes emberek – kivéve talán az egész primitív fajtákat már mind túl vannak azon, hogy egymásközi ellentéteiket harcias eszközökkel intézzék el. Ha valaki nem tud szomszédjával megegyezni a telekhatárban, nem hívja össze szolgálait, hogy puskákkal, vagy bunkósbotokkal oldja meg a kérdést, hanem bíróság elé terjeszti, amelynek pártatlanságában mindkét fél megbízik.

Mint nemzetek, még nem állunk azon a fokon, amit mint egyének már elértünk. Vannak ugyan népek, amelyek kevésbé fontos vitás ügyeket döntőbírószám elé terjesztik, de még mindig nincs olyan nemzetközi fórum, amely elé bizalommal vihetnék a népek elsőrendű egzisztenciális problémáikat. Így csak a durva erőszakra való hivatkozás marad, mint fenyegető viharfelhő a nemzetközi élet háttérében.

A költők sokat zengtek a háború nagyszerűségéről. De a háború igazi jelentőségéről s mindarról, ami az elszánt védelemmel, vagy a sikeres támadással együtt jár, többet mesélhetnének a Vöröskeleszt tagjai, akik nem pusztítani, hanem segíteni mennek a harctérre, s akik akkor kezdik el munkájukat, amikor a puskák és az ágyúk már elvégezték a magukét. Néha ugyan még szükséges lehet a háború, mint két rossz közül a kisebb rossz; de ez csak azért van így, mert elfuvalkodott civilizációnk voltaképpen siralmasan fogyatékos. Mindazonáltal, bár a háború rettenetes és értelmetlen, bizonyos módon hasznosítható szerepet játszhat a fejlődés egy fokán.

Nem vitatható, hogy a zulu néptörzsekben testetöltött egók, amelyek Chaka, vagy Cetewayo parancsára zúgolódás nélkül mentek a biztos halálba, az engedelmesség, az önuralom és az önfeláldozás erényeit gyakorolták ezzel a cselekedetükkel. Ezek az erények hasznukra lesznek későbbi életeikben, olyan környezetben, ahol majd ésszerűbben hasznosíthatják. A háború tulajdonképpen a zuluk fejlődési fokához tartozik. De ugyanezek a leckék szükségesek lehetnek olyanoknál is, akik a zuluknál magasabb fajokba születnek. Anélkül, hogy egy szemernyit is feladnánk felfogásunkból, miszerint a háború borzalmasan kegyetlen és értelmetlen dolog, annyit el kell ismernünk, hogy az odaadás, ami a hazaszeretet elvont eszméjéért meghalni készíti az embert, kiváló haladást jelent a katonaság többségét szolgáló néposztály általános fejlődésére nézve. Akik jól ismerik a földművelő osztályt, nem mulaszthatták el megfigyelni azt a különbséget, amit a katonai, vagy a tengerészeti nevelés okoz a fiatalemberben: hogyan lesz lassú beszédű és lassú felfogású fickóból fürge, ügyes, talpraesett és önmagát becsülő ifjú. Sajnos, felvesz néha más, kevésbé kívánatos szokásokat is. Mindenki részesülhetne mindabban a jóban, ami most csak a hadsereg, vagy a tengerészet tagjainak jut, és pedig a valóságos háborúval járó bűnös és nevetséges élet- és pénzpazarlás nélkül. Egy már megtörtént ebben az irányban a cserkészlet megszervezésével.

Bármennyire is szörnyű és rettenetes a háború, ha egyszer már kitört (vagyis amikor már nem lehet megakadályozni), a mögötte álló okkult hatalmak mindig úgy használják és fordítják, hogy kárpótlásképpen valami jó is származzék belőle. Néha arra használják, hogy megakadályozzanak vele valami még rosszabbat, vagy engedélyezzenek egy kisebb háborút azért, hogy elkerüljenek egy még borzalmasabbat.

Én úgy tudom, hogy ha Anglia Dél-Afrikában a századfordulón nem viselt volna háborút, akkor egy óriási és szörnyű európai háborúnak kellett volna bekövetkeznie, ami sokkal nagyobb pusztítást okozott volna. Az is bizonyos, hogy ezt a háborút arra használták, hogy szorosabban egymáshoz fűzzék a Brit Birodalom különböző részeit. A harctéren kellett megtanulniuk az embereknek egymás mellett küzdve, a testvériességet és egymás megbecsülését. Gyakori eset, hogy háború esetén a pártok a közös ellenséggel szemben elfelejtik ellentéteiket. Azon például lehet vitatkozni, hogy jogosan, vagy jogosulatlanul támadta-e meg Olaszország Tripoliszt, de aki köztük élt, nem vonhatja kétségbe, hogy éppen az a háború vonta szorosabb egységbe az ország széthúzó népességét, miután ráébresztette őket a nemzeti összetartozásra.

A tényleges harc rejtett oldala talán kevésbé érdekes, mint várhatnók. A hangformák, amelyeket a tüzelek ágyúzása és a folytonos puskaropogás okoz, természetesen rendkívüli hatást keltenek, de a harctér asztrális környezete nem más, mint kavargó, zűrzavaros tömeg.

Mutatkozik ugyan bizonyos mennyiségű félelem is azoknál, akik még újoncok ebben az irtózatot munkában, de aránylag kevés a valódi gyűlölet. Szörnyű a sebesültek fájdalma és szenvedése, de még ezekből is keveset színez a gyűlölet, vagy személyes bosszúérzés. Általában erős rendérzés, engedelmesség és elszántság uralkodik, ami talán főképpen a tisztoktól és az öregebb katonáktól ered. Hacsak a szemlélő nem érzékeli a tábornokok gondolatformáit, nehéz összefüggő fogalmat szerezni a jelenetről.

A csata leforgásánál sok láthatatlan segítő is jelentkezik. Ők veszik át a holtakat, és mindenben segítenek nekik, amire szükségük lehet. Egészen véve azonban sokkal több izgalmas érzést kelt a háború a civil lakosság és a hozzátartozók lelki világában, mint azokéban, akik valóban részt vesznek benne.

Katasztrófák

Néha más nagy katasztrófák látogatják meg az embert. A messzinai földrengésnél kétszáz ezer ember pusztult el hirtelen. Mi az okkult oldala az ilyen eseménynek? A belső látás segítségével több megértéssel nézzük az ilyen eseteket. Bár minden részvétünk a szenvedőké, mégis nem tanácsos átengedni magunkat a borzalom és irtózat érzésének, ami az ilyen esetek hallatára erőt vehet rajtunk. Vizsgáljuk meg nyugodtan, a dolgok lényegét nézve a történeteket. Kétszáz ezer ember hirtelen szabadult meg a hús terhétől. A halottakat nem kell sajnálnunk. Hiszen nem szenvedtek, mert hirtelen és fájdalom nélkül történt felemeltetésük egy magasabb és boldogabb életbe. Végeredményben az ilyen katasztrófáknál sokkal kevesebb a szenvedés végösszege, mint sok, különálló halálesetnél.

A hirtelen halál sohasem a megholt embernek okoz szenvedést, hanem a hozzátartozóknak, akik félreismerve a halált, azt hiszik, hogy elvesztették kedveseiket. De az ilyen nagy katasztrófákban kevesen maradnak meg, hogy a többieket gyászolják, mivel legtöbbször a családok mindenestől elpusztulnak. A közvetlen rokonok többnyire együtt halnak meg, s a gyászolók távolabbi rokonok, akik más környéken élnek. A katasztrófánál kétségtelenül voltak olyanok is, akik szörnyen szenvedtek. Sebesültek napokig vártak segítségre, mások romok alatt fulladtak meg, vagy haltak éhen. Ezek a szerencsétlenek valóban megérdemlik legmélyebb részvétünket. Ne feledjük azonban, hogy ilyenek csak kevesen lehettek, minden esetre kevesebben, mint azok, akik hetenként éhen halnak fővárosunkban, Londonban. Mert az éhenhalást nem csupán a tápláléknak néhány napig tartó teljes hiánya okozhatja. Elégtelen, vagy rossz táplálkozás következtében évek múlva éppen olyan biztosan éhen lehet halni. Csak a szenvedés tart hosszabb ideig.

Még azt is fel lehet hozni, hogy a földrengés annyiban is sok szenvedést okozott, hogy sok ezer embert hajléktalanná és éhezővé tett. Ezek az emberek is megérdemlik teljes részvétünket, s az egész világ, ahová csak a hír elhatott, ki is mutatta ezt. Okkult szempontból a földrengésnek legfontosabb hatása a részvétnek ez az óriási hulláma volt, amely mind a szenvedők felé áramlott.

De ne tekintsük a halált sorscsapásnak: teozófiai tudásunk legalább is erre tanít. Sohasem a holtakat kell sajnálnunk, hanem az élőket, akik még szenvednek ennek a furcsa fizikai világnak számos és kényszerítő korlátozása következtében. Akiknek tudata más világot nem ismer, azok borzasztó-

nak tartják, hogy ezt el kell hagyniuk. De aki belát a magasabb világokba is, az rendíthetetlen, élő bizonyossággal tudja: ami a boldogságot illeti, mindenkinek legboldogabb pillanata az, amikor abból a világból kiszabadul a túlsó, tágabb és valóságosabb életbe.

Igaz, hogy itt kell élnünk, s hogy csakis ezek között a nehéz körülmények között fejlődhetünk. Ezért kell fizikai életet élnünk. Erre az útra úgy indulunk el, ahogy otthonról megy el az ember valami kellemetlen feladat elvégzésére, amit meg kell tennie. Szánjuk tehát azt a szegény embertársunkat, aki a magasabb életből vetődik ide, de ne pazaroljuk bánatunkat azokra, akik hazatértek a dicsőségbe, a szépségbe és a pihenésbe.

A fizikai világból nézve mindent elferdítve látunk, mert az életből csak egy parányi rész látszik. Ráadásul még különös ostobasággal ragaszkodunk ahhoz, hogy ez az egész. Az okkultizmus finomabb arányérzetre tanít, és helyes távlatban mutatja be életünket. Így megtanuljuk ezt is – anélkül, hogy részvétünk csökkenne a szenvedők iránt -, hogy nem azoknak van a legnagyobb szükségük részvétünkre, akikre a tudatlan emberiség a legbőségesebben árasztja. Minden világ egyaránt a naprendszer Istenségének egy része: „Benne élünk, mozgunk és vagyunk”. És mivel az Ő jelenlétéből ki nem eshetünk, sem vezető kezét el nem kerülhetjük, a többi miatt mit aggódunk?

XII. fejezet A láthatatlan lények hatása

Iránvítás a túlvilágról

Sok embert folytonosan, s a legkülönbözőbb módon láthatatlan lények befolyásolnak, bár erről a befolyásolásról az illetőknek halvány sejtelmük sincs. Beszéltünk a fajok és a kasztok gőgjéről. Ez gyakran még kirívóbb formában, mint családi büszkeség szerepel, a legtöbbször őseink befolyásának tulajdoníthatjuk. Megvizsgáltam néhány esetet, amikor a meghalt hosszú ideig szándékosan visszamaradt az asztrális világban, hogy leszármazottai közelében lebegve ébren tartsa bennük a származás gőgjét. Erzsébet királynő (1533 – 1603) például annyira szerette hazáját, hogy csak nemrég lépett át a Devachanba. Az egész közbeeső időt azzal – az utóbbi időkig majdnem sikertelen – törekvéssel töltötte el, hogy utódaiba beleöltse eszméit Anglia jövőjére vonatkozólag. Ez talán szélsőséges eset, de számos királyi családban a fennmaradó tradíciók az ősöknek az asztrális világból gyakorolt szándékos és állandó nyomásának tudható be.

Egyáltalában nem ritkaság, hogy apák és anyák még haláluk után is igyekeznek megvalósítani gyermekeikre vonatkozó házassági terveiket. Olykor meg is tudnak jelenni, hogy parancsaiknak még nagyobb nyomatékot adjanak. Igen gyakran nem gyanított, de annál fortélyosabb befolyást gyakorolnak azáltal, hogy elgondolásaikat állandóan az illető személy elméje elé tárják. Ezt az állandó nyomást ugyanis az átlagember könnyen saját tudatalatti vágyának hiszi.

Számos esetben a holtak felcsapnak az élők védangyalának, ily módon azután anyák gyakran oltalmazzák gyermekeiket, elhalt férjek özvegyeiket a túlvilágról, sokszor hosszú éveken át. De nem mindig oltalmazás a célja az ilyen befolyásoknak. Sokszor azért történik, hogy a holt valami módon kifejezze eszméit, amiket a világ elé szeretne tárni. A befolyásolt személy néha tud erről, néha nem. Egy híres regényíró mesélte, hogy történeteinek csodálatos bonyodalmai többnyire mintegy inspiráció útján jutnak el hozzá. Amikor regényeit írja, nem tudja miként fog kialakulni a történet, vagyis más írja regényeit rajta keresztül. Sokkal több esetben, mint gondolnánk, ilyen befolyások hatnak írókra és zeneszerzőkre, úgyhogy az élőknek tulajdonított műveket valójában holtak írók.

Vannak esetek, amikor a holt kifejezetten biztosítani kívánja szerzőségét. A modern irodalomban valóban nem ritkaság az olyan könyv, amelynek szerzőjeként bevallottan meghalt ember szerepel. Ez talán nem is jó kifejezés, mert hiszen lassanként sokan rájövünk arra, hogy a halál – a régi rossz értelemben – nincs, és hogy ha valaki félretette fizikai testét, kissé nehezen írhatna könyvet saját kezével, de azért lediktálni még éppen úgy képes, mint akármilyen más élő szerző. Az ilyen könyvek sokszor erkölcsi, vagy metafizikai értekezések, de nemritkán regényeket is találunk köztük. Ebben a formában kétségtelenül sok jót tesznek, minthogy olyanokhoz is eljutnak, akik komolyabb okkult tanulmányokkal különben nem foglalkoznak.

Ahrinziman története

Jó példa erre az esetre (évről évre mind gyakrabban találkozunk ilyennel) a „The Strange Story of Ahrinziman” (Ahrinziman különös története) c. könyv. Néhány évvel ezelőtt hívták fel figyelmet erre a könyvre. Példának veszem tehát, hogy megmagyarázzam, miben áll ez a könyv és hogyan jött létre. Tudom, hogy azok, akik a középszerű ismeretek kényelmes ködében szunnyadnak, s emiatt nem látják az igazi tényeket, első pillanatra kijelentik, hogy az egész ostobaság. Szerintük aki egyszer meghalt, az halott, tehát semmiképpen sem diktálhat történeteket. De még a felvilágosultabbak sem könnyen gondolnak arra, hogy testen kívül élő embernek tulajdonítani a szerzőséget nem más, mint újszerű reklám, csupán mesterségbeli fogás. Először is tehát le kell szögezmem, hogy megbízható értesüléseim vannak arról, hogy legalább is ez a könyv valóban az asztrális világból történt tollbamondás után készült. Természetesen ez még nem jelenti azt, hogy más szempontból is az, aminek mondja magát.

Az emberek – miután fogalmuk sincs az általunk helytelenül „holtaknak” nevezettek életkörülményeiről – képtelenek felfogni, mennyire természetes ez az életmód, és hogy az emberi természet sokféle vonása a sír túlsó oldalán is éppen olyan különös módon megmutatkozik. A megholtat nem avatják szükségképpen szentté, s nem is lesz egyszerre komoly és tiszteletet parancsoló egyéniség. Pontosan ugyanaz, aki volt, éppen olyan könnyen vezetheti hiúság, vagy féltékenység, s éppen úgy követhet el hibákat.

A túlvilági szerző éppen olyan irodalmi formákat használhat, mint földi testben élő kollégája, s történetét tetszése szerint tálalhatja. Amikor Rider Haggard első személyben beszél Allan Quartermain, vagy Ludwig Horace Holla nevében, nem gondoljuk szükségképpen azt, hogy személyes élményeit mondja el, vagy hogy az említettek valóban léteznek. Ugyanígy tisztában kell lennünk azal, hogy amikor a túlvilágról valaki „Ahrinziman történetét” mondja tollba, éppen úgy adhat egy többé-kevésbé módosított életrajzot, vagy pedig egyszerűen vonzó és hatásos formába öltöztet egy allegóriát, esetleg egy titokzatos történetet. S ez éppen úgy nem vet rossz fényt a túlvilági szerző jóhiszeműségére, mint ahogy természetesnek tartjuk ezt az eljárást az élő szerző esetében.

De akárhogy is áll a dolog, Ahrinziman érdekes történetet mond el, teljesen keleties foglalatban. Azt írja magáról, hogy egy perzsa király törvénytelen fia, s anyja egy görög vesztaszűz volt, akit egy perzsa hadjárat alkalmából ejtettek fogságba. A jogos királynő azonban egy féltékenységi rohamában megölette anyját. A gyermeket azután, hogy elkerülje ennek az emésztő féltékenységnek további kitörését, a birodalom egy távoli részében hegyvidéki parasztok között nevelik fel. A fiú természetből fogva tisztánlátó volt bizonyos fokig, látta a körülötte lévő természetsellemeket, s halott anyját is. Nemsokára papokkal kerül kapcsolatba, akiktől sokat tanul, s végül is beveszik a templomba, ahol médiumként használják. De helyzetével elégedetlen, s hamarosan megszökik tőlük. Egy rablócsapathoz csatlakozik a hegyekben, de ezeket is otthagyja. Azután találkozik egy fekete mágussal s tanítványa lesz. De mestere egyik varázslása közben meghal, s a tanítványt is csak halott anyjának közbelépése menti meg a hasonló sorstól.

További vándorlásai közben találkozik a királyfival, aki tulajdonképpen mostohatestvére (anyja gyilkosának, a királynénak fia), s tisztánlátó képességei segítségével kigyógyítja fivérét egy gonosz megszállásból. A királyfi azután trónra kerül, s hősünket is magas tisztségre emeli, bár mit sem tud a köztük lévő rokoni kötelékről. Ahrinziman közben megházasodott, de felesége teljesen érdemtelen nő, aki sohasem szerette, s gondolkodás nélkül megcsalja, amikor sikerül a király vonzalmát elnyernie. Ahrinziman részleges tisztánlátása segítségével tudomást szerez arról, és féltékeny bosszúból asztrális eszközökkel a király halálának okozója lesz. Ő maga kerül a trónra (miután felfedte a rokoni kapcsolatot), de rövid uralkodása után egy újabb trónkövetelő elteszi láb alól.

A könyv többi része az asztrális világban átélt tapasztalatainak leírása. Látjuk őt, amint az első időkben féltékenységgel és gyűlölettel eltelve mindenféle rettenetes lényekkel társul, hogy rajtuk keresztül megbosszulhassa magát. A jó azonban fokozatosan felülkerekedik benne. Bántás helyett segíteni kezd, s így hosszú és fáradságos fejlődés során eléri a tökéletes boldogságot.

Mi a valószínűsége annak, hogy mindez megtörténhetett? Vegyük teljes, vagy részleges önéletrajznak, ahogy el akarja hitetni, vagy tekintsük egyszerűen regénynek? Nagy részéről valóban elmondhatjuk: „Se non é vero, é ben trovato.” Ami a történet földi síkon lejátszódó részét illeti, csupán hiányos feljegyzéseink vannak arra nézve, mi történt Perzsiában Kr.e. az ötödik században. De amennyit a kor töredékes történetéből ismerünk, eléggé egyezni látszik azzal, amit Ahrinziman ír. Az okkultizmus tanulójának figyelme természetesen az asztrális tapasztalatokra összpontosul, amelyeknek kedvéért a könyv tulajdonképpen íródott. Mennyiben találnak ezek igazolást a nyugati világhoz eddig eljutott okkult tudás szempontjából?

Az alapos tanulmányozó a leghamarabb kész bevallani, hogy a lélek eme pompás tudományában csupán kavicsokat szedegetünk a tudás nagy tengerének partján. Összegyűjtött ismereteink még távol állnak a teljességtől, az asztrális viszonyok pedig oly csodálatosak és rugalmasak, hogy elharmarkodott lenne bármit is lehetetlennek tartanunk. Mégis, vannak bizonyos jól megalapozott főbb szabályok, s ezek közül egynéhányat figyelmen kívül hagy Ahrinziman története. Ha viszont nem veszünk mindent szó szerint, bizonyos korlátozásokat feltételezve részéről, akkor könnyen magyarázatot találhatunk sok mindenre. Mindenesetre érdekes megfigyelni, hogy Ahrinziman teljesen jóhiszeműen adja elő történetét, bár némely állítása ellentétben áll az elismert tényekkel.

Az első kérdés az, hogy egyáltalában lehetséges-e 2300 évig tartózkodni az asztrális világban. Tudjuk, hogy 20-30 év megfelelő átlag a mindennapi ember esetében. Igaz ugyan, hogy rendkívüli akaraterővel meg lehet hosszabbítani az asztrális életet a szenvedélyek és vágyak felerősítésével, az azzal, ha minden erőt az én alacsonyabb oldalára fordítanak. Ahrinziman maga is bevallja, hogy erre törekedett. Hallottam egy német szerzetes esetéről, aki 400 évig bolyongott földhöz kötve, s magam is tudok oly esetről, amikor a dicsvágy és erős akarat 300 évig tartott vissza valakit az asztrális életben. De az ilyen esetek ritkák, s még mindig meg sem közelítik az Ahrinziman által felhozott századok távlatát. Az is világos, hogy ő természetesnek találja esetét, mert sok barátjáról és kortársáról beszél, akik még vele vannak, bár némelyek megelőzték a haladásban, míg mások elmaradtak mögötte. Ha tehát történetét valódinak vesszük, hihetőbbnek látszik úgy tekinteni, mint kíséreltet, melyben a halála utáni évtizedek tapasztalatait akarja leírni, mintsem elfogadni szó szerint megállapításait.

Különös, hogy bár mohón vágyott okkult tudásra, az igazi spiritualitás nem vonzotta, kivéve gyermekkorában. Tette főleg a becsvágy, a szenvedély és a bosszú eredményei voltak, halálát élete delén erőszak okozta. Mindezeket a tényezőket tekintetbe véve, egy hosszúra nyúlt és viharos asztrális létet várhatunk, amelynek korábbi része valószínűleg különösen kellemetlen. Az is előre látható, hogy a szenvedélyek időközben kimerülnek, azután majd természete jobbik része kerekedik felül, végül pedig alkalmak kínálkoznak a haladásra.

Mindezt valóban le is írja Ahrinziman, de olyan allegóriákkal veszi körül, melyeket könnyen félre lehet érteni. Azonkívül 2300 évre terjeszti ki azt, ami kb. 40-50 évig tarthatott. Nem szabad megfélekednünk arról, hogy az asztrális világban az időmérés semmiféle megszokott eszköze nem jöhet tekintetbe. Még a fizikai életben is a szenvedés, vagy félelem néhány órája majdnem örökkévalóságnak tűnik fel. Ez a jellegzetesség meghatározódik egy olyan létben, amelynek lényege érzelmekből és szenvedélyekből áll. Alig hihető, hogy Ahrinziman tényleg 2000 évet tölthetett az asztrális világban, de könnyen elképzelhető, hogy ottléte egy örökkévalóságnak tűnt fel számára.

De egy megoldhatatlan kérdés így is marad. Ha elhisszük azt, amit fizikai életéről mondott, mivel töltötte el azt a hosszú időt, ami meggyilkolása óta eltelt? Nem ismerem őt személyesen, és nincs jogom tolakodó kutatásokat végezni, de az övével valamelyest párhuzamos, általam nemrég kivizsgált eset elfogadható magyarázattal szolgálhat.

Egy hölgy fordult egyszer hozzám, aki azt állította, hogy „szellemi vezetője” pap volt az ősi Egyiptomban. Minthogy az állítólagos pap utasításai jók voltak, a tanításai helyesek, érdemesnek látszott kivizsgálni, mi okból állít ilyen különleges dolgot magáról. Nem látszott ugyanis valószínűnek, hogy egy ilyen méltóságteljes és egyenes ember leereszkedjék ahhoz a közönséges, és kicsinyes fogáshoz, hogy másvalakinek adja ki magát. Találkozva vele, azonnal láttam, hogy kétségtelesen beavatták bizonyos fokig az egyiptomi rendszerű misztériumokba, s természetesen csodálkoz-

tam, hogy lehet az, hogy még mindig az asztrális világban működik. Utánanézv a dolognak, azt találtam, hogy egyiptomi papi élete óta volt még egy testetöltése, melyet unalmasan és nem kielégítően élt le egy kolostor falai közt. Ezt az időt valószínűleg feldolgozott karmájának ledolgozásával töltötte el. Halála után azonban bizonyos véletlennek látszó körülmények kapcsolatba hozták régi egyiptomi környezetének gondolatáramaival.

Azonnal felvillant tudatában előbb életének emlékezete (azt hiszem, ez állandóan a küszöbön volt, és ő folyton éhezett, bár nem tudta, hogy mire). Ez a visszaemlékezés annyival élénkebb és valódibb volt, mint a sivár kolostori élet, hogy az utóbbi pusztán rossz álomnak tűnt fel. Csakhamar teljesen el is felejtette, vagy nem tekintette másnak, mint asztrális büntetése egy kellemetlen részének. Így teljes becsületességgel állíthatta, hogy egyiptomi pap volt, vagyis az a hatalmas személyiség, akivel előző élete végén a mennyei világban azonosította magát a következő szerzetesi testetöltésig. Nem állítom, hogy Ahrinziman esete hasonló, de lehetséges, hogy így volt.

Ahrinziman természetesen úgy ír, mint korának embere és terminológiájában a kor kifejezéseit használja. Ez kissé furcsán hangzik, különösen azért, mert állandóan összezavarja jelképeit anyagi tényekkel. Éppoly kevésbé felel meg a tényeknek az a feltevése, hogy az emberek három nagy csoportba oszthatók, amelyek élén fehér, piros és arany csillagot viselő angyalok állnak, mint ahogy nem valószínű tény az, hogy Phoebus naponta végighajtja fogatát az égen keletről nyugatra, vagy hogy a Napisten újraszületik karácsonykor, amikor a napok hosszabbodni kezdenek. Igaz viszont, hogy az ősi vallások némelyike olyan szimbólum-rendszert használt, amely szoros rokonságban áll a könyvben leírtakkal. Így könnyen elképzelhető, hogy ha valaki az asztrális világba ilyen megrögzött képzetekkel megy át, sokáig mindent ezeknek megfelelően értelmez, és figyelmen kívül hagy olyan tényeket, amelyek ezekkel nincsenek összhangban.

Az is tény, hogy léteznek hatalmas szellemek, akik fejlődésük módszerében annyira különböznek tőlünk; hogy e módszert nekünk káros lenne alkalmaznunk. De mi rendszerint nem jövünk velük kapcsolatba, és voltaképpen nem is róluk ír Ahrinziman, mert maga is beismeri, hogy az általa leírt világosság és sötétség angyalai végeredményben emberi lények, akik előzőleg a földön éltek. Élénken írja le az emberi szenvedély teremtette elképesztő gondolat-épületeket, bár gyakran összekeveri az ideiglenes gondolatképeket e világ tartósabb valóságaival. Szörnyű leírást ad egy asztrális csataféléről, amelyben a teret a harcolók szétszórt tagjai borítják. E háborzongató részlet nem történhetett meg ténylegesen, ami azonnal világos mindenki előtt, aki az asztrális test fluidikus természetét ismeri.

Ha megjegyzéseiből az ősi Perzsia okkult tudására akarunk következtetni, kénytelenek vagyunk megállapítani, hogy az akkori tudás nem volt annyira tudományos jellegű, sem olyan átfogó, mint a mai okkult kutatások eredményei. Ahrinzimannak úgy látszik nincs világos fogalma az újraszületés nagy központi tényéről, vagy talán úgy tekinti, mint eshetőséget, ahelyett, hogy az emberiség fejlődésének kijelölt eszközét látná benne.

Kifejezéseivel olykor zavart okoz, míg az ember meg nem szokja. Nyilvánvaló, hogy a „szellemtest” elnevezést arra alkalmazza, amit ma asztrális testnek nevezünk, és hogy az „asztrális test” kifejezést az éterikus másra érti. Ez utóbbit ugyanis a fizikainál kissé nagyobbban írja le, és erős savakkal befolyásolhatónak tartja. Ezek a megjegyzések helytállóak az éterikus másra, de nem alkalmazhatók arra, amit manapság asztrális testnek nevezünk. Megvan még az a zavart okozó szokása is, hogy a kellemetlen asztrális körülményeket földalattiaknak tartja, a kellemeseket pedig a föld felszíne fölé helyezi, bár mindkettőről úgy ír, mint földünknel kevésbé anyagi környezetről. Valószínűleg félrevezette őt az a tény, hogy a sűrűbb asztrális anyag áthatja fizikai bolygónkat. Azok a lelkek, akik ebbe a kevésbé kívánatos anyagba kerülnek, gyakran ténylegesen a föld kérge alatt találhatják magukat. De ezen kívül kétségtelenül létezik egy világ, amely alacsonyabb, mint a fizikai sík, de ehhez a normális emberiségnek szerencsére semmi köze sincs. Ez a világ azonban még nagyobb mértékben anyagi, mint az általunk ismert világ.

A szerzőnél elég gyakoriak az olyan leírások, amelyek azonnal meggyőzik a tanulmányozót, hogy kétségtelenül látta is azt, amiről ír. De közvetlenül utána kiábrándít leírásának zavaros és tudománytalan módjával, vagy azzal, hogy költői jelképeket anyagi tényekként kezel. Egyszer-kétszer

sejteti, hogy fogalmait átszínezi az iker-lélektan, egy oly gondolatirány, amelyet buzgón kerüljön el mindenki, aki igazán haladni szeretne okkult tanulmányaiban.

Téved, amikor a médiumitásról, mint a spirituális fejlődés szükségességéről beszél, – bár lehet, hogy ez megint csupán kifejezésmód kérdése, minthogy e szót a pszichikus érzékenység értelmében használja. Kétségtelenül téved azonban, amikor azt mondja, hogy lehetetlen fizikai testben élő ember számára teljesen megérteni és uralni az asztrális erőket és lényeket, vagy tökéletes szellemi látással rendelkezni. Valószínűleg arra gondol, – ha igazán ért hozzá – hogy a fizikai testbe bezárt ember nem rendelkezhet ezekkel a magasabb erőkkel mindaddig, amíg meg nem tanulja, hogy még életében, akaratának erejével, teljesen elhagyja fizikai testét, s vissza is térjen belé. Járatlanságát árulja el, amikor a keleti tanokat önzőknek bélyegzi, és úgy vélekedik, hogy e tanok „a fény után sóvárgó tömeg mohó éhségét kielégítetlenül hagyják”. Egészben véve azonban tanítása dicséretreméltóan mentes a szektarianizmustól.

Bár az okkultizmus tanulója bizonyos pontokon eltérni kényszerül Ahrinzimantól, sietek mégis megjegyezni, hogy sok dologban teljesen egyetérthetünk vele. Hogy felemlítsek néhányat a sok gyöngyszem közül: megállapításai a háborúról és hódításról, valamint a vallások történetéről csodálatosak. Egészen egy véleményen vagyunk vele, amikor a következőket írja:

Úgy vélem, hogy az igazság és tévedés, jó és rossz mindenütt található, minden vallásban és minden nép között; és bármilyen tiszták is legyenek valamely vallási forma eredeti tanításai, lehetetlen megakadályozni, hogy a fejletlen emberi lélek becsvágya, szenvedélye, kapzsisága és kegyetlensége ne forgassa ki a tanítások tisztaságát, és ne használja fel a legaljasabb célokra, és ne torzítsa el a legdurvább tévedésekkel. A képtelen előírások, a borzalmas áldozatok, a felháborító praktikák, a groteszk hiedelmek, a fantasztikus teóriák, melyek becsúsztak e vallás tanításaiba, mind kinövések, melyek hozzátapadnak az alapító tanításainak egyszerű tisztaságához.

Kifejezésmódja talán nem a legjobb, de sok igazság van abban a gondolatában, hogy minden rossz csak kiforgatása valamely jó tulajdonságnak, ami egyszer majd átalakul. A spirituális fejlődésre vonatkozó számos elképzelése nagyon ajánlható. A médiumitás és hipnózis veszélyei is aligha vázolhatók jobban, mint ebben az ünnepélyes figyelmeztetésben:

Senki se engedje át az önmaga, elméje, vagy teste feletti uralmat másnak, legyen az pap, vagy világi ember. Mert az embernek isteni előjoga a szabadság és az az ember, aki ezt másnak engedi át, alantasabb a legutolsó rabszolgánál.

A jegyzetek egyikében pedig kifejti:

A tökéletes transz a lélek tudatos szárnyalása egy felsőbbrendű állapotba, ahonnan megerősödve és felfrissülve, tágabb gondolatokra, nemesebb és szabadabb cselekvésre készen, saját egyéniségének erősebb és tökéletesebb birtokában kellene visszatérnie. Vannak személyek, akik érzékenységüknél fogva kitárják magukat testet öltött, vagy testen kívüli intelligenciák mesmerikus befolyásának. De ezekre a fél-tudatos mentális aberrációból eredő megnyilatkozásokra a „transz” kifejezést alkalmazni olyan tévedés, amelyet már régen el kellett volna oszlatni. A médiumisztikus fejlődés elterjedésével, a tudatalatti állapotokat és azoknak minden változtatás és fokát „transznak” minősítették, bár azok éppoly kevésbé hasonlítanak a régebbi okkult hitek fejlett misztikusának igazi transzához, mint amilyen kevésbé hasonlít az erős narkotikumok által előidézett álom az egészségesen kifáradt test álmához. A hipnózis okozta transz annyira árt a léleknek, mint a narkotikumok rendszeres használata a testnek. Akár testben élő, akár testen kívüli hipnotizőről van szó, az eredmény ugyanaz. A hipnotizálás rendszeres alkalmazása alvás vagy „transz” előidézésére ártalmas.

Pontosan leírja, hogyan gyülekeznek az alantasabb holtak a szeánszokra, és hogy az úgynevezett vezetők semmiképpen sem elég erősek ahhoz, hogy a rossz befolyásokat távol tartsák. Világosan figyelmeztet minket arra is, hogy milyen könnyen keverednek a földi érdeklődők gondolatai a médium kinyilatkoztatásaival, úgyhogy ezen a módon a kérdező rendszerint olyan felvilágosítást, vagy tanácsot kap, amelyre vágyik, vagy amit vár. Megmagyarázza, hogy az aszkétaság, mint olyan, ha-

szontalan és gyakran káros. A fizikai testnek teljesen egészségesnek és erősnek kell lennie, hogy a látomások megbízhatók lehessenek. Tud egyet s mást az út nehézségeiről is:

A látás szükséges tisztaságával rendelkezők között is nagyon kevesen tudják azt eredményesen használni. Még kevesebb emberben van meg az a törhetetlen akarat és olthatatlan tudásvágy, amely a tanulmányokkal járó veszélyek, megpróbáltatások, csalódások, kimondhatatlan vesződés és fáradtság legyőzésére képesít.

Azt egész történelem mellette szól, amikor azt mondja, hogy aki képességeit a legmagasabb fokig akarja fejleszteni, jól teszi, ha teljesen visszavonul a fizikai világ aktív életétől. A könyvében felvonultatott különös jellemekkel pedig fokozatosan megérteti, hogy igazi haladást csak önzetlenséggel lehet elérni.

Helyenként a tudás kis töredékei hívják fel a tanulmányozó figyelmét arra, hogy a dolgok meglátása helyes volt, még ha a kifejezések zavarosak is, tekintve, hogy a tényekről nem gondolkozik módszeresen. Ahrinziman ért a talizmánok és orvosságok készítéséhez. Látja, hogy a bosszúnak egyetlen tette, vagy gondolata miképpen nyit utat a rossz befolyásoknak, amelyek évekig hozzáta- padhatnak elindítójukhoz. Leírja, hogy a holtak jelenléte miképpen készíti az élőket arra, hogy reájuk gondoljanak, még ha nem is eléggé ahhoz, hogy észrevegyék őket.

Az asztrális életről írva, kitűnő leírást ad a gonosz királynőről, aki halála után rossz gondolatait és emlékeit valóságos eseményeknek tartotta. Hátborzongatóan élethű leírást ad egy rabszolgáról, aki holta után abban a földalatti folyosóban bolyongott, melynek készítése közben legyilkolták. Beszél holtakról, akik abban a zavaros elképzelésben leledzenek, hogy még mindig földi testükben vannak, de olyanokról is ír, akik felfogva helyzetüket, élő emberek testeit próbálják szenvedélyeik kielégítésére eszközül felhasználni. Azt is tudja, miként állhatnak emberek térbelileg egymás mellett anélkül, hogy erről sejtelmük lenne. Ismeri azt a dicső igazságot, hogy semmiféle rossz sem lehet örök, hogy járjon bár a lélek messze az ösvénytől, hosszú, hosszú idő múlva mégis megtalálja hazavezető útját.

Azzal a reménnyel fejezi be, melyhez valamennyien csatlakozunk: hogy amint a nemzeteket oly régóta elválasztó tudatlanság falait a tudás sugárzó ereje fokozatosan megbontja, és amint a testvériség fénye kezd halványan átvilágítani rajtuk, a tágabb tudás és világosabb látás ugyanígy semmisíti majd lassanként azt a képzeletbeli válaszfalat, melyet mi rossz kifejezéssel halálnak nevezünk. Mert rájövünk arra, hogy a valóságban nincs igazi elválás. Legyünk bár pillanatnyilag fizikai testben, vagy azon kívül, mindnyájan egyazon nagy testvériség tagjai vagyunk, akik közös cél felé haladunk és mindnyájunkat ugyanannak az Örök Szeretetnek a fénye vesz körül.

XIII. fejezet A magatartás kérdése

Védőburkok

Végigmentünk a különböző befolyásokon, melyek minden oldalról érnek minket és tapasztaltuk, hogy az ilyen befolyások közül sok határozottan zavaró és nemkívánatos. Felmerül természetesen a kérdés, mi módon kerülhetjük ki, vagy semlegesíthetjük őket a legjobban. Szükség esetén meg lehet tenni, hogy finomabb anyagból levő ideiglenes páncélt öltünk magunkra. Ezt a tanulmányozók védőburoknak szokták nevezni. De vajon ez volna-e a legjobb mód szembenézni a nehézséggel? Egy szakértő egyszer úgy nyilatkozott a tárgyról, hogy ami az önvédelmet illeti, a legjobb dolog a védőburkot meg sem formálni, de ha már megvan, olyan gyorsan eloszlatni, amilyen gyorsan csak lehet! Bizonyára sok igazság van e szavakban, mert az esetek nagyobb részében (voltaképpen csak a kezdő tanulmányozókat kivéve) mindaz, ami a védőburok alkalmazásával elérhető, még hatásosabban és veszélytelenebbül más mádon is megvalósítható, amint ezt később látni fogjuk. Olykor hasznos lehet a különböző védőburok készítésének pontos tudása. De amint majdnem minden tudást, ezt is lehet rosszul használni, tehát mielőtt erőnket erre fordítanánk, pontosan tudnunk kell, mit akarunk tenni, s hogy ez miként érhető el.

Az első fontos alapelv az, hogy az ilyen burkot sokkal inkább mások védelmére, mint saját védelmünkre kellene használni. A láthatatlan segítők például gyakran szükségesnek látják ilyen védőburok készítését védeceik számára, akiket különböző rossz befolyásoktól mentesíteni szeretnének. De az átlag érdeklődő szeme előtt inkább az a gondolat lebeg, hogy hogyan védje meg önmagát a különböző külső hatásoktól, s erre a célra szeretne magának burkot formálni. Vannak körülmények, amelyek ezt megengedhetővé teszik, s így a burkok kérdését három csoportra oszthatnánk az éterikus, asztrális és mentális eszközöknek megfelelően.

Minden esetben egyformán az akaraterő hozza létre ezeket a burkokat, de mielőtt ezt elindítanánk, jó tudni, milyen anyagfajtából építendő a burok, és mit akarunk vele távol tartani. Az adott utasítások rendszerint arra vonatkoznak, hogy a tanulmányozó gondoljon az őt tojásalakban körülvevő aurájára, összpontosítsa figyelmét erősen az aura külső felületére, akarateréjével keményítse meg annyira, hogy az áthatolhatatlanná váljék a külső befolyásokkal szemben. Ezek az utasítások megfelelőek, és elég erős burok készíthető el ily módon. De sokkal kevesebb erővel több eredmény érhető el, ha az illető pontosan tudja mit és miért csinál. Akarateréjét így csupán a helyes irányba sugározza, ahelyett, hogy az egész környezetét rosszul irányított erővel árássa el. Vegyük hát szemügyre részletesen a három változatot és lássuk, melyik mire alkalmas.

Az éterikus burok

Elsőnek azt vesszük, amely a fizikai testet (s vele együtt az éterikus mást) hivatott védeni a különböző veszélyekkel szemben. Három okból szokták általában alkalmazni: hogy a tömeg hatásaitól védje a szenzitív embert, hogy éjszaka, alvás közben védje a fizikai testet, a végül, hogy elejét vegye a fizikai fertőződésnek olyankor, amikor a tanulmányozó kötelessége teljesítése közben kénytelen magát annak kitenni. Mindezekből az esetekből kiviláglik, hogy a buroknak éterikus anyagból és csakis abból kell lennie, ha céljának meg akar felelni. Ugyanakkor azonban olykor kívánatos lehet egyidejűleg más burkokat is készíteni más világok anyagából, másfajta veszélyekkel szemben.

A tömegben használandó burok célja rendszerint kettős. A közönséges emberek vegyes tömegében majdnem biztosan sok olyan fizikai magnetizmus lehet, amely visszataszító, sőt káros a tanulóra nézve, és a burok célja részben az, hogy védjen. Úgyszintén valószínű, hogy minden nagyobb tömegben akad egynéhány szerencsétlen személy, akik maguk valamiképp gyengék lévén testileg, nagy mennyiségű vitalitást vonnak el másoktól. Az ilyen elszívás gyakran úgy történik, hogy az azt végző személy nem is tud róla. Olyan, mint egy akaratlanul éterikus kleptomániában szenvedő.

Az ilyen öntudatlan vámpírsággal megvert személyt óriási szivacshoz lehetne hasonlítani, amely mindig kész bármely elérhető nagymennyiségű specializált vitalitást felszívni. Ha arra szorítkozik, hogy az egészséges ember által kivetített kékes-fehér kisugárzásokat vegye fel, nem tesz kárt, mert a kisugárzások értékes részét tulajdonosa már magába vette és felhasználta. De a vitalitás-tolvaj rendszerint nem csak ezt veszi el. Az ilyen vámpírhajlamú ember szívóerejével ezt a kisugárzást meggyorsítja, úgyhogy nemcsak a már kihasznált kékes-fehér fluidum megy veszendőbe, hanem a vitalitás keringése is meggyorsul az áldozat testében. A rózsaszínű anyag is kivonódik a salakkal együtt a test pórusain keresztül: a szerencsétlen eredeti tulajdonos már nem tudja feldolgozni. Egy gyakorlott vámpír néhány percnyi látogatás alatt teljesen kiszívhatja a másik ember vitalitását.

Az ilyen öntudatlan vámpír kétségkívül mindig sajnálatraméltó személy; mégis nagy hiba volna, ha sajnálatból bárki önként kiszipolyoztatná magát. Ne gondolja azt, hogy így szolgálatára és segítségére jön valakinek, aki nagyon rá van szorulna. A vámpír változatlanul elpazarolja a galádul szerzett anyagokat. Csupán átfutnak rajta és szétszóródnak ismét anélkül, hogy rendesen asszimilálódtak volna. Így állandó szomszédja sohasem csillapodik. Túlzott önfeláldozásból feltölteni próbálni anynyi, mint egy lyukas hordóba vizet önteni, hogy egy kifejező indiai közmondással éljünk.

Az egyetlen dolog, amit egy megátalkodott öntudatlan vámpír érdekében tehetünk az, hogy szigorúan adagolt mennyiségekben adjuk neki az annyira sóvárgott vitalitást. Közben pedig mesmerikus módszerrel igyekezzünk az éterikus más ruganyosságát helyreállítani, hogy az állandó szívás és az azzal együtt járó kiszívargás megszűnjön. Ez a kiszívargás egyenletesen történik a test minden

pórusán keresztül az éterikus rugalmatlanság következtében, nem pedig az éterikus más valamely szakadásán, vagy sebén keresztül, ahogy azt egyes tanulmányozók képzelik. Különböző is semmiféle tépés vagy sebféle nem egyeztethető össze az éterikus anyag feltételeivel és az éterikus más szervezettel.

Az erős burok egyik módja a vámpírizmus elleni védekezésnek, sőt sok ember esetében pillanatnyilag ez az egyetlen lehetősége az eredményes védekezésnek.

Normális és egészséges emberek esetében rendszerint nincs baj az álomban, vagy transzban visszahagyott fizikai testtel. Ugyanis, ha netalán a testet támadás érné, az azonnal visszahívna a vándorló lelket. Így az egész ember kéznél lesz, hogy szükség esetén megvédje magát. A fizikai testnek megvan a maga külön tudata, mely teljesen független a benne lakó embertől. Valójában egy réveteg tudat, amely azonban mégis tudja, mikor fenyegeti a testet veszély, s ösztönszerűen megtesz minden tőle telhető lépést, hogy megvédje. Magam is láttam, hogyan nyilvánul meg az ilyen tudat egy foghúzás esetében, amikor a narkotikum segítségével kiúzták a test tulajdonosát. A fog kirántása pillanatában a fizikai test öntudata egy feljajdulásban és védekező mozdulatokban nyilvánult meg. Az illető maga, amint később mesélte, mit sem tudott az egésztől.

Mint hogy a fizikai test rokonrezgések segítségével állandó szoros kapcsolatban marad az asztrális testtel, – még ha az utóbbi nagyon messze is van tőle, – a fizikai testet fenyegető minden veszélyről üzenetet közvetít az egóhoz, aki rögtön visszatér, hogy az ügyet kivizsgálja.

Vannak azonban abnormális és szerencsétlen emberek, akik bizonyos lények támadásainak vannak kitéve. Ezek a lények az emberi testet hatalmukba akarják keríteni és megszállni. Így sokan néha szükségesnek találják, hogy személyes tulajdonuk birtokát erős eszközökkel biztosítsák. Vagy pedig a körülmények kényszerítik arra a tanulmányozót, hogy rendkívül kellemetlen környezetben aludjon: például vonatfülkében szoros fizikai közelségben vámpír típusú emberekkel, vagy durva és visszataszító kipárolgásokkal. Ilyen esetekben egy erős éterikus burok a legjobb megoldás, bár a tanulmányozónak megvan a választása, hogy helyette erős gondolatformát teremtsen teste védelmének ellátására. Az ilyen gondolatforma még hatásosabbá és élénkebbé tehető, ha sikerül rávenni valami természetszellemet, hogy belépjen a gondolatformába, és saját mulatsága kedvéért kivitelezze a célt.

A fertőzés elleni védelem gondolata elég világos s nem igényel részletesebb megokolást. Az ilyen fertőzés csupán valamiféle fizikai baktériumok útján érheti el a testet, ezek ellen pedig hatásos és biztos védelmet nyújt egy sűrű éterikus fal. Ámbár sosem szabad megfeledkeznünk arról, hogy egy burok nemcsak kizárja, de be is zárja ugyanazokat az anyagokat, s így amikor az esetleg fertőzést okozó baktériumok ellen védekezünk, testünk szoros közelébe tartjuk a belőle jövő kisugárzásokat, melyek közül sok határozottan mérgező hatású.

A fent említett esetekben a létrehozandó burok csupán az éterikus anyagból van, s készítőjének szem előtt kell tartania azt, hogy éterikus mása semmiképpen sem azonos kiterjedésű asztrális, vagy mentális testével. Az utóbbi kettő ugyanis felveszi a kauzális test ama tojásdad részletének formáját, és nagyságát, amely kauzális test jellegzetességei közül egyedül alkalmas az alacsonyabb világokban való megnyilvánulásra. Az éterikus test azonban formájában követi a fizikai test vonalait, felületéről minden irányban kisugárzik egy kevésbé, kb. 6 mm-nyire. Ha tehát az aura felületének sűrítésére határoztuk magunkat, erre a felületre kell gondolnunk, s akaraterőnkkel erre kell irányítanunk.

Az is lehetséges ugyan, hogy a környező légkör éterikus anyagából tojásdad burkot készítsen valaki. Ez a módszer sok szempontból előnyösebb, de jóval több akaraterőt igényel, valamint sokkal pontosabb tudását annak, miként lehet a fizikai anyagot formálni. Az előbb leírt, bár a közönséges fizikai látás számára láthatatlan burok csupán a fizikai világban van, ezért teremtőjét csak kifejezetten fizikai emanációk ellen védi. A legkevésbé sem befolyásolja a vándorló gondolatok és asztrális rezgések beáramlását, melyek szenvedélyeket és különböző természetű érzelmeket idéznek elő.

Némely szenzitív ember képtelen gyenge, vagy beteg embereket megközelíteni anélkül, hogy a szenvedők tüneteit ne utánozná azonnal saját fizikai testében. Ilyen esetekben hasznos lehet az éterikus burok, minthogy a szenzitív embert szimpátiája rendkívüli erőssége megakadályozná a segítségnyújtásban.

Olykor hasznos lehet az ilyen burok azok számára, akiket elfoglaltságuk arra kényszerít, hogy modern civilizációnk rettenetes zajában éljenek és mozogjanak. Valami pihenésfélére ad alkalmat, mert egy időre megvédi az agyongyötört idegeket a szüntelenül rájuk ható sokféle rezgéstől, ami a modern étellel jár.

Előfordul az is, hogy nincs szükségünk az egész testet körülvevő burokra, hanem csak egy kis helyi pajzsra, hogy megvédjen bennünket valamely speciális időleges érintéstől. Minden érzékeny ember tudja, hogy a kézfogás nyugati szokása gyakran határozott, sokszor néhány óráig tartó kellemetlen érzést okoz. Olykor a kézfogás kikerülése sértés lehet, vagy a büszkeség, esetleg lenézés benyomását keltheti. A nehézséget rendszerint úgy hidalhatjuk át, hogy akaratumk erős megfeszítésével befedjük jobb tenyerünket éterikus agyagból való erős, ideiglenes pajzzsal, úgyhogy a szenzitív ember a kellemetlen érintés ellenére sem enged be testébe a nemkívánatos magnetizmusnak egy részecskéjét sem.

Ugyanilyen természetűek azok a burkok, amelyeket néha tűz ellen használnak, de sikeres alkalmazásuk a praktikus mágiában való sokkal nagyobb jártasságot kíván. Én magam is csináltam egyszer a tenyeren egy ilyen éterikus pajzsot egy spiritiszta ülésen. A pajzs tökéletesen megfelelt rendeltetésének, mert ámbár túl vékony volt ahhoz, hogy érzékekkel felfoghassák, mégis percekig kezemben tudtam tartani egy izzó parazsat, amellyel közben egy darab papirost is meggyújtottam. Ugyanennek az elvnek még szélesebb körű alkalmazása az a sokkal nagyobb pajzs, melyet a gyakran leírt tűzön-járási kísérlet alkalmával az izzó parazsak fölé, vagy a résztvevők lába köré vonnak.

Felhívom azoknak a tanulóknak a figyelmét, akik valamely oknál fogva védeni akarják fizikai testüket alvás közben, nehogy beleessenek egy érdemes barátom hibájába; aki nagy fáradtsággal különlegesen áthatolhatatlan burkot készített bizonyos alkalomból, de asztrális anyagból csinálta éterikus helyett, és így magával vitte, amikor fizikai testét otthagya! Az eredmény természetesen az volt, hogy fizikai teste teljesen védtelenül maradt, míg ő maga egész éjszaka háromszoros páncélba zárva röpködött, képtelenül arra, hogy akár egyetlen rezgést is kibocsásson bárki megsegítésére, vagy hogy őt magát is segíthette, vagy befolyásolhatta volna barátainak és tanítóinak feléje irányított szerető gondolata.

Az asztrális burok

Az asztrális burok megalkotásakor természetesen egészen másféle célok lebegnek szemeink előtt, minthogy itt csupán szenvedélyekről és érzelmekről lehet szó. Három célról beszélhetünk. A tanuló először is azért csinálhat burkot asztrális teste köré, hogy távol tartsa magától a mások által készakarva feléje irányított érzelmi rezgéseket, pl. a harag, irigység, vagy gyűlölet rezgéseit; másodsorban, hogy távol tartsa az olyan esetleges alsórendű (pl. érzékiséget felkeltő) rezgéseket, melyeket bár nem akarattal irányítottak feléje, de a környező légkörben lebegve mintegy véletlenül ütköznek beléje. Harmadszor a tanuló hasznosnak találhatja, hogy meditáció alatt asztrális testét különleges burokkal vegye körül arra az esetre, ha alsóbbrendű gondolatok betolakodásával nemkívánatos érzelmeket keltő asztrális anyagok zavarnák meg elmélyedését.

A fenti esetek bármelyikében az akaraterőt az asztrális test felületére kell irányítani, de nem a sűrűbb asztrális anyagból álló testmás felé, amely pontosan olyan alakú és nagyságú, mint a fizikai test, hanem a tojásdad aura felületére. Ebben és a burokformálás minden egyéb esetében, világos mentális képet kell alkotni és minden akaraterőt legalább néhány percig a kellő forma megteremtésére irányítani. Szem előtt tartandó, hogy az ilyen anyagsűrítés bizonyos mértékig természetellenes, vagyis olyan elrendezése ez az anyagnak, amely normális körülmények között nem szerepel a dolgok rendjében. Következésképp az asztrális test állandóan arra hajlik, hogy újra felvegye rendes állapotát, s így a burok természetszerűleg szétesésre hajlamos. Az akaraterővel tehát nagyon határozott eredményt kell kelteni, amely képes legyen legalább néhány óráig ellenállni ennek az enyhe, de kitartó szétesési hajlamnak, különben a burok fokozatosan szétrongyolódik, és így nem felel meg a rendeltetésének. Egy bizonyos időtartamra létrehozott burkot gyakran meg kell újítani, különben hamarosan szétfoszlik.

Az asztrális testtel kapcsolatban ugyanazokra a dolgokra kell tekintettel lennünk, amelyekre az éterikus test esetében utaltam, vagyis arra, hogy a burok nemcsak távol tartja, de be is zárja a rezgéseket. A tanuló, amikor asztrális burkot készít magának, ügyeljen arra, hogy az csupán az alsóbb asztrális síkok anyagából álljon, mert ez az az anyag, amely az alacsony és nemkívánatos rezgésekre reagál (mint érzékiség, rosszakarat, gyűlölet és egyéb rút szenvedély). A finomabb érzelmek ezzel szemben a magasabb alsíkok anyagában fejeződnek ki. Szükségtelen, hogy ilyen természetű anyagot használjunk a burokhoz. Az ilyen anyag esetleges használatából nagyon elégtelen eredmények következnek. Először is az illető elzárna magát az esetleg feléje küldött barátságos érzelmektől, másodsor pedig ideiglenesen képtelen lenne mások felé hasonló áramokat küldeni.

Felmerülhet a kérdés, honnan tudja a közönséges ember, vagy a kezdő tanulmányozó, hogy milyenfajta asztrális anyagot használjon burka készítésénél. A felelet erre az, hogy ez végeredményben nem nehezebb, mint a burokcsinálás megoldása egyáltalában. Ha asztrális anyagból akarja a burkot csinálni, először aurája felületére gondoljon, azután sűrítse az anyagot a felület egész kiterjedésén. A folyamatot ezért a képzelőerő tudatos felhasználásának nevezhetnénk. Ezt a képzelőerőt egy kis fáradtsággal úgy irányíthatjuk, hogy az asztrális test anyagának hét fokozatára gondolunk, melyek sűrűségben különböznek. Az akarat ezek szétválasztására irányuljon, kiszemelve például a három alsó alsík anyagát a burok készítésére. Bár a tanuló nem láthatja tisztánlátó módon erőfeszítése eredményét, nem kell kételkednie abban, hogy a hatás létrejön, és hogy csak a kiválasztott típusú anyagokat fogja akaraterejével mozgósítani.

A mentális burok

A mentális test köré vont burok abban különbözik az előbbtől, hogy a nemkívánatos érzelmek helyett a nemkívánatos gondolatokat akarja távol tartani. Megint csak három olyan fő alkalom van, amelynél hasznos lehet az ilyen burok: először meditációnál, másodsor elalvás előtt, harmadsor speciális esetekben, amikor alacsonyrendű gondolatok behatolását kell megakadályozni.

A meditációnál a mentális burok rendeltetése az, hogy kizárja a légkörben állandóan lebegő gondolatok tömegét. Semmiféle burok nem akadályozhatja meg a kósza gondolatok keletkezését magának az illetőnek elméjében, de elménk elkóborlása leggyakrabban azon külső kósza gondolatok behatására vezethető vissza, melyeket más emberek hagytak szanaszét. Így legalább ezeknek a behatolását akadályozza meg egy burok. De az ilyen burokhoz itt megint csupán az alsóbb mentális anyag felhasználása ajánlatos, minthogy másképp kizárhatjuk a segítő gondolatokat, vagy magának az illetőnek a Mester felé árasztott gondolata ütközik ebbe az akadályba.

Sok embert kóbor gondolatáramok zavarják elalváskor; egy mentális burok megszabadíthatja ezektől a kívülről jövő gondolatoktól. Az ilyen burok csupán időleges legyen, minthogy csak annyi időre kell a zavartalanság, amíg az ember elalszik. Az illető teste elhagyásakor magával viszi ezt a mentális anyagú burkot, amely azonban rendeltetését már megtette, minthogy a cél az volt, hogy az ember elhagyhassa fizikai testét. A kósza gondolatok, vagy töprengések valószínűleg újra jelentkezni fognak a burok feloszlásakor, de minthogy az illető akkor már távol van fizikai agyától, ez nem zavarja a fizikai test pihenését. Ameddig fizikai testében van a mentális tevékenység hat az agy részecskéire, és olyan működésre készíti, amely egyszerűen visszatartja az illetőt fizikai testében. De ha egyszer már távol van testétől, az előbbi töprengések, vagy kósza gondolatok nem hozzák többé vissza.

A mentális burok harmadik rendeltetése kevésbé egyszerű. Gyakran előfordul, hogy bizonyos kívánatos gondolatcsoportokhoz kevésbé kívánatos gondolatcsoport társul. Gyakori eset, hogy a mély odaadás és az érzékiség bizonyos formája szinte szétválaszthatatlanul keveredik egymással. Ha valakit ilyen kellemetlen kapcsolat zavar, van rá mód, hogy learassa az odaadás jó hatásait anélkül, hogy az érzékiség rossz hatásaitól szenvedne. Ezt úgy érheti el, hogy mentális testének alsóbbrendű rétegeit merev burokkal veszi körül. Ily módon az alsóbb befolyásokat sikerül kizárni, míg a felsőbbrendűek szabadon hatnak rá. Ez természetesen csak egyike a mentális világban előfordulható változatos eshetőségeknek.

Burokkészítéshez az általam fent leírt módszer lesz valószínűleg a legcélravezetőbb, de ugyanakkor fontolóra kell vennünk azt a kérdést, hogy maga a burok végeredményben kívánatos-e? Több szempontból hasznos lehet s különösen szükséges, ha mások számára készítjük. Egy láthatatlan segítő pl. kitűnően használhatja, amikor valami szegény zaklatott lelket próbál megnyugtatni általa, akinek különben nem volna ereje arra, hogy megvédje magát akár szándékos külső támadásoktól, akár pedig a fárasztó gondolatok állandó kavargásával szemben. Ha saját védelmünkre készítünk ilyen burkot, bizonyos fokig bevalljuk gyengeségünket, vagy fogyatékoságunkat: kétségtelen ugyanis, ha különbek lennénk, nem lenne szükségünk ilyen természetű védelemre.

Egy szép történet

A keresztény egyház hagyományaiból vett szép kis történet pompásan illusztrálja ezt a tételt. A feljegyzések szerint Alexandrián túl valahol a pusztában volt egyszer egy kolostor, amelynek főnöke tisztánlátó volt. Szerzetesei között volt két fiatalember, akik különösen kitűntek tisztaságukkal, és szentségükkel. Egy napon éneklés közben eszébe jutott a rendfőnöknek, hogy tisztánlátó képességével megvizsgálja, mi módon sikerült a kísértések közepette e két ifjúnak ezt a különös tisztaságot megőrizni. Így hát reánézett az első ifjúra és látta, hogy az egy csillogó kristálytisza burokkal vette magát körül. Mikor tehát kísértő démonok (mi tisztátalan gondolatformáknak neveznénk) vetették rá magukat, e buroknak ütköztek s lepattantak anélkül, hogy bánthatták volna. Így nyugodt, hideg és tiszta maradt burkában. Ekkor a rendfőnök a másik fiatal szerzetesre nézett és látta, hogy az nem épített burkot maga köré. De szíve annyira telve volt Isten iránti szeretettel, hogy az állandóan és minden irányban kisugárzott belőle a felebaráti szeretet formájában. Így a kísértő démonok rohamát ez a hatalmas áradat elmosta s ő tiszta és sértetlen maradt. Azt is feljegyezték, hogy a rendfőnök a második szerzetest tartotta közelebb levőnek a mennyek országához.

A jobbik út

Közülünk bizonyára csak kevesen érték el a második fiatal szerzetes színvonalát. De a történet legalább magasabb eszményt állít elénk, mint a pusztá önvédelem eszméjét, s ebből tanulhatunk valamit. Gondosan óvakodnunk kell a felsőbbtség, vagy különváltság érzetétől. El kell kerülnünk az énrre való túl sok gondolás veszélyét. Állandóan a kiáradás állapotában kell magunkat tartanunk; aktívak legyünk, ne passzívak. Ha találkozunk valakivel, ne az legyen a gondolatunk: „Hogyan is védekezzek”, hanem: „Mivel segíthetek?” Ez utóbbi magatartás magasabb erőket hoz mozgásba, mert visszatükrözi a Naprendszer Istenségének magatartását. Amikor adunk, akkor válunk alkalmassá a befogadásra és arra, hogy az Istenség erejének vezetőkévé váljunk.

Még a haladásunkra sem kellene túl sokat gondolnunk. Annyira el lehet merülni abban az egy gondolatban: „Miként haladjak?”, hogy a még sokkal fontosabb: „Miként segítsék?” teljesen feledésbe jön. Vannak derék társaink, még hozzá a legjobbak között, akik haladásukat figyelve, annyit vizsgálgatják magukat, hogy önkénytelenül is azok a gyermekek jutnak eszünkbe, akik kis kertjükben kihúzgálják növényeiket, hogy meglássák: mennyit nőttek a gyökerek Ez a túlbuzgóság kész veszély; sok embert ismerek, akik miközben a legszebb emberbaráti tetteket viszik véghez, mégsem biztosak sohasem abban, hogy szándékaik valóban önzetlenek-e. Állandóan arra gyanakszanak, hogy az önzetlen cselekedetre az az önző vágy készítette őket, hogy elkerüljék a mások fájdalmának látványából fakadó kellemetlen érzést.

Az ilyen testvérek tartsák szem előtt, hogy az önvizsgálat beteges önboncolgatássá fajulhat, és hogy a fődolog az, hogy magukat a helyes irányba állítsák be, és azután egyszerűen elinduljanak, megtéve a tőlük telhető legjobbat. Az előző történet tanúsága szerint először töltsék meg szívüket Isten iránti szeretettel (anélkül, hogy idejüket ennek a szeretetnek a méricskélésével, mennyiségének vizsgálatával töltenék), azután pedig egész figyelmüket a szeretet gyakorlati megnyilvánulására fordítsák, embertársaik iránti szeretetből. Az ilyen szeretetkiárasztás nemcsak jobb védelem, mint

akárhány burok, de azonkívül bámulatos eredményeket létrehozó befektetés is. Mert éppen az az ember, aki sohasem gondol az eredményekre, tudja létrehozni a legnagyobb eredményeket.

Olvastunk a Nirmanakayak ragyogó önfeláldozásáról, akik bár elnyerték a jogot arra, hogy beláthatatlan korszakokon keresztül pihenjenek kimondhatatlan üdvösségben, mégis a földdel való kapcsolat áldozatát választották azért, hogy idejüket a szellemi erők mérhetetlen áramának létrehozására fordítsák. Az Adeptusok nagy hierarchiájára van bízva ennek az erőnek az elosztása az emberiség javára. Ebből az erőből merítenek a Mesterek (sőt az irányításuk alatt lévő tanítványaik is), ha szükségesnek mutatkozik.

Szükségtelen megemlíteni, hogy semmi olyant nem tehetünk, ami még csak meg is közelítené a Nirmanakayak csodálatos teljesítményeit; mégis mindenkinek hatalmában áll, hogy ennek a hatalmas tartálynak a mennyiségét néhány cseppel gyarapítsa, mert valahányszor teljesen önfelédten szeretetet, vagy odaadást árasztunk, látókörünket messze meghaladó eredményeket hozunk létre.

Bármily nemes érzelem vagy odaadás, amelyben a legkisebb önmagunkra gondolás található, mint például amikor a szeretetért viszonzást, az odaadásért üdvözülést és megváltást várunk, vagy ha valaki nem azt gondolja: „Mennyire szeretem őt”, hanem azt: „Vajon mennyire szeret engem?” – minden ilyen szeretet, vagy odaadás zárt körben halad és visszatér létrehozójához. Az ilyen erőből származó karma pedig kötelékében tartva az embert, újraszületésbe hozza, hogy karmájának eredményét megkaphassa épp oly kikerülhetetlenül, mintha rossz karmát kellene visszakapnia.

De ha az én teljes feledésbe merült, ha ilyen érzésnek se része, se köze nincs a kiárasztott áramhoz, ha a kör nem zárul be többé, akkor a karma nem köti az embert és nem is hozza vissza a földre. A hatás azonban létrejött, – olyan hatás, mely messze túlszárnyalja minden képzeletünket. A nyitott körív felér a Naprendszer Istenségéhez és Tőle jön a felelet. Bár ez a felelet kikerülhetetlenül valamiképp előreviszi azt, akinek szeretete és devóciója e választ kiváltotta, mégis ugyanakkor spirituális erőt önt az Adeptusok nagy tartályába. Így van az, hogy minden gondolat, melyet egyáltalában nem érint az én, közvetlenül segíti a világot. Így a szeretet kiárasztása jobb védelem, mint a legerősebb burok, mert az az ember, aki telve van ennek az Isteni Szeretetnek erejével, nem szorul védelemre: mivel ő Magának az Istennek Szívében él.

XIV. fejezet Szokásainkról

Étel

Azt mondást Krisztusnak tulajdonítják, hogy az embert nem az szennyezi, amit a szájába vesz, hanem ami onnan kijön. Hogy ezt valóban Ő mondta-e nem lényeges, viszont kétségtelen, hogy az embert az szennyezi, ami a szájba kerül.

Az étel, amit elfogyasztunk, a testbe épül és így nyilvánvaló, hogy a benne lévő mágnesesség életfontosságú a számunkra. Mind a fizikai, mind a mágneses tisztaság fontos, ennek ellenére sokan elhanyagolják valamelyiket. Indiában például nagy fontosságot tulajdonítanak a mágneses tisztaságnak, és így senki sem fogja elfogyasztani azt az ételt, ami egy alacsonyabb kaszthoz tartozó ember mágneses behatásának volt kitéve. Azonban sokkal kevesebb gondot fordítanak, nem úgy, mint mi Nyugaton, az ételkészítés fizikai tisztaságára, elfelejtve, hogy ami fizikailag szennyezett nem lehet mágneses szempontból sem tiszta. Általában nagyon gondosan ügyelünk a fizikai tisztaságra, de nem igen fordítunk gondot a mágneses szennyeződéstől való mentességre.

A legfontosabb tényező, amely leginkább befolyásolja az étel magnetikus tisztaságát az, hogy az elkészítési folyamat alatt sokszor érintkezésbe kerül a szakács kezével. Mivel a személy speciális mágnesessége legerősebben a kezén keresztül ömlik ki, ennek következtében a kezek által többszörösen is érintett étel mágnesességgel súlyosan fertőzötté válik. Ez különösképpen igaz a kenyér és a tészta esetében, melyeket kézzel készítenek azokban az elmaradott országokban, amelyekben a gépek használata erre a célra még nem ismeretes. Az összes, ilyen módon készített étel abszolút alkalmatlan lenne az étkezésre, ha a sütés, vagy főzés alatt használt tűz nem távolítaná el a fizikai mágnesesség legtöbb nyomát. Ennek ellenére kiemelkedően fontos, hogy a szakács az ételt a lehető

legkevesebbszer érintse meg, és szigorúan tisztántartott merőkanalat, vagy kanalat használjon, amelyeket könnyen lehet demagnetizálni.

Azért hogy elkerülje az elkerülhető mágnesességet, a legtöbb okkult tudományok tanulmányozásával foglalkozó tanítvány ragaszkodik a saját csésze és kanál használatához. HPB hangsúlyosan ajánlja ezt a gyakorlatot, és ragaszkodik ahhoz, hogy amikor lehetséges, a csészét és a kanalat minden étkezés előtt demagnetizáljuk. Az átlagember egyáltalán nem fordít gondot ezekre a dolgokra, de az okkultizmus tanulmányozójának, aki az Ösvényre szeretne lépni, gondosabbnak kell lennie. Az akaraterő határozott megfeszítésével lehetséges az ételt demagnetizálni az összekulcsolt kéz egyszerű hullámirányú mozgásával, amely csak kis gyakorlatot igényel, erős akaraterővel a dolog szinte azonnal elintézhető. Arra azonban emlékezni kell, hogy ez a folyamat sem a fizikai, sem az asztrál szennyeződést nem tudja eltávolítani, annak ellenére, hogy némi asztrál befolyást meg tud szüntetni, ezért az összes gondoskodásra szükség van a konyhai műveletek tisztaságának biztosítása érdekében.

Az étel azoknak a személyeknek a magnetizmusát is elnyeli, akik a közelünkben vannak, amikor étkezünk. Indiában ezért van az, hogy az emberek szeretnek egyedül étkezni, és hogy az alacsonyabb kaszthoz tartozók étkezés közben ne lássák őket. Az a kombináció, amely akkor keletkezik, ha étteremben étkezünk nagy tömeg által körülvéve, sohasem kívánatos, és amennyire lehetséges, elkerülendő. A saját család magnetizmusa általában sokkal szimpatikusabb, minden esetre sokkal inkább megszokott, így valószínűleg sokkal kevésbé ártalmas, mint a teljesen idegen rezgések kombinációjának hirtelen hatása, amelyek többsége abszolút nem harmonizál a sajátunkkal.

Mindig kétfajta magnetizmus található az összes ételben, -a belső és a külső- az előző belülről jön, míg az utóbbi kívülről érkezik. Az árut árusító kereskedő vagy a szakács magnetizmusa az utóbbihoz tartozik, tehát a tűz ráhatásával eltávolítható, de az ételben rejlő magnetizmust ezzel a behatással egyáltalán nem lehet befolyásolni. Például bármilyen hosszúságú főzés sem tudja eltávolítani a halott húsban levő nem kívánatos tulajdonságokat, sem a fájdalmat, borzalmat, és a gyűlöletet, amellyel telítve van. Aki látni képes a hús magnetizmusát és rezgéseit nem képes többé elfogyasztani.

Mérgező szeszitalok

Valóban, az életben, a tudatlan által folytatott káros szenvedély többséget nem követnék el, ha láthatnák önző szenvedélyük rejtett oldalát. Még az emberiség fejletlen egyedei is, akik a kocsmák söntéspultjait veszik körül, borzalommal rettenének vissza, ha láthatnák azokat az entitásokat, amelyek őket körülveszik, az elemi evolúció legalacsonyabb rendű és legbrutálisabb egyedeit, dagadt, hamuszínű gombákat, amelyek leírhatatlan borzalommal növekednek, de még ezeknél is sokkal rosszabb, mert ezek degradálódtak valamiből, ami sokkal jobb lehetett volna, hiszen ezek a halott alkoholisták szellemei, az emberiség alkohollal átítatott roncsai, akik belefojtották az isteni képmást a szenvedély szörnyű mocsarába, most körbeveszik az utódaikat és rettenetes kacsintással és gúnyos mosollyal sürgetik őket a vadabb italozásra, olyan borzalmas vággyal, amit lehetetlen elviselni.

Ezek a tényezők teljesen függetlenek az alkoholos italok fogyasztásával járó szenvedélytől, amely jelentős elváltozást okoz mind az asztrál, mind a mentális testben. Azok akik, folyamatosan mentséget keresnek arra a nemtelen vágyódásra, amely gyakran kíséri az ételt és italt, arra gondolva, hogy szenvedélye csak a fizikai testét érinti, és csak csekély hatással lehet a belső fejlődésre.

Ez a kijelentés nyilvánvalóan ellentmond a józanésznek, mivel a fizikai test az asztrális és mentális testek szomszédságában található, annyira hogy nagy részben ezek egymás hasonmásainak bizonyulnak, tehát a fizikai testben megnyilvánuló durvaság és gorombaság ugyanilyen elváltozásokat okoz a magasabb testekben is.

Az asztrál anyagnak sokféle fajtája, és sűrűségű változata ismeretes, tehát lehetséges az, hogy az egyik embernek fejletlen, durvaszemcsés anyagból felépített asztrálteste van, míg a másoknak finomszemcsés, magasabb rendű anyagot tartalmazó asztráltest jutott. Mivel az asztráltest a vágyak

és szenvedélyek otthona, az olyan ember, akinek ez a teste durvább anyagból felépített, hajlamosabb lesz az alacsonyabb rendű és durvább érzelmekre és szenvedélyekre. Azok pedig, akiknek finomabb anyagú az asztráteste, ezek a finomabb részecskék sokkal hajlandóbbak lesznek vibrálásukkal válaszolni a magasabb rendű érzelmekre és aspirációkra. Tehát az ember, aki durvaszemcsés, tisztátlan fizikai testet épít magának, ezzel a cselekedetével ugyanilyen paraméterekkel rendelkező asztrális és mentális testre számíthat. A „tisztánlátó” gyakorlott szeme azonnal látja ezt a hatást, és könnyedén tud különbséget tenni, ha valaki fizikai testét tisztán tartja, vagy pedig fertőzi alkoholos italok és rothadó hús fogyasztásával.

Az nem lehet kérdés, hogy minden ember kötelessége, hogy összes testét fejlessze, amennyire ez lehetséges, és így ezek megfelelő eszközei legyenek lelkének. Lelke lesz később az Istenség eszköze, amely az isteni szeretet tökéletes csatornája kell, hogy legyen. Az ehhez vezető első lépés az, hogy az ember képes legyen kontrolálni ezeket az alacsonyabb rendű testeket, hogy csak olyan gondolat vagy érzelm legyen bennük, amelyet ő is elfogad.

Húsfogyasztás

Az előbbieken elmondottak vonatkoznak az alkoholfogyasztás szenvedélyén túl azokra is, akik a húsevés elterjedt szokásának hódolnak. Ez a szokás akárcsak az előző azonnali hatással bír, mindenféle nem kívánatos teremtményt hoz elő. Ilyenek a hatalmas, vörös szájak, amelyek olyanok, mint amelyek a vágóhidakat veszik körül a vérszagot szimatolva. A „tisztánlátó” számára valóban furcsa és sajnálatraméltó látni egy hölgyet, aki magát ízlésesnek és kifinomultnak véli, (valóban ízléses és kifinomult nem lehet, mert akkor nem lenne azon a helyen). Ez a hölgy körül van véve a hentesüzletben furcsa alakok oda nem illő borzalmával, ahova Ő látogat, hogy megvizsgálja azokat a tetemeteket, amelyeket az ember könyörtelen és állandó gyilkos magatartása okoz, és a fő célja csak az, hogy kielégítse bestiális vágyát az Isten-i Életet képviselő állatvilág tagjainak vérére.

Egyáltalán nem gondol arra, hogy majd jön olyan idő, amikor azok akik támogatásukkal lehetővé tették az emberiség nevében ezt a szörnyű vérontást, ezt a naponta megismétlődő, vad, felesleges gyilkolását azoknak a teremtményeknek, amelyeken keresztül az Isten türelmesen igyekszik megnyilvánulni, szemtől-szembe fogják magukat találni a kimondhatatlan nevű Istennel, és Ő azon a hangon, amely világokat hozott létre, szemükbe fogja mondani a szörnyű igazságot: „Ahogyan ezt Te tetted az én kicsinyeim ellen, úgy tetted ezt ellenem”.

Egészen biztosan itt az idő, amikor azt kell tanácsolnunk, hogy ezt, a civilizáció testén lévő foltot távolítsuk el. Még akkor is, ha ez csak egy önző szempont volna, saját érdekünkben, meg kell tenni.

Emlékezzünk arra, hogy minden egyes így meggyilkolt állat egységet képvisel, nem egy állandó reinkarnálódó egyéniséget, de egy olyan egységet, amelynek saját élete van az asztrális világban.

Azt se felejtjük el, hogy ezek a teremtmények egy jelentős ideig itt maradnak és kiárasztják a felháborodást és borzalmat, amit ezzel az igazságtalansággal és kínzásokkal elszenvedtek. Így talán halványan el lehet képzelni azt a borzalmas atmoszférát, amely a vágóhidat és a hentesüzletet körülöleli, és azt is, hogy ezek hogyan hatnak sok ponton az emberiség fejlődésére.

Mindenek felett, ezek a borzalmak hatnak azokra is, akik a legkevésbé képesek ennek ellenállni. Így például a gyermekekre, akik finomabbak és érzékenyebbek, mint a felnőttek és a borzalom állandó érzését tapasztalják a levegőben, amikor egyedül vannak, vagy sötétben hagyják őket. Állandóan szörnyű hatalmak borzalmas erővel játszanak körülöttünk, amelyet csak az okkult tudományok tanulmányozója észlelhet. Az egész teremtés annyira kölcsönös kapcsolatban van, hogy nem gyilkolhatjuk meg ilyen szörnyűséges módon fiatalabb testvéreinket anélkül, hogy ne éreznék ennek hatásait a mi ártatlan gyermekeinken.

A sajnálatraméltó dolog az, hogy ez a hölgy képes belépni a hentesüzletbe. Valószínűleg ősei bűnös engedékenysége miatt fogyasztotta ilyen formában a táplálékot, ennek következtében különböző teste annyira durvává váltak, hogy képesek anélkül állni a vérző tetemek között, hogy undor és utálat alakulna ki benne. A legszörnyűbb asztrál szellemi undor közé került, anélkül hogy ennek tudatában lenne. Ha egy olyan személyt viszünk egy ilyen helyre, aki még soha nem aljasította le

magát ilyen hullák fogyasztásával, egész biztos, hogy mély undor alakul ki benne a hányingert kel­ tő, vérző fizikai hús tömegeitől. Érezni fogja az aktív és ördögien militáns, ördögi asztrál lények for­ gatagának fojtogatását. Mégis itt látjuk ennek a hölgynek a szomorú látványát, akinek születése miatt finomnak és érzékenynek kellene lennie. Akinek fizikai és asztrál teste annyira megkeménye­ dett, hogy nem látja a láthatót és nem érzékeli a láthatatlan borzalmakat, amely körülveszi őt.

Az is sajnálatraméltó, hogy ez a nagymennyiségű kárhozát, amit az emberek ezekkel a káros szenvedélyekkel okoznak maguknak, könnyedén elkerülhető lenne. Az embernek nincs szüksége sem húsrá sem alkoholra. Újra és újra bizonyítást nyert, hogy sokkal jobban lehet élni ezek nélkül. Ez egy olyan eset, amikor minden érv ezen az oldalon van. A másikon csak az ember kinyilatkozta­ tása: Csinálom ezeket a szörnyű dolgokat, mert szeretem csinálni.

A húsevésre visszatérve az alábbi állításokat nem lehet megkérdőjelezni: (1) A megfelelő zöld­ ségek azonos mennyisége több tápértéket tartalmaz, mint az ugyanannyi mennyiségű hús. (2) Sok veszélyes megbetegedés származik a halott testek elfogyasztásának undorító szokásából. (3) Ter­ mészeténél fogva az ember nem húsevő és ezért ez a szörnyűsége táplálék nem is illik az étrendjé­ be. (4) Az ember egészségesebb és erősebb vegetáriánus diétán. (5) Halott testek elfogyasztása az ívás szenvedélyét erősíti és növeli az emberben levő állati szenvedélyek kibontakozását.

(6) A vegetáriánus diéta olcsóbb és jobb, is mint a hús. (7) Egységnyi területen sokkal több em­ ber eltartható, ha növénytermesztést folytatunk, mintha ugyanakkora területen az állattenyésztéshez szükséges takarmánynövényeket természeténél. (8) Az előző esetben sok ember egészséges mun­ kán talál a mezőn. (9) Azok az emberek, akik hús esznek, felelősek a húsiparban dolgozó társaik lealacsonyodásáért. (10) A húsfogyasztás végzetes az igazi fejlődésre és a legkellemetlenebb ered­ ményt produkálja, mind az asztrális, mind a mentális testben. (11) Az emberiség kötelessége az állatok felé nem a könyörtelen és állandó gyilkolás, hanem a fejlődésük támogatása.

Ezek nem olyan állítások, amelyekről vitázni érdemes. Az összes bizonyíték, amely támogatja ezeket az állításokat megtalálható könyvemben, amelynek a címe: Néhány pillantás az okkultizmus­ ra. Egyetlen embernek sincs szüksége ezekre a dolgokra, használatuk csak a bűnös élvezetek követ­ kezménye. Legtöbbször ezeket a cselekedeteket bűnös tudatlanság miatt követik el, nem véve figye­ lembe, hogy milyen kárt okoz. Arra azonban emlékezni kell, hogy úgy elkövetni ezeket a cseleke­ deteket, hogy tudatában vagyunk a kárnak, amit okozunk, bűn! Ezek csak széles körben elkövetett rossz szokások, amelyektől, mint minden más rossz szokástól egy kis erőfeszítéssel, meg lehet sza­ badulni.

Dohányzás

Egy másik, ugyanennyire elterjedt rossz szokás a dohányzás. Ennél a rossz szokásnál ugyanúgy, mint több másiknál, amikor azt javasoljuk, hogy hagyja abba, azt a választ kapjuk, hogy miért ne csináljam azt és úgy, ahogyan azt én szeretem? A húsevással kapcsolatban a válasz egyszerű és vi­ lágos. Ez a cselekedet nemcsak súlyos sérti azt az embert, aki csinálja, hanem bűnös és kegyetlen gyakorlat. Az alkohol esetében szintén könnyű a válaszadás. A káros hatáson túl, amit az ital a fo­ gyasztóra gyakorol, azzal hogy megvásároljuk ezt a káros folyadékot, támogatjuk, ezt a bűnös ke­ reskedelmet segítjük az igény növekedését erre a káros szenvedélyre, amely további ezeket rombol le. Egyetlen ember, aki alkoholt vásárol, nem menekülhet ettől a felelősségtől!

Azt lehet mondani, hogy a dohányzással kapcsolatban a helyzet egy kissé más, mivel dohányvá­ sárláskor sem kegyetlenség sem életek lerombolásáról nincs szó, nem úgy, mint az alkohol eseté­ ben. Ez igaz. Ha a dohányzó ember teljesen elzárja magát embertársaitól és nem szeretne semmi­ lyen előrehaladást az okkult tudományok terén, teljesen igaz az érvelése. Ha nem egy remetéről van szó, akkor elkerülhetetlenül kapcsolatot létesít embertársaival és így nincs elfogadható ok, hogy gondot okozzon nekik. Sok dohányzó ember, akik mélyen át vannak itatva a dohány szagával nincs kifogásuk az ellen, hogy embertársaik is hasonló szagot árásszanak. Azok azonban, akik tisztán tartják magukat ettől a dologtól tudják, hogy milyen erős az undor, amit ez a káros szenvedély ki­ sugárzása idéz elő. Ennek ellenére a dohányos nem törődik ezzel. Ahogyan ezt már máshol is meg-

írtam, az úriember viselkedési kódexe tiltaná az olyan viselkedést, ami másokat zavar. Azonban ez a káros szenvedély olyan erős, hogy ez a viselkedési kódex teljesen elfelejtődik és csak az örült, és gyűlöletes önzőség veszi át az uralmat.

Bármi, ami ilyen hatást tud gyakorolni az ember jellemére az intelligens ember által feltétlenül elkerülendő dolog. A tisztátlansága és a penetrációja olyan nagy, hogy az ember, aki ezt a káros szenvedélyt űzi, annyira elmerül benne, hogy a tiszta ember undorral tölti el. Csupán csak ezért a fizikai okért, mindenki, aki kapcsolatba kerül embertársaival és ezeknek a kifogásolható szokásoknak hódol, olyannak állítja be magát, aki csak a saját önző szenvedélyre gondol, figyelmen kívül hagyja a társainak okozott szenvedést. Ezek a hatások mellett számolni kell magával a szenvedély által előidézett különböző betegségekkel is. Ilyenek a torok és szájrák, a szívbetegség az emésztési problémák és egyébek. Nikotin, amint ismeretes, még kis adagokban is. halálos mérgező, így hatása semmiképp se lehet jó.

Miért kell egy ilyen szokást felvenni, amely ezeket a kellemetlen következményekkel jár? Erre a kérdésre egyáltalán nincs válasz. Talán csak az, hogy arra szoktatta magát, hogy szeresse ezt a káros szenvedélyt. Semmiképp se lehet azt állítani, hogy ez szükséges vagy elkerülhetetlen.

Azt gondolom, hogy az igaz, hogy néha, bizonyos körülmények között nyugtatja az idegeket. Azonban ez a mérgező hatásának része. Ezt az eredményt el lehet érni egyéb, sokkal kevésbé veszélyes szerekkel. Az mindig káros, ha egy ember olyan szokást vesz fel, amelynek rabszolgája lesz. Ez káros önmagára nézve és kétszeresen káros, ha embertársai részére okoz bosszúságot és előidézi a káros karma hatásait.

Nincs olyan kisdud, aki természetéből fakadóan rajongana ezért az ördögi dohányért, de idősebbek, mint ő befolyásolják erre a káros szenvedélyre. Először küzd a természetesen jelentkező hányinger ellen, amellyel egészséges fiatal teste küzd ez ellen a káros anyag ellen. Fokozatosan rászoktatja magát, hogy elviselje ezt, és lassan-lassan rabszolgájává válik, mint az idősebbek. Megállítja a növekedését, rossz társaságba vezet, de ki törődik ezekkel? Támogatandó a hajnalodó felnőttiséget, önmagának is be kell bizonyítani a felnőttiséget ezzel a cselekedettel. Tudatában vagyok annak, hogy szülők gyakran tanácsolják gyermekeiknek, hogy ne dohányozzanak. Talán ha ők is inkább jó példával járnának elől és tartózkodnának ők is a dohányzástól, sokkal több eredményt érnének el. Ez is csak egy másik ördögi rossz szokás, amelyet nagyon könnyű elkerülni, csupán csak tartózkodni kell tőle.

A tisztátalanság, amelyet ez a káros szokás idéz elő, nemcsak fizikai. Axiómaként lehet azt a tényt kezelni, hogy bármilyen fizikai szenny asztrális szennyet is jelez egyben, mert szenny párja csak szenny lehet. Ahogyan a fizikai idegrezgéseket lebénítja a mérgező, ugyanígy tesz az asztrális és a mentális rezgésekkel is. Az okkult fejlődés érdekében az embernek az összes közvetítő közegét a lehető legtisztább és a legfelhangoltabb állapotban kell tartania. Csak ilyen állapotban képesek arra, hogy bármelyik pillanatban együttérzéssel tudjanak válaszolni bármilyen rezgésre. Tehát nem szeretné, ha gondolathullámai el legyennek némítva és asztrálteste degradálva legyen hamis és mérgező részecskék által. Mégis sokan, akik tanítványnak nevezik, magukat ragaszkodnak ehhez a káros szenvedélyhez, mindenféle olcsó kifogást keresve arra a tényre, hogy egyszerűen nincs erejük legyőzni a kísértést. Tény azonban tény marad, senki, aki látja ennek a szenvedélynek a magasabb rendű testekre gyakorolt káros hatásait tudja tagadni azt a tényt, hogy súlyos károkat okoz.

Halál után az asztrális világra gyakorolt hatása jelentős. Az ember, aki asztrális testét átítatta és merevvé tette ezzel a mérgező képtelen lesz megfelelően működni és mozogni emiatt. Hosszú ideig olyan mintha lebénulva lenne, képes beszélni, de nem tud mozogni és majdnem teljesen el van vágva a magasabb rendű hatásoktól. Idővel kiszabadul ebből a kellemetlen állapotból, amikor asztrális testének az a része, amely mérgező szennyezett elenyészik.

Kábítószer

Ópium és kokain szedése szerencsére sokkal ritkábban fordul elő, okkult szempontból ugyanennyire veszélyes amiatt, hogy végzetes, romboló hatása van a fejlődésre. Ezek a gyógyszerek néha

fájdalomcsillapítás miatt szükségesek, de amennyire lehet, óvatosan kell velük bánni, és nem szabad hagyni, hogy káros szenvedély alakuljon ki. Mindazonáltal aki ismeri, a titkot el tudja távolítani az ópium káros hatásait az asztrál és a mentális testekből miután elvégezte hatását a fizikai szinten.

Szinte az összes kábítószer károsan hat a magasabb rendű testekre, tehát amennyire lehet, el kell kerülni a használatukat. Természetesen vannak esetek, amikor használatuk szükséges, amikor egy speciális betegségre alkalmazzák őket. Ezek száma azonban elenyésző, és sokkal nagyobb azoknak az eseteknek a száma, amikor a Természet önmaga végzi el a gyógyítás feladatát, ha a testek tiszták és egészségesek.

Visszatérve a fizikai test kezelésére, a megelőzés sokkal jobban ajánlható, mint a gyógykezelés.

Azoknak, akik ésszerűen élnek, ritkán van szükségük orvosra. Bármilyen körülmények között is az állati eredetű szérumok és az olyan termékek, amelyek bármilyen kapcsolatban vannak az élvezet-
boncolással, elkerülendők.

Arra is emlékeztetni kell, hogy a tea és a kávé hatóanyagként a káros koffeint tartalmazzák, így ezeknek az italoknak a fogyasztása káros hatással van a szervezetre. Ez az állítás különösképp igaz gyerekek esetében. Arra a véleményre hajlok, hogy mértékletesen fogyasztva ezek nem okoznak kárt, azonban, akik tudják, kerüljék el ezen italok élvezetét.

Tisztaság

Az orvosok általában megegyeznek azzal kapcsolatban, hogy szükséges a fizikai tisztaság, de az okkultizmus követelményei lényegesen szigorúbbak ezeknél az előírásoknál. A felesleges anyagok, amelyeket a test alig érzékelhető izzadás formájában bocsájt ki mérgező szemét és az asztrális és mentális megfelelőjük rendelkezik a legkevésbé kívánatos tulajdonságokkal. A piszok a magasabb rendű világokban még jobban kifogásolható, mint a fizikaiban, de ugyanúgy, mint a fizikai világban undorító és mérgező magában is, elkerülhetetlenül veszélyes mikrobákat is produkál. Ezekben a magasabb rendű világokban olyan természet szellemeket vonz, amelyek határozottan hátrányosak az emberek számára. Mégis rengeteg ember rossz szokásból fakadóan, egy koszréteget visel magán, így biztosítja magának a kellemetlen asztrális és éterikus kíséretet.

Az alapos napi fürdés így inkább okkult, mint higiéniai szükségesség. Az értelem és az érzések tisztasága nem lehetséges a fizikai test tisztasága nélkül. A piszok fizikai kisugárzásai kellemetlenek, de ezek az asztrális és mentális világokban lényegesen többek ennél. Ezek a legnagyobb fokban károsak nemcsak az emberre sajátmagára, hanem másokra is. A fizikai test pórusain keresztül árad ki a személyből a magnetizmus és hordozza magával az életerőt. Így ha a pórusok el vannak tömítve szennnyel, a magnetizmus nem tud eltávozni és káros hatást gyakorol a testre.

Emlékeznünk kell arra a tényre, hogy testünk részecskéi cserélődnek a környezetben levőkkel, tehát testünk nem teljesen csak a sajátunk. Nem tehetünk velük azt, amit akarunk, mivel állandóan befolyásoljuk embertársainkat és a leszármazottait a mi közös Apánknak. A testvériség legalapvetőbb ideájának megértése azt mutatja nekünk, hogy abszolút alapvető kötelességünk mások felé, hogy tartsuk tisztán és egészségesen testünket. Ha egy személy teljesen tiszta, kisugárzása egészséget és erőt fog sugározni, tehát amikor tisztán tartjuk magunkat ezzel másokat is segítjük.

Okkult higiénia

A legerősebb kisugárzás tapasztalható a kezek és lábak ujjainál, így különös gondosság szükséges, hogy a lehető legtisztábban tartsuk ezeket a fontos befolyásolási csatornákat. Az a gondatlan személy, aki hagyja, hogy piszok halmozódjék fel a körmei alatt állandóan bocsájtja ki az ujjai végéből azokat az különlegesen zavaró szennyeződések, amely az asztrális világban pontosan megfelel a fizikai világban tapasztalható szennyvíznek. Ez olyan hatást gyakorol különösen érzékeny személyek esetében, amely sok esetben kárt okoz számára, annak ellenére, hogy egyébként jóra is számíthatna.

Hasonló okból a lábak higiéniájára is speciális gondosságot kell fordítani. Sohasem szabad túl szoros cipőt hordani, és különösen kell figyelni arra, hogy a vastagbőrű, nehéz csizmákat csak annyi ideig viseljük ameddig abszolút szükséges. Ezután ezeket a lábbeliket váltsuk fel könnyű, kellemes és kényelmes cipőkkel. Valóban az lenne a legjobb, ha a lábaikat fedetlenül tudnánk hagyni, amikor ez lehetetlennek látszik, könnyű szandál viselete ajánlható, de ha lehet, ne vegyünk alá zoknit vagy harisnyát. Ez az ajánlás nem valósítható meg a szennyezet nagyvárosi környezetben, de vidéken vagy a tengerparton könnyen megvalósítható ez az ötlet. Lakáson belül mindenütt kényelmesebb és egészségesebb lenne, valamint okkult szempontból is helyesnek ítéltetik. De annyira a szokás és a divat rabjai vagyunk, hogy bárkit, aki ésszerűen élne és öltözködne, elmeháborodottnak gondolnák.

Úgy vélem, hogy reménytelen azt várni az emberektől, hogy legyen elegendő lelkierejük arra, hogy azt tegyék, ami számukra a legjobb.

Az okkult higiénia szempontjából kiemelt gondot kell a fej ápolására fordítani. Amikor csak lehet fedetlennek kell lenni és el kell kerülni a fej felmelegedését. A kalap egy abszolút felesleges ruhadarab, az emberek lényegesen jobban éreznék magukat kalap nélkül.

Valószínűleg itt is a divat esztelensége áll a józanész útjában. A kalap hordásának feleslegessége azonnal nyilvánvalóvá válik, ha arra gondolunk, hogy arcunkat a leghidegebb idő esetén is teljesen fedetlenül hagyjuk. Tesszük ezt annak ellenére, hogy arcunkon alig található szőrzet, a fej felső részére pedig, ahol a természet bőven gondoskodott hajról, sokkal több, néha aránytalanul több gondot fordítunk. Gondoljunk csak arra, hogy mennyi pénzt lehetne úgy megtakarítani, ha a felesleges és határozottan káros ruhadarabokat: kalapokat, csizmákat, zoknikat, gallérokat, mandzsettákat és fűzőket egyszerűen elhagynánk.

De az emberek sohase használják az eszüket ilyen ügyekben, csak arra figyelnek, hogy más mit fog szólni ehhez. Sohase gondolnak arra, hogy a híres szabadságuk csupán csak hazugság, mivel nem érzik magukat szabadnak arra, hogy kövessék azt, amit a legalaposabb józanészük diktál nekik.

Ezt még olyan esetben sem teszik, ami az ő legteljesebb magánügyük, nevezetesen az, hogy milyen ruházatot viseljenek.

Jövendő és lényegesen felvilágosultabb generációk csodálkozással és sajnálattal fognak visszatekinteni, csúnyaság ronda monotóniájára, amire ez az esztelen rabszolgaság ítélt bennünket.

A modern civilizáció egy másik kifogásolható szokása a hajvágás. Dühítő, hogy arra ítéltünk, hogy fejünket egy negyedórán keresztül fogdossa egy alak, aki nem éppen a felső „tízezerből” származik. Ráadásul általában erősen büzlük dohánytól, hagymától vagy kölnitől, arcunkba lehel, és ostoba fecsegésével bosszant bennünket. Mindenesetre rámenősen teledumálja fejünket és Ófelsége más alattvalói fejét is, anélkül, hogy bármilyen esélyünk lenne az ettől való megtisztulásra. Figyelembe véve azt a tényt, hogy a fej éppen az a része a testnek ahol az idegen magnetikus befolyás a legkellemetlenebb hatást éri el, és hogy a kezeken keresztül folyik a magnetizmus a legkönnyebben, azonnal látható az ebből fakadó undor. Nem javasolnám azt, hogy mindenki növesse meg haját teljes hosszúságúra, ez mindenkinek a saját ízlésére van bízva. Azt azonban tanácsolnám, hogy a személy, akire a hajvágást rábizzuk, legyen feleség, anya, testvér, vagy legalább valaki a családból, vagy a közeli baráti társaságból, akinek a magnetizmusa teljesen harmonizál és teljesen tiszta. Lehetséges, hogy amíg mindenki nem szerez a hajvágásban elégséges gyakorlatot a minőség némi kívánnivalót fog maga után hagyni, de messzemenően kárpótolva leszünk azáltal, hogy nem lesz fejfájásunk és nem kell elviselnünk a kellemetlen szagokat és idegen személyek káros behatását.

Fizikai létezés

A fizikai test rendszeres edzése szükséges ahhoz, hogy megfelelően tudjon reagálni a magasabb szintekről érkező behatásokra. Ez, ahogy az orvosok is állítják, kívánatos a fizikai test megfelelő működése miatt, de még inkább szükséges a magasabb szintek egészségének fenntartása érdekében is. Nemcsak a használaton kívüli izmok satnyulnak el és válnak gyöngévé, de állapotuk a magnetizmus torlódását idézi elő, és ez azt jelenti, hogy az éterikus máson egy gyenge pont keletkezik, amelyen keresztül káros behatások könnyedén be tudnak hatolni. Az, aki a fizikai testét alaposan

edzésben tartja, az éterikus testét is megfelelő állapotban tudhatja. Ez elsősorban is azt jelenti, hogy sokkal kevésbé lesz hajlamos kellemetlen fizikai kórokozók behatolását elviselni, olyanokét, amelyek fertőzést okozhatnak. Másodsorban pedig ez a hatással van az asztrális és a mentális testekre is, így a depresszió és az állati vágyakozás majdnem lehetetlennek fogja találni a behatolást. Tehát láthatjuk, hogy a fizikai létezés nagy jelentőségű az okkult tudományok szempontjából: azt mondhatjuk, hogy azok a gyakorlatok, amelyek a fizikai test egészségét mozdítják elő szintén jó hatással vannak a magasabb rendű hordozókra is.

Olvasás és tanulás

A hétköznapi élet minden mozzanatának van okkult oldala is, így ha ismernénk ezt az okkult hatást, ezeket a mindennapi cselekedeteket sokkal tökéletesebben és hatékonyabban tudnánk végrehajtani. Vegyük például az olvasást. Általában két cél miatt olvasunk: tanulmányozás vagy szórakozás az indok. Ha tisztánlátó szemmel figyelünk egy olyan személyt, aki tanulás céljából olvas, csodálkozással figyelhetjük meg, hogy milyen kis hatásfokkal hatol be az olvasó agyába a leírtak lényege. Az olyan könyv, amelyet tanulmányozás céljára gondosan írtak meg minden mondat vagy bekezdés egy bizonyos meghatározott gondolat világos leírását tartalmazza. A gondolat egy gondolatforma által fejezi ki magát, az alak és a méret a tárgynak megfelelően változik. Az hogy ez kicsi vagy nagy, illetve egyszerű vagy komplikált, mindenesetre világos és határozott. Általában különféle mellérendelt gondolattal van körülvéve, amelyek a mellékes állítások kifejeződései, vagy az állítás szükségszerű következményei. Most a pontos másolata ennek, amely a szerző gondolatformája, valószínűleg azonnal felépítődik az olvasó agyában, talán csak fokozatosan. Az hogy a forma a mellérendelt körülményeket is tartalmazza a tanulmányozó agyának függvénye, vagyis képes-e azonnal átlátni azt, hogy mi következik egy bizonyos állításból.

Általános szabály az, hogy egy jó képességű diák esetében a központi gondolat jó minőségben szinte azonnal reprodukálja magát, és az ezt körülölelő képek egymás után életre kelnek, ahogy a tanuló a központi gondolatot körbeforgatja az elméjében. Sajnos sok embernél még a központi gondolat sem jelenik meg elfogadható pontossággal. Mentálisan kevésbé fejlettek, így egyáltalán nem képesek egy tiszta visszatükröződést létrehozni, tehát a szabályos mértani forma helyett alakatlan és pontatlan tükörképet produkálnak. Mások valamit azért létrehoznak, ami valóban hasonlít az eredetre az alakjában, de tompa szélekkel és sarkokkal, vagy pedig az egyik rész teljesen el van hagyva, tehát állíthatjuk, hogy egy „fércműről” van szó.

Megint mások vázlatot létrehozni, ami azt jelenti, hogy megértették a gondolat lényegét, de képtelenek a gondolatot saját maguk számára életre kelteni, vagy résztelekkel megtölteni. Legtöbbször pedig a gondolat egyik részét érintik, tehát egy fél torzót hoznak létre. A többiek pedig egy pontot ragadnak meg és elhanyagolják az összes többit. Így egy olyan formát produkálnak, ami még pontos is lehet, de nem felismerhető, mint az említett könyv másolata. Mégis ezek az emberek bizvást állítják, hogy olvasták a szóban forgó könyvet, annak ellenére, hogy képtelenek lennének elfogadható szöveghűséggel visszaadni az olvasottakat.

Ez elsősorban a figyelem hiányát bizonyítja. Ezek az emberek valószínűleg olvassák a szavakat, de azok a gondolatok, amelyeket ezek a szavak kifejeznek, nem hagynak nyomot az agyukban. Általában a tisztánlátónak könnyű látni ennek a jelenségnek az okát, mivel ha figyel a tanuló mentális testét látja, hogy az egyszerre fél tucat különféle gondolattal van elfoglalva: háztartással kapcsolatos gondok, üzleti ügyek, mostani és hamarosan bekövetkező örömök, fáradtság, tanulóval kapcsolatos averziók és azzal a vágyal, hogy a tanulással félórán belül legyen vége. Ezek az érzések kavarognak emberünk agyában elfoglalva a kapacitás 90 %-át, míg a megmaradó szerencsétlen 10 % küszködve próbál megbirkózni a gondolatformával, ami a könyvet képviseli. Természetesen e körülmények között reménytelen bármilyen előrehaladást remélni és jobb lenne az ilyen ember számára, ha felhagyna a tanulmányozási szándékával.

A tanulás folyamatának rejtett része bizonyos határozott szabályokat követ, amit ajánlatos lenne a tanulóknak, ha követné. Először is kezdésként az összes egyéb gondolatot el kell távolítania az

agyából és biztosítani kell, hogy a tanulás végéig ezek ne térhessenek vissza. Szabaddá kell tennie agyát az összes gondtól és zavartól és teljesen az adott tárgyra kell koncentrálnia. Lassan és alaposan kell a bekezdést végigolvasni, és ez után megállva meggyőződni, hogy kialakult-e tisztán kialakult a kép az agyban. Ez után ugyanilyen gondossággal ismét végig kell olvasni a bekezdést meggyőződve, hogy a mellérendelt gondolatok hozzáadódtak-e a fő gondolathoz. Ez a módszert addig kell ismételnie, amíg biztos lesz abban, hogy mélyen megértette a tárgyat és nem fog új, zavaró gondolat felbukkanni. Ha ez megtörtént megnézheti, hogy ki tudja-e emelni a következményeket, és hogy körbe tudja-e venni a központi gondolatot a „planétáival”.

Ez alatt egy csomó egyéb gondolat kér bebocsátást, de ha tanítványunk érdemes a nevére, határozottan visszautasítja őket, és gondolatait kizárólagosan az adott témára fókuszálva tartja. Az előbb leírt eredeti gondolatforma képviseli a szerző koncepcióját és szinte tanulmányozással mindig lehetséges kapcsolatba lépni az író gondolataival. Gyakran gondolatformáin keresztül őt saját magát is el lehet érni és kiegészítő információkat lehet beszerezni vagy segítséget lehet igényelni egy-egy nehezebb pont megértéséhez. Hacsak nem magasan fejlett, a diák nem tud tudatos kapcsolatot kialakítani a szerzővel és így valóban gondolatokat cserélni vele. Bármilyen új, saját gondolat merül fel a diák fejében, és ez felülről jön a diák fizikai agyába, tehát a mentális testéből származik, de ez nem igazán számít, mivel megkapja a tárgy világos leírását.

Rendszer és alaposág

Ezeket a dolgokat az okkult kutatásokkal foglalkozó diák tényként kezeli, és naponta, példamutató rendszerességgel kezeli, mivel felismeri a fontosságukat. Először is, mert ismeri a rendszeres tanulás és gyakorlás szükségességét, másodsor pedig mert a kötelességek közül az alaposág van a legmélyebben beivódva belé. A következő mottót követi: „Bármit is teszel, tedd azt alaposan és hatékonyan!”. Tudja, hogy bármit is csinál, sokkal jobban kell ezt tennie, mint az átlagembernek. Semmi sem lesz elegendő, csak a képességeinek megfelelő legjobb teljesítmény, és folyamatosan próbálkoznia kell a tökéletesség elérésével, az összes testét állandóan fejlesztenie kell, azért hogy ezek tökéletessé váljanak.

Könyv és újságolvasás

Még akkor is, ha csak szórakozásból olvasunk, kívánatos lenne, hogy szokásunkká váljon az olvasottakra történő koncentráció. Túl sok tanulmányozás vagy nehéz szellemi munka után gyakran nagyon kellemes egy regényt kézbe venni. Ebben semmi kivetnivaló nincsen, ha ezt a tevékenységet mértékkel csinálják. Az az ember azonban, aki egész életét csak regényolvasásnak szenteli, eltékozza mentális képességeit, és ha folytatja, ezt a gyakorlatot számíthat arra, hogy mentális képessége vajmi kevés segítséget fog nyújtani számára, ha komoly tanulmányozásra szánná a fejét. De, ahogy már említettem, alkalmankénti kikapcsolódás miatti regényolvasásban nincs semmi kivetnivaló és teljesen ártalmatlan.

Nagyon ajánlatos nem felületesen olvasni, hanem meg kell próbálni minden egyes szereplőről kialakítani egy világos koncepciót, és rá kell venni őket, hogy élőként, egymás előtt mozogjanak. Amikor a szerző megírta ezt a történetet gondolatformák sorozatát hozta létre. Sok más olvasó azóta kapcsolatot alakított ki velük, erősítette őket, (annak ellenére, hogy némely szereti a sajátját használni ezek helyett), és gyakran látni lehet ezeket a szerző eredeti formáival együtt követve őket megérteni, hogy valóban mit is akart az író kifejezni.

Sok, jól ismert regénynek különböző interpretálása ismeretes az asztrális és a mentális világban. Például a bibliai történeteknek minden nemzet esetében meg van a saját értelmezése, és általában a benne szereplők az említett nemzet ruháit viselik. A gyermekeknek élénk és hatékony képzelőerjük van, így sok, általuk olvasott könyvnek meg vannak a gondolatformái: ragyogó, élethű jellemeket találunk Sherlock Holmes, Kettle Kapitány, John Silver, vagy Dr. Nikola esetében.

Az egész képet tekintve megállapíthatjuk, hogy a regényekből felmerült mai gondolatformák ugyanolyan határozottak, mint elődeink esetében Robinson, vagy Shakespeare drámáinak szereplői voltak. Ez nagyjából abból a tényből következik, hogy ritkán áldozzuk figyelmünknek több mint felét valamire, legyen ez egy érdekes történet, és ebből következnek mai életünk furcsa irodalmi körülményei. Régebben, ha egy ember olvasott, őszintén olvasott, és teljes figyelmét arra irányította, amivel foglalkozott. Ha egy témát elkezdett tanulmányozni, komoly könyveket olvasott el az adott témáról. Manapság az emberek többsége teljesen az újságokra és a folyóiratokra hagyatkozik, amikor információt gyűjt. Az újság és folyóirat cikkek kész, könnyen emészthető formában közvetítenek felületes információt az adott témáról, bármi is legyen ez. Elég adatot adnak ahhoz, hogy bárki könnyedén tudjon csevegni a témáról az ebédlőasztal mellett. Ahhoz azonban elégtelenek, hogy igénybe vegye intellektusát, vagy szellemi erőfeszítés érzetét keltse benne. Ma a részletinformáció világát éljük, és ennek a szellemnek a végletes kifejeződése az olyan újságok, mint a „Tit-Bits” és a „Válasz”. Az elme, amely ezen az úton szerzi az információit semmilyen tárgyat nem képes komolyan megérteni, nincs megfelelő alapja. Rászokott arra, hogy részecske információkat kapjon, és így képtelenné válik arra, hogy komolyabb információkat megemésszen.

A mai újságírás egyik kellemetlen tulajdonsága, hogy rendkívül nagy fontosságot adnak a gyilkosságoknak és a válással kapcsolatos cikkeknek. Nap, mint nap, undorító részletességgel tálalják ezeket az eseteket a nagyközönség számára. Ez a szemlélet szempontjából is elég nagy baj, de ha ehhez hozzáadjuk azokat is, akik az okkult tudományok tanulmányozásával kívánnak foglalkozni, elkésztővé válik a helyzet. Az eredménye ennek a buja nyilvánosságnak, az, hogy az egész országban rengeteg, élénk, és a legjobban kifogásolható gondolatformák képződnek folyamatosan. Az emberek teljes részletességgel maguk elé képzelik a gyilkosságokat, vagy vágytól eltelve csámcsognak a válások kétértelmű tényein. Az első eset eredménye egy olyan borzalmas gondatforma, amely bármely érzékeny embert befolyásolni tud. A második eset kialakít egy határozott kísértést az ördögi gondolatok és cselekedetek felé, azok számára, akikben megtalálható a túlzott szexualitás csirája. Ez nem egy feltételezés, hogy mi alakulhat ki, hanem az, ami valóban megtörténik! Egyetlenegy tisztánlátó sem tudja azt elkerülni, hogy lássa a kellemetlen gondatformák hatalmas mértékű elszaporodását ezek a szenzációhajhászó esetek miatt.

Másrésről azt is el kell ismerni, hogy a mai furcsa, részekre tagolt irodalom sokkal több embert képes elérni, akik régen még olvasni sem tudtak. Az ember, aki szívből és hajlamánál fogva komoly diáknak minősül, úgy fog tanulni, mint idősebb társai teszik. Egy bizonyos számú olyan ember, akik a régi időkben komolyan tanultak volna, most nem teszik ezt, mivel az a lehetőség, hogy felületes információkat kisebb adagokban kaphatnak, eltávolította őket. Egy sokkal nagyobb számú ember, akik semmilyen körülmények között nem lettek volna hajlandóak komoly tanulmányok végzésére, most elcsábulnak attól a lehetőségtől, hogy egy bizonyos szintű információ halmazt könnyedén megszerezzenek. Sokan magazinokat vásárolnak utazás közben azzal a céllal, hogy olvassanak. Befejezik a történetet mielőtt az utazásnak vége, és így azzal tölti a fennmaradó idejét, hogy egyéb cikkeket is elolvas, és így tudomást szerez olyan dolgokról is, amelyről korábban fogalma sem volt. Még az is elképzelhető, hogy érdeklődése olyan tárgyra irányul, amit később komoly tanulmányozással fog megvizsgálni.

Tehát el lehet azt mondani, hogy ezek figyelemfelkeltő, mellékes információk jót és rosszat is előidéznek, mivel a kifutófiú vagy boltos inas részére a rendszertelen olvasás és rossz viccek nem fognak izlésbeli javulást előidézni. Azt azonban el kell ismerni, hogy elkezdi irodalommal foglalkozni, és ez a tevékenység egy jelentős mennyiségű idejét lefoglalja, amit esetleg kocsmában, vagy kétséges minőségű társaságban töltött volna el. Az iskolai hirdető tábla ideje előtt az olcsó magazinok szerepét az elbeszélte történetek látták el. Mivel elképzelhető, hogy azokat a történeteket, amelyeket a fiatal emberek akkor meséltek egymásnak, amikor egyedül voltak olyan természetűeknek bizonyultak, amit a hetilapok nem közöltek volna le. Tehát nem szabad ezeket a dolgokat egységesen elítélnünk, mindazonáltal egy komoly diák elkerüli őket. A mentális testet teletömni egymással kapcsolatban nem levő gondatformákkal, amelyek olyanok, mint a kavicsok, ahelyett, hogy szabályos épületet hozna létre.

Beszéd

Döntően fontos, hogy tudatában legyünk annak a ténynek, miszerint a beszédnek igaznak kell lennie. Pontosság egy olyan tulajdonság, amit manapság nemigen lehet felfedezni, és a felelőtlen felnagyítás rendkívül gyakori. Sokan annyira pontatlanok az állításaiban, hogy teljesen elveszítik érzéküket a szavak jelentéséhez. Állandóan azt mondják, hogy borzalmasan, amikor azt gondolják, hogy nagyon, vagy úgy írnak le valamit, hogy gyilkos, amikor azt szeretnék közvetíteni, hogy enyhén szórakoztató. Az okkultizmussal foglalkozó kerülje el ezt a csapdát, és legyen kínosan pontos, amikor valamit mond. Sokan vannak, akik úgy gondolják, hogy egy kis pontatlanság megengedett, amikor viccet mesélnek, azzal a céllal, hogy becsapják a másikat. Azután pedig kinevetik a hiszékenységeért. Egy olyan hiszékenységeért, ami nem minősül szégyenletesnek, mivel az áldozat egyszerűen csak hitelt ad a beszélőnek, feltételezve, hogy van annyira úriember, hogy csak az igazat mondja el. Nem kell mondanom, hogy az ilyen hamisság teljesen megengedhetetlen.

Semmilyen körülmények között nem lehetséges szórakozást találni abban, hogy valakinek hazudunk vagy becsapjuk. A szó vagy a cselekedet ugyanolyan bűnös, ha mondjuk vagy elkövetjük, bármilyen céllal is tesszük ezt.

A bölcs ember sohase vitatkozik. Minden ember egy bizonyos mennyiségű erővel rendelkezik. És felelős azért, hogy ezt az erőt a lehető legelőnyösebb módon használja fel. Az egyik legostobább dolog az, ha ezt elaprózzuk és vitatkozásra fecséreljük el. Emberek gyakran jönnek el hozzám és a Teozófiáról kívánnak vitatkozni. Ezt én minden alkalommal visszautasítom. Azt felelem nekik, hogy van bizonyos információm, amit adni tudok, illetve néhány bizonyíték, amit láttam és tapasztaltam. Ha ez a tapasztalat értékes a számukra, úgy teljes szívből üdvözlöm őket, és boldoggá teszem, ha ezeket át tudom részükre adni. Ezt valóban számtalanszor már megtettem itt is és egyéb könyvekben is, de nincs időm arra, hogy olyan emberekkel vitatkozzam, akik nem hisznek benne. Teljes joguk megvan a saját vélemény kialakítására, és azt hihetnek vagy tagadhatnak, amit csak óhajtanak. Nincs vitám azokkal, akik nem fogadják el bizonyítékaimat, de nekem sincs időm, hogy velük pocsékoljam el. Ezt az időt sokkal hasznosabban tudom eltölteni olyanokkal, akik készek az ilyen üzenetet elfogadni.

Whistler mondta egyszer, amikor művészetről vitatkoztak:” Nem vitatkozom veled, csupán tényeket közlök.” Úgy vélem, hogy ez a legbölcsebb hozzáállás a Teozófus hallgató részére. Tanulmányoztunk bizonyos dolgokat, amennyire lehet, úgy véljük ezek igazak, és készek vagyunk arra, hogy megmagyarázzuk. Ha az emberek még nem készek arra, hogy elfogadják ezeket, teljesen az ő kompetenciájukba tartozik és mindenképp gyors haladást kívánunk nekik bármilyen irányba is óhajtják vizsgálataikat folytatni. Vitatkozás állandóan forró érzelmekhez vezet, és végül ellenségeskedéshez is, így mindkét dolgot el kell kerülni. Ha szükséges bármely tárgyat megbeszélni az összes körülményeivel együtt azért, hogy eldöntsük, milyen akciókat végzünk, tegyük ezt finoman és mérsékeltén, hagyjuk, hogy mindenki elmondhassa a saját véleményét kedvesen és határozottan, és figyeljünk udvariasan, megadva a tiszteletet mások véleményének.

Meditáció

Mint ahogyan az olyan ember, aki fizikailag erős szeretne lenni, végez olyan gyakorlatokat, amelyek erősítik a fizikai testét, ugyanúgy az okkultizmussal foglalkozó diák használ meghatározott és előírt gyakorlatokat, hogy fejlessze asztrális és mentális testét. A legjobb eszköz a meditáció. Ebből nagyon sokféle ismeretes, és minden tanár a sajátját részesíti előnyben. Minden vallás ajánlja a meditációt, és a filozófia összes ága kívánatosnak tartja. Ez nem az a hely és alkalom, ahol bármelyiket is ajánlani kellene, aki a Teozófiai Társulat tagja tudja, hogy ezen belül létezik egy iskola, amely foglalkozik ezzel a kérdéssel, így oda kell fordulnia.

Minden szisztéma maga elé tűz egy bizonyos célokat, amit nagyon könnyű megérteni. Mind arra irányítja a résztvevőt, hogy minden egyes nap töltsön el meghatározott időt kizárólagosan szent

dolgokon elmélkedve. A célok, amit ezzel a tevékenységgel elérünk a következők: először: biztosítani, hogy legalább naponta egyszer gondoljunk ilyen dolgokra, és hogy legalább egyszer 24 órán belül gondolataink távolodjanak el a mindennapi élet gondjaitól, frivolitásaitól és bajaitól. Másodszor: rászoktatni az embert, hogy gondoljon ilyen dolgokra és így egy bizonyos idő után ezek jelen lesznek a tudata mélyén, mint mindennapi életének egy bizonyos háttere. Olyan valami, amihez tudata örömmel tér vissza akkor, amikor megszabadul állandó tevékenysége sürgető kényszerétől. Harmadszor: ahogy már mondtam, egy bizonyos asztrális és mentális tornagyakorlatként szerepel. A célja ennek, hogy megőrizze e magasabb rendű testek egészségét és biztosítsa az isteni élet átfo-lyását rajtuk keresztül. (Ezen a célok miatt emlékeztetni kell arra, hogy a gyakorlatok rendszeressé-ge kiemelt fontosságú!) Negyedszer: mert ez az út, annak ellenére is, hogy csak az első lépés ezen az ösvényen. Ez vezet a magasabb fejlődéshez és a szélesebb körű tudáshoz.

Az út kapuja, amelyen keresztül rengeteg küzdelem és tengernyi erőfeszítés után az út a tisztán-látás eléréséhez vezet, és amin átmenve a hétköznapi világ mögött rejtőző magasabb rendű világok is elérhetőek lesznek.

Annak ellenére, hogy a mindennapi meditáció során nagyon kis előrehaladást tudunk megfigyel-ni, erőfeszítésünk általában elégtelen és eredménytelen, a tisztánlátó azonban megfigyelheti, hogy az asztrál és a mentális testünk kiemelkedik a káoszból és rendeződik, lassan kitágul és fokozatosan megtanulja, hogy válaszoljon a magasabb és még magasabb rezgésekre. Láthatja, amit a gyakorló nem, hogy minden egyes gyakorlat fokozatosan vékonyítja azt a fátylat, ami elválasztja a meditálót a másik világ direkt megtapasztalásától. Láthatja, ahogy az ember gondolatformái nap, mint nap hatá-rozottan növekednek, és hogy az magasabb világokból beömlő élet teljesebb és teljesebb lesz. Job-ban és jobban reagálnak, akkor is, ha a gyakorló egyáltalán nincs ennek tudatában. Így a tisztánlátó, aki a világunk rejtett oldalában rejtőző tudás birtokában van, tanácsolja, hogy minden tanulóknak, hogy meditáljon, meditáljon rendszeresen, és folytassa meditációját azzal a biztos meggyőződéssel (teljesen függetlenül saját benyomásaitól), hogy ezek eredményt hoznak, és állandóan közelebb és közelebb visznek a hön áhított célhoz.

A jó öreg Dr. Wattsnak köszönhetően van egy mondás: "Sátán megtalálja módját annak, hogy a restelkedőt megréfálja". Valószínűleg a fizikai világra gondolt, de a bölcs ember tudja, hogy ez mindig igaz, ha a tudatra vonatkoztatjuk. Az ördögi gondolatok akkor bukkannak fel, ha a tudat rest és nincs elfoglalva semmivel. Emiatt a legbiztosabb mód, hogy elkerüljük a kísértést, ha állandóan dolgoztatjuk, de a legfáradhatatlanabb halandó se tud állandóan dolgozni. Így kénytelen ezekre a veszélyes pillanatokra védelmet kiépíteni egy meghatározott tárgy formájában, amire tudata ösztö-nösen visszakapcsol, ha egyébként nincs elfoglalva semmivel. A legtöbb embernek van ilyen hátte-re, de gyakran ezek természete elcsépelet vagy akár nemkívánatos. Vannak emberek, akiknek állandóan tisztátlan gondolatok vannak tudatuk háttérében, másokat pedig a féltékenység vagy a gyűlölet foglal le. Sok anya mindig gyerekére gondol, a szerelmes pedig a szeretett lény képét vetíti ki állandóan maga elé, sokszor nemcsak tudata háttérét, hanem egész tudatát elfoglalva ezzel.

Amikor valaki eléri azt a méltóságot, hogy megfelelő háttere legyen életének, akkor egy sokkal nagyobb biztonságot garantáló helyzetbe kerül. Némely természeti vallás ilyen biztonságot garantál: de ezek nagyon ritkák. A legtöbb ember csak tanulmányozza a Természet által garantált nagy igaz-ságokat, a dolgok rendszerének e tudását modern korunk Teozófiának nevezi. Amikor a Nagy Terv-et egyszer csak megértettük, a tudat és a magasabb érzelmek is ezzel lesz elfoglalva, és az ember egész mindenségét ez köti le. Így semmiféle egyéb gondolat vagy szellemi beállítódás lehetetlen lesz részére, mivel olyan erős a vágya, hogy saját magát és mindenét ennek a tervnek a szolgálatá-nak rendelje alá. Ezzel, amennyire ez lehetséges, az ezt megalkotó Istenség segítője legyen. Így ez lesz tudata háttere, a meghatározó gondolata, amelyhez fordulnia kell világi életével kapcsolatos ügyeiben, és amit örömmel megtesz, amikor dolgait már elintézte. Ha elérte ezt az állapotot olyan helyzetben van, ami nagy biztonságot nyújt a káros gondolatoktól, így nem kell félnie attól, hogy magasabb rendű dolgokkal foglalkozva kösse le felesleges gondolati kapacitását. Mindennapi mun-káit jobban fogja végezni és nem rosszabbul, mert állandóan valami nagyobb és állandót keres

mögöttük. Pontosan ezek az emberek, akiknek gondolati háttérében magasabb rendű gondolatok vannak, akik a világ leghatékonyabb munkásainak bizonyulnak.

Ahogy Keble mondja:

Az emberi gondoskodás és bűn
Eme hangos és kábító árján
Vannak, akiknél
Az örökkévalóság harmóniái megmaradnak.
És amikor mindennapi feladatát dolgosan végezik
Beszél velük titkos lelkük
Szent költeményt felelve nekik.

XV. fejezet A fizikai környezet

Lakás

Divat, amely érthető, nagy fontosságot tulajdonítani a környezet befolyásának. Ahogy az emberek ezt a szót értelmezik, a környezet, amelybe születtek, vagy amely hatással van rájuk beleegyezésükkel, vagy beleegyezésük nélkül. De van egy másik környezet, amelyről általában elfeledkeznek, ezt sajátmagunk hozzuk létre. Nagy hatással van ránk a mindennapi életben a hely, melyet lakóhelynek választunk, a tárgyak melyekkel önkéntelenül körbe vesszük magunkat. Kívülről gyakran ítéletet lehet mondani arról a személyről, aki az adott lakást birtokolja, mivel az ember szobája bizonyos fokig önkifejezésének meghosszabbítása. Megmutatja ízlését könyvekkel, képekkel, szoborokkal, bútorokkal, tapétával és virágokkal kapcsolatban. Mindenegyes ilyen dolog állandóan hatással van rá akkor is, ha ennek egyáltalán nincs tudatában.

Aki az okkultizmus tanulója, indíttatva lesz arra, hogy lakásválasztásánál olyan szempontokat vegyen figyelembe, ami az átlagember figyelmét valószínűleg elkerülnék. Az utóbbi valószínűleg döntését elsődlegesen olyan tényezőkre hegyezné ki, mint a méret, a lakbér, csatornázás rendben van-e, és hogy milyen messze van a villamos vagy vonatállomás. Ezek a tényezők természetesen behatárolják választásának helyét, de az okkult tudományok tanulmányozása mellett, hogy nem befolyásolják ezeket, néhány kiegészítő pontot is javasolnak. A mi szempontunkból fontos, hogy legyen elégséges hely, és amennyire lehet, legyen megfelelő távolság a szomszédoktól. Még egyszer: ez nem gáncoskodás a szomszédok rovására. Lehetséges, hogy ők minden szempontból kívánatosak, de mindig jobb elkerülni a különféle rezgések kombinációit. Néha őszintén kívánhatjuk valamelyik szomszédunk társaságát, és ha ez megtörténik, mindig lehetséges meglátogatni vagy meghívni őt. De mindig olyan közelségben lenni vele, hogy aurájának minden rezdülését érezzük, ezek azok a feltételek, amelyeknek sohasem szabadna valósággá válniuk annak ellenére, hogy túlságosan is gyakran mégis megtörténik.

Azokban a zsúfoltan lehelyezkedő házakban, amelyek a nagyvárosokban általánosak lehetetlen okkult szempontból tekintve, elmenekülni szomszédunktól. Valahányszor a házakat leválasztó fal közelében sétál, aurája keresztüljön. Látható lesz, hogy mindkét oldalon szomszédokkal közeli kapcsolatban, gyakorlatilag egy szobában érezzük magunkat olyan két családdal, akiknek ízlése és érdeklődési köre teljesen különböző a mienktől. Akiknek különféle gondolataik és törekvéseik lehetnek, melyek teljesen eltérnek azoktól, melyeknek mi akarjuk szentelni magunkat. Még az ikerház is jobb, mint az előbbi megoldás, mert csak egy családdal osztjuk meg lakásunkat, de az igazság az, hogy különálló házakra lenne szükség bármilyen drágának is bizonyulna a házaknak helyet adó föld ára. Természetesen, aki megérti a láthatatlan dolgok hatásának erejét, elvárható, hogy ne vegyen egy sorban, zsúfoltan elhelyezkedő házat, ha egyébként ezt megengedheti magának. Ugyanezek a nehézségek fordulnak elő a modern lakások és bérházak vonatkozásában is. Rengeteg előnyük lehet, felszerelésük is nagyon kívánatos, de állandóan nyitottak a legkomolyabb kifogások irányába is. Ha azonban valakinek olyanok a körülményei, hogy ilyen környezetben kell élnie összezsúfolva

másokkal, legalább tegyen meg mindent, amit tud, hogy harmonikusan éljen együtt ezekkel a körülményekkel.

Okkult szempontból egy másik, nagyon fontos szempont a ház megvilágítása. A fizikai egészség szempontjából kívánatos, hogy napfényes és ne sötét helyen fekvő házat válasszunk, mert ez a magasabb világokkal fenntartott kapcsolat miatt is lényeges. Már beszéltem a napfény kiemelt fontosságáról, amiatt is, mert nélkülözhetetlen dolgokat hordoz magával. Nemcsak a fizikai test betegségei, hanem az érzékenység és a depresszió is tünete hiányának. Így rengeteg napfény és friss levegő az első és legfontosabb kíváncsi a megelőzésben.

A közvetlen szomszédság befolyását kell a legkomolyabban figyelembe venni. Semmilyen körülmények között se vásároljunk házat kocsma, vágóhid, börtön, vagy húsbolt közelében. Szintén kívánatos, hogy ne legyen a közelben zálogos, vagy pénzkölcsönző, vagy bármilyen olyan hely, ahol harsány és elkeseredett vita zajlik, mert az állandó civódás fárasztó hatással és dühös rezgésekkel járnak. Az uzsorás esetében a bánat és kétségbeesés, amely ezzel a szakmával együtt jár, gyakran a keserű gyűlölet is megtalálható. Az olyan klub, ahol a szerencsejáték engedélyezett, szintén elkerülendő helynek minősül.

A bennünket megelőző bérlő típusa is nagy jelentőséggel bír a ház komfortjának meghatározásánál. Ha ezek pazarlók, vitatkozó hajlamúak, vagy hosszantartó depressziótól szenvedtek, akkor ez a hely annyira átítatódott e gondolatformákkal, hogy a ház teljesen alkalmatlan lett arra, hogy egy érzékeny család itt lakjon. Ezzel a nehézséggel azonban egy alapos demagnetizációval segíteni tudunk, amennyiben a tanuló tisztában van azzal, hogy hogyan kell ezt a folyamatot szakszerűen elvégezni.

A háznak nemcsak a kiterjedése, hanem egyéb szempontok is figyelembeveendőek. Senki se legyen egy ronda, unalmas, vagy depressziót keltő lakhelyet. Nemcsak azért, mert ez hatással van rá, amikor a házra néz, hanem mert állandóan körül lesz véve olyan gondolatformák felhőjével, amit az undorodó szomszédok, vagy az itt elhaladó járókelők bocsájtanak ki. Annak ellenére, hogy a ház kívülről lehet szép, ha közvetlen szomszédsága masszív rondaságot tükröz, lakhatásra alkalmatlannak minősül. Ami legfőképpen elkerülendő az átlagos, piszkos kinézetű házak sora, amellyel London külvárosában találkozhatunk. Bármilyen kert megléte nagyon kívánatos. Mindenesetre egy kis ház egy nagykert közepén jobb, mint legcsodálatosabb palota, amely egy sor, hasonló ház közvetlen közelében áll.

Utca

Ha a ház utcára nyílik, annak az utcának a minősége nagy fontossággal bír. Ha az utca gránit kövekkel van borítva, vagy bármely más módon, hogy csökkentse a zajt, minden módon el kell kerülni. Míg egy csendesebb lehetősége a burkolatnak az aszfalt vagy faporítás, mindenképp támogatást érdemel. Az utca, amely üvöltő szellemekkel van tele, melyek koldus formában vannak jelen, abszolút alkalmatlan lakásra olyan személy részére, aki érzékeny idegekkel rendelkezik. Ez a helyzet addig fennáll, amíg kormányunk elhanyagolja kötelességét, hogy megvédjen bennünket az ilyen zaklatásoktól. Az olyan utcát is el kell kerülni, ahol állandóan nagy a forgalom, vagy vonat, villamos pálya közvetlen szomszédságában helyezkedik el. Ki kell emelnem, hogy tökéletlen civilizációnk egyik legnagyobb hibája, hogy szinte állandóan szenvednünk kell a zajtól.

Annak ellenére, hogy bizonyos idő eltelte után meg lehet szokni a zajt, és később már nem is vesszük ezt észre, mindenegyes új zajkitörés egy ütés az asztrális és mentális testünkre. Ennek a hatása pedig pontosan olyan, mint a fizikai testre mért ismételt ütéseké. Egy ezek közül nem bír nagy jelentőséggel, azonban egy idő után az összesített hatás hatalmas szenvedést okoz. A fizikai testen ez fájdalmat jelent, és azonnal megértjük a jelentését, valamint azonosítjuk a forrását. Az asztrális test esetén ez ingerlékenységet, míg a mentális hordozónknál kimerültséget okoz, valamint képtelenné tesz minket, hogy tisztán gondolkozzunk. Amikor ezek bekövetkeznek, általában nem vesszük ezt azonnal észre, és nem tudjuk összekapcsolni az ezt előidéző okokkal. Következéské-

pen bármilyen olyan épület szomszédsága, amely zajos, füsttel vagy kemikáliákkal szennyezett, szigorúan elkerülendő.

Sokan az olvasóim közül olyan helyzetben vannak, hogy lehetetlen részükre ezen ajánlások megfontolása, ezért az a javaslatom számukra, hogy útmutatóként kezeljék ezt, mi a kívánatos, ha ez lehetséges.

Annak az embernek, aki teljesen szabadon választja meg, hogy hol vegyen magának házat, azt ajánlom, hogy választásában használja azokat az elveket, amiket az előbb leírtam. Jól tudom, hogy a legtöbb ember gyakorlatilag behatárolt abban, hogy milyen lakhelyet válasszon magának, a munkahelyre való kényelmes közlekedés, vagy egyéb személyes okok miatt. Ebben az esetben egyszerűen csak mérlegre kell tennie az előnyöket és a hátrányokat a legjobb megoldást választva, saját megoldásként elfogadva, mivel nem tudott más, jobb lehetőséget megvalósítani.

Képek

Amiben általában az embernek sokkal nagyobb szabadságot élvez, az hogyan díszítse szobáját, és ez nagy fontossággal bír számára. Például a képek, amelyek lakásunk falain lógnak, meg nem figyelt hatással rendelkeznek ránk. Nemcsak azért, mert állandóan egy bizonyos ideát tükröznek szemünk előtt, de azért is, mert a szerző sajátmagából rengeteget tesz művébe. Ezek a gondolatok és érzések, melyek a képben bezárva vannak, és ugyanúgy sugárzanak ki belőle, mint ahogy egy rózsaszálból az illata. Minden festménynek van egy rejtett oldala, az elképzelés, ami a művész fejében és szívében volt. Ez az elképzelés, amikor megformálta a képet, világosan kifejeződött az asztrális és a mentális anyagban, annak ellenére, hogy csak részlegesen tudta a művész elképzeléseit a fizikai világban megvalósítani.

Minden igazi művész tudatában van annak a ténynek, hogy bármilyen kiváló is a műve, nem éri el azt a szintet, amit szándékozott és remélt. Mégis az elképzelés, ahogyan ezt ő megálmodta, valószínűsége és elevenen létezik a mentális világban. Érzései és érzelmei, amelyeket magában dédelgett és ki szeretett volna fejezni, megtalálhatóak az asztrális világban. Ezek, melyeket a festmény láthatatlan párájának tekinthetünk, állandóan karrakterüknek megfelelő rezgéseket bocsájtanak ki, bármilyenek is legyenek ezek, és így egy állandó hatást fejtenek ki arra a személyre, aki a kép hatásának ki van téve.

Nyilvánvalóan, ennek megfelelően kötelességünk, hogy gondosak legyünk a tekintetben, hogy milyen tárgyakkal vesszük körbe magunkat. El kell kerülnünk minden olyan képet, amelynek tárgya közönséges, aljas vagy borzalmas bármilyen pontosan és kifejezően is ábrázolták ezeket a tárgyakat. Még azokat is tanácsos elkerülni, amelyek magukban ártalmatlanok, de valószínűleg tisztátlan gondolatokat sugalmazhatnak a fejletlen elméknek, mert ilyen gondolatformák veszik körül ezt a képet, és állandó káros hatást fejtenek ki. A női arc és alak ostoba ábrázolásának modern divatja ebből a szempontból határozottan elítélendő. Így idetartozik művészi realitásnak az a formája, ami az életnek csak a sötét oldalát ismeri, csak azt ismeri el természetesnek, amely hanyatló és züllött.

Az alacsonyrendű élet züllött jelenetei, parasztok isznak a kocsmában, vadászjelenetek, amikor az összegyűlt vadászok lemészárolják az ártatlan rókát, ezeket a bölcs ember elkerüli. Gondosan csak olyan képekkel veszi körbe magát, amelyek nemesítenek, megnyugtatók, segítenek, olyanok, melyek megvédik és a boldogság és béke hatásával borítják be. A gyönyörű tájképek és tengeri tájak általában a legjobb példák erre. Ide tartoznak a régi, hatalmas katedrálisok, csodálatos épületek kellemes környezetben, képei is. Néha egy portré vagy egy képzelt személy arca, ha ez valóban finom és kellemes, de semmi körülmények között sem, ami bánatot, dühöt vagy fájdalmat tükröz.

Vallásos képeket például, a keresztre feszítés és Getsemáné kertje sohase legyen jelen, de a felemelkedett és sugárzó Krisztus vagy a Szűz és a Gyermeke megfelelően vonzó alakja kívánatos. Ugyanez a helyzet a szobrok esetén is. Csak azoknak van helyük, melyek kiemelkedő szépséget képviselnek, és semmi esélye sincs annak, hogy tisztátlan gondolatot fognak sugározni. Az embernek nem csak saját magára kell gondolnia, hanem a szolgálóira és az esetleges látogatóira is. Tisztességes embernek csak tiszta gondolatok juthatnak eszébe egy képpel vagy szoborral kapcsolatban, de

ha egy olyan tárgy ott áll vagy függ, nem lehet nem figyelembe venni azt a tényt, hogy az alacsonyrendű elme alacsonyrendű képeket fog létrehozni, és így egy tárgy, ami részünkre nemes és gyönyörű, förtelmes befolyást fog másokra kisugározni.

A fényképekre nagy gondot kell fordítani. Barátok vagy híres emberek képei természetesen elfogadhatóak, de semmi esetre sem kívánatos színésznők képeit befogadni, mivel ezek nemkívánatos gondolatokat fognak indukálni tisztátlan gondolkodású vendégeink között. Értékes hagyomány az, amikor országunk uralkodójának legjobb minőségű portréját szobánk feltűnő helyére tesszük, és állandóan körbe vesszük szerető és hűséges gondolatok hullámaival, mert így a lojalitást és az odaadást fogja azokra sugározni, akik szobánkba lépnek.

Dísz tárgyak

Sokan szeretik körülvenni magukat érdekes kis objektumokkal, alakokkal, cserépedényekkel, elefántcsont és ébenfa faragásokkal, és így tovább. A legtöbb e tárgyak közül elég ártalmatlannak tűnik, ennek ellenére nagy gondot jelent az, hogy ezeket teljesen tisztán tartsuk, egyébként bosszantó kellemetlenséggé válnak. Egyébként ezekkel a kis emléktárgyakkal kapcsolatban egy bizonyos fokú óvatosság szükséges. Sok e tárgyak közül meglehetősen régi, és némelyiknek megvan a maga története is, néha egy szörnyű történet. Sokak által ismert például az a történet, amelyben egy londoni hölgy házában volt elég régóta egy egyiptomi múmia láda és ennek hatása annyira komolynak bizonyult, hogy nagyon gyorsan meg kellett szabadulnia ettől a tárgytól, mivel sorozatban történtek ehhez a tárgyhoz köthető szörnyűségek azokkal az emberekkel, akik kapcsolatba kerültek vele. Ez egy szélsőséges eset, de egyéb dísz tárgyaknak is lehet nemkívánatos és kártékony hatásuk.

Sok ilyen tárgy elmondja a történetét, de a tulajdonosa gyakran nem figyel erre. Az érzékeny személy tudatában egy, számára nem ismert, külföldet ábrázoló tájkép gyakran emlékeket ébreszt tudatában. Ez a történetes különféle forrásból származhat. Ezek lehetnek az általa, vagy a szomszédságában levő, élő vagy halott személy által létrehozott képek. Lehetnek a távolba való tisztánlátás példái, de lehetnek és valóban azok, a pszichometria önkéntelen megnyilvánulásai, és a szobában lévő valamelyik tárgyhoz lehet kötni.

Minden test, bármilyen legyen is, hordoz magában erőt, hogy megmutassa azoknak, akik ezt képesek észrevenni, a múlt képeinek történetét. Néha ezek a képek váratlanul törnek a felszínre. Néhány ezek közül jó, némely rossz, valamelyik ártalmatlan, a másik pedig cselekvően kellemetlen. Amikor olyan tárgy birtokosa leszünk, melynek nem ismerjük a történetét, nem lehet megmondani, hogy ez a tárgy segítőnek, kártékonynak vagy negatívnak fog bizonyulni. Ha azonban alaposan figyel rá, meg fogja ezt tudni. Természetesen némely dísz tárgy alapvetően nemkívánatosnak fog bizonyulni. Ilyenek például a lándzsák, kardok, török, és bármi, ami a vérontáshoz köthető.

Könyvek

Egy biztos ítélőképességű szem részére azonnal megmutatkozik bárki természete azáltal, hogy milyen könyvekkel veszi körül magát. Az ember olvassa a könyvet, azután leteszi és esetleg el is felejtkezik róla. Ennek ellenére az asztalon vagy a könyvespolcon fekszik a könyv és állandó hatással van az emberre, ami lehet jó vagy rossz. Az igaz, hogy sok könyvnek nincsen meghatározott hatása, így semlegesnek tekinthető. Ha azonban egy könyv jó hatással van ránk, akkor ezt a jó hatást folyamatosan fogja sugározni reánk, hacsak nem gyorsabban fejlődünk, így végül is visszatartó befolyással is lehet ránk.

A legfontosabb azonban az, hogy elkerüljük a határozottan káros könyveket, a borzalmas, neurotikus jellemeket, amelyeket jobb, ha egyáltalán nem is tanulmányozzuk. Ilyen például a természetellenes, és visszataszító hölgy, aki állandóan habozik addig, amíg eléri az illetlenség határát, a történetek a kétséges morálról, a gyanús ügyletek, és az ostoba, üres történetek. Ezek azok a könyvek, amelyek részére egy érzékeny ember nem hagy helyet a könyvespolcán, először is azért mert nem érdemes ezeket elolvasni, másodsor pedig azért mert tisztátlan és ártalmas hatásuk lehet.

Könyvtárunk kialakításánál a legfontosabb követelmény az, hogy józan és egészséges könyveket engedjünk csak be, mert a könyveknek különösen erős hatású gondolatformájuk van, így az emberre gyakran erős, láthatatlan hatással bír. Ezek nem túl nagyok, de határozottan jónak minősülnek e fajták közül.

Bútorok

Még egy olyan egyszerű kérdésnek is, mint a bútorok, a dekoráció színei, is van rejtett oldala. Mivel minden szín egy meghatározott rezgésszámmal rendelkezik, ezek közül némely rendkívül hasznos az ember számára, míg mások károsnak minősülnek. Általánosabban szólva, a világos és finom árnyalatok hasznosak, míg a durva, sötét árnyalatokat jobb, ha elkerüljük. Arra is oda kell figyelni, hogy milyen célra szándékozzuk a szobát használni. Például étkező céljára használt helység ne legyen vörös, vagy meditációra illetve alvásra szánt szoba se legyen ilyen színre festve.

Ékszerek

A mindennapi élet egy másik segédeszköze, amelynek nagyon fontos a rejtett oldala, az ékszerek. Általában az ékszerek viselésétől tartózkodni kell, annak ellenére, hogy minden kőnek meg van a maga saját hatása, a legfontosabb befolyás azonban az, hogy mások szívében keserű irigységet és sóvárgást idéz elő. Rengeteg hölgy nem tud a nélkül az ékszerére tekinteni, hogy ne lenne tele mohósággal azért, hogy van ez neki. Tehát így nincs egy olyan értékes és szép kő sem, amely ne lenne a rá irányuló féltékeny vágyódás központja.

A nagy "történelmi" ékszerek esetében még egy másik probléma is felmerül. Velük kapcsolatosan szörnyű bűntényeket követtek el, tehát ezek inkább a borzalom, semmint a szépség forrásaiként szolgálnak az érzékeny ember számára. Az ékszer az ásványvilág legmagasabb fejlettségi fokát képviseli, teát az ereje arra, hogy benyomásokat fogadjon és megtartsion sokkal nagyobb, mint bármely másik tárgy esetében lenne. A Gnosztikusoknál alkalmazott ékszer, amelyet kétezer évvel ezelőtt arra használtak, hogy az ünnepeket elkezdjék, még mindig megtartotta élénk mágneses hatásának központját, ahogy ezt bármely érzékeny személy láthatja és érezheti, aki veszi magának a fáradságot és megvizsgálja a British Múzeumban található ilyen példányokat.

Azon a helyen, ahol valamely nagy bűntényt követtek el, vagy a félelem, düh, gyűlölet vagy bosszú élénk érzelmei működnek, a tisztánlátónak azonnal nyilvánvalóvá válik az asztrális hatás teljes borzalma. Ez gyakran még a teljesen fejletlen ember számára is részben észlelhetővé válik. Ez még inkább igaz olyan ékszerek esetében, amelyek bűncselekmények okaiként szerepeltek, ott jelen voltak és elnyelték azokat a hatásokat, amelyek szerepet játszottak. Ilyen ékszer ezred évekig teljes tisztasággal megőrzi ezeket a benyomásokat, folyamatosan sugározza ki ezeket. Az a személy, aki ilyen ékszert visel, gyakran nem érzi ezt, azonban ez a káros hatás állandóan kiterjed rá.

Ez a kellemetlen hatás nem csak a híres ékszerek esetében figyelhető meg, mert többször is találkoztam olyan esettel, amikor hétköznapi kövek voltak a bányászok között fellépő kegyetlen bűncselekmények kiváltó okai. Tudok olyan esetről is, amikor a követ megtaláló bányászt ölte meg a társa, de elég sokáig élt ez az ember, hogy a kőhöz kapcsolódó átok rá is kiterjessze hatását és emiatt elveszítse életét ő is. Ez az átok olyan határozottan kifejtette hatását 50 évvel később is, hogy az látszott a legbiztonságosabb és legjobb megoldásnak, ha a követ a tengerbe hajítják. Így is tettek.

Talizmánok

Általában szólva, az okkult tudományokat tanulmányozó akkor jár el a legbölcsebben, ha elkerüli bármilyen ékszer viselését. Természetesen soha ne viseljen ékszer azért, hogy megmutassa, hogy van neki ilyen. Ugyanakkor az a tény, hogy az ékkövek hosszú ideig olyan tökéletesen megőrzik magnetikusságukat, és olyan hatalmas erőt őriznek egy kicsiny terjedelemben, hogy ezek a tárgyak a legkényelmesebb talizmánnak minősülnek, ha ilyenre bármilyen okból szükség mutatkozik. A

talizmán nem egy középkori vagy vallásos babona, ahogy gyakran feltételezik, hanem egy nagyon határozott, hatékony eszköz a mindennapi életben. Ezek a kis tárgyak, amelyek egy tudós személy által egy meghatározott célra magnetizmussal feltöltöttek, ha megfelelően használják őket, akkor ezt a mágnességet páratlan erősséggel bocsátják ki hosszú ideig. A célok, amelyekre ezt használni lehet, végtelen számúak.

Például sok tanuló pályája kezdetén sokat szenved tisztátlan gondolatai miatt. Természetesen saját maga elkezd harcolni ezek ellen, és állandóan figyelemmel kíséri ennek a csatának az állását. Azonban a kifogásolható gondolatformák végtelen számúak, alattomosak, és néha ezek közül egy eléri azt, hogy az illető elméjébe tud fészkelődni, és csak nagy nehézségek árán tud tőle megszabadulni. Elképzelhető, hogy olyan szokás rabja, amely ezeket a gondolatformákat ültette az agyába, anélkül, hogy tudatában lett volna ezek károsságának. Ha ez így van, akkor ez a gondolat olyan erőt birtokol, amelytől nagyon nehéz megszabadulni. Egy olyan talizmán, amely erősen fel van töltve olyan magnetizmussal, amely a gondolat tisztaságát sugározza, felbecsülhetetlen segítséget jelenthet számára ebben az erőfeszítésben.

E cselekedet észszerűségét nehéz lenne vitatni. A tisztátlan gondolat rezgések csomagjaiként fejezik ki magukat az asztrális és alsóbb mentális testekben. Ezek csak akkor képesek behatolni az ember testeibe, ha ezek viszonylagos nyugalomban vagy lágyan vibráló állapotban vannak, hogy a behatoló gondolat rezgése legyűri ezt a rezgést és átveszi ennek helyét. A talizmán ennek a rezgésnek pont az ellenpárjával van erősen feltöltve, így ez a két rezgés együtt nem képes megélni. Valamelyik a kettő közül felülkerekedik és harmóniába kerül magával. A tisztátlan gondolat valamely olyan személytől származik, aki ezt nem is akarattal tette. Ez egyszerűen csak egy az alsóbbrendű vágyak kifejeződése, vagy csak emléke. Ezért ez magában nem képvisel kiemelkedő energiájú erőt, hanem a hatása köszönhető az átlagos ember-aki fogadja a behatást-belső fogadókészségének, mivel ez a készség fogadja és válaszolja meg a behatást.

Másrészt viszont a talizmán szándékosan, egy meghatározott célra, hozzáértő személy által van feltöltve. Ez az ember hosszú idejű tanulás után jut el erre a fokra, hogy az ő legenyhébb gondolata is sokkal erőteljesebb, mint az átlagember egész napos rendszertelen álmodozása. Így amikor a két gondolati folyam kapcsolatba kerül egymással, ne legyen a legkisebb kétségünk sem afelől, hogy melyik fogja kioltani a másikat. Ha azt feltételezzük, hogy az amulett viselője el is felejtette saját jó szándékát, és valóban vágyik is a tisztátlan gondolatra a talizmán ellenére, ezt el is tudja érni, de folyamatosan tudatában lesz annak a kellemetlen érzésnek, amit a két különböző rezgés által kiváltott kényelmetlenség okoz.

Legtöbbször az ember, aki megpróbálja jobban tenni a dolgát, azért bukik meg ezen igyekezetében mert lankad a figyelme. A tisztátlan gondolat alattomosan kúszik be és elfoglalja, a tudatot mielőtt ez egyáltalán megfigyelhető lenne. Azután pedig rohamosan elér egy olyan állapotot, amelyben a kiszemelt áldozat nem is kíván ellenállni. A talizmán értéke az, hogy ilyen esetben biztosít időt arra, hogy az áldozat összeszedje magát.

Még egyszer hangsúlyozom, néhányan ok nélküli félelemtől szenvednek. Gyakran nem is tudnak számot adni érzéseikről, de néha, különösen éjszaka, borzalmas idegesség támadja meg őket, amely fokozatosan rettegésnek adja át helyét. Különböző magyarázatok vannak erre a jelenségre. Talán a legelfogadottabb az, hogy néhány ellenséges asztrális lény van jelen, amely kínozza az áldozatot. Néha teszi ezt abban a reményben, hogy rajta keresztül olyan érzékelésben lesz része, melyre vágyakozik. Máskor azért, hogy átvegye az ellenőrzést és birtokolja az áldozatot. Néha csak csínytevésből, hogy abból a vágyból kiindulva, hogy megmutassa erejét egy emberi lényen. Ebben az esetben a középkorból származó gyógyszernek van kiemelkedő gyakorlati haszna. Természetesen a tisztatlanság elleni talizmánnak nincs gyakorlati haszna, mivel rengeteg, különböző mozgás is szükséges.

Ebben az esetben egy erősen feltöltött központ szükséges, amelyben a bátorság és az önbizalom kifejezett rezgései találhatóak. Ha a talizmán viselője áhítatos ember, akkor olyan gondolatokkal kell a talizmánt feltölteni, melyek védőerővel rendelkeznek az illető különleges istensége felett.

Amulettnek általában véve kettős hatása van. Nem csak azáltal működik, hogy sugarakat bocsájt ki, hanem ahogyan a tisztátlanság esetében azt leírtuk, a talizmán jelenlétének a tudata általában felkelti a bátorságot és a hűséget viselőjének tudatában. Ha a talizmán félelem ellen van, ahogyan azt most végiggondoljuk, a kétféle hatás élesen elkülönül. A bátorság az asztrális és a mentális testekben fejezi ki magát szerkezetének állandósága és erőssége által. Emellett azok a színek, melyek a különböző magasabb minőségeket képviselnek, állandó, nyugodt fényvel világítanak. Amikor a félelem legyőz valakit, ezek a színek elhalványulnak és hamuszínű, szürke köd veszi át a helyüket. A szerkezet eltűnik egy remegő, lüktető kocsonya masszájában. Ilyenkor az ember elveszíti erejét, hogy ellenőrzése alatt tartsa, irányítsa eszközeit.

Az erő és bátorság rezgései állandóan kisugározódnak a talizmánból, melyeket egyáltalán nem befolyásolnak a viselőjükből származó érzések. Amikor a félelem első rezgései elkezdnek megjelenni, akadállyal fognak szembesülni. Amennyiben ezek nem találnak ellenállásra, állandóan növekednek, egyikük erősíti és növeli a másikat, addig, amíg erejük ellenállhatatlanná válik. A talizmán megelőzi azt, hogy elérjék azt az állapotot, amikor már sebességüknek nem lehet ellenállni. Kezdetnél kezeli ezeket a behatásokat, amikor még gyengék. Az ellenállás, amellyel kezeli őket pontosan olyan, mint ahogyan a pörgettyű áll ellen bármilyen behatásnak, ami ki akarja járásából mozdítani. Annyira határozottan be van állítva az egy, meghatározott irányba történő mozgásra, hogy hamarabb fog darabjaira szétrepülni, mintsem hagyná magát más irányba terelni. Hirtelen, ha egy ilyen erőt konfliktusba hozzuk az ok nélküli pánikkal, valószínűleg összezúzná az illető asztrális testét. A talizmán centrifugális ereje azonban már a vészreakció érzése előtt működésbe lép. Az állandóan jelenlevő talizmán saját kisugárzása ellenőrzi már a félelem első jelét is, így lehetetlenné teszi, hogy az illető elérje a pánikos félelem későbbi fokozatait.

Tehát közvetlen hatása van, de közvetve hat viselője elméjére is. Amikor a félelem első jeleit érzi, valószínűleg visszaemlékezik az amulettjére és meg is fogja azt. Ebben a pillanatban felmerül benne a gondolat: "Miért kell félnem akkor, amikor velem van ez erős magnetikus központtal rendelkező tárgy?". Így ahelyett, hogy behódolna a rezgéseknek és engedné, hogy addig erősödjenek, amíg kibírhatalanná válnak, előhívja saját akarátának tartalék erőit és megerősíti magát ezekkel, mint, aki saját hordozóinak Mestere, ami valóban ilyenkor szükséges.

A Talizmánnal kapcsolatban van egy harmadik lehetőség is, amely néhány esetben még az előbb említett kettőnél is erőteljesebb. A tárgy, bármi is legyen az, erősen magnetizálva lett egy olyan személy által azzal a feltételezéssel, hogy az illető fejlett és erős, tehát megfelelően érzékeny is. Ha ez így van, akkor az amulett kapcsolatban van alkotójával és rajta keresztül létrehozójának figyelmét is oda tudja vonzani. Normális körülmények között ez a kapcsolat a legenyhébb, amikor azonban az amulett viselője kétségbeesett körülmények közé kerül, a talizmán jelzi ezt az alkotójának. Ugyanúgy ahogyan a középkori megszállott jelezte nehéz helyzetét és választott szentjének segítségét kérte. Ez a kérés kétséget kizáróan el fogja érni az amulett alkotóját és választ fog kiváltani belőle. Ha ő még él a fizikai világban, akkor fizikai agyában vagy érzi, vagy nem érzi ezt a hívást, mindenesetre egójában ez tudatossá fog válni. Úgy fog válaszolni, hogy erősíteni fogja a talizmán rezgéseit saját, erős gondolati hullámaival, megtartva az amulett erejét és vigasztaló hatásait.

Sok tudatlan ember úgy véli, hogy ez az eszme egy középkori babona, azonban ez egy olyan tudományos tény, melyet több száz alkalommal bizonyítottak. Közvetlen hatásként a talizmán csak abba az irányba fog működni, amelyre kialakították, de közvetett hatásként viselője hitére támaszkodva néha nem várt formákat vehet fel. Emlékszem egyszer készítettünk talizmánt egy bizonyos hölgy részére, hogy megvédjük őt az éjszakánként rátörő erős idegesség és határozott félelem ellen, amely olyankor tört rá, amikor egyedül volt. Később azt mondta nekem, hogy ez az amulett volt számára a legnagyobb segítség akkor, amikor nagy bajban volt. Mindezt úgy sikerült elérnem, hogy a talizmán készítése közben nem szándékoztam ezt elérni.

Úgy tűnik, némely esetben olyan lovat használt kocsiba fogva, amely határozottan viselkedett. (úgy gondolom, hogy a férj büszke volt arra, hogy csak olyan lovakat tart, amelyet senki más se tud megülni). A ló valamitől megijedt, a zablát a fogai közé fogta, letért az útról és vad vágtaiba fogott a fatörzsek között. A lovászfű olyan biztos volt abban, hogy azonnali halálra vannak ítélve, hogy

amilyen gyorsan csak tudta levetette magát a kocsiról. Az esés következtében súlyosan megsérült az inas, de a hölgy azt állítja, hogy gondolatai azonnal az általa viselt talizmánra irányult. Azt mondja, hogy biztosan tudta, hogy nem fog meghalni, ahogy ezt kifejezte, az amulett védelme alatt. Ez a bizonyosság segítette abban, hogy megőrizze nyugalma és a kocsit az erdőn keresztül tökéletes ügyességgel keresztül kormányozza. Elmondása szerint sokkal biztosabbnak érezte magát, amikor a kocsit a levegőben volt, mint amikor a földre került, mivel amint a kerekek a földre kerültek, gyökereknek ütközött és megállt a bokrok között. Ennek ellenére addig tartotta biztos kézzel a gyeplőt, amíg a ló elfáradt és újra kezelhetővé nem vált. Lelkesen köszönte meg nekem, hogy az amulettel megmentettem az életét. Az igazság azonban az, hogy ez nem az amulett közvetlen hatása volt, hanem annak, hogy erősen hitt a hölgy benne, és ez képessé tette őt arra, hogy olyan csodálatos győzelmet arasson. Ez volt kétségtelenül a döntő tényező, lehetett azonban egy bizonyos mennyiségű közvetlen hatás is. A talizmán erős rezgésének nyugtató hatása a félelem ébredő hatásait azonnal megragadta és megszüntette. Tette ezt annak ellenére, hogy úgy készítettem, hogy a fokozatosan erősödő tünetekre és nem a hirtelen tünetek szükséghelyzetét kezelje.

Vannak különféle tárgyak, amelyek bizonyos fokig természetes talizmánként szolgálnak. Az összes drágakő ebbe a kategóriába tartozik, mert mindegyiknek van egy meghatározott befolyása, melyet kétféle módon lehet használni. Először is a hatás szükségszerűen magához vonzza bizonyos fajta elementáris lényeket, és az összes hasonló gondolat és vágy természetesen kifejeződésre kerül rajta keresztül. Másodszor pedig az a tény, hogy rendelkezik ezekkel a természetes tulajdonságokkal a magnetizmus megfelelő eszközévé teszi, mivel ugyanazon a vonalon működik, mint ezek a gondolatok és vágyak. Tétélezzük fel például, hogy szükséges a tisztátlan gondolat eltávolítása. A tisztátlan gondolat általában összetett rezgések halmazát jelenti, de egészébe véve csak egy bizonyos, meghatározott helyen támad. Hogy ezeknek ellen tudjunk állni, olyan ékkövet kell választanunk, amelynek természetes rezgései nincsenek harmóniában ezekkel a rezgésekkel, így a lehető legnagyobb ellenállást fejt ki e rezgések ellenében. Ha az a cél, hogy olyan talizmánt készítsünk, amely a tisztátlan gondolatok ellen hat, akkor egy kő a legjobb eszköz, mely természetes ellenállást biztosít ezek ellen, és amelyet könnyen fel lehet tölteni az ellentétes hatással.

A kövek részecskéinek rezgései a fizikai síkon nyilvánulnak meg, míg az érzelmek az asztrális síkon, néhány oktávval feljebb manifesztálódnak. Az ékkő azonban a fizikai síkon rezeg egy olyan hangon, amely ezen a szinten azonos a magasabb szinten lévő tisztaság rezgésével, magnetizáció nélkül is úgy fog működni, hogy el fogja nyomni a tisztátlan gondolatokat és érzéseket. Emellett könnyen fel lehet tölteni asztrális és mentális szinteken a tiszta gondolatok és érzések rezgéseivel, amelyeknek ugyanaz a rezgésszámuk.

Vannak példák erre a meghatározott rezgésszámra a növényi világban is. Erre bizonyíték a rudraksha bogyó, amelyből gyakran készítenek Indiában nyakláncot. A rezgések, melyeket különösen kicsiny, fejletlen állapotában bocsát ki, különösen alkalmas a magnetizációra, amelyet a tiszta gondolat és a meditáció erősít, és így távol tartja az összes zavaró behatást. A gyöngy, amelyet a tulsi növényből csinálnak egy másik példa erre, de a hatása egy kicsit különböző az előbb említettől.

A természetes talizmánok egy érdekes csoportját képviselik azok a tárgyak, amelyek erős illatot produkálnak. Már említésre kerül a tömjén erős hatása ebben a szövegben, a mézga is, amelynek speciálisan kialakult rezgéskombinációja kedvező hatással van a spirituális életre és az áhítatos gondolatok kialakulására, és nincs összhangban az aggódás vagy a zavarás semmilyen formájával. Lehetséges úgy kombinálni az összetevőket, hogy a füstölőnek teljesen ellentétes hatása legyen. Középkori boszorkányok követték ezt a módszert, valamint még ma is művelik az ördögi praktikák megvalósítása esetén. Egészében véve ajánlatos elkerülni a durva, erős illatokat, mint a pézsmá vagy az illat zacskó szagát, amelyek közeli kapcsolatban vannak a különböző érzéki gondolatokkal.

Olyan tárgy is, amely nem lett céltudatosan talizmánként kialakítva, néha rendelkezik az amulett erejével. Ajándék, melyet a szeretett lénytől kapunk, és melyet folyamatosan viselünk, emlékeztet bennünket a személyre, amelytől azt nekünk ajándékozta. Ez gyakran azt az érzést nyújtja a számunkra mintha a szeretett lény állandóan velünk lenne, és megakadályozza, hogy olyan tetteket hajtsunk végre, melyeket a donor jelenléte esetén nem tennénk. Több olyan esetről hallottam,

amelyben olyan emberről esett szó, aki az édesanyjától kapott gyűrűt vagy láncot viselt, és ez a tárgy akadályozta meg abban, hogy olyan tettet hajtson végre, melynek kérdéses a megítélése, vagy belemerüljön nem megfelelő élvezetek gyakorlásába. Amikor a kísértés felmerült, rápillantott a kérdéses tárgyra, amely édesanyjától származó erős gondolatot közvetített részére, és mintha a szeretett személy jelen is lett volna, így végül megakadályozta abban, hogy a kérdéses tettet elkövesse. Egy zsebben hordott levél ugyanezt a célt szolgálta, mivel az említett ember úgy érezte, hogy nem tudja elkövetni a szóban forgó tettet, mert úgy vélte, hogy szégyellné magát, ha édesanyja látná őt. Emlékszem egy esetre, amikor egy ugyanilyen csata úgy végződött, hogy a levél tulajdonosa összetépte és szétszórta a levélmaradványait. Ezt azért tette, hogy elkényeztesse magát, de pont az ellenétes hatást érte el vele.

Tárgyak, amelyeket magunkkal hordunk

Látni fogjuk, hogy azok a tárgyak, melyeket a zsebünkbe téve magunkkal hordunk hatást gyakorolnak ránk. Karóránk például állandóan velünk van és magnetizmussal erősen töltötté válik. Ha néhány év hordás után átadjuk, vagy kölcsönadjuk egy olyan személynek, aki érzékeny, állandóan emlékezni fog az óra tulajdonosára és úgy fogja érezni, mintha jelen lenne. Emlékszem a Teozófiai Társulat egyik kiemelkedő tagjára-aki már régóta halott-ajándék órákat ajándékozott azoknak, akiket sokra tartott. Előzőleg ezeket az órákat erősen feltöltötte olyan tulajdonságokkal, amit az illető személyek számára szükségesnek tartott. Mivel fiatal barátai hordták ezeket az órákat elérte azt, hogy az illető tulajdonságai a kívánt irányba terelődjenek.

Pénz

Egy bizonyos szempontból kellemetlen tárgy a pénz, melyet magunkkal kell hordanunk. A humorista élcelődhetne, hogy nagy mennyiségben hordaná magával ezt a kellemetlen dolgot. Teljesen megértem azt az álláspontot és felismerem, hogy jelenlegi civilizációnk körülményei között elvárható, hogy birtokoljunk bizonyos mennyiségű piszkos "pénzt", és szükséges ebből bizonyos mennyiséget állandóan magunkkal hordanunk a felmerülő váratlan kiadások fedezésére. Mindazonáltal megmarad az a tény, hogy a pénz absztrakt értelemben jó dolog, ha valaki tudja, hogyan kell használni. A pénz konkrét formájában, mint érme vagy bankjegy gyakran töltött a lehető legrosszabb fajtájú magnetizmussal. Az új bankjegyek és az új érmék általában ártalmatlanok, de miután egy ideje már forgalomba vannak egy bizonyos idő eltelte után nemcsak fizikai szennyeződést vesznek fel, hanem egyéb, különböző behatást is, amely szinte minden esetben nagyon károsnak bizonyul.

Ennek okát nem nehéz megérteni, mivel az érmét körbevevő magnetizmust azon emberek gondolatai és érzései produkálják, akik az érmét forgatják és használják. Először, is mint egy általános elvet azt kell elfogadnunk – anélkül hogy bármilyen érzelmet is belekevernénk ebbe –, hogy bármilyen érme, amit ilyen sok ember hordoz illetve fog a kezébe, elkerülhetetlenül fel lesz töltve különböző fajtájú magnetizmussal. Ennek következtében, a rezgések szempontjából nézve a rosszindulatú. Káros hatások adódnak össze. Ilyen jellegű behatás zavaró és irritáló, és ugyanilyen, de lényegesen nagyobb volumenű hatással van az asztrális és a mentális testekre is, mivel folyamatosan bombázza a fizikai testet rádiumsugárzással.

Tudósok sokaságát fájdalmas élmény döbbsentette rá arra a tényre, hogy ha valaki rádiumdarabkát hord a zsebében, bőrén fájdalmas, makacs seb keletkezik. Ehhez hasonlóan, de nagyobb mértékben van hatással a magasabb rendű hordozókra is a használt pénzérme. A réz és a bronz érmék a legrosszabbak ebből a tekintetből, talán csak az agyonhasznált, öreg bankjegyek a rosszabbak az előbbieknél. Az arany és az ezüst érmék elnyelik az őket körbevevő behatásokat, emellett ezen érmék tulajdonságai kevésbé teszi ezeket fogékonnyá a káros hatások tekintetében. Mindebből az válik teljesen nyilvánvalóvá, hogy csak annyi pénzt hordozzunk a zsebünkben, amennyi feltétlenül szükséges. Ismertem, olyan diákokat, akiknek nehézségük származott abból, hogy réz és bronz érméket hordtak magukkal, amelyek pénztárcában kerültek elhelyezésre és ezek erősen magnetizálva

voltak különféle káros magnetizmussal. Sok országban már ráébredtek arra, hogy ezek a fémek alkalmatlanok mindennapi használatra és ki is váltották őket nikkellel. A nikkellel nem annyira nemes, mint az arany vagy az ezüst és lényegesen kevésbé fogékony a káros behatásokra, mint a réz. Alkímiai szempontból az a fém a nemes, amely azonnal válaszol a magasabb rendű gondolatokra, de ellenálló az alacsonyrendű, káros gondolatok behatásának.

Ruházat

Olyan témához érkeztünk, ahol a magasabb rendű világok szempontjai határozzák meg az összes szempontot, és az a kiegészítő információ, amit az okkultizmus adhat teljes ellentmondásban van a mai Nyugat által követett divat útmutatásával. Kutatásaim során, amely sok éves munkát foglal magában, tisztánlátásom segítségével láthattam a világ rengeteg civilizációját, az összes részeit és egymástól eltérő időszakait is, sőt lehetőségem adódott arra is, hogy két másik bolygó lakóit is megvizsgálhassam. A különböző fajok lényegesen eltértek egymástól szokások és ruházat tekintetében, de soha nem láttam náluk olyat, ami a jelenlegi Európában a férfiak „rejtőzködő” ruházatára egy kissé is hasonlítana.

Borzalmasan ronda, hátrányos és egészségtelen, és az egyetlen pozitívum, amit vele kapcsolatban említeni lehet, hogy némi praktikus kényelmet biztosít viselője számára. Szoros, pedig az összes ruházatnak bőnek kell lennie. Olyan anyagból készültek, melyek magasabb szempontból vizsgálva a lehető legkevésbé kívánatosak, és az egyetlen szín, (vagy a színek teljes hiánya) melyet a divat engedélyez pontosan a lehető legrosszabb, amit választani lehetne. Felsőruházatunk fekete, barna, vagy szürke (csak tanulmányozni kell a „Látható és láthatatlan ember” című művet), vagy ha a kék enyhe árnyalata néha engedélyezett, ez annyira sötét tónusú, hogy alig lehet arra ráébredni, hogy késsel van dolgunk.

Számtalan gyakorlati oka van ezeknek a kellemetlen tényezőknek. Ruházatunk szoros, mert állandóan készek akarunk lenni arra, hogy bármikor el tudjunk futni, ugrani, vagy képesek legyünk lovagolni. Ezeket a ruhákat nehéz gyapjúból készítik, azért hogy védjenek a hidegtől. Ízléstelen sötét színekből gyártják ezeket, annak érdekében, hogy elrejtse az estleges szennyeződést, ami még egy napi viselés után is ráakad ezekre. Az oka ennek az, hogy nem vagyunk eléggé civilizáltak ahhoz, hogy ne csináljunk különböző tüzeket, melyek füstölnek és még nem tanultuk meg azt, hogy por és sármentes utakat építsünk. Ha valaki azt kívánná megtudni, hogy milyen elmondhatatlan mennyiségű piszkot hord magával, csak vegyen elő egy régi, használt télikabátot, vagy egyéb felsőruházatot, amit már félretett és mossa ki alaposan egy kád vízben, s a víz színe hatalmas felfedezés lesz számára.

Okkult szempontból semmi sem igazolja azt, hogy valaki ilyen hatalmas mennyiségű piszkot visel magán. A ruházat, amely nem csak mosható, hanem gyakran ki is van mosva, számít olyan megoldásnak, amit a gondolkodó elfogadni tud. Nagyon jól tudom, ahogy Európában vagy Amerikában a dolgok jelenleg állnak, gyakorlatilag lehetetlen a becsületes tanítvány számára, hogy maradéktalanul eleget tegyen ezeknek a követelményeknek. A szokások berögzült követése abszolút elengedhetetlen azok számára, akik békében szeretnének embertársaikkal együtt élni. Furcsa, hogy ennek így kell lennie, és ez a legteljesebb mértékben szegycmenteljes azon nemzetek részére, akik követik ezt a szokást. Ezek a nemzetek nem jogosultak arra, hogy liberálisnak és szabadelvűnek tartásák magukat, de ennek ellenére ennek tartják magukat. Azok az információk, amelyek meghatároznák, hogy mit kellene ebben a tekintetben tenniük, teljesen haszontalan nyugati testvéreink számára. Ez természetesen azért van így, mert egyszerűen nem tudják ezt követni. Szerencsére a világon vannak más, olyan országok is, amelyek bár ők is szenvednek a berögzült szokásoktól, mégis ebben a tekintetben jobb hagyományaik vannak, és ez segít lakósaiknak.

Az ember elsősorban illendőség és a saját kényelme miatt öltözködik, de természetesen figyelembe kell vennie embertársai véleményét is, még akkor is, ha ez az oka jelen ruházódásunk taszító csúnyaságának, és ha ez egy „pozitív” bűnnek is minősül.

Tudatában vagyok annak, hogy a nyugatiak számára olyan tökéletest megközelítő javaslataim vannak, melyet követni lehetetlen, amikor arról beszélek, hogy mit követel az okkultizmus a ruházódás területén. Nem beszélek vallások vagy törzsek öltözködési kultúrájáról és arról sem, hogy az egyes ember vagy embercsoportok mit írnak elő a ruházódással kapcsolatosan. Csupán csak arra teszek javaslatot, hogy az élet magasabb rendű aspektusai valamint a láthatatlan elementálok mit javasolnak erre a tárgykörre nézve. Az előírás a következő:

Minden ruha legyen bő és kényelmes: semmiképp se nyomja kellemetlenül a test bármely pontját. Emellett arra is fordítsunk gondot, hogy bőrfelületünk ne érintkezzen közvetlenül gyapjúval vagy bőrből készült ruházattal. Hogyan tartjuk akkor magunkat melegen? Nos, a kínaiak, akik legalább is országuk északi részén a lehető legszörnyűbb időjárástól szenvednek, kitaláltak valamit, amivel meg tudták oldani ezt a problémát, bélelt selyem vagy gyapjú köpenyt viselnek, hasonló, mint a steppelt vattapaplan. Biztos vagyok abban, hogy a jelenlegi tudomány már képes arra, hogy számos helyettesítő megoldást találjon a gyapjú helyett, ha erre igény mutatkozna. Régimódi angol orvosok ajánlásaikban követték azt az örületet, hogy javasolták a gyapjú közvetlen, bőrön történő viselését a lehető legteljesebb mértékben el kell kerülni. Az orvos a következőket mondta: Az állattól származó termék, melyet sohasem lehet teljesen megtisztítani, természetellenes meleget produkál, összetapad és elzárja a pórusokat, lassan szívja magába a nedvességet és nehezen szárad ki, tehát visszatartja a test nedvességét, így elősegíti a megfázás kialakulását és támogatja a reuma megjelenését. Gyakran idéz elő pörsenést és egyéb bőrbetegségeket, nem lehet kifőzni anélkül, hogy tönkre ne, tenné a rostokat, emellett elveszti eredeti alakját és méretét is. Okkult szempontból ez a tiltás még hangsúlyosabb és magába foglal több más tényezőt is.

A ruházatnak élénk színűnek kell lennie, nemcsak azért, hogy szomszédjaink szemét gyönyörködtessük, hanem azért is mert ezeknek a színeknek ránk is van hatásuk. Burmában például, amikor egy fesztivál alkalmával előadást tartottam Rangoonban az Arany Pagodánál, láttam amint hallhatóságom szétterül előttem, mint egy csodálatos, színes virágágy. Ünnepek alkalmából a kínaiak finoman színezett szatént viselnek, melynek hatását a csillogó trópusi nap alatt nem lehet eléggé dicsérni. Nem lehet azon csodálkozni, hogy mi, akik természetesen egy későbbi fajhoz tartozunk, mint ezek az emberek, bizton állíthatjuk, hogy a civilizáció sok aspektusában előbbre tartunk, mint ők, a ruházódással kapcsolatosan lényeges le vagyunk maradva tőlük.

A legrosszabb ezzel kapcsolatos fejlemény napjainkból származik. Emlékszem gyermekkoromban még láthattam az elmúlt évszázad néhány túlélőjét, akik férfi létükre nemcsak a vadászmézőn hordtak csillogó, színes öltözetet. Csak egy évszázadra volt szükségünk, hogy a lehető legmélyebb pontot érjük el ebben a tekintetben. Mennyi időre lesz szükségünk arra, hogy visszakapaszkodjunk a szépség, kecsesség és a méltóság bérceire?

A ruházódás tárgya elvezet bennünket az ágynemű kérdéséhez: de nem sokat tudunk mondani ezzel kapcsolatosan, csak annyit, hogy okkult szempontból nézve a vastag, nehéz matracok nem kívánatosak. Mindenesetre meg kell előzni, hogy ezek a tárgyak az alvó bőréhez érjenek, mert egyébként is elkerülendő, hogy állati befolyás alá kerüljünk. Ez ezerszer fontosabbá válik, amikor a test alvó állapotba kerül, és teljesen kiszolgáltatottá válik egyéb behatások részére. Az Adyarban általánosan használt pókhálószerűen steppelt ágy tűnik okkult szempontból a legmegfelelőbbnek.

XVI. fejezet Mentális állapotok

Gondolatformák

Az ember a másik világokban egy kicsit másképp, de felöltözteti magát. Az asztrális dimenzióban az általa elfogadható érzelmek valóságos köpenyét vonja maga köré, míg a mentális világban olyan gondolatok hasonló ruházatát ölti magára, mellyel elkényezteti magát. Teljesen világossá szeretném azonban tenni, hogy nem szimbolikusan beszélek, csak leírok egy objektív tény, annyira objektív amennyire ez a magasabb síkokon lehetséges. Többször is meg lett már magyarázva, érzéseink és gondolataink meghatározott formákat alakítanak ki az anyagba, melyre kölesönösen hatást

gyakorolnak, és ezek a formák követik létrehozóikat. Amikor ezek az érzések és gondolatok egy másik személyre irányulnak, akkor ezek a formák valóban áthaladnak a téren a célszemélyhez hatást gyakorolva aurájára, és el is keverednek vele. Amikor az érzések és gondolatok önközpontúak, (félek, hogy az esetek nagy többségében erről van szó), a formák nem távoznak el, hanem fürtként kitalálójuk körül maradnak.

Tehát azt találjuk, hogy minden ember kialakított maga körül a gondolatformák kagylóját, egy valóságos ruházatot, így tehát ezek az érzések és gondolatok állandóan hatást gyakorolnak az emberre. Ő szülte és bocsátotta ki magából ezeket, most tehát rajra kívül vannak, s képesek hatni rá, annak ellenére, hogy ő maga semmit sem tud közelségükről és erejükről. Így lebegve körülötte, neki úgy tűnik, hogy ezek kívülről jöttek, és kísértésnek tűnnek számára, pedig csak az ő saját tegnapi gondolatainak eredménye. „Ahogy az ember gondolkodik, olyan az ember.” Ez azért van így, mert saját gondolatai vannak neki a legközelebb, játszanak vele, és nekik vannak a legjobb lehetőségeik, hogy hatással legyenek rá.

Az állandó kisugárzás, melyek saját gondolatformájából származik, átítatják a körülötte levő élettelen tárgyakat, tehát a szobája falai és a bútorzat is azokat a gondolatformákat sugározzák rá, melyekhez hozzászokott. Ha az ember egy bizonyos szobában egy bizonyos széken ül rászánva magát gondolatformák létrehozására, megtelíti a környezetében levő tárgyakat, a széket, az asztalt, a szoba falait olyan rezgésekkel, melyek kifejezik gondolatai minőségét.

Öntudatlanul magnetizálja ezeket a fizikai tárgyakat, így ezek rendelkeznek azzal az erővel, hogy ugyanilyen gondolatokat sugározzanak bármely másik személynek, aki hatásuk alá kerül. Rengeteg mellbevágó példát lehet találni azokban a történetekben, melyek ezekkel foglalkoznak. Már elbeszéltem azt a történetet, amikor több ember követett el öngyilkosságot ugyanabban a börtöncellában, mert a hely olyan nagy hatással volt rájuk ebben a tekintetben, hogy nem tudtak ennek az erőnek ellenállni.

Ezekből a megfontolásokból érzéseink tárgyában két fontos gondolat származik: olyanok, melyek első pillanatban abszurdnak és lehetetlennek tűnnek: először érzéseinkkel kapcsolatosan nagyon megfontoltnak kell lennünk, másodsor pedig, hogy ezek egyáltalán nem számítanak. Amikor azonban megkeressük az ellentmondás magyarázatát, rájövünk, hogy ez annak a ténynek a következménye, hogy nem egyforma értelemben használjuk az „érzések” kifejezést. Oda kell figyelni, hogy milyen érzéseknek engedélyezzük, hogy bennünk felbukkanjanak, de nem kell különösképp koncentrálnunk arra, hogy kívülről milyen érzések bombáznak bennünket. Ez igaz, de az első esetben eredeti érzésekre utalunk, gondolat-érzésekre, melyek elménkből sugároznak ki, a második esetben pedig kedélyállapotra gondolunk, amelyek jönnek anélkül, hogy nekünk bármilyen akaratlagos részünk lenne ebben. Ezzel kapcsolatosan megtehetjük, hogy tudomást se veszünk róluk. A kedélyállapot a tegnapi gondolataink következménye, nem tudjuk ezt befolyásolni vagy megváltoztatni semmiképp se. A mi dolgunk az, hogy a mai gondolatformákkal foglalkozzunk, mivel ezek vannak kompetenciánk alatt, el tudjuk dönteni, hogy melyiket fogadjuk el és melyiket utasítjuk vissza. Ugyanez igaz érzéseikkel kapcsolatosan is. Azt lehetne állítani, hogy érzéseinket nem tudjuk befolyásolni. Az átlagos, mindennapi ember ezt gondolja, de ez a legkevésbé sem igaz. Tudjuk ezeket befolyásolni és megváltoztatni, ha valóban akarjuk is.

Kedélyállapotok

Mindannyian tudatában vagyunk a különböző kedélyállapotoknak, melyek elborítanak bennünket. Az egyik alkalommal boldogok vagyunk annak ellenére, hogy tudnák az okát, másik alkalommal pedig depressziósak és pesszimisták vagyunk. Sok ok van az utóbbi magyarázatára: a rossz emésztés valamely formája a leggyakoribb. Ez gyakran a testmozgás, napfény vagy a friss levegő hiányából, vagy a túl sok éjszakai munka következménye. Néha csak egyszerűen a saját, megelőző gondolataikból származnak. Előfordul azonban, hogy ez más gondolatainak eredménye. Következőleg lehet még olyan asztrális test jelenlétének, amely depressziós állapotban van és átadja ezeket

a rezgéseit saját asztrális testünknek. Bármi is azonban az oka, ezeket az érzéseket félre kell raknunk és úgy kell folytatni saját munkánkat, mintha ezek nem is léteznének.

Ez általában az érzéseinkkel kapcsolatos, de nagyon nehéz, hogy hideg, tudományos szemmel vizsgáljuk őket, pedig pontosan ez, amit csinálnunk kell. Ezen kedélyállapotok semmilyen kapcsolatban sincsenek életünk valós tényeivel. Miért engednénk meg hát nekik, hogy befolyást gyakoroljanak ránk? Jövőbeli végzetünk fekszik előttünk, mely teljesen független attól, hogy egyszer optimista, máskor pedig pesszimista álláspontot foglalunk el vele kapcsolatosan. Miért engednénk meg tehát magunknak, hogy ma aggódjunk csupán csak azért, mert tegnap aggódtunk, vagy, mert valamely asztrális entitás ezt érezteti velünk? Ezen kedélyállapotok rejtett oldalai megmutatják nekünk, hogy bármi is ezek oka, nekünk ezekre semmilyen figyelmet nem szabad fordítani és folytatni kell munkánkat mintha semmi se történt volna.

Visszatérő gondolatok

Ha másféle módon, de gondosan meg kell figyelniük visszatérő gondolataikat is. Ami először csak egy alaptalan gyanú volt-csak egy értelmetlen gyanú-jelenben hamarosan előítéletté alakul át. Nem azért, mert kiegészítő bizonyítékot találtunk rá, hanem egyszerűen csak saját, ismételt felbukkanása miatt. Mi ezt elfogadjuk, gyakran teljesen ok nélkül, kialakítunk egy viselkedési formát embertársunk vagy egy tárgy irányában, és akkor ragaszkodunk hozzá. Tesszük ezt annak ellenére, hogy tudatában vagyunk annak, hogy ez először csak gyanú volt, ezt újra és újra átgondoljuk, amíg kialakul bennünk a jól megalapozott hit, továbbvisszük ezt addig, míg meggyőződés nem lesz belőle. Gyakran így születnek az előítéletek, és azt már elmagyaráztuk, hogy az előítéletek a fejlődés gátjaivá válnak.

A gondolatformák ilyen reakciói bizonyos képességeket fejlesztenek ki bennünk. Amikor az ember, helyesen, elkezd odafigyelni arra, hogy hogyan költse el a pénzét, de az izgatott gondolat, amelyet arra fordít, hogy gazdaságossá tegye pénzköltési szokásait újra és újra hatást gyakorol rá, addig, amíg elméjében meghatározó gondolattá nem válik, és ki nem alakítja a fukarság tulajdonságát. Ez aztán nem csak befelé, kialakítója irányában gyakorol hatást, hanem kifelé is sugárzik. Azután ez a sugárzás magához vonzza hasonlókat, melyek végül is egymás hatását erősítik. Ezért tehát szükséges, hogy figyelmet fordítsunk ezekre a dolgokra és a bennünk felbukkanó gondolatokat és érzéseket nyomon kövessük. Különbséget kell tennünk aszerint, hogy magasabb régiókból, az egótól, vagy pedig az alacsonyabb hordozóktól származnak.

Szerelem

Az ismételt hatású gondolatformák egy másik példája a hétköznapi nyelven szerelembe esésnek nevezett esemény. Legalább két, világosan elkülöníthető formáját ismerjük, melyeket a regényírók „fokozatosan szerelmesnek lenni” és „szerelem az első látásra”, írnak le. A második jelenség, (ha egyáltalán valóságban előfordul, hajlok arra, hogy igen) azt kell, hogy jelentse, hogy az egyikük egója felismerte a másikat, mivel találkoztak már egy előző inkarnációban. Az előbbi pedig a hétköznapi változat, melyet az intenzív, ismételt gondolat vált ki.

A józanész bármilyen fokán beszélni erről a témáról bizonyosan népszerűtlenné tenné az író, mivel a szerelmes férfi szíve hölgyét a világ egyetlen nőjeként tiszteli, aki birtokában van az jó tulajdonságnak, és akiért bármikor párbajozni is kész, ha a szükség így hozná. Mégis ha képes lenne elfogulatlanul és pártatlanul szemlélni a dolgot, (amire képtelen) el kellene fogadnia azt, hogy ez a hölgy jelent számára mindent, de vannak másik nők is a világon, akik hasonló helyzetet foglalnak el más férfiak gondolataiban, és ezek az emberek ugyanolyan intelligensek, és véleményalkotók ebben a tekintetben, mint saját maga.

Amikor fel sem merül, hogy létezett az előző inkarnációban kialakult kapcsolat miért választ egy olyan ifjú hölgyet a világ összes női közül, aki számára az összes nemesség és szépség megtestesítője? Az igazság nagyon hétköznapi: valójában ez csupán a közelség miatt van így. Az egészséges

fiatalember, aki olyan körülmények közi kerül, hogy közel legyen egy fiatal nőhöz, valószínű, hogy szerelembe esik vele. Soha nem hinné el, ha hasonló körülmények közé kerülni száz ifjú hölgy közül találomra kiválasztott bármelyik fiatal hölgygel, ugyanúgy szerelmes lenne bele.

Először is egy ifjú hölgy kellemes, múltó benyomást gyakorol rá, ha nem találkozik ismét vele, valószínűleg pár nap múlva már nem fog gondolni rá. Ha azonban gyakran látja őt, a gondolatforma erősebbé válik, és a férfi elkezd, bár erről nem tud, sokkal alaposabban megnézni a hölgyet, amint ezt megelőzőleg tette. Ez a folyamat addig folytatódik, amíg a férfi meg nem látja a nőben azt az Isteni szikrát, amely valamennyinkben ott lakozik. Mindannyiunk mögött egyenlően ott lapul ez, de ő csak azt tanulta meg, hogy ezt a jelenséget abban az egy bizonyos hölgyben lássa, ha egyszer ezt már látta, akkor képtelen lesz másik nőt választani. Így képzeletében felruhazza Őt az összes jó tulajdonsággal és csodálatos képességekkel, melyek benne is megvannak, úgy, mint mindannyiunkban, de ez csak a rajongó férfi szemei tudják megpillantani. Ez valóban meg is van benne, mert az egója, mint mindenkié, az Isteni tűz szikrája és Istenben ezek tökéletes formában megtalálhatók. Ezek fizikai világban levő manifesztációja nem több ebben a hölgyben, mint másik száz emberben, de a férfi meglátja ezeket, mivel e lényen keresztül tudatosult benne e tulajdonságok léte.

Valójában, ha okkult szempontból vizsgáljuk, szerelmesek ezreinek románca az általuk isteninek tartott emberről valójában reális, bár kölcsönösen kizárólagosnak tűnik. Igazából mindannyian Egyet szeretnek, bár mindenkinek ez az Egy más-más alakban jelenik meg, mert elkülönült látáskkal képtelenek ezt felismerni. Így mindenkinek igaza van abban, hogy milyen minőséget látnak, és tévednek azzal kapcsolatosan, hogy ezt kizárólagosnak tekintik.

A pártatlan kívülálló gyakran megérteni azt, hogy fizikai világ szempontjából elfogadja, hogy egy férfi mit lát egy bizonyos hölgyben, ráadásul még feleségül is veszi. A válasz az, hogy a férfi lát benne valamit, ami fizikai síkon nem látható, valamit, ami csak mélyebb vizsgálódás után fedezhető fel, és vonzódása hozzá Isteni aspektus megnyilvánulásának köszönhető.

Az emberke gyakran állítják, hogy a szerelmes férfi képzelete olyan tulajdonságokkal ruházza fel a kiválasztottat, amelyekkel az valójában nem is rendelkezik. Az okkultizmus kutatója azt mondaná, hogy a szerelmesnek igaza van, a hölgy rendelkezik mindezekkel, mivel Isten, aminek az adott nő része, birtokolja mindezen tulajdonságokat. Szerelmese részére ez a hölgy egy csatorna, melyen keresztül a férfi Istent képes meglátni. Mindenki más, akinek ez a nő nem képvisel csatornát nem képesek ezeket a tulajdonságokat felfedezni benne, de megtalálhatják ugyanezeket egy másik személyen keresztül.

Nagy előnye ennek a ténynek, ha a hölgy egyébként egy jó ember, megpróbál felnőni partnere róla alkotott gondolatformáinak szintjére. Teljesen tudatában van annak, hogy a férfi idealizálja őt, és olyan tulajdonságokkal ruházza fel, melyekkel nem is rendelkezik. Annak érdekében azonban, hogy szerelmese nem legyen csalódott, és hogy ő is érdemes legyen szerelmére és bizalmára, keményen megpróbálja, hogy ezeket a pozitív tulajdonságokat kialakítsa magában, ahogyan ezt szerelmese elvárja tőle. Mivel lényegében ő valóban az, amit párja gondol felőle, mert a mögötte lévő Monád rendelkezik ezekkel a pozitív tulajdonságokkal, gyakran sikeres is lesz, legalább is részben lehozva a megvalósultba, így rászolgálva szerelmese bizalmára. A férfi bizalma segít neki abban, hogy magasabb Énjét előhossa és fejlődjön az evolúció útján.

Mindezen változás, amint már meg is figyelték, mindkét irányban működik, nő a férfin keresztül találja meg saját ideális kiteljesülését és viszont. Az emberi lény mai fejlettségi szintjén saját ideális kiteljesülését a másik, ellenkező nemén keresztül találja meg, azonban ez nem mindig van így. Néha egy fiatal férfi egy idősebbet idealizál, és ezen az idealizáláson és szereteten keresztül pillantja meg a valódi, ideális világot. Néha ugyanez az érzés jelenik meg egy fiatal hölgy és egy éltesebb matróna között is.

Mivel a valódi eszménykép mindannyiunk számára azonos, az okkultizmus kutatója számára, aki a magányos elmélkedésbe merült, tökéletesen megtalálhatja ezt sajátmagában. Minden ember hajlamos arra, hogy keresse ezt, függetlenül attól, hogy sajátmagában vagy másban szándékozik ezt megtalálni. Az érzés, mely arra motiválja, hogy ezt keresse az evolúció beépített isteni ereje, a vágy, hogy megtaláljuk és visszatérjünk, az Istenibe ahonnét mindannyian származunk. Mivel ez az erő a

korai stádiumban csak így tud megjelenni, ugyanaz, amely később elhozza az embernek a végső egyesülést. Ahogy ezt Szent August gyönyörűen megfogalmazta: „Istenem a magad képmására teremtettél bennünket, szívünk nyugtalan addig, amíg meg nem tudunk pihenni Benned”.

Az „éretlen” szerelem

Egy gyönyörű változata ennek, melyet gyakran félreértének, a gyermekek „szerelembe esése”. Rosszindulatú felnőttek gyakran furcsállják ezt, mert tudják, hogy tízből kilenc esetben a partnerek egyáltalán nem illenek össze, nem tartanak sokáig és nem is eredményeznek semmit. Mindez igaz, mégis lényegében ez ugyanolyan érzelem, amely az érettebb korban jelentkezik, és általában sokkal tisztább és önzetlenebb formában valósul meg. Ha el tudnál hatolni egy 10-12 éves szerelmes szívének titkához, gyakran azt találnád, hogy egyáltalán nem álmodik arról, hogy a kiválasztottat feleségül vegye és boldog élet reményében valahol letelepedjen vele. A szerelmes elképzelése inkább az, hogy valamilyen formában feláldozza magát érte, és megmutassa neki, hogy milyencsodálatos hősiességgel képes védelmezni a nagy Őt egészen haláláig, ami a szeretett hölgy lábainál éri utol. Nem kétséges, hogy ez teljesen romantikus elképzelés, mégis jó hatást gyakorol erre a fiatal szívre, valójában mindkét kapcsolatba került szívre.

Ilyen gondolatformákat kibocsátani valóban jótékony hatású, mind a teremtő, mind a befogadó számára. Mindkettőt előkészítik az érettebb, de nem szebb érzésekre, amely a későbbi élet folyamán következik be. Láttad-e valaha a cseresznye és meggyfák még ki nem bomlott virágainak sokaságát? Arra lehetne gondolni, hogy a Természet hiába pazarolja energiáit, mivel ezekből sohase lesz virág. Mégis a botanikusok állítják, hogy ez nem felesleges, mivel fontos szerepük van azzal, hogy összegyűjtik a nedvességet és megerősítik a fát, előkészítve az ősszel beérő finomabb gyümölcs útját, amely e nélkül nem valósulhatott volna meg. A gyermekornak ezen büntelen szerelmei ugyanilyen hatással bírnak, megerősítik a természetet és felkészítik a teljesebb kiteljesedésre, amely később következik be.

Okkultizmus és házasság

Mégis, annak ellenére, amit a fentiekben elmondtunk, a szerelem szépsége és magasztossága ellenére, az okkultizmus szempontjából ajánlhatjuk-e tanítványainknak, hogy házasságot kössenek? Úgy gondolom, hogy a legjobb választ, nagy alapítónk Madame Blavatsky szavai adják:

Attól függ, hogy milyen emberről beszélünk. Ha olyanról, aki a világban szeretne élni, aki ennek ellenére jó és őszinte Teozófus és lelkes híve ügyünknek, de még vannak kapcsolatait és vágyai, melyek ehhez a világhoz kötik, aki röviden megfogalmazva még nem fejezte be az emberi életben lehetséges cselekedeteket és nem csak egy, kizárólagos vágya van, hogy tudja az igazságot és másokat segítsen. Ilyen ember számára nincs semmi akadály, hogy megnősüljön, ha szeret olyan lot-tójátékban részt venni, ahol sokkal több a nem nyerő szám, mint a díj. (Kulcs a teozófiához)

Ha azonban az ember ennél többet szeretne, ha egész életét a teozófiai munkának kívánja szentelni, ha a Bölcsesség Mesterei tanítványává szeretne válni, akkor nem tanácsolhatjuk neki, hogy figyelme a világ és ezen ügy között megossza.

Madame Blavatsky mondja nekünk: „Gyakorlati okkultizmus túl komoly és veszélyes tanulmány az ember számára, és ha nem veszi ezt halálosan komolyan, és ha nem hajlandó ezért mindent feláldozni, *elsősorban saját magát*, annak céljából, hogy végül sikeres legyen. Csak azokra utalok, akik eltökéltek arra, hogy kövessék az ösvényt, mely a legmagasabb célhoz vezet.

Nincs semmi, ami meg tudná akadályozni az embert, hogy úgy szeresse kiválasztottját amennyire csak kívánja. A hiba akkor következik be, amikor ez abba a vágyba megy át, hogy egyedül ő birtokolja a kiválasztott személyt. Ez az állati vágy megakadályozza őt abban, hogy távolról imádjá kiválasztottját, sőt féltékennyé is válik, mivel mások is szerethetik és imádhathják.

A tanítvány, aki a Teozófiának óhajtja szentelni magát, mindenképp meg kell őriznie szabadságát, és mentesnek kell lennie bármilyen köteléktől azért, hogy képes legyen szabadon dolgozni. Ne

hagyja magát, ahogy ez számtalan hasonló esetben megtörtént, vágyai meggyőzzék arról, hogy láncokkal felszerelve hatékonyabban tud majd dolgozni. De emlékezzünk arra, hogy ez a kitétel csak arra az emberre vonatkozik, aki abszolút értelemben eltökélt arra, hogy elmenjen a végsőkéig. Röviden megfogalmazva, hatalmas mennyiségű munkát el lehet végezni, sőt még fejlődni is lehet, ha kihasználjuk a mindennapi életben felmerülő problémákat, ha magas szinten kívánunk élni, még ha ezt láncokkal felszerelve tesszük is.

Egy másik kifogás, amely ilyenkor előkerül, hogy szükséges kiváló minőségű testeket a később érkező magasabb rendű egók részére előállítani, hogy ezek el tudják végezni a számukra elrendelt munkát, azt állítva, hogy a tanítványok ezt jobban el tudják végezni, mint a külvilágban élő jó emberek. Ez valószínűleg így is van és néhány rendkívül ritka esetben e tanítványoknak meg is kellett házasodniuk. A legbölcsebb azonban az, hogy megvárjuk, amíg egy ilyen utasítás nem érkezik olyan helyről, melyet nem lehet megkérdőjelezni. Egyébként már van sok megházasodott tagunk, akik képesek, hogy ezt a magasztos célt megvalósítsák. Valóban nem lehet nagyobb megtiszteltetés, mint hogy a karmikus Istenek kiválasszanak bennünket erre a feladatra, hacsak nem az, hogy ezeket a személyeket képezzük és segítsük őket, hogy magasabb rendű életet legyenek képesek élni. Tehát végezze el ezt a feladatot az a tanítvány, aki még meg akarja tartani kapcsolatát a külvilággal, és akik nem, azok pedig végezzék el a képzés magasrendű feladatát, képessé téve a kiválasztottakat magasabb rendű élet megélésére. Senki sem tud egyszerre két urat szolgálni, az okkultizmus ösvénye pedig megköveteli a test, lélek és a szellem összes energiáját.

Tudatállapot-változások

Az emberi tudatnak csodálatos képességei vannak, amelyek általában csak arról a tulajdonságról nevezünk el, amit épp akkor használunk. Talán használhatunk egy analógiát a fizikai érzékek világából. A lehetséges rezgéseknek hatalmas skálája létezik. Ezeknek egy kicsi része részünkre fényként nyilvánul meg, egy másik kis részük alacsonyabb rezgésszámon pedig hangnak tűnik. A közbülső csoportoknak különbözőképpen vagyunk tudatában. Tudományos ismereteink birtokában azonban teljesen tudatában vagyunk annak a ténynek, hogy ez a rezgésvilág messze túlterjed felfogóképességünk határain.

Ha az emberi tudatot hangskálaként értelmezzük, és ennek egyik része működik most a fizikai agyban, hogy válaszoljon a rezgések csoportjára, amit mi hangnak nevezünk. Ha ugyanezt az analógiát követjük, feltételezhetjük azt, hogy az asztrális tudatunk megfelelhet annak a hullámhossznak, amit fénynek hívunk. Azonban itt is rengeteg olyan hullám van, ami képes olyan „fényt” hordozni, amit mi képtelenek vagyunk látni, rezgések, amelyek látásunk rezgésszáma alatt vagy felett helyezkednek el. Ugyanígy fizikai tudatunk alatt és felett, asztrális tudatunk alatt és felett további rezgések csoportjai találhatóak, melyekre tudatunk adaptálódhat, de nem ez a helyzet.

Két út van arra, hogy az adaptáció megtörténjen: állandóan és szándékosan a tudatosság fejlesztésével, hogy képes legyen normál képességei alatt és felett is hullámokat felfogni, illetve ideiglenesen, amikor valamilyen betegség vagy rendellenesség felfogóképességünk oktávját feljebb vagy lejjebb viszi. Az első útra példa a pszichikai erő bármilyen fejlődése, növekedése. Felesleges ezt nekem itt újra leírni, mivel már megírtam ezt a következő könyvekben: „Tisztánlátás”, „Halál másik oldala”, „Néhány pillantás az okkultizmusra”. Különböző gyógyszereknek megvan az a hatása, hogy ideiglenesen megváltoztatják és szélesítik tudatosságunkat, és így képessé tesznek bennünket arra, hogy lássunk olyan dolgokat, melyeket normál körülmények között képtelenek lennénk.

Néha azáltal, hogy normál látásunkat elveszítjük, néha pedig ennek megtartásával is.

Amit mi öntudatnak nevezünk nem egy fixált, meghatározott összeg, amely állandóan ugyanakkora. Fokozatosan növekedett akkorára, mint most, és sok olyan dolog, amely benne volt most el-tűnt belőle. Pontosabban fogalmazva, annyira kifejlődött, hogy fölé emelkedett. Szintje fokozatosan emelkedik, leszármazottaink képesek lesznek arra, hogy lássák a színeket, melyek jelenleg láthatatlanok számunkra, finomabb, tisztább és jobban megformált színeket. Vajon ugyanakkor el fogják veszíteni azt a képességet, hogy lássák a durvább színeket, ahogy azt mi most ismerjük, kérdéses.

Delírium elmozdítja az öntudat helyét és gyakran teljesen elzár bennünket attól, amit mi külvilágként ismerünk. Visszaadja ilyenkor nekünk múltunk emlékeit, nemcsak ennek az életnek a múltját, hanem az egész emberi faj múltjának egy részletét. Az ilyen látás, mint amilyen a delírium, olyan erőt ad a kezünkbe, amivel saját gondolatformáinkat is látni tudjuk, néha a másokét is, valamint láthatjuk az asztrál és éterikus lényeket magunk körül. Delírium tremens esetén például, a kígyók és az egyéb rémséges teremtmények kivétel nélkül alacsony fejlettségűek és a részeg testéből kigőzölgő alkoholfelhőn dőzsölnek.

XVII. fejezet Szórakozásaink

Gyermekjátékok

Még egy olyan kevésbé fontosnak tartott tárgynak is, mint a gyerekjáték, van rejtett oldala. Ha a szülők, egyáltalán gondolnak erre, valószínűleg csak a fizikai oldalt veszik tekintetbe. Vagy helytelenítenek egy játékot, ami tönkreteszi a ruházatot, vagy elvonja a gyermeket az iskolai munkájától, vagy pedig mindenben támogatják azt, mivel néhány órára előviszi gyermeküket az útból. Más esetben pedig fizikai erőfeszítésre készítetik, ami szerintük szükséges a gyermek fejlődéséhez. Néha szociális, néha vallási vagy morális szempontból ellenzik, de valószínű az a tény, hogy a játékot valamiféle szükséges ördögi eszköznek tartják.

Egyáltalán nem ébrednek rá, hogy a játék, ha úgy játsszák, ahogy minden játékot játszani kellene, egy olyan lecke, amelynek értékét nem szabad alábecsülni, mivel úgy beleneveli a gyermekbe a becsület, önzetlenség és a lovagiasság erényeit, ahogyan azt semmi más nem képes. Becsületet először, hogy elfogadja a játék szabályai kritika nélküli elfogadásának szükségességét. Ráébredve arra, hogy a szabályok áthágásával elért látszólagos siker, lényegtelen, hogy ez a csalás milyen kismértékű volt, egyáltalán nem minősül sikernek, hanem a legteljesebb tisztességtelenségnek számít, függetlenül attól, hogy a csalást az ellenfelek is észrevették, vagy kizárólagosan csak az elkövető tudatában marad. Önzetlenség elengedhetetlenül szükséges, mivel bármilyen játékról is legyen szó, a siker érdekében az egyénnek alá kell rendelnie magát a közösség érdekeinek, és a játékosoknak a saját megdicsőülésük helyett annak az oldalnak az érdekeit kell előnybe részesíteniük, akikkel versenyeznek. Bárki, aki figyelemmel kíséri, hogy egy jó iskola krikett csapatának minden játékosa milyen feltétlen engedelmisséggel fogadja meg csapatkapitányának utasításait. Ugyanez vonatkozik egy hajó legénységére is amikor azt látjuk, hogy egymást tanítják elfogadni a lojalitást és a lehető legjobban teljesíteni azt a feladatot, amelyet részére a csapat érdeke előír. Itt is a csapat érdekeit veszik elsősorban figyelembe a saját, önző érdekek előtérbe helyezése helyett. Lovagiasságot, mivel az a szabály, hogy el nem dönthető esetekben az ellenfél javára kell ítélni, ezt az összes jól nevelt fiú el tudja fogadni. Ördög akkor jelenik meg egy adott országban, amikor már nincs becsület, önzetlenség és lovagiasság a fiúk között, mivel a fiú az ember apja, amint az ág is elhajlásra készíti a fát.

A csodálatos dolog a gyermekkel kapcsolatosan az, hogy saját érdekében a lehető legtöbbet meg fog tenni, de valójában nem számít az, hogy ki nyer, mivel a megszerzett gyakorlat és a játék izgalma ugyanaz mindkét esetben. Meg kell magyarázni neki, hogy nemcsak becsületesen, hanem könyörületesen és vendégszeretően is kell játszania. Mindig meg kell tapsolnia, ha a másik oldal valamit gyönyörűen csinál, sohasem szabad túlságosan ünnepelnie saját győzelmét, találnia kell magyarázatot saját győzelmére, hogy a vesztes oldal számára elfogadhatóbbá tegye a vereséget.

Igaz, hogy mások ezt nem mindig fogják megtenni ugyanezt, de nem szabad, hogy ez őt bármilyen mértékben is zavarja vagy bosszantsa, mivel ez csak azt mutatja, hogy ők nem érték el ugyanazt a mentális szintet. Teljesen természetes, hogy egy fiú örül csapata győzelmének, de meg kell tanulnia, hogy ezt az örömet ne úgy, mutassa ki, hogy más érzéseit megbántsa.

Sohasem szabad örömet vagy mulatságot találnia abban, ami egy másik élőlényt megbánt, legyen ez iskolatárs vagy állat. Azt a tendenciát, amely néhány rosszul nevelt gyermek sajátja, hogy állatokat vagy másikat gúnyolnak a kegyetlenség legrosszabb fajtájának a megnyilvánulá-

sa, és ezt a gyermeknek világosan meg kell magyarázni. A gyermeknek mindig bele kell képzelnie magát a másik gyermek helyébe, és ki kell mutatnia a barátság, a kedvesség és a szeretet legmagasabb fokú megnyilvánulását. Félre kell tudni tennie a saját vágyait, hogy másik gyerekeknek örömet szerezzen, azt téve, amit ők szeretnének.

Megfigyeltem a lovagiasság megnyilvánulásának egy érdekes megnyilvánulását, amikor legutóbb az egyetemek között zajló evezősversenyt látogattam meg. Egy bizonyos egyetem néhány éve vitathatatlan első helyet vívott ki magának a vízi sport területén, de most a másik egyetem vívott ki magának vezető helyet és ezt a pozíciót sikerült is neki a végső győzelemig fokoznia. Természetesen hatalmas volt az öröm, és a győzelmi ünnep alatt nem csak a győztes hajó zászlói lobogtak, hanem az evezők és a kormánylapátokat is győzelmi ünnepléssel vitték haza. A győztes egyetem ünneplő diákjainak végig kellett haladnia a folyó mentén hosszan elterülő csónakházak mellett, és megfigyeltem, hogy a tömeg hirtelen néma lett, leengedték a zászlókat és az evezőket, nyilvánvalóan törekedve arra, hogy elfeledtesse ezt az akciót, és viselkedésüket a lehető legkevésbé sértővé tegye. Megkérdeztem, hogy mi történt? Azt válaszolták, hogy amint megközelítették a hosszú évekig győztes csapat csónakházát, úgy érezték, hogy rossz ízlésre vallana tőlük, ha itt győzelmi parádét tartanának. Ezért győzteseink megpróbálták a lehető leghétköznapibb diákoknak tűnni, és csendesen hazamenni. Ez az önzetlen kísérlet azonban csak részsikert hozott, mivel mielőtt elhagyhatták volna ezt a helyet, mert a legyőzött csapat tagjai előrohantak a házból és lelkesen ünnepelni kezdték őket. A vesztes csapat kapitánya pedig leengedte saját zászlójukat, mintegy vidáman megadva magát a sors forgandó szeszélyének. A jó érzés spontán megnyilvánulása ezeknél a fiatal embereknél teljesen lenyűgözött engem, és ráébredtem, hogy a náluk fennálló közvélemény egészséges és irigylésre méltónak mondható.

Sport

Szerencsétlenségünkre a felnőttek szórakozásai nem mindig annyira ártalmatlan és üdvös, mint a gyerekéké. Nem lehet semmit a krikett vagy a golf ellen felhozni, az evezés és az úszás is csodálatraméltó, mivel az éterikus, asztrál és a mentális testeket közelebb hozzuk a vízben lakozó természetszemlékhez és azok hatásaihoz, ami egy jelentős kontrasztot alakít ki a földön lévő társaikhoz képest. Ez azonban akkor bizonyul még igazabbnak, ha ez az akció a tengerben történik meg. Egy ilyen változás hatása mindig jó, mivel a rezgések új csoportját juttatja el a különböző testekhez, így jelentősen javítva ezek általános egészségi állapotát.

Lehetetlen azonban a lehető legteljesebb mértékben el nem ítélni a folyamatos, visszatérő kegyetlenségét olyan tevékenységeknek, melyeket sportnak neveznek. Szükségtelen mondani, hogy a bűn, amely a védtelen állatok legyilkolásával kapcsolatos messze túlhaladja azt a jótéteményt, amit ez a tevékenység a friss levegő és a gyakorlás által hoz. Az egész ügy olyan borzalmas, hogy szavakkal leírhatatlan, nagyon nehéz megérteni, hogy egy civilizált és egyébként kedves ember hogyan tud részt venni egy ilyen undorító eseményen. Nemcsak részt vesz, hanem élvezzi a kegyetlenséget és a vérontást, sőt versenyezni egymással a rombolás ördögi munkájában. Egy országot, ahol ilyen szörnyűség előfordul, nem tarthatja civilizáltnak magát. Nem lehet kétségünk afelől, hogy amikor majd utódaink visszatekintenek erre az időszakra hihetetlennek fogják találni, hogy részt vettünk egy ilyen általánosan elterjedt és indokolatlan barbárságban.

A vadászat összes lehetséges formájában előfordul ugyanez a negatívum. Eltekintve attól a fájdalomtól, nyomorúságtól és haláltól, amit a rókáknak, szarvasoknak, nyulaknak, vidrának okoznak, határozottan elítélendő, hogy kutyákat ilyen bűnös célra képeznek ki. A kutya egy a háziállatok közül, amely az ember gondjaira van bízva abból a célból, hogy annak evolúcióbéli fejlődését elősegítse. Nem segíti ezt, sőt végzetesen hátráltatja is, amikor arra tanítja az állatot, hogy vadabb legyen, mint a farkas vagy a tigris, mivel arra képzi ki őket, hogy ne az élelemért öljön, ahogyan a vadállatok teszik, hanem pusztán az élvezetért és a gyilkolás örömeért. Ez a felelőtlen lerombolása az élet csodálatos adományának „amit senki nem tud adni csak elvenni”, egészen biztosan az ebben

a bűncselekményben részt vevő egyén számára megfelelő büntetéssel fog járni, és ugyanez vonatkozik arra az országra, amely közvéleménye ezt megengedi.

Egy ehhez kapcsolódó borzalmas dolog, amelyben gyermekeink imitálják játékaikban a szörnyű kegyetlenséget, pedig a fiatal lelkek egyébként természetből fogva kedvesek és segítőkészek lennének, de elkövetik ezeket a bűnöket. Nem szabad azon csodálkoznunk, hogy fiatal gyerekek halásznak és vadásznak, vagy arra idomítják kutyáikat, hogy más élőlényeket gyilkoljanak le, mivel állandóan ugyanezt látja édesapjától. Így annyira belevéssük a kegyetlenséget az ifjú lelkekbe, hogy ez még haláluk után is megmarad az asztrális világban, ugyanezt a tendenciát találjuk mind a halott, mind az élő fiúban, vadászni valamire fájdalmat és retteget okozni. Igaz, hogy ha még nincs teljesen elrontva valamilyen borzalmas példa által, sokkal könnyebb az asztrális világban a fiú jó érzéseit felkelteni, mint a fizikaiban, mivel azonnal meg tudjuk mutatni neki, hogy mit érez a levadászott élőlény, mivel ez nyilvánvalóvá válik a szín változásából és felvillanásaiból. Így tehát egyenesen a fiú jó érzéséhez tudunk fordulni, pontosan megmutatva neki, hogy mit cselekszik. Az asztrál világnak az az előnye is megvan, hogy el tudjuk terelni a durva vadászösztönt és a romboló szándékot biztonságos és hasznos mederbe, azzal hogy összetörjük ezeket a szörnyű gondolatformákat. Beleértve az ördögi formákat is, amely arra készíti a szerencsétlen embereket, hogy a kálvinista vagy egyéb vallások átkaitól is szenvedjenek. Ezek a gondolatformák nem veszélyesek, ha megértik őket, de gyakran a tudatlanok szenvedései forrásává válnak, mivel nincs kifejlődő életük és bűn sincs, amikor megsemmisítjük őket. Az ilyen jellegű munka fejleszti a fiú bátorságát és lovagiasságát, arra irányítva, hogy lovagként segítse és védelmezze a gyengéket, szembeszállva a legfélelmetesebb lehetőségekkel.

Halászat

A halászat a gyilkolási vágy egy másik megnyilvánulási formája, amelybe sok ember részt vesz, aki egyébként megveti a gyilkolás más, jobban nyilvánvaló formáját, mivel itt ahelyett, hogy megölnének vagy megnyomorítanának egy madarat, ők csak kiemelnek egy élőlényt a saját eleméből, hagyva, hogy lassan megfulladjon. Nehéz ezt megérteni, remélem, hogy ez a kegyetlenség csupán meggondolatlanság, amely a Sötét Korok világából származó barbár kollektív gondolatformák eredménye.

Lóverseny

A lóverseny ismét egy olyan „sport” melyre nem lehet mást mondani, csak elítélni. Ha csupán lovak közötti versenyről van szó, ahol az állatokkal nem bánnak rosszul, nem lehet jobban elítélni, mintha fiúk versenyeznének egymás között. Azonban a mai helyzet, ami a lóverseny körül van okkult szempontból abszolút értelemben is szigorúan elítélendő. A trükközés és a csalások, a vad izgalom, a kapzsiság, a gyűlölet és a szándékos becsapás mind leírhatatlanul borzalmassá teszi az egész helyzetet. Mégis tisztességes emberek megjelennek ilyen helyen, sőt még ennél is rosszabb a helyzet, mivel feleségeiket és gyermekeiket is kiteszik ennek a gonosz csábításnak. Természetesen ez gondatlanság és tudatlanság, a szándék nem rosszabb ennél, de az eredménye ennek ellenére borzalmas.

Szerencsejáték

Bárki, aki részt vesz a lóversenyben, elviszi azt a felelősséget, amely az ilyen cselekményekben való együttműködésben rejlik, amivel ezek erkölcsi lepusztulását idézik elő. Még fizikai szinten is megjelenik a szerencsejáték és a fogadás romboló hatása, de a magasabb világokban lévő hatás ennél százszorososan erősebben megmutatkozik. Emberek, akik az izgalom miatt ebbe bolondságba fognak, azonban ez olyan izgalom, amely bennük a legrosszabb vágyakat élesztik fel, végül le fogják rombolni őket. Az erkölcsi hatás ugyanaz, függetlenül attól, hogy valaki nyer vagy veszít.

A „gondolaformák” olvasója emlékezni fog azokra a szörnyűséges képekre, amelyek a győztes illetve a vesztes félnél jelenik meg. Annak aki, képes ezeket a képet látni nem kell több magyarázat a játék ördögi hatásairól. Aminek ilyen formája van, nem lehet más csak ördögi. Ha mindenképp meg kell különböztetnünk ezeket, akkor a megrögzött Monte-Carlo-i játékos kevésbé elítélendő, ha egyébként becsületesen játszik. Itt az „áldozat” előre tudja az esélyeit, sőt ha nyer vagy veszít, akkor egy személytelen ellenfél-a bank- ellen nyer vagy veszít, így nem kell szándékosan és nyilvánvalóan egy másik embertárs romlását okoznia.

Okkult szempontból a szerencsejáték, az alkoholfogyasztás, a húsevés és az ártatlan élőlények sportcélból történő leölése szégyenfoltot ejt az Angol nemzet hírnevén. Ha ezeket meg lehetne szüntetni, hatalmas lépést tennénk előre a civilizáció útján.

Annak ellenére, hogy az okkultizmus egyértelműen és határozottan elítél minden olyan sportot, amely élőlények sérülésével jár, nincs olyan puritán véleménye, hogy minden olyan sport bűn, amely örömet szerez. Ellenkezőleg, az öröm segít előrehaladni az okkultizmus ösvényén. Jóérzés örömet szerezni bárkinek, de még ennél is sokkal nagyobb öröm, ha tudunk neki segíteni, hogy előrehaladjon az okkultizmus útján. Azonban az a legjobb, ha ezt a kettőt egyesíteni tudjuk. Tehát az okkultizmus támogatja az olyan szórakozást, amely senkinek sem okoz kárt, az egyetlen előfeltétel amit támaszt, hogy ártalmatlannak kell lennie, ne társuljon hozzá fájdalom, szenvedés kényelmetlenség bármilyen élőlényt irányába.

Színház

A színházi előadás rejtett oldala attól teljesen az előadás természetétől függ. Az előadóművészek olyan vágyai melyeknek semmi köze sincs, a valósághoz nem keltenek hatást a magasabb szinteken. Szerencsétlenül azonban elég gyakran megesik az, hogy az előadásba jó adag igazi csalás is beledődik, mivel a művészek közötti féltékenység elég sűrűn előfordul. Tehát ha ez megesik, akkor nemkívánatos hatást gyakorol. Az elsődleges hatás, amit látunk a közönség soraiban keletkező izgalomban jelentkezik és ez is a színdarab minőségének függvénye.

Úgy néz ki, hogy majdnem mindig az érzékiség rejtett áramlatai, melyek a főszereplő hölgyek felé irányul, de az emberek, akik a hallgatóság többségét teszik, ki általában követik az előadás cselekményét és gyűlöletet éreznek a gazember irányában, ugyanakkor megelégedéssel tölti el őket, ha a hős sikert arat, túljárva az előbbi eszén. Vannak őszinte emberek, akik szívvel lélekkel az előadást követik, és akiknek az előadás valójában az igazi „nagybetűs” életet képviseli. Ezek az emberek erős érzelmi töltésű üzeneteket küldenek ki, ahogy az előadás előrehalad, de számuk nem elégséges ahhoz, hogy megváltoztassa a színházterem általános hangulatát. Sajnos rengeteg modern darab van, melyeket súlyosan kifogásolni lehet, az ezekben megnyilvánuló gondolatformákat határozottan el kell ítélni.

Úgy lehetne ezt a témát összefoglalni, hogy sokan, akik színházba járnak, ezt úgy teszik, mintha regényt olvasnának, de a különböző karakterek játéka részükre ezt jobban elhíhetővé teszi. Másrészt viszont vannak mások (talán a több képzelőerővel rendelkezők), akik ha olvasnak egy történetet, saját maguknak kialakítják az összes szereplő gondolatformáit, és ezek a formák sokkal életszerűbbnek bizonyulnak, mint bármilyen színdarab. Ezek az emberek mindig csalódottak lesznek, ha egy kedvenc regény dramatizált változatát kell megnézniük.

Mások, akiknek nincs olyan erős képzelőtehetségük, hogy a szereplőket felöltöztessék gondolatformába nagyon boldogok, ha dramatizált változatot tudnak a színházban megnézni. Ezek, akik a hallgatóság többségét képviselik, a színházba történő látogatás nem képvisel fájdalmasabb élményt, mint elolvasni egy regényt, kivéve szükséges kellemetlen körülményeket. A hallgatóság érzékenységének változása, amit a szereplők féltékenysége és csalásai váltanak ki, és amelyre ahogyan az előbb említve lett, rossz hatással van, hogy több órát kell eltölteniük ebben a romlott levegőjű helységben, körbevéve többé-kevésbé izgatott állapotban levő tömeggel. Okkult szempontból megítélve ezen utóbbi megfontolások általában messze felülmúlják azokat az előnyöket, amiket az előadás nézésének öröme vált ki.

XVIII. fejezet Milyenek vagyunk?

Emberek közötti kölcsönhatások

Megvizsgáltuk azokat a hatásokat, amelyekre hajlamosak vagyunk, megfontolva azt is, hogy olyan hatásokat keltünk, melyeknek nem vagyunk tudatában, és amelyekkel állandóan befolyásoljuk sajátmagunkat. Most érkeztünk el témánk harmadik nagy aspektusához, ahhoz a kérdéshez, hogy miként befolyásolunk másokat. Amit idáig elmondtunk bőven elégséges ahhoz, hogy megmutassa részünkre, hogy állandóan befolyásolunk másokat, függetlenül attól, hogy kívánjuk-e ezt a hatást vagy sem. Ahogy ezt már ez előbbieken láttuk ezek a hatások állandóan hatnak ránk és befolyásolnak bennünket. Teljesen nyilvánvaló, hogy amit mi csinálunk, hatással van azokra is, akik a közelünkben vannak. Olyan szorosan kapcsolódunk egymáshoz, hogy nincsen olyan ember, aki képes lenne egyedül leélni az életét, és minden gondolat vagy cselekedet hatással van másokra is, nemcsak azért mert látják cselekedeteinket a fizikai világban, és imitálják is ezeket, hanem azért mert befolyásolva vannak a gondolataink és érzéseink által keltett rezgések által is.

Az embereket három módon tudjuk befolyásolni: személyiségünkkel, azzal, amit gondolunk, vagy amire vágyunk, végül, pedig amit mondunk vagy cselekszünk.

Először is, amik vagyunk, mivel személyiségünk kifejezi magát a különböző szinteken, és ezek folyamatosan a befolyásolás hullámait bocsátják ki, melyek állandóan újratermelik magukat, végül is megfertőzve a többi embert. Tehát bármit is szeretnénk azzal kapcsolatosan, hogy más emberek milyenek legyenek, mindig magunkkal kell elkezdenünk az átalakítást. Sokan azt mondják, legyünk jók, és természetesen ezt a tényt magától értendőként kezeljük. Bárki, aki eljutott addig a pontig, hogy befolyásolni szeretné a világot, elméletileg eljutott odáig, hogy a lehető legjobb életet próbálja meg élni. Tételezzük fel a jóakaratot és a legbecsületesebb igyekezetet, és lássuk, hogyan tudjuk megjavítani a körülöttünk levő világot a saját példánkkal. Úgy vélem, hogy az első pont a boldogság és a béke kötelessége.

A boldogság kötelessége

Vegyük először a boldogságot. Nem kérdéses, hogy az Istenség azt szeretné, hogy az ember boldog legyen. A boldogság kötelesség: nem úgy vélem, hogy ez csupán filozófusi nyugalom, bár ez egy jó dolog, hanem aktív boldogság. Ez kötelesség nemcsak az Isteni Erő, hanem sajátmagunk és mások felé is. Be fogom mutatni, ez egy olyan kötelesség, amit nem nehéz megvalósítani, ha csupán a józanész le nem becsülhető képességét hasznosítjuk. Mégis az emberek többsége nyilvánvalóan boldogtalan. Miért?

A boldogtalanság mentális állapot, így a betegségből és a balesetből származó szenvedés nem képezi jelen vizsgálódásunk tárgyát. Mégis gyakran a mentális oldal, amelyre gyakorolt hatás az észérv alkalmazásával lényegesen csökkenthető. Végső Igazság uralja a világot, tehát semmi olyan nem történhet velünk, amit nem érdemelnénk meg. A Végső Igazság azonban Örök Szeretetet is, így bármi is történik velünk csak a fejlődésünket fogja segíteni, és valóban így is van, ha képesek vagyunk a helyes utat választani és meg tanulni azt a leckét, amit épülésünk érdekében írtak elő. Mivel ez igaz, így azok, akik az élet és a halál misztériumaiba mélyen behatoltak tudják is, hogy morgolódni vagy zúgolódni a szenvedés miatt nemcsak az erők felesleges elpocsékolása, hanem egy elhibázott és buta életszemlélet felvételét is jelenti, ami a felkínált lehetőség elvesztését is magában hordozza.

Vegyük végig az elterjedt boldogtalanság leggyakoribb eseteit azért, hogy megtudjuk, hogyan lehet ezeket elkerülni.

Vágyakozás – Rengeteg boldogtalanság származik abból, hogy az emberek olyan dolgokra vágyanak, amit nem képesek elérni, gazdagságra, hírnévre, hatalomra, társadalmi elismertségre, és rangra. Nem szabad elfelejteni azt, hogy a megelégedettség gyakran tespedést rejt, és amit „isteni elégedetlenségnek” nevezünk az a fejlődés előfeltétele. Folyamatosan fejlesztenünk kell sajátmagunkat,

javítani a helyzetünket, gyarapítani kell azt a képességünket, amivel másokat segíteni tudunk, ez mind jónak és becsülendőnek minősül és segíti a saját fejlődésünket is. Sajnos elégedetlenségünk többsége nem isteni eredetű, mivel nem fejlődésre és hasznosságra irányul, hanem önző vágy a személyes élvezet, gazdagság és hatalom elérésére, és ez az oka a rengeteg szenvedésnek, ami ebből a tényből származik. Haladjunk, előre amennyire csak tudunk, de legyünk elégedettek a fejlődésünkkel, fogadjuk el a hibáinkat, és mindig nyújtsuk ki segítő kezünket, ha erre szükség mutatkozik.

A vágy többformájú gyomja közül a legkártékonyabbak az irigység és a féltékenység. Ha az emberek végre megtanulnák, hogy csak a saját ügyeikkel foglalkozzanak és a többi embert hagyják békében, azonnal elpusztulna a boldogtalanság termékeny forrása. Mit számít az, ha másnak több pénze vagy hatalmasabb háza van, vagy több szolgát képes tartani, jobb lovai vannak, vagy felesége kihívóbb kalapokban, vagy vonzóbb ruhákban jár?

Ezek a dolgok biztosítanak számára egy bizonyos lehetőséget, hogy kipróbálja vajon képes ezt jóra használni. Elképzelhető, hogy ebben sikeres lesz, vagy elbukik, de nem a mi dolgunk, hogy megítéljük őt. A mi dolgunk csupán annyi, hogy ne pocskéoljuk időnket bírálattal vagy irigységgel, csak legyünk teljesen biztosak abban, hogy a saját életünket teljesítjük a reánk szabott kötelességeket.

Az összes szenvedély közül, melyet az emberi természet táplál talán a féltékenység a legfurcsább. Úgy tesz, mintha örülni szeretne, mégis kifogása van az ellen, hogy ezt az érzést más is megossa vele. Az igazi szeretet örvend, ha szeretete tárgyát széles körben körülrajongják. A féltékenység mindenképp azt gyűlöli, ha bizonyítékot talál arra, hogy imádata tárgyát más is szereti. Mohón figyeli azt, hogy gyanúját bizonyítva lássa, és a világon létező minden eszközt latba vet annak érdekében, hogy ezt el is érje. Lássuk, hogy milyen sok, szükségtelen boldogtalanságot tud elkerülni az ember, aki elég erős és érzékeny ahhoz, hogy csak a saját ügyeivel foglalkozzon teljesen elutasítva azt, hogy irigy vagy féltékeny legyen.

Zabolázzuk meg a vágyainkat és ápoljuk az elégedettséget, legyen kevés és egyszerű igényünk, inkább ambícióinkat fordítsuk fejlődésünk és hasznosságunk irányába. Így azonnal rájövünk, hogy megszüntettük nyomorúságunk leghatékonyabb és leggyakoribb okát.

Sajnálkozás – Szomorú arra gondolni, hogy hány ezren szenvednek a szükségtelen, reménytelen és szükségtelen sajnálkozás agóniájától. Pénzed volt, de elszállt, pozícióban voltál, elvesztetted. Nincsen rá okod, hogy erődöt és idődet hiábavaló siránkozással töltsed. Azonnal el kell kezdeni pénzt keresni és új állást keresni. „Temessük el a halott múltat és hagyjuk nyugodni azt”, és fordítsuk figyelmünket a jövő felé.

Ez még akkor is igaz, ha sajátmagunk okoztuk a veszteséget és ez esetleg egy sajnálatos bűn következménye is volt. Hibázhattál csakúgy, mint annyi ember előtted, de nincs arra időd, hogy ezt sajnálkozással pocskéold el. Ha elbuknál, ne maradj fekvve sírva a sárban, hanem azonnal kellj fel és folytasd útadat még körültekintően. Arcodat fordítsd előre és haladj elszántad céljaid irányába. Ha ezerszer is elbuknál, nos, kellj fel ezerszer és menj újra, teljesen szükségtelen elbátortalanodva kétségbeesni. Ugyanannyi oka van az ezredik kísérletnek, mint az elsőnek mivel ez is elsőnek minősül. Ha elég elszántak vagyunk a siker teljesen bizonyos, mivel az erő az ismételt kísérletek számával egyenes arányban növekedik. A Mester egyszer azt mondta: „Az egyetlen megbánás, aminek értelme van az, hogy ne kövessük el ugyanazt a bűnt másodszor”. Bölcs ember nem az, aki nem hibázik, hanem az, aki nem követi el ugyanazt a hibát másodszor.

A legnagyobb sajnálkozás, mint azt jól tudom, az eltűnt kéz, vagy a még csendben levő hang utáni sóvárgás. Még a legszentebb sóvárgást is meg lehet szüntetni, ha vesszük a fáradtságot és megpróbáljuk megérteni az okát. Amikor azok, akiket szerettünk eltűnnek a fizikai szemünk elől, nem arra vagyunk ítélve, hogy bámuljuk a fehér falakat homályos bizonytalansággal reménykedve valamikori távoli újraegyesülésben, mint ahogyan ezt elődeink elszenvedték.

A tudomány ma halad ott, ahol régen tudatlanság székelt, és bárki, aki hajlandó megvizsgálni a rendelkezésre álló bizonyítékokat rábredhet arra, hogy a halál nem mást, mint átmenni az egyik szobából a másikba. Ezáltal magasabb rendű és teljesebb életet tudnak élni, így egyáltalán nem veszítettük el szereteteinket, ahogyan ezt sokszor hibásan állítjuk, csak azt a lehetőséget, hogy lássuk

őket. A tények rövid, nyugodt mérlegelése hamarosan meggyőz bennünket, hogy el kell fordulnunk ettől az önző illúziótól miszerint veszteségünk keletkezett és rá kell döbbernünk, hogy ez nem veszteség, hanem teljes bizonyosság arra nézve, hogy szeretteink csodálatosabb élet lehetősége tárult fel. Ezzel pedig boldogtalanság egyik legszomorúbb formáját legalább is meggyengítjük, ha nem teljesen meg is szüntetjük.

Félelem – Feltételezem, hogy csak azok, úgy, mint egy pap, vannak tudatában az emberek belső világának és tudják, hogy az emberiség mennyire szenved a halálfélelemtől. Sokan, akik a világ felé bátorságot mutatnak, nevetnek és mosolyognak, amennyire csak tudnak, legbelül pedig borzalmasan szenvednek attól, hogy el kell nyomniuk titkos borzalmukat tudva, hogy a halálnak jönnie kell és rettegett kardja le fog súlytani. Ez azonban teljesen szükségtelen és csak tudatlanságból származik, mint minden félelem. Akik azonban megértik a halált, nem éreznek egyáltalán rémületet, ha az közeleg. Tudják, hogy az ember nem hal meg, hanem egyszerűen csak félrerakja testét, úgy, mint valaki eldobja elhasznált ruhadarabjait, tehát az előző folyamat nem borzalmasabb az utóbbinál. Az ember, aki a huszadik században még nem ismeri a halállal kapcsolatos tényeket és olyantól irtózik, ami nem is létezik, csak sajátmagát okolhatja ezért.

Rengetegen félnek attól, hogy elvesztik javaikat és szegénységbe zuhannak. Ezek élnek úgy hogy éppen csak elvegetálnak azon, amit megkeresnek. Állandóan attól félnek, hogy egy betegség vagy más ok lecsökkentheti bevételeiket és azonnali nyomorba fognak süllyedni. Még ha ez a veszély valódi is, semmit sem nyerünk azzal, hogy tűnődünk rajta, ez az állandó izgalom nem fog segíteni rajta. Nem lesz biztonságosabb, mert a rettegés lebeg fellettünk, és elrontja az egész napunkat.

Ezek a szerencsétlen lelkek is megpróbálják megérteni az életet, megsejteni az evolúció hatalmas tervének lényegét, melynek saját maguk is részei. Amikor egy kissé felfogják e nagy terv lényegét, ráébrednek arra, hogy semmi sincs véletlenül, és valóban az összes dolog a jó érdekében együttműködik. Így a fájdalom, baj és szomorúság csak akkor jönnek, ha ez szükséges, tehát meg van a saját szerepük a fejlődés tervében. Tehát félelem helyett reménykedéssel néznek a jövőbe tudva azt, hogy ha minden nap lojálisan megteszik azt, amire képesek, nem marad semmi, amivel vádolhatnak magukat, bármit is hoz a jövő részükre.

Aggodalom – Ugyanez a megfontolás megmutatja nekünk az aggodalom és az elégedetlenkedés hiábavalóságát. Ha a világ Isten kezében van, és ha mindannyian az Ő megváltoztathatatlan törvényei szerint munkálkodunk, tudomásul véve azt, hogy a saját házunk táján van kötelességünk, akkor a fejlődés fő sodrával haladunk előre. Ha azonban zsörtölődünk azon, hogyan működik ez a rendszer, vagy azon aggódunk, hogy alakulnak ki a dolgok, akkor a butaság csúcsára jutunk. Mily gyakran halljuk azt, hogy: „Ha nem lennének körülöttem ezek a szerencsétlen körülmények, milyen csodálatos ember lennék. Megmutatnám nektek azonnal, hogy csinálnám meg ezt vagy azt. De mivel ennyire gátolva vagyok a cselekvésben, mit várhattok tőlem?”

Az ember, aki ily módon beszél, annak nincs semmilyen elképzelése az élet jelentéséről. Kétség nem fér hozzá, hogy mindenki azt szeretné a legjobban, ha olyan körülmények lennének körülötte, hogy esélyt adna számára, hogy a már benne lévő erőket használni tudná és megmutathatná, hogy mire képes. Emlékeznünk kell azonban arra, hogy a Természet azt akarja, hogy minden irányba fejlődjünk nem csak egy irányba. Végül gyakran abban a helyzetben találjuk magunkat, hogy azt kell tennünk, amit, legalább is azt mondjuk, hogy nem vagyunk képesek megtenni. Ezt azért kell megcsinálnunk, hogy megtanuljuk a leckét és kibontakoztassuk azt az erőt, amely bennünk jelenleg látenszen rejtőzik.

Ahelyett, hogy leülnénk, és azon morgolódnánk, hogy kellemetlen körülmények hatása alatt vagyunk, a mi feladatunk az, hogy felkelljünk, és saját kezünkbe vegyük sorsunk irányítását. A gyenge ember körülményi rabja, az erős ember pedig megtanulja, hogyan domináljon ezek felett. Valóban pontosan ez a feladat, amit meg kell tennünk.

Újra tekintsük át azt a tényt, hogy mennyire izgatjuk magunkat azon, hogy mások mit gondolnak rólunk, elfelejtve azt, hogy nem az ő dolguk, hogy a mi ügyeinkkel foglalkozzanak, és hogy mi az ő véleményük, az egyáltalán nem esik latba.

A mi feladatunk az, hogy tegyük a kötelességünket, ahogy jónak gondoljuk és, hogy megpróbáljunk társainknak segíteni, ha a lehetőség erre felmerül. Ha saját lelkiismeretünk akcióra buzdít bennünket, semmilyen kritika ne tántorítson el ettől bennünket. Csak Isten a Mennyekben, akinek tetteinkért felelősséggel tartozunk és nem valakinek, aki a kulcslyukon keresztül bekukucskál az ajtónkon.

Talán ugyanez a személy, aki az ajtón keresztül leleskedik ránk, fog rágalmat terjeszteni rólunk, amit legalább fél tucat barátjának átad, hogy ők is ismételjék és felnagyítsák ezt. Ha ostoba vagy megbántódsz, és sértődöttség alakul ki benned, mely hónapokig tarthat és ártatlan emberekre is kiterjedhet. Ebben az esetben te gyakorlatilag a felelősséget ezekért a kellemetlenségekért áthárítod arra a szomszédra, aki meggondolatlanságával előidézte az eseményeket. Csak használd a józan ítélőképességedet egy pillanatra, és azonnal rájössz, hogy ez milyen furcsa.

Először is, tíz esetben kilencszer a szomszédod egyáltalán nem mondta azokat a szavakat, vagy pedig egyáltalán nem úgy értette, ahogyan te azt a szájába adtad. Még a tízedik esetben is amikor mondta és így is gondolta, valószínűleg volt valami felnagyító tényező, amiről te nem tudsz semmit. Talán egész éjjel fenn kellett maradnia egy fájós fog vagy egy síró baba miatt. Természetesen nem tekinthető kedvesnek vagy nemesnek, ha bosszúság hatása alatt oda nem illó szavakat használunk. Ez teljesen elfogadhatatlan volt tőle, amikor inkább anyagi kegyet kellett volna mutatnia irányodba. Természetesen nem védem őt, csak azt javaslom, hogy azért mert ő egy ostoba dolgot művelt, te is hasonlóval válaszolj.

Egyáltalán, milyen kárt is okozott neked? Nem ő a felelős a bosszúságodért, hanem a te saját gondolatod. Mik az ő szavai, ha nem csak a levegő rezgései. Ha nem hallottad volna ezeket, egyáltalán nem éreznéd megbántva magadat, de az ő cselekedete ugyanaz maradt volna. Tehát ha te dühöt érzel, az csak a te hibád és nem az övé. Szükségtelenül megengeded magadnak, hogy durván felizgassad magad valamin, ami teljesen hatástalan rád nézve. Saját büszkeséged, ami felkavarta érzéseidet és nem az ő szavai a hibásak ebben. Gondolkozz, és rá fogsz jönni, hogy ez így van. Egyszerű józanész kell csak és semmi más és mégis hányan képtelenek tisztán látni és cselekedni. Mennyi boldogtalanságot el lehetne kerülni csak azzal, hogy többet használnánk agyunkat, mint a nyelvünket!

Ezen megfontolások megmutatják számunkra, hogy tudással és értelemmel meg lehet szüntetni a boldogtalanság felhőit. Kérdés nem fér hozzá, hogy érdekünk és kötelességünk azonnal és határozottan megtámadni ezt az elhajlást. Érdekünk is, mivel ha ezt megtesszük, életünk hosszabb és gyümölcsözőbb lesz: "Boldog szív egész nap működik, a szomorú már egy mérföld után fárad." A legjobbat és ne a legrosszabbat hozzunk ki mindenből, keressük a világban a jót és ne az ördögöt! Legyen olyan kritikai érzéked, hogy boldogan csapjon le egy gyöngyszemre, mint az átlagos, mohó légy száll a hiányosságra, azonnal rájössz arra, hogy mennyivel könnyebbé vált ez által az életed. Szépség található mindenütt a Természetben, ha ezt hajlandóak vagyunk megkeresni. Mindig rengeteg ok van a boldogságra, ha ezt keressük, ahelyett, hogy a morgolódásra lehetőséget adó okok után kutatnánk.

Kötelességünk, hogy tudjuk, mivel ezt kutatásokkal megalapozták, hogy mind a boldogság, mind a nyomorúság fertőző. Mindazok, akik tanulmányozták ezeket kérdéseket tudják, hogy ezek anyagi hullámok, finomabbak, mint amit még látni tudunk. Ezek állandóan minden irányba sugároznak rólunk hordozva érzéseinket, örömet és bánatot egyaránt. Ha megengeded magadnak, hogy a szomorúság és a csüggedés maga alá temessenek, gyakorlatilag sugárzod a bánatot, elsötétítve Isten napsugarát szomszédjaid elől, nehezítve testvéreid helyzetét, amire pedig egyáltalán nincs felhatalmazásod.

Másrésről, pedig ha saját magad tele vagy boldogsággal, örömeid sugarai mindazokra átszáll, akik közel jönnek hozzád, így igazi nappá változol, amely életet, fényt és szeretetet öntesz a körülötted levő kis körben lévő személyekre, mint az Istenség saját maga teszi ugyanezt az egész Világmindenségben, tehát a magad kisebb léptékén az Ő együtt működő társa leszel.

Béke

Eltekintve az állandó béke által előidézett aktív boldogságtól, meg kell próbálnunk ezt ki is sugározni. A béke hiánya korunk egyik szánalmas jellemzője. Soha nem volt még olyan időszak, amikor égetőbben szükség lett volna Szent Péter bölcs tanácsára: „Keresd a békét és tartsd meg”, a többség azonban még azt sem tudja, hogy milyen irányban is kezdje a keresést. Így elhatározzák, hogy a béke elérhetetlen ezen a Földön és átadják magukat a kétségbeesésnek.

Az ember párhuzamosan él három világban, a fizikaiban, az asztrálisban vagy érzelmiben, és a mentálisban, és mindezekben meg van a teste vagy eszköze, amelyekkel ki tudja fejezni magát. Az összes szinten és az összes testben békének kell lennie, sajnos többségünknel jelenleg nem ez a helyzet.

Az fizikai világban szinte nincs is olyan ember, aki ne panaszkodna valamiért, aki ne lenne gyakran beteg valamilyen módon. Az egyiknek az emésztése nincs rendben, a másik állandó fejfájástól szenved, a harmadiknak az idegei mondják fel a szolgálatot, stb. Az érzelmi világban sem jobb a helyzet, mivel az emberek megengedik maguknak, hogy állandóan ki legyenek téve erős érzelmi behatásoknak, mint a bánat, düh, féltékenység és irigység, így teljesen szükségtelenül szerencsétlennek érzik magukat. Mentálisan sincsenek békében, mivel állandóan az egyik gondolattól rohannak a másikhoz, tele vannak aggodással és rohanással, állandóan új dologra vágnak, mielőtt még megismernék vagy használnák a régit.

Ennek az általános nyugtalanságnak az okai három tényezőben keresendők: tudatlanság, vágy és önzés. Ennél fogva a békéhez vezető út arról szól, hogy uraljuk ezeket a hátrányos tulajdonságainkat és helyettesítsük őket az ellentéteikkel: több tudással, önkontrollal és önzetlenséggel. Az emberek gyakran azt gondolják, hogy nyugtalanságuk rajtuk kívülálló okra vezethető vissza és hogy a bánat és a baj innét származik. Nem ébrednek arra rá, hogy semmi sem hathat kívülről rájuk, hacsak nem ők ezt megengedték. Senki más, csak sajátmagunk tud gátolni és sérteni minket, mint ahogy a fejlődésünk is saját kezünkbe van letéve. Ahogy ezt Keleten gyönyörűen megfogalmazták: „Az ösvény bennünk van.” Ha vesszük a fáradságot és végiggondoljuk ezt, ráébredünk, hogy így van.

Ha békét szeretnénk találni először tudásra kell szert tennünk, azoknak a törvényeknek a megtanulására, amelyek alapján az evolúció működik. Ha nem ismerjük ezeket a törvényeket, folyamatosan megszegjük őket, állandóan letérünk a faj fejlődési útjáról annak érdekében, hogy valamilyen elképzelt saját személyes előnyt vagy örömet vegyünk üldözőbe. A fejlődés törvényének állandó kényszere visszakényszerít bennünket, saját érdekünkben, arra az ösvényre, amelyet éppen elhagytunk. Mi azonban nyugtalanok vagyunk, harcolunk ez ellen, panaszkodunk a fájdalomra és a problémákra, amelyek „véletlenül” kerültek az utunkba. Pedig csak a mi saját ellenállásunk, melyet az irányító törvénnyel szemben fejtünk ki okozza a kényszerítő erő érzését.

Egészségünk megszenvedti ezt, így gyakran betegek leszünk, egészségtelen ételeket fogyasztunk, alkalmatlan ruházatot viselünk, elhanyagoljuk a légzést és a testmozgást, életünket egészségtelen körülmények között éljük, és még csodálkozunk azon, hogy fáj a fejünk, vagy idegeink és emésztésünk cserbenhagy minket. Az ember, aki ismeri és be is tarja az elemi higiénia törvényeit elkerüli ezeket a problémákat.

Pontosan ugyanez a helyzet a gondolatok és érzelmekkel kapcsolatban: ezeknek is megvannak a maguk természetes törvényei, így ezek megsértése szenvedést von maga után. Sajnos rengeteg embernek az a véleménye, hogy ezek alkalmazása csak tetszőleges. Vallásos tanítók elkövették az a kapitális hibát arról beszélve, hogy e törvények megszegése büntetés következményét vonja maga után, kihagyva azt az alapvető tényt, hogy ezek a törvények is a természet törvényei, tehát ugyanolyanok, amelyek a fizikai világban is működnek, tehát ezek megszegése nem büntetés, hanem csak természetes következmény. Ha az ember csupasz kézzel megfog egy izzó vasrudat, megégeti magát, ilyenkor eszünkbe sem jut, hogy ezt az eseményt úgy írjuk le, mint büntetést. Mi mégis így írjuk le ez előbbi esetet, pedig ezek csupán természetesek és elkerülhetetlenek.

Az evolúció hatalmas tervének és törvényinek ismerete nem csak azt mutatja meg nekünk, hogyan éljünk, és hogyan találjuk meg lelki békénket a jövőben, hanem itt és most a jelenben is békét

ad nekünk, mivel képessé tesz bennünket arra, hogy megértsük az élet célját. Lássuk meg az egységet a változatosságban és vegyük észre a végső diadal a jelen reménytelen nyomorán és kilátástalanságán keresztül. Ha egyszer már megértettük a tervet, akkor ennek vége többé már nem vakhit kérdése, hanem matematikai bizonyosság, és ebből a bizonyosságból származik a béke.

Tudásunkhoz önkontrollt kell hozzáadnunk, olyan kontrollt, amely nem csak a szavakra és a tettekhez vonatkozik, hanem kiterjed a vágyakra, érzelmekre és a gondolatokra is.

Mivel az összes gondolat és érzelem hullámok formájában megmutatkozik a mentális és az asztrális síkon, mindkét esetben az ördögi és önző gondolatok összehasonlítva mindig lassú vibrálást okoznak a durvább anyagban, míg a jó és önzetlen gondolatok gyorsabb rezgésekkel jelentkeznek a finomabb anyagban. A düh, irigység vagy a félelem hirtelen kitörése egy pillanat alatt eluralkodik az egész asztrális testen, és azonnal arra kényszeríti, hogy az egy meghatározott rezgéssel válaszoljon. Ez hamarosan megnyugszik és az asztrális test visszatér a normális rezgésszámra. Ezután azonban egy kissé könnyebben fog válaszolni azokra a speciális rezgésekre, melyek az ördögi vágyakkal járnak.

Nagyon régen Buddha tanítványainak azt tanította, hogy az átlagember élete tele van szomorúsággal, mivel csak a földi dolgokhoz köti magát, melyek azonban elbomlanak, és semmibe vesznek. Gazdagságra, hatalomra és pozícióra vágyik, és elégedetlen, mivel ezt nem képes elérni. Ha mégis eléri ezeket, akkor azt találja, hogy kicsúsznak a kezei közül. Még saját barátaihoz is rosszul kapcsolódik, mivel a fizikai testet szereti, ami változik és elenyészik, ahelyett, hogy az „igazi” embert szeretné, aki örökké él. Amikor barátja leveti földi testét, megsiratja, mint egy „halottat”, és úgy véli elvesztette őt.

Civilizációnk jelenlegi tendenciája azt mutatja, hogy egyre inkább növekszik a vágy szerepe, hogy birtokoljunk tárgyakat. Tárgyak, amelyet az egyik generáció még luxusnak tekint, a következő már az élet alapvető szükségletének gondolja. Sőt az a vágyunk, hogy ezt mindig új irányok felé terjesszük ki. Ha békét szeretnénk, akkor meg kell tanulnunk határt szabni e vágyainknak, és egyszerűbb életet kell élnünk. Meg kell elégednünk anélkül, hogy luxus után vágyakoznánk, valamint különbséget kell tudni tenni a szükséges és a felesleges luxus között. Sokkal jobb, ha lecsökkentjük igényeinket és hagyjuk magunkat pihenni, ahelyett, hogy halálra dolgoznánk magunkat abban a kétségbeesett erőfeszítésbe, hogy folyamatosan növekvő igényeinket kielégítsük. Ha valóban békét szeretnénk, meg kell fékeznünk vágyainkat.

A nyugtalanság egy másik kiapadhatatlan forrása az a szokás, hogy beleavatkozunk más emberek dolgaiba annak érdekében, hogy állandóan megpróbáljuk meggyőzni őket, hogy úgy lássanak és csináljanak dolgokat, ahogyan azt mi látjuk, illetve tesszük. Nagyon kevesen vannak közöttünk olyanok, akik képesek arra, hogy megtartsák maguknak véleményüket bármilyen szociális, politikai vagy vallási témában anélkül, hogy vitatkoznának bárkivel, akinek más a véleménye erről a témáról. Ráadásul még rettenetesen fel is izgatják magukat a témáról történő vitatkozás miatt.

Amikor megtanuljuk, hogy szíves örömet megengedjük másoknak is azt a szabadságot, hogy saját véleményük legyen bármilyen témával kapcsolatosan, ugyanúgy ahogyan ezt a jogot magunknak megköveteljük, amikor megtanuljuk azt is, hogy tartózkodjunk a kritikai megjegyzésektől azért, mert ők különböznek tőlünk, akkor már lényegesen előbbre haladunk azon az úton, amely a békéhez vezet.

Többségünknek a békéhez szüksége van arra, hogy személyiségünket félre tegyük és meg tanuljunk önzetlennek lenni. Amíg önközpontúak vagyunk, addig az „én” az a tengely, ami körül az egész világmindenségünk forog. Érzéketlenül és elkerülhetetlenül elvárjuk azt, hogy ez legyen a központ mások részére is, és amikor azt látjuk, hogy ők ezt teljesen figyelmen kívül hagyják, hogy figyelembe vennék a mi igényeiket, azonnal bosszúság és tolakodók leszünk, így a béke azonnal eltávozik tőlünk.

Rá kell ébrednünk, hogy lelkek vagyunk, nem pedig testek, ha mi a fizikai testünkkel azonosítjuk magunkat, ahogy az emberek zöme ezt teszi, nem leszünk képesek arra, hogy elkerüljük azt, hogy nagy fontosságot tulajdonítsunk annak, ami ezzel a testtel történik, és így az esetek nagy többségében fizikai testünk és állandóan változó igényei rabszolgájává válunk. Azért hogy elkerüljék az

ilyen jellegű kapcsolat kialakulását a keleti emberek azt a gondolati szokást alakítják ki, hogy kiváltsák a mi szokásos megjegyzéseinket: „Éhes vagyok, fáradt vagyok” egy sokkal pontosabb kifejezéssel: „Testem éhes, testem fáradt”.

Csak egy további lépést kell előre megtennünk ahhoz, hogy lássuk teljesen hibás, amikor azt mondjuk: „Mérgezes vagyok, féltékeny vagyok”. Az igazi „Én” amely ezeken az eszközökön és hordozókon túl van, nem lehet mérgezes vagy féltékeny, az asztrális teste azonban igen, de ugyanakkora hiba az, amikor valaki az asztrális testével azonosítja magát, mint amikor a fizikaival. Senki sem lehet rabszolgája a mentális, az asztrális, vagy pedig a fizikai testének. Ez a három test képezi együtt az illető személyiségét, amely az ideiglenes és részleges kifejezője neki, de ez nem Ő, csupán csak annyit jelentenek számára, mint a ruha számít a fizikai testnek.

Ezt a négy lépést tehát meg kell tennünk: tanulmányozással tudást kell szereznünk, ha megszerztük, át kell ezt ültetnünk a gyakorlatba. Meg kell tanulnunk azt is, hogy gátat szabjunk vágyainknak, illetve ellenőrizzük érzelmeinket. Alacsonyrendű személyiségünket el kell távolítanunk, és az Én-el kell azonosítanunk önmagunkat. Önzésünket önzetlenséggel kell kiváltanunk. Rá kell ébrednünk, hogy Isten bennünk lakozik, mielőtt elérnénk „az isteni békét, amely a megértéshez vezet el”.

Ez az ösvény, amely békéhez vezet. Legyen béke mindannyinkon.

XIX. fejezet Amit gondolunk

A gondolatok birodalma

Az okkultizmus tanítványa arra képezi magát, hogy művészi fokon tudjon gondolkozni, így gondolatai sokkal erősebbek, mint az átlagemberéi, és így valószínűleg szélesebb körben fejt ki hatását, és sokkal nagyobb hatással is rendelkezik, mint az előbbié. Ez teljesen a tudatán kívül történik, anélkül, hogy bármilyen erőfeszítést is tenne. Pontosan, azért mert meg tanulta a gondolat erejét használni, kötelessége, hogy használja is, segítve másokat. Azért, hogy ezt hatékonyan tudja használni, pontosan meg kell értenie, hogyan működik.

A láthatatlan világ, amely körülöttünk van, egyik leginkább megdöbbentő jellemzője az, hogy a finomabb anyag mennyire képes a hatásokra válaszolni, és hogy mennyire hatni tud az emberi gondolatra és érzelmekre. Nagyon nehéz azoknak, akik nem tanulmányozták a témát, megérteni ezen erők abszolút valóságos voltát, felfogni azt is, hogy hatásuk minden tekintetben döntő az anyag finomabb fajtáira, ahogyan az elektromosság vagy a gőz hat a fizikai anyagra.

Mindenki tudatában van annak, hogy az olyan ember, aki rendelkezik hatalmas mennyiségű gőz vagy elektromos energiával, hasznos munkát tud végezni vele, és meghatározott eredményt tud elérni ezek igénybevételével. Elenyésző viszont azok száma, akik tudatában vannak, hogy minden ember birtokol bizonyos mennyiséget ebből a magasabb rendű energiát, sőt képes is ezek használatával megfogható eredményt elérni.

A jelenlegi helyzet a fizikai világban azt mutatja, hogy csak elenyésző számú ember képes ezeket a hatalmas erőket használni, tehát csak néhányan lesznek gazdagabbá általa. Az élet láthatatlan oldalának nyomatékos érdeke fűződik ahhoz, hogy az összes ember, szegény és gazdag, fiatal és idős egyaránt, már birtokolja ezeket a hatalmas erőket, gazdagabbá váljon használatukkal a magasabb rendű világokban. Ehhez azonban meg kell tanulni a helyes használatukat, amely mindenki számára elérhető.

Itt van egy olyan erő, amely mindenki részére elérhető, de csak néhányan képesek ezt intelligensen használni. Ez biztosan megéri azt az erőfeszítést részünkről, hogy foglalkozzunk vele, belemélyedjünk a tanulmányozásába, és végül megpróbáljuk megérteni. Valójában még sokkal több oka van annak, hogy így tegyünk annál, amit idáig említettünk. Az igazság az, hogy mindannyian már öntudatlanul használjuk is ezt az erőt. Tudatlanságunk miatt azonban ezt rosszul tesszük, és így rosszat hozunk létre ahelyett, hogy jót cselekednénk. Valamely erő birtoklása mindig felelősséggel jár együtt, tehát annak érdekében, hogy elkerüljük az öntudatlanul okozott kárt, illetve hogy megfe-

lelően hasznosítsuk ezeket a hatalmas erőket, szükséges részünkre, hogy mindent megtanuljunk erről a témáról, ami számunkra elérhető.

A gondolat hatásai

Mi tehát a gondolat és hogyan mutatkozik meg? A tisztánlátó számára először a mentális testben jelenik meg, az anyag rezgéseiben nyilvánul meg. Olyan rezgésekben, amely különböző hatásokat vált ki, ezek mind összhangban vannak a fizikai világban tapasztalható tudományos ismeretekkel.

1. A hatás először magában a mentális testben mutatkozik meg, és úgy találjuk, hajlamos arra, hogy szokást alakítson ki. A mentális testben sokféle, különböző anyag található, minden egyesnek meg van a saját, speciális rezgésszáma, melyhez leginkább hozzászokott, így könnyen válaszol ezekre, sőt vissza is tér hozzájuk, amilyen gyorsan csak tud, amikor egy erős gondolat vagy érzés erővel letéríti erről. Megfelelően erős gondolat egy pillanatra rábírja a mentális test egy bizonyos részének összes alkotórészét, hogy azonos rezgésszámmal válaszoljanak. Ez minden alkalommal, amikor megtörténik, egyre könnyebb és könnyebb lesz. A szokás, hogy ezzel a rezgésszámmal rezgjenek, berögződik a mentális test részecskéibe, és könnyebbé válik ennek a gondolatnak a megisméltése.

2. Van olyan hatás is, amely az ember mentális testénél magasabb és alacsonyabb sűrűségű testben nyilvánul meg. Tudjuk azt, hogy az egyik típusú fizikai anyag zavara könnyen átterjed a másik típusú anyagra. Például a földrengés (amely a szilárd anyag mozgása), hatalmas hullámokat kelt a tengerben (folyékony anyag). Míg egy másikfajta légmozgás (gáznemű anyag), például a szélvihar, azonnal fodrozódást vált ki és szintén hatalmas hullámokat produkál az óceánon.

Az ember asztrális testében ugyanilyen háborgások keletkeznek (melyeket érzelmeknek nevezünk), ezek áttevődnek a mentális testre, gondolatok keletkeznek, melyek válaszolnak az érzelmekre. Fordítva, a mentális test hullámai is befolyásolják az asztrális testet, ha ezek olyanok, melyek képesek erre, tehát ez azt jelenti, hogy bizonyos típusú gondolatok könnyedén képesek gondolatokat kialakítani. Ahogy a mentális test anyagában levő hullámozgás hat az asztrális testre, amely sűrűbb nála, ugyanúgy elkerülhetetlenül hatást gyakorol a kauzális test anyagára, mely finomabb, mint az előző, tehát az ember saját maga hétköznapi gondolataival építi fel személyiségének minőségi összetevőit.

Ideáig azzal foglalkoztunk, hogy milyen hatással vannak az ember gondolatai saját magára. Megállapítottuk, hogy először is hajlamosak arra, hogy magukat ismételjék, másodsor pedig, hogy nem csak érzelmeire hat, hanem állandóan az emberre magára is. Most pedig nézzük meg, hogy milyen hatásokat vált ki körülötte, mivel a mentális anyag tengere vesz körül bennünket, mint ahogyan ezt az atmoszféra is teszi.

3. Minden gondolat sugárzó hullámokat képez, melyek lehetnek egyszerűek, vagy összetettek, attól függően, hogy milyen természetű az éppen megszületett gondolat. Ezek a rezgések bizonyos feltételek között csak a mentális világra korlátozódnak, legtöbbször azonban hatást gyakorolnak mind a mentális alatti, mind a fölötti világra. Ha a gondolat tisztán intellektuális és személytelen, ha például a gondolkodó egy filozófiai rendszeren gondolkodik, vagy megpróbál megoldani egy algebrai vagy geometriai feladatot, a gondolathullámok csak a mentális anyagot fogják érinteni. Ha a gondolat spirituális természetű, szeretettel, magasabb rendű törekvéssel vagy mély, önzetlen érzéssel van átítva, felszáll a magasabb mentális világba, sőt még a buddhikus szinttől kölcsönözni fog dicsőséget és ragyogást, egy hihetetlenül hatásos kombinációt. Másrészt viszont, ha a gondolat önzéshez, vagy személyes vágyhoz kapcsolódik, rezgései azonnal leszállnak az asztrális világba és ott fejtik ki hatásukat.

Ezek a gondolathullámok mind a számukra megfelelő szinteken hatnak, ahogyan a fizikai világban a fény és a hanghullámok teszik ugyanezt. Minden irányba kisugároznak, és a forrástól számított távolság növekedésével egyenes arányban csökken a sugárzás ereje. A kisugárzás nem csak a bennünket körülvevő mentális anyagot befolyásolja, hanem hatással bír az ezen mozgó mentális testekre is. Mindannyian ismerjük azt a kísérletet, amikor leütünk a zongorán egy hangjegyet,

vagy megpendítünk egy hangot a hegedű húrján, a megfelelően felhangolt hangszer azonnal válaszolni fog, mégpedig ugyanolyan magasságú hanggal. Ahogyan az egyik hangszer rezgését a levegő átviszi a másik hangszerhez, amelyre hatást gyakorol, ugyanígy az egyik mentális test által keltett gondolathullámokat a környező mentális anyag átszállítja a másik mentális testhez, amely ezt újratermeli, tehát ez azt jelenti, hogy a gondolatok „fertőzőek”. Erre a megfontolásra visszatérünk később.

4. A gondolatok nem csak hullámokat, hanem formákat is képeznek. Egy meghatározott, elkülönült formát, amely tele van egy bizonyos erővel, vitalitással, és sok esetben úgy viselkedik, mint egy ideiglenes élőlény. Ez a forma, csakúgy, mint hullám, lehetséges, hogy csak a mentális birodalomban működik, azonban sokkal gyakrabban leereszkedik az asztrális szintre, és az érzelmi világban fejti ki izgató hatását. Ezen gondolatformák tanulmányozása nagyon érdekfeszítő, részletes leírásuk, illetve megjelenésük színes illusztrációja megtalálható a „Gondolatformák” című könyvben. Most kevésbé foglalkozunk a formákkal, mint hatásukkal és azzal, hogyan tudjuk ezeket felhasználni.

Külön-külön vizsgáljuk meg a gondolaterő két megjelenésének hatásait. A hullám lehet egyszerű vagy összetett a gondolat jellemzőinek megfelelően. Ereje viszont főleg a mentális négy szintje közül az egyikben történik meg. Ez a négy alosztály képviseli a mentális test alsó részét. Az átlagember legtöbb gondolata saját magára, vágyaira és érzelmeire összpontosul, így a mentális anyag legalacsonyabb szintjén kelt hullámokat. Valóban a mentális test ez a része, amely ilyen anyaggal van tele az egyetlen, amely már teljesen kifejlődött és aktív az emberek döntő többsége esetében.

A mentális test állapota ebben a tekintetben teljesen különbözik az asztrális testétől. Fajunk átlagosan kulturált emberének asztrális teste ugyanúgy teljesen kifejlődött, mint a fizikai teste, így az ember képes öntudata birtokában használni e testét. Még nincs ahhoz hozzászokva, hogy használja is, szégyenlős, sőt nem is bízik saját erejében. Az asztrál erő azonban ott van, csak az a kérdés, hogy mikor szokja meg a használatát. Mikor úgy találja, hogy már képes működni az asztrális világban, lehet ez akár álmában, vagy halála után, képes lesz látni és hallani, és arrafelé tud mozogni, amerre csak óhajtja.

Mindazonáltal a mennyei világban teljesen más feltételek között fogja magát találni, mivel mentális teste már teljesen kifejlett, hiszen ennek fejlettsége kapcsolódik az emberi faj evolúciós fejlettségéhez. A mentális testet csak az tudja használni, akit a Nagy Testvériség tanárai egy speciális tanfolyamon már erre kiképeztek. Az átlagember részére a mentális test erői csak részben állnak rendelkezésre, mivel még nem tudja ezt teljes tudati ellenőrzés mellett használni. Az emberek többsége esetén a mentális test nagy része még használhatatlan, annak ellenére, hogy az alacsonyabb alsíkjai már élénken működnek. Ez szükségszerűen jelzi azt a tényt, hogy míg az egész mentális atmoszféra tele van gondolat hullámokkal, amik a legalacsonyabb alsíkhöz tartoznak, a magasabb alsíkokon szinte semmi tevékenység sincsen. Ez egy olyan tény, amit figyelembe kell vennünk, amikor a gondolat-erő gyakorlati használatáról elmélkedünk. Nagyon fontos hatást gyakorol arra is, hogy a gondolat-hullámok milyen mélyre tudnak behatolni.

Hogy megértsük ezt a tényt, egy analógiát kell vennünk arról hogyan, működik a hangja egy előadóművésznek. Képes magát hallhatóvá tenni egy bizonyos távolságról, a távolság hangerejének a függvénye. A gondolatforma esetében az erő megfelel a rezgésnek. Az a távolság, azonban amiről meg is értik az előadót, már egy másik ügy, mivel ez elsősorban az artikulációtól és nem a hang erejétől függ. A gondolatformánál az artikuláció tisztaságát a határozottság és a határok élessége képviseli.

Sok ember, aki nem képzett előadó, ordít, amely áthatol egy bizonyos távolságon, de teljesen érthetetlen. Ugyanígy az olyan ember, akinek erős érzelmei vannak, de nem képzett a gondolkodás művészetében, erős gondolatformát bocsáthat ki, amely elég határozottan képviseli az érzést, amely ezt kiváltotta. Az érzés lehet öröm, félelem vagy meglepetés, határai azonban elmosódottak lehetnek, mivel a kibocsátónak nincs fogalma ez érzés mibenlétéről. Ezért nyilvánvalóan a gondolat tisztasága legalább annyira fontos, mint az erőssége.

Még egyszer, az előadó hangja lehet tiszta és erős, szavai hallhatóak ott, ahol a beszélő áll, mégis lehet, hogy szavak semmi jelentéssel nem bírnak a hallgató felé, mivel az előadó annyira el van foglalva valami más dologgal, hogy egyáltalán nem figyel arra, amit csinál. Ennek a jelenségnek is direkt megfelelője van a gondolatok világában. Bárki kibocsáthat egy tiszta, erős gondolatot egy másik személy irányába, de ha eközben teljesen csak saját maga dolgaival van elfoglalva, a kibocsátott gondolat teljesen hatástalan lesz a célszemély mentális testére. Gyakran előfordul, hogy az emberek pánik esetén nem hallják a tanácsot vagy utasítást, amit mások feléjük kiabálnak. Ugyanez vonatkozik a gondolatformákra is.

Az emberek többsége azt sem tudja, hogyan gondolkodjon, még azok sem, akik egy kissé már fejlettebbek, ritkán gondolkodnak határozottan és erősen. Kivétel képeznek azok a pillanatok, amelyekben olyan ügyel foglalkoznak, amely teljes figyelmüket megköveteli. Ennek megfelelően mindig hatalmas számú elme fekszik körülöttünk ugarként, melyek arra várnak, hogy valamilyen magot vessünk el bennük.

A gondolathullám

A gondolathullámok működése határozottan alkalmazkodó. Képes magát reprodukálni, ha talál olyan mentális testet, amely minden részében nyitott arra, hogy válaszoljon ezekre a rezgésekre. Ha azonban nem ez a helyzet, akkor is képes arra, hogy hasonló hatás hozzon létre a másik testen. Tételizzük fel például, hogy katolikus ember imádkozva térdepel Szűz Mária képe előtt. Maga köré minden irányban erős, áhítatos gondolat hullámokat bocsát ki: Ha ezek a hullámok egy másik katolikus asztrálestét érik el, benne hasonló gondolatokat és érzéseket fognak kiváltani, mint az eredeti helyen. Ha azonban egy másik szektához tartozó keresztényt vesznek célba, akinek Szűz Mária képmása ismeretlen, benne is áhítat keletkezik, de ez az áhítat a már ismert csatornán fog haladni, Jézus irányába.

Ha ezek a hullámok egy mohamedánt vesznek célba, Allah irányába fog áhítatot érezni, míg egy Hindu esetében ez Krisna lesz, ugyanígy egy Párszinál Ahura Mazda. Ugyanilyen izgalmat keltenek minden esetben, amikor lehetőség merül fel a válaszra. Ha ezek a gondolat hullámok egy materialista mentális testét érintik meg, akinél az imádat bármilyen formája teljesen ismeretlen, itt is felemelő hatást vált ki. Nem képes arra, hogy azonnal olyan típusú hullámot alakítson ki, amely ennek a személy részére teljesen ismert, de azért mentális testének magasabb rendű altestjeinél bizonyos aktivitást képes kiváltani, így a hatás, amely ugyan nem annyira állandó, mint a másik, szimpatizáló személynél, de a hatás itt is nyilvánvaló!

Az ördögi, tisztátlan gondolatnál is hasonlóak a működési szabályok. Az olyan ostoba ember, aki megengedi magának, hogy másra gyűlölettel vagy irigységgel gondoljon, olyan gondolat hullámokat sugároz maga köré, hogy hasonló indulatokat fog másokból is kiváltani. Annak ellenére, hogy az a személy, akire ez az indulat irányul számukra teljesen ismeretlen. Így tehát képtelenek arra, hogy ezt az érzést a kibocsátóval megosszák, mégis ezek a hullámok náluk is hasonló érzelmeket váltanak ki, amely egy másik, teljesen véletlen személy ellen fog irányulni.

A gondolatforma

A gondolatforma működése sokkal körülhatároltabb, de sokkal pontosabbak, mint a hullámoké. Nem képes elérni annyi embert, valóban nem tud hatást gyakorolni az adott személyre, hacsak nem az adott személy rendelkezik egy speciális adottsággal, ami harmonizál azzal a vibráló energiával, ami a gondolatformát körülveszi. Ezeknek a gondolatformáknak az ereje és lehetőségei talán érthetőbbé válik számunkra, ha megpróbáljuk besorolni őket. Kezdjük azzal, amely határozottan egy másik személyre van irányítva.

1. Amikor az ember kiküldi magából a szeretet vagy hála gondolatát (vagy sajnos néha az irigységét és a féltékenységét) valaki felé, ez a gondolat pontosan ugyanúgy sugárzó hullámokat produkál, mint bármely más gondolat. Tehát saját alapjellemzőit újratերemti abban a személyben, aki a

befolyásának hatókörében van. A gondolatforma, amely ezt kialakítja, telve van meghatározott céllal és egyenesen arra a személyre telepszik, akinek szánva volt.

Ha ez a személy jelenleg nem gondol semmi meghatározottra, tehát passzív helyzetben van, azonnal behatol mentális és asztrális testébe, elvész bennük, ahogy egy üstökös teszi ezt a Nap esetében. Sajátmagához hasonló rezgéseket indukál, ami azt jelenti, hogy a célszemély azonnal elkezd a meghatározott tárgyra gondolni, bármi legyen is ez. Ha a mentális tevékenység állapotában van, és tevékenységének bármelyik része hasonló a beérkező gondolatformához, belép az a mentális testébe, azon a részen, amely kifejezi a kedves gondolatot és támogatja is azt. Ha a befogadó elméje annyira elfoglalt, hogy gondolatforma nem képes belépni, addig lebegni fog körülötte, amíg az eléggé szabaddá válik arra, hogy beléphessen.

2. Az olyan gondolat esetében, mely nem irányul egy meghatározott személyre, hanem a gondolkodóval van kapcsolatban, (amint ez az esetek többségében van), a hullámok, ahogy szokásos, minden irányba kiterjednek. A gondolatformák azonban előállítója közvetlen környezetében marad, és meg van az a hajlama, hogy állandóan hatást gyakoroljon létrehozójára. Addig, amíg elméje teljesen el van foglalva az üzleti ügyekkel, vagy másmilyen gondolattal a lebegő gondolatforma várakozik az alkalmas pillanatra, amikor azonban a gondolkodó kifárad és éppen semmire se gondol, rögtön itt az alkalom, amikor hatást tud gyakorolni. Azonnal elkezd ismételni önmagát, sokasítani azt a gondolatot, amelyet a szerző kitalált. Rengeteg ember gondolatformák kagylóival körbevéve, és gyakran úgy érzik magukat, mintha a gondolatformák összenyomnák őket. Bizonyos gondolatok állandóan követik őt, ha ezek ördögiek, akkor olyan érzése keletkezik, hogy az ördög kíséri, pedig az igazság csak az, hogy csak önmagát kíséri, és csak sajátmagának köszönhet e gondolatok létrejöttét.

3. Van a gondolatoknak egy olyan csoportja, amelyek nem csoportosulnak létrehozójuk körül és nem is irányulnak egy bizonyos személyre. Ezek a gondolatok nem maradnak meg kiágyalójuk környezetében és nincs is semmilyen speciális tendenciájuk, hogy más ember irányába haladjanak, tehát csak lustán megmaradnak azon a helyen, ahol létrehozták azokat. Minden ember az életén áthaladva három csoportba tartozó gondolatformát hoz létre:

1. Olyanokat, melyek azonnal eltávolodnak tőle egy másik, meghatározott célra tartva.
2. Azokat, melyek körülötte maradván követik őt, bármerre is megy.
3. Olyanokat, melyek mögötte maradnak és mintegy jelzik az útját, melyen elhaladt.

Az atmoszféra az ilyen harmadik típusú gondolatokkal van tele, melyek bizonytalanok és céltalanok. Ahogyan mi keresztülhaladunk az ilyen gondolatok tömegén, és ha elménk nincs megfelelően elfoglalva más meghatározott gondolattal, ezek a határozatlan, vándorló, más emberek által kibocsátott gondolatok gyakran, komolyan befolyásolnak bennünket. Keresztülviharzanak éppen pihenő elménken, és valószínűleg egyik sem vált ki különleges érdeklődést. Néha azonban olyan is érkezik, amely érdeklődést vált ki, az elme rákapcsolódik, egy-két pillanatig eljátszik vele, és egy kissé erősebben bocsátja útjára a gondolatot, mint ahogyan az megérkezett.

Természetesen a különböző gondolatok ilyen keverékének nincs meghatározott összefüggése, mégis bármelyik képes lehet arra, hogy ötletek kiindulását elindítsa, így az elmét meghatározott gondolatokra készítse. Ha az utcán járó ember egy pillanatra megáll és megkérdezi magát: „Mire gondolok, és miért? Hogyan jutottam el eddig a pontig gondolataimban?” Ha megpróbálja, hogy visszakövessen gondolatainak folyását az elmúlt tíz percre, nagyon meg fog lepődni azon, hogy mennyire elfoglalta magát rest, haszontalan gondolatokkal ez alatt az időtartam alatt. Az emberek egynegyedének sincsen önálló gondolata, csupán olyan töredékek, melyeket valahol összeszedett. Legtöbb esetben ezek teljesen haszontalanok, és általános tendenciájuk, hogy inkább ördögiek, mintsem jó gondolatok lennének.

Mit tudunk kezdeni a gondolatainkkal?

Miután egy bizonyos szintig megértettük, hogyan működnek a gondolatok, lássuk, hogy mit tudunk kezdeni ezzel a tudással, milyen gyakorlati hasznunk származhat belőle? Tudásunk birtokában

siettetni tudjuk saját fejlődésünket, de hogyan tudunk másokat is szolgálni ezzel a tudással? Nyilvánvaló, hogy a gondolatok működésének tudományos megközelítése megmutatja, hogy ennek a kulcsnak hatalmas jelentősége van nemcsak saját, hanem mások fejlődésének előmozdításánál is.

Ha megvizsgáljuk azt a kérdést, hogyan fejti ki a gondolat más személyekre a hatását, azt találjuk, hogy egy teljesen más területről visszatértünk arra a tényre, amit már kihangsúlyoztunk sokszor, a gondolat visszahatását sajátmagunkra. Ez teljesen természetes, mivel ami elősegíti a mi fejlődésünket, segíti mások előrehaladását is. Így ismét érintenünk kell ezeket a kérdéseket, bár most csak mellékesen.

Mivel minden gondolat és érzelem állandó hatást vált ki, ami erősíti vagy gyengíti ezt a hajlamot, és emellett az összes gondolathullám és forma nemcsak a gondolkodóra, hanem más emberekre is hat, a lehető legnagyobb körültekintéssel kell megválogatnunk, milyen gondolatokat és érzelmeket engedünk meg magunknak. Az átlagember ritkán próbálja meg, hogy ellenőrzése alatt tartsa az érzelmeit, mikor úgy érzi, hogy valami érzelem keletkezik benne, szabad utat biztosít számára, és úgy érzi, hogy ez teljesen normális. Bárki, aki tanulmányozza ezen erők hatásait, azonnal rádöbben arra, hogy saját és mások érdeke is ellenőrzés alatt tartani ezeket az erőket, és kétszer is meggondolni, hogy melyiknek enged szabad utat, mivel saját és környezete fejlődését károsan befolyásolhatja.

Ahelyett, hogy szabad folyást engedne érzelmeinek, teljesen ellenőrzés alatt kell őket tartania. Mivel jelenlegi fejlődési fázisunkban a mentális testünket fejlesztjük, igazán kezébe kell venni ezeket a dolgokat, és meg kell néznie, hogy mit lehet tenni még a fejlődés előmozdítása érdekében. Ahelyett, hogy megengedné elméjének, hogy elfoglalja magát saját szeszélyeivel, erős kontrollt kell kifejtenie rá, rádöbbenve arra, hogy az elme nem az ember, hanem csupán egy eszköz, aminek használatát meg kell tanulni. Nem szabad megengedni, hogy ugaron heverjen, azt sem, hogy tétlen legyen, mivel bármely arra járó gondolatforma rá tud telepedni, és hatást tud rá gyakorolni. Az első lépés az elme ellenőrzése felé, ha hasznos elfoglaltságot biztosítunk számára, legyen mindig néhány határozott, jó és hasznos gondolat az elme működésének háttérében, valami, amire mindig vissza tud menni, amikor nincs azonnali szükség a működésére ahhoz, amit éppen csinálunk.

Egy másik, fontos pont az elme képzésénél, hogy alaposan meg kell tanítani azt, amit csinálni kell, más szóval ez azt jelenti, hogy meg kell szerezni a koncentráció erejét. Ez nem könnyű feladat, mivel az olyan személy, akinek nincs elegendő gyakorlata, szinte lehetetlennek fogja találni azt a feladatot, hogy elméjét legalább 5 percig egy dologra koncentrálni tartsa. Úgy fogja találni, hogy aktív tendenciája az elmének, hogy vándoroljon, különféle egyéb gondolatot vessen ki magából.

Az első erőfeszítés ez alatt az 5 perc alatt az lesz, hogy újra és újra visszahozzuk az elkalandozó elmét arra a dologra, amire koncentrálni szeretnénk.

Szerencsére, annak ellenére, hogy a koncentráció nem egy könnyű feladat, sok lehetőség van arra, hogy megkíséreljük csinálni azt, és ha már megszereztük ezt a képességet, nagy hasznát fogjuk venni a mindennapi életben. Megtanuljuk, bármit is csinálunk, hogy fókuszáljunk figyelmünket, és tegyük ezt teljes erőnkkel, ahogyan ezt csinálni kell. Ha levelet írunk, legyen ez a levél jól és pontosan megírva, és a részletekben való pontatlanság ne késleltesse vagy rontsa el a hatását. Ha könyvet olvasunk, még ha ez egy regény is, olvassunk figyelmesen, próbáljuk felfogni a szerző gondolatait, és profitáljunk belőle, amennyit csak lehet. Erőfeszítésünk mindig arra irányuljon, hogy állandóan tanuljunk valamit, ne teljen el úgy egy nap sem, hogy ne legyen az elmének konkrét feladata, a lehető leghasznosabb, mivel csak gyakorlással lehet erősítést elérni, és a nem megfelelő használat mindig gyengeséget takar, néha elkorcsosulást is.

Az is nagy fontossággal bír, hogy gazdálkodjunk energiánkkal. Minden ember csak bizonyos mennyiségű energiát birtokol, és felelősséggel tartozik azért, hogy ezt a lehető legjobban használja fel. Az átlagember a lehető legostobább módon használja fel erejét. Állandóan felaprózza azt, anélkül, hogy a hasznosság árnyával egyáltalán foglalkozna. Néha telve van olyan valami utáni mohó vággyal, ami teljesen szükségtelen, vagy aggódik olyan elképzelt ördögi probléma miatt, ami valójában nem is létezik. Máskor mélységesen depressziós, de fogalma sincs arról, hogy mi okozza ezt. Bármilyen is az elképzelt ok, a tény többé-kevésbé izgalmi állapotban marad, mert nem kezeli ezt

filozofikus megközelítéssel. Nem veszi figyelembe a bölcs, régi tanácsot:" "Semmi sem számít, valójában minden lényegtelen". "Az átlag tömeg gondolatai és érzelmei megbolygatott hangyaboly lakóihoz hasonlatos, céltalanul és vadul rohannak minden irányban, ezáltal tumultust és szörnyű rendetlenséget okoznak. Ez pontosan az oka annak, hogy az okkultizmus tanulói elkerülik a tömeget, hacsak nem a kötelesség oda nem vezérli őket. Ezért is különösen fontos az okkultizmus tanulójának az, hogy megtanulja elkerülni saját energiáinak elpocsékolását.

Az egyik mód, ahogyan az átlagember energiáinak nagy részét elvesztegeti, a szükségtelen vitatkozás. Úgy tűnik, teljesen lehetetlen számára, hogy kiálljon egy bizonyos vélemény mellett, legyen ez politikai, vallási, vagy vonatkozzon a mindennapi életre anélkül, hogy leküzdhetetlen vágyat ne érezzen arra, hogy ráerőltesse saját véleményét másokra. Képtelennek látszik arra, hogy felfogja azt az elemi tényt, miszerint amit egy másik ember gondol, az nem az ő kompetenciája. Nem bízza meg őt egy képzeletbeli hatóság arra, hogy bejárja a világot biztosítva a gondolkodásban és a gyakorlatban megvalósuló egységet.

Bölcs ember ráébred arra, hogy az igazságnak rengeteg oldala van, és általában nincs egy vagy két ember birtokában. Tudja azt is, hogy véleménykülönbségnek helye van szinte minden elképzelhető témában, így egy olyan ember véleménye, amely teljesen ellentétes a sajátjával szintén rendelkezik okkal és igazságtartalommal. Tudatában van annak is, hogy a legtöbb tárgy, amiről az emberek általában vitáznak egyáltalán nem érdemes arra, vegyünk a fáradságot és beszéljünk róla. Azok, akik a lehangosabban és a legmagabiztosabban beszélnek ezekről, tudnak a legkevesebbet az említett témákról. Az okkultizmus tanulója ezért jól teszi, ha nem vitatkozik ezekről a dolgokról. Ha megkéri őt, hogy adjon ezekről felvilágosítást, megteszi, de nem pocsékolja el idejét és energiáját felesleges perlekedéssel.

Az energia pocsékolásának egy másik, általánosan használt módja az, amikor úgy aggódunk, ahogy ezt már leírtam, így nagyon komoly akadály gördítünk arra az útra, amin a lelki békét tudnánk elérni. Sokan állandóan lefestik az ördögöt saját maguknak, és szeretteiknek is, aggódva azon, hogy meg fognak halni és, hogy mi fog következni azután, vagy, hogy pénzügyi nehézségeik lesznek, így elveszítik a nehezen megszerzett szociális biztonságukat. Hatalmas mennyiségű energiát pazarolnak el ezekkel a haszontalan és kellemetlen ügyekkel. Az olyan ember azonban, akit ráébred arra, hogy a világot az abszolút igazság törvénye kormányozza, azonnal félresöpri ezeket az ostobaságokat, ráébredve arra, hogy fejlődését a legfelső Isteni akarat irányába csak saját maga akadályozhatja meg, és bármi is történik vele ezen az úton, csak az ő ilyen irányú fejlődését támogatja. Többé már nem aggódik saját maga és mások miatt, egyszerűen csak halad a saját útján elvégezve kötelességét a legjobb tudása szerint, magabiztosan a felől, hogy ha ezt megteszi, minden megfelelő lesz számára. Tudja azt, hogy az aggodás még nem segített senkit, soha sem volt hasznos, de létrehozott rengeteg ördögi dolgot és elpocsékolta hatalmas mennyiségű energiát, így a bölcs ember visszautasítja azt, hogy erejét elpocsékolja rosszul irányítható érzelmekre.

Így láthatjuk, hogy szükséges érzelmeinket és elménket ellenőrzésünk alatt tartani, ha fejlődni szeretnénk. Még fontosabb szempont az is, hogy nem szabad balga módon elpocsékolni energiánkat, mivel csak ezek gondos használatával tudunk embertársaink segítségére lenni, csak így tudjuk elkerülni, hogy rosszat tegyünk és ráébredni arra, hogyan leszünk képesek arra, hogy jót tegyünk. Ha, például megengedjük magunknak, hogy mérgesek legyünk, súlyos hatást gyakorolunk magunkon, mivel ördögi gyakorlatot valósítunk meg, és legközelebb már nem fogunk tudni ellenállni ennek. Emellett komoly hatást gyakorolunk a körülöttünk levő emberekre is, mivel a kibocsátott rezgések megfertőzik környezetünket is.

Ha erőfeszítést tesz annak érdekében, hogy érzelmeit kontrollálja és ez a cselekedete segíteni fog megakadályozni ezeket, annak ellenére is, hogy egyáltalán nem gondol közben ezekre. Minden alkalommal, amikor megengedi magának, hogy a düh hullámaint bocsássa ki magából, ugyanilyen hullámokat fog kiváltani a másik ember elméjében vagy asztrál testében. Produkálni, ha ez még előzőleg nem létezett, illetve erősíteni, ha már jelen volt. Így nehezebbé teszi testvére számára az önfejlődés folyamatát, és súlyosabb terhet tesz a nyakába. Másrészt viszont, ha ellenőrzi és legyü-

ri saját haragját, és ezek helyett nyugtató csillapító hatást sugároz ki magából, úgy ezek segítenek azoknak, akik a közeli környezetében ugyanilyen problémákkal küzdenek.

Nagyon kevés ébred rá saját felelősségére ebben az ügyben. Eléggé szomorú az a tény, hogy bármely negatív gondolatunk szabadon elérhesse azokat a személyeket, akik a környezetünkben vannak, és épp nem foglalják el magukat semmivel sem. Az igazság azonban rosszabb ennél is. Minden emberben megtalálhatóak a rosszság csirái és lehetőségei, melyek egy előző élet következményei, melyek azonban még lettek életre hívva ebben az inkarnációban. Ha ördögi vagy tisztátalan gondolatot bocsátunk ki, könnyen megtörténhet, hogy ezek a csirák életre kelnek és így a mi hiányos önkontrolunk eredményeként a rossz teret nyer egy olyan ember életében, aki egyébként jó lett volna. Életre keltjük benne azt a lappangó tendenciát, ami egyébként eltűnt volna, és késleltetjük őt a fejlődés útján.

Amíg a csira pihenő állapotban van, ez a lehetőség kialvóban van, de amikor felkeltik, hajlamos a határtalan növekedésre. Olyan, mintha egy lyukat nyitnánk egy gáton és kiengednénk a vizet.

Valóban az olyan ember, aki ördögi gondolatot bocsát útjára, nem is tudja, hogy milyen mennyiségű rosszért teheti magát felelőssé, mivel az ember, aki bűnössé válik gondolatai következtében, befolyásolhat másokat, és azok is más embereket. Ez valójában igaz, mivel ördögi gondolatot szenvedés fogja követni. Szerencsére ugyanez igaz a jó gondolatok vonatkozásában is nemcsak a rosszakéban, így az ember, aki megéri ezt a tényt, és bölcsen használja ez erejét, a jó érdekében minden határon túl befolyásolni tudja embertársait.

A gondolatok felelőssége

Mivel birtokoljuk ezt a hatalmas erőt, rendkívül gondosan kell bánnunk vele. Emlékeznünk kell arra, amikor egy embertársunkra gondolunk, hogy a legjobbat képzeljük el róla, mivel ez a kép erősen hatni fog rá és lassan-lassan harmóniába kerül az illetővel. Rögzítsük gondolatainkat barátaink jó tulajdonságaira, mivel bármilyen minőségre való gondolattal erősítjük ez a rezgést, így magát a gondolatot és nagyobbá tesszük.

Ezt a megfontolást követi a pletyka és a szidás szokása, melyre rengeteg ember gondatlanul hajlamos, ez valójában szörnyű bűn, melyet elítélni semmilyen szó nem lehet túl erős. Mikor az emberek más kibeszélésének bűnébe esnek, általában nem ragaszkodnak a jó tulajdonságok megbeszéléséhez. Így tehát van néhány emberünk, akik gondolataikat rögzítik egymás valamely rossz tulajdonságán, felkeltik más ember figyelmét erre, holott ezek esetleg nem is vették ezt észre még. Így ha ez a rossz tulajdonság valóban létezik az illetőben, akit ők oly meggondolatlanul bíráltak, határozottan erősíteni fogják a rezgést, mely a kifejeződését segíti elő. Ha azonban, ez az esetek döntő többsége, ez csak az ő buja képzeletükben létezik, és nincsen jelen a kibeszélt személyben, akkor elkövetik azt az utolsó bűnt, hogy ördögi tulajdonságokat fejlesszenek ki az adott emberben, és ha ennek a csirája valóban megvan az adott személyben, valószínűleg el is érik céljukat és kifejlesztik ezt.

Segítően gondolunk azokra, akiket szeretünk, magas erkölcsi értéken tarjuk őket, és erősen azt kívánjuk, hogy ezt mielőbb el tudják érni. Ha azonban valami hibát, vagy negatív dolgot ismerünk egy emberrel kapcsolatban, soha semmilyen körülmények között sem szabad ezt erősíteni. Termünk az legyen, hogy ellenkező tulajdonságra gondoljunk, és ezt a hullámot küldjük ki a segítségre szoruló embertársunk felé. Általában nem ezt tesszük, hanem a következőt:

„Kedvesem, micsoda szörnyű dolog az, hogy Mrs. XY-nak annyira kellemetlen természete van! Tudod, éppen tegnap hallottam, hogy ezt meg ezt művelte, és mindig azt hallom, hogy ezt meg ezt teszi! Micsoda borzalmas dolog ez, nem?”

És ezt ismétli minden ember a hozzá legközelebbi 30-40 barátja felé, néhány órán belül több száz ember a düh és a sértettség összetérfő hullámaival küldi ki a szerencsétlen áldozat felé. Csodálni való-e az, hogy ő teljesíti elvárásait és megint példát ad arra, hogy milyen szörnyű természete van, melyen ismét csámcsogni tudnak?

Az a személy, aki ilyen esetekben segíteni kíván, különösképpen ügyelnie kell arra, hogy elkerülje a haragra gondolást, ehelyett minden erejével a következőkre gondoljon:

„Azt kívánom, hogy Mrs. XY legyen nyugodt és higgadt, minden lehetősége meg van arra, hogy kontrollálja magát, megpróbálom, hogy gyakran küldjek felé erős, nyugtató és csillapító gondolat-hullámokat, annak érdekében, hogy segítsem őt a benne szunnyadó Isteni terv megvalósításában.”

Egyik esetben a gondolat a dühről szól, másik esetben pedig a higgadtságról, mindkettő el fogja érni célját, és reprodukálva magát a fogadó személy mentális vagy asztrális testében. Minden esetben gyakran gondoljunk szeretettel barátainkra, gondoljunk csak a jó tulajdonságaikra, koncentrálva erősítsük ezeket és támogassuk barátainkat minden erőnkkel.

Az ember gyakran állítja azt, hogy képtelen gondolatait és érzelmeit ellenőrzése alatt tartani, azt állítva, hogy megpróbálta ezt kontrollálni, de állandóan sikertelen volt. Így arra a következtetésre jutott, hogy az ilyen erőlködések hiábavalóak. Ez a gondolat teljesen tudománytalan álláspontot képvisel. Ha egy rossz gondolat vagy szokás elér egy bizonyos erősséget bennünk, ez azért van, mert előző életünkben engedték azt, hogy összegyűljön ez, és kezdetben, mikor még könnyedén el lehetett volna ezt nyomni, nem tettük, hanem engedték azt, hogy megerősödjön, így mert kezelhetlenné vált.

Valójában mi vagyunk azok, akik könnyűvé tesszük sajátmagunk számára, hogy egy bizonyos vonal mentén mozogjunk, mivel viszonylag nehéz lenne egy másik mellett letenni a voksot, nehéz, de nem lehetetlen. Az energia vagy erő nagysága mindenképpen végleges összegű, ha több életet is arra szánunk, hogy fölhalmozzunk ilyen energiát (ami egy teljesen elképzelhetetlen feltételezés), az idő, ami erre a változásra szükséges szintén véges, így az eredmény végleges lesz.

Ha már ráébredtünk arra, hogy milyen hibát követtünk el, és rávettük magunkat hogy ezt kontrolláljuk megpróbálva semlegesíteni az ösztönzést, szükségesnek fogjuk találni azt, hogy ugyanakkora mértékű ellenkező irányú erőt használjunk, mint amekkorát eredetileg a szokás kialakításába fektettünk. Természetesen azonnal nem leszünk képesek arra, hogy elég erőt tudjunk kifejteni sok év munkájának ellensúlyozására, de minden erőfeszítés, amit az ellensúlyozásra használunk, összeadódik, és tárolásra kerül. Mi, akik élő lelkek vagyunk, végtelen ideig tudunk erőt generálni, végtelen mennyiségű erőt tudunk magunkhoz vonzani, így teljesen bizonyos, hogy ha megfelelően kitaratóak vagyunk, teljesen biztos, hogy sikeresek leszünk. Ennek ellenére sokszor elbukunk, mert valami visszavonódik a véges mennyiségű erőből, amely kimerül, mielőtt elérnénk célunkat. Így a végleges siker egyszerűen csak technika kérdése.

E gondolat-áramlások használatának tudománya lehetségessé teszi számunkra, hogy mindig tudjunk segíteni, ha bánat vagy szenvedés eseteivel találkozunk szembe. Gyakran előfordul az, hogy fizikailag képtelenek vagyunk segíteni, testi jelenlétünk talán nem támogató a szenvedő részére, fizikai agya zárva van arra, hogy elfogadja javaslatainkat előítélet vagy vallási bigottság miatt. Asztrális és mentális teste azonban sokkal könnyebben befolyásolhatóak, mint a fizikai, és számunkra mindig nyitva vannak arra, hogy megközelítsük őket támogató gondolataikkal, szeretetünkkel vagy megnyugtató érzéseinkkel.

A finomabb anyagban is úgy, mint a durvábban, a hatásérvényesülésnek törvényei változatlanok, így az energia, amit kibocsátunk, eléri célját, és kifejti hatását. Nem kérdéses, hogy a kép vagy gondolat, amit társuk segítésére küldeni szándékozunk, eléri célját. Az, hogy tisztán meg fog-e jelenni a kép a címzett agyában először attól függ, hogy milyen határozottan küldtük el azt, másodszor pedig az ő (címzett) mentális állapotától. Teljesen el lehet foglalva saját szenvedésének gondolataival, így nagyon kevés hely marad az általunk küldött gondolatok számára, ha azonban a mi gondolatunk kivárja a sorát, és mikor a befogadó személy figyelme elkalandozik, vagy pedig a kimerültség fel-függeszti saját gondolati aktivitását, akkor az általunk küldött gondolat azonnal belép és kifejti áldásos hatását.

Rengeteg olyan eset van a világon, amikor fizikai síkon teljesen tehetetlenek vagyunk, de nincs olyan eset, amikor vagy az asztrális vagy a mentális síkon ne tudnánk támogatást nyújtani, ha elég erősen, koncentráltan és szeretettel csináljuk.

A gondolattal történő gyógyítás megmutatja, hogy még a fizikai világban is milyen erőteljesek a gondolatok, és mivel az asztrális és a mentális világban sokkal könnyebben tud hatni, így ráébredhetünk arra, hogy milyen hatékony tud itt lenni, ha gyakoroljuk ezt a képességünket. Oda kell fi-

gyelnünk minden olyan lehetőségre, amikor segíteni tudunk, nincs kétség afelől, hogy rengeteg lehetőség fog számunkra ilyen célra kínálkozni. Ahogy végigsétálunk az utcán, vagy utazunk a villamoson vagy a vonaton, gyakran látunk olyan személyt, aki nyilvánvalóan szomorúságtól vagy depressziótól szenved, ez a mi lehetőségünk, hogy azonnal megpróbáljunk felébreszteni és segíteni embertársunkat.

Próbáljuk meg erősen elküldeni az érzést, a nap az ő személyes bajai és szomorúsága ellenére is sütni fog, még rengeteg jó és szép dolog van a világon, amiért hálásnak kell lenni. Néha erőfeszítéseink azonnali eredményét látjuk, megfigyelhetjük, hogy az általunk küldött gondolat hatására hogyan derül fel embertársunk arca. Nem mindig remélhetjük az azonnali, fizikai hatást, de ha megértjük a természet működési törvényeit, akkor minden esetben egyformán biztosak lehetünk, hogy ugyanolyan eredményt fogunk elérni.

Néha nehéz az olyan embernek, aki nem szokott hozzá az ilyen jellegű tanulmányokhoz, hogy higgyen a saját, gondolati befolyásolási képességeiben, de nagyszámú eset bizonyítja, hogy bárki, aki ezt a gyakorlatot folytatja, saját sikerének nagyszámú bizonyítékával fog szembesülni, így tovább nem fog kételkedni. Az ember életének részét kell, hogy képezze, hogy megpróbáljon segíteni azokon, akiket ismer és szeret, függetlenül attól, hogy élnek-e, vagy olyan állapotban vannak, amit általában halottnak neveznek. A fizikai test megléte vagy hiánya nem tesz különbséget abban, ahogyan a mentális vagy asztrális test irányában eljárunk. Ilyen jellegű gyakorlatok rendszeres és kitarató végzésével rengeteg jót tudunk tenni. Később a gyakorlás erőt ad nekünk, mialatt fejlesztjük saját erőnket és biztosítjuk fejlődésünket, a világot is támogatjuk támogató erőfeszítéseinkkel.

Tehát bármi is valójában a mi mozgatónk, ez egyben a világ érdeke is, ami nem jó a világnak, sohase lehet a mi saját érdekünk se, mert minden valódi fejlődés csak a többi emberrel együttléses. Sok ember részére ez furcsa állításnak tűnhet, mert ahhoz vagyunk hozzászokva, hogy amit az egyik ember nyer, a másik azt elveszíti. Másutt már megmutattam, hogy ha az egyik felet egy ügyletben nem megfelelően kezeli és így veszít, a másik fél számára sincs igazi előny ebből az „üzletből”.

Az egyenes, becsületes üzlet azt jelenti, hogy mindkét fél nyer az üzletből. A kereskedő, tételezzük fel, megvásárolja árukészletét a nagykereskedőtől, és akkor csak azt állítva, ami valóban igaz, elfogadható haszonnal azt továbbadja. Itt mindenki nyer, mivel a nagykereskedő és a kiskereskedő is megélnék ebből, és a vásárlók is hajlandóak ezt az árat megfizetni, mivel kényelmesebb részükre kis mennyiségeket vásárolni. Minden személy megkapja azt, amit szeretne, senki sem veszített, tehát az összes résztvevő elégedett.

Ez csak egy felületes, a fizikai világból származó példa. A gondolat magasabb rendű világában tisztábban láthatjuk, milyen gyönyörűen működnek ezek a szabályok.

Tételezzük fel, hogy egy ember tudása gyarapodik. Megoszthatja tudását száz másik embertársával, ő mégsem veszít semmit. Sőt, még mások is, akiknek közvetlenül nem ad tudásából, indirekt módon részesednek ebből a „kincsből”. Mivel birtokolja ezt a megnövekedett tudást, bölcsőbb és hasznosabb emberré vált, szavai nagyobb súllyal esnek latba, cselekedetei bölcsőbbek lesznek, így a körülötte élő emberek jobbak lesznek e tudás által.

Mélyebbre is mehetünk. Mivel ez az ember többet tud, nemcsak szavai és cselekedetei, de gondolatai is bölcsőbbek lesznek, mint ezt megelőzően. Gondolat-formái jobbak lesznek, a mentális testéből kiáramló hullámok magasabbak és gazdagabbak, ez pedig elkerülhetetlenül meghozza az eredményt, ami a körülötte élő embertársain mutatkozik meg. Ezek a hullámok, mint az összes természetben meglévő egyéb hullám, hajlamosak arra, hogy újratermeljék magukat, és ugyanilyen hullámokat hozzanak létre az összes útjukba kerülő objektumon. Ugyanaz a természeti törvény, amely a fizikai világban felforralja a teádhhoz szükséges vizet, és pirítóst készít, a kenyeredből bizonyossá teszi, hogy a bölcsesség megfelelő működtetése másokat befolyásolni fog, annak ellenére, hogy a célszemély ebből semmit sem fog beismerni.

Ez az oka annak, hogy az összes vallás fokozottan kiemeli a jóság, bölcsesség és a tisztaság fontosságát. Az emberi tulajdonságok ragadósak, és ezért is kell nagyon odafigyelnünk, milyenekkel igazzuk le sajátmagunkat.

Vegyünk egy másik példát. Tétélezzük fel, képessé válsz az önkontroll erős fegyverét használni. Talán ezt megelőzően szenvedélyes ember voltál, most azonban megtanultad hogyan tartsd ellenőrzésed alatt a kiáramló erődöt és igázzad le ezeket. Lássuk, hogy ez a tény hogyan befolyásolja a körülötted levő embereket. A fizikai világban, kérdés sem fér hozzá, kellemesebb lesz nekik. Vegyük vizsgálat alá a többi síkot.

Régen megengedted magadnak, hogy dühös legyél, amikor belőled minden irányba a harag hosszú hullámai ömlöttek szét. Senkinek se, aki látta a „Látható és láthatatlan emberben” megjelent példát, kell bizonyítani, mennyire szörnyű hatást keltenek ezek a hullámok azon emberek asztrális testeiben, melyek körülötted vannak. Ha ez így van, akkor dühöd kisugárzása ugyanilyeneket fog kiváltani az ő asztrális testében, megerősítetted a benne meglévő rosszat, tehát társad feladata nehezebbé vált, és az a teher is súlyosabb lett, amit neki hordania kell. Még egyszer megerősítem, nincs jogod ezt tenni vele!

Most, hogy már van önkontrollod, mindezek a tényezők kedvezően megváltoztak. Kibocsátasz ugyan hullámokat, mivel ez a Természet törvénye, de most már ezek nem a harag szörnyűsége villanásai, hanem a szeretet és a béke hosszú hullámainak nyugodt, kiegyensúlyozott áradása. Ezek pedig hatást gyakorolnak embertársadra is, hajlamosak arra, hogy újratermeljék önmagukat a befogadóban, és ha ő is csatát vív szenvedélye ellen, ez az állandó ritmus segíteni fogja őt ebben a háborúban. Erőfeszítésed az ő oldalán lesz, nem pedig ellene, így megkönnyítetd terhet, segítve őt az ösvényen felfelé vezető útján. Igaz, hogy a Te nyereséged az ő előnyére is fog szolgálni?

Az emberek olyan kibogozhatatlanul összekapcsolódtak egymáshoz, az emberiség olyannyira egységet képvisel minden csodálatos változatossága ellenére, senki se tud a nélkül előrehaladni vagy visszamaradni, hogy ne támogassa, vagy hátráltassa mások fejlődését.

Tehát kötelességünk, hogy a támogatók és ne a hátráltatók között legyünk, és egyetlen egy élőlény, akár ember akár állat, se legyen rosszabb gondolataink vagy tetteink következtében.

XX. fejezet Amit teszünk

Szegényekért végzett tevékenység

Azt a kérdést, hogy mit teszünk, szinte lehetetlen teljes mértékben megtárgyalni, mivel mindenkinek meg van a saját lehetősége, és ezek teljes mértékben különböznek egymástól. Gyakran megkérdezzük, hogy a teozófus részt vehet a hétköznapi értelemben vett jótékonyági munkában, mely nincsen különleges kapcsolatban a Teozófiai Társulattal? Ez az a kérdés, melyre mindenki saját magának kell felelnie, mivel a válasz függ az ő speciális helyzetétől. Azt gondolom, hogy általános szabályként le lehet fektetni, hogy ha van speciális teozófiai tevékenység számára, akkor az idejét ennek kell szentelnie, mivel ezt ő képes jól elvégezni, míg a többi, hétköznapi jótékonyági munkát bárki képes elvégezni.

Vegyünk például a nyomor negyedekben végzett munkát, mikor direkt segítjük a szegényeket, látogatásunkkal és apróbb, kényelmet szolgáló tárgyak ajándékozásával. Senki sem tagadja, hogy ez a legnagyobb tevékenység, amit tenni lehet, és valóban égető szükség van rá. Ha azonban választani kell az ilyen jellegű fizikai tevékenység és a között, mikor valaki a magasabb világokban azon dolgozik, hogy közelebb hozza azt az időt, amikor nyomornegyedek már sehol se léteznek. Akkor azt állítom, hogy az utóbbi tevékenység a jelentősebb munka. Csak az a személy, aki a Teozófiát tanulmányozza képes arra, hogy terjessze ezeket a tanokat, míg bármely jó és kedves ember származzon is bármely osztályból, tud ételt és párnát vinni a szenvedőknek.

Nagyszerű tevékenység segíteni utat építeni, azonban egy mérnöki vagy orvosi végzettségű embernek nem adhatunk ilyen feladatot. Bárki, akinek az adott tevékenységre különleges adottságai, tudása van, erre a speciális munkára kell alkalmazni, mivel bárki képes elvégezni a speciális végzettséget nem igénylő tevékenységeket. Az utóbbi munkára rengeteg olyan jelentkező van, aki csak ezt képes elvégezni. Ezért úgy gondolom, hogy a teozófus képes a Teozófiát terjeszteni és tanítani, tehát ezt nem szabad félretennünk annak érdekében, hogy helyette hétköznapi tevékenységet végez-

zünk a világ érdekében. Ha azonban olyan helyzetben van, hogy nem képes a teozófiai kultúra terjesztésére, akkor idejét a legmagasabb rendű jótékonyági munkának kell szentelnie.

Az azonban megkövetelhető, hogy a jótékonyág szellemében éljen egész nap figyelve segítségre kínálkozó lehetőségeket. A legjobb azonban az, ha magasabb rendű munkaként rá tudja az embereket a Teozófia ösvényére terelni. Ha ez abban a pillanatban nem lehetséges, akkor más, hétköznapi módon legyen embertársai segítségére. Idejét töltheti azzal, hogy jótékony hullámokat küld ki embertársai irányában, vagy megpróbálja az embereket a fizikai világban boldogabbá tenni. A segítőkészség gondolatát kell a mindennapi tevékenysége kereteibe beültetnie. Mindenki saját maga határozza meg, hogyan tudja ezt a legjobban elvégezni és, ha tanulmányozza „Világunk rejtett oldalát”, rengeteg megvalósítható ötletet fog benne találni. Ez a mindennapi életét érdekesebbé és hasznosabbá teszi, mint az nélküle lenne.

Látszik, hogy rengeteg, triviálisnak tűnő cselekedet sokkal távolabbra hat, mint azt gondolnánk, tehát sokkal gondosabban és összeszedettebben kell élnünk. Megmutatkozik, hogy az ember minden cselekedete hatással van a körülötte levőkre, annak ellenére, hogy a felszínen csak a saját magára gyakorolt hatás látszik. Mivel a másokra gyakorolt hatásért ő is felelős, így hihetetlen mennyiségű lehetősége van arra, hogy másoknak jót tegyen. Ha ezt egyszer felfogta, akkor ráébred arra, hogy életét ennek kell alárendelnie, ha kis dolgokban is segíteni másoknak és nem csak saját magával foglalkoznia. Sokan élnek úgy, hogy életüket mások véleményének függvényében szabályozzák, de az önzetlenség tanulmányozója egy másik fajtát képvisel. Maga elé a következő két, meghatározó szabályt kell, hogy állítsa:

1. Minden cselekedetet önzetlenül kell megtennie.
2. Mindent meghatározott céllal, képességei szerint a lehető legjobban kell elvégeznie.

A Mester ereje

Ha így tesz, és ezek szerint él, a világot uraló ERŐ hamarosan felismeri őt és használni is fogja személyét. A szabályok szerint élve saját magából egy olyan csatornát képez, amely alkalmas a Mester erejének befogadására és egy értékes eszközzé válik az Ő kezében. Igazából a Mesterek támogatása főként a magasabb síkokon történik, azonban ez nincs csak arra a területre korlátozva, ez működik a fizikai világban is, ha alkalmat teremtünk rá. A Mester nem fogja energiáját arra pazarolni, hogy erőszakolja energianyalábját az alsóbb világ sűrű anyagába. Ez semmiképp se lenne gazdaságos, és így nem tudná spirituális energiáját a legelőnyösebben hasznosítani. Ha azonban az ember már az alsóbb világban él, és úgy alakítja életét, hogy megfelelő csatornája legyen ennek az energiának, úgy a helyzet megváltozik, hogy a Mester olyan erőfeszítést tegyen, amely egyébként Teljesen haszontalan lenne.

Emlékezzünk arra, hogy egy csatornát mindkét végén nyitottá kell tenni, nem elég csak egyik végét felszabadítani. Csatornánk magasabb rendű vége az önfeláldozás és az önzetlenség, mely izgatottan arra vár, hogy mielőbb hasznossá váljon és életét e nemes célnak rendelje alá. Az alsóbbrendű vége az ember fizikai teste, melyen keresztül a hatásnak érvényesülni kell, tehát erre is figyelemmel kell lenni annak érdekében, hogy a Mester által küldött áramlat ne mocskolja be.

Emlékezzünk arra, hogy nem homályos absztrakcióval van dolgunk, hanem egy fizikai, de mégis láthatatlan folyadékkal, amely átjárja a test anyagát és a bőr pórusain keresztül kiválik, vagy a kezekre és a lábon át távozik. Tehát a testnek belül is tisztának kell lenni, ne szennyezze húsétel, alkohol vagy dohány. Kívül pedig gyakori és alapos mosakodással tisztán kell tartani a testet, különös figyelmet fordítva a kezekre és a lábakra. Egyébként a folyadék, melyet olyan hatalmas gondoskodással küldenek a magasabb síkokról, elszennyeződik, mialatt az emberi testen áthalad, és így nem tudja azt a célt elérni, amiért kibocsátásra került.

Annak ellenére, hogy ez az erő állandóan sugárzik az arra érdemes tanítvány testéből, ő mégis képes arra, hogy összegyűjtse ezt, és egy meghatározott szándékkal egy bizonyos tárgyra sugározza ki. Az előző fejezetben már megmagyaráztam, hogyan tudja az átlagember saját magát a rossz befolyástól megvédeni, amikor kezet fog, vagy amikor tömegben van.

A tanítvány ahelyett, hogy magát megvédené ezeket a kellemetlen helyzeteket lehetőségként éli meg, amikor hatást tud másokra kifejteni. Amikor kezét fog egy másik emberrel, a Mester erejét küldi embertársába kinyújtott kezén keresztül. A kezdő tanítvány ilyenkor kérdezheti: "Hogyan lehetséges ez? És ha meg is próbálnánk, hogyan lehetünk biztosak abban, hogy sikeresek leszünk?"

Amire itt feltétlenül szükség van, az a határozott meggyőződés és az erős eltökéltség, egy olyan meggyőződés, ami a tanulmányokra épül, mely bizonyítja, hogy ezt meg lehet tenni. Ez után pedig erős elhatározás, hogy megtegyük, mivel erősen elhivatottak vagyunk Mesterünk irányában, amely őszinte vágyunkon alapul, hogy megtegyük az Ő akaratát. A mágikus cselekedetek sikere a végrehajtó abszolút magabiztosságán alapul, az olyan ember, aki kételkedik, a saját sikerében eleve kudarcra van ítélve. Tehát amikor az üdvözlést fogadja látogatója irányában szívből jövő jókívánságot bocsát ki, melyhez erős gondolatot társít: „Átadom neked Mesterem szeretetét”. Ugyanígy amikor tömegben van, szétszórja az emberek irányába Mestere szeretetét, és ez sokkal hatékonyabb védelmet fog számára biztosítani, mint bármilyen burok.

Talizmánok készítése

Ugyanennek az erőnek egy másik használati lehetősége, amikor bizonyos tárgyak minőségét megváltoztatjuk velük, talizmánt állítva elő belőlük. Az előzőekben már írtam arról a hatásról, amellyel amuletteket tudunk készíteni. Most arról beszélek, hogy milyen folyamat által tudunk talizmánokat előállítani. Ennek a műveletnek a fejlettebb foka biztos tudást igényel, melyet csak hosszas tanulás által lehet megszerezni, de bármely őszinte ember képes olyan talizmánt előállítani, amely rászoruló embertársa nagy segítségére lehet.

Bárki, aki már hozzászokott ehhez a munkához tud magnetizálni és demagnetizálni gyakorlatilag azonnal, csupán akarata felhasználásával. A kezdőnek általában szüksége van akarata koncentrálására, amit azzal ér el, hogy végiggondolja a folyamat különböző lépcsőit, és a megfelelő mozdulatokat használja. Tételezzük fel például, hogy valamely kicsiny tárgyat kell magnetizálnia (gyűrűt, medált, vagy tolltartót) annak érdekében, hogy belőlük félelem elleni medált készítsen. Mi a folyamat legegyszerűbb módja?

Először is pontosan meg kell határozni, mit szándékszik elérni. Azt a tárgyat éterikus, asztrális vagy mentális anyaggal akarjuk ellátni, amely a bátorság és a magabiztosság hullámaival van megtöltve. A gyakorlott teozófus egyszerűen összegyűjtené ezeken a síkokon levő anyagokat, melyek ezeket a rezgéseket fogadják és meg is tartják. A kezdő, mivel még semmit sem tud, az útjába kerülő bármilyen anyagot felhasznál, így sokkal hatalmasabb erőt kell kifejtenie, mint amit gyakorlottabb testvére felhasznál.

Az amulett készítését össze lehet kapcsolni felirat bevésésével. A megfelelő anyag kiválasztása harmóniába kell hogy legyen azzal a felszínnel, amelyre a felirat rákerül. A kezdő, aki még nem képes ezt megtenni, írásánál sokkal nagyobb erőt használ föl, és sokkal kevésbé pontos eredményre jut a rendelkezésre álló felszínen. Az első nehézség, amivel szembetalálkozik az, hogy a lap, amelyre írni kíván, nem is üres, mivel már található rajta írás, melyet használat előtt el kell távolítania. Ha a gyűrűt vagy medált már viselte valaki, az már tele van tulajdonosának magnetizmusával.

Ez a magnetizmus lehet jobb vagy rosszabb, mint a tanítványé, de mindenesetre különbözik tőle. Ezáltal akadályt képez, hogy bármilyen írás, lehet az a lehető legjobb, megtölti a papírt és akadályát képezi a további írás felvitelének. Még ha a gyűrű vagy tolltartó teljesen új, valószínűleg akkor is tartalmaz valamilyen speciális magnetizmust, amely vagy a készítőjétől vagy pedig az eladótól származik. Így az első teendő ezek eltávolítása, annak érdekében, hogy a beíráshoz tiszta felületet kapjunk. Különböző módszerek vannak, melyekkel ezt el tudjuk érni, hadd írjak le egy egyszerűt.

A jobb kéz mutatóujjának hegyét érintsük a hüvelykujjhoz, létrehozva egy gyűrűt. Képzeld el, hogy vékony filmszerű réteg van ezen a gyűrűn hasonlóan a dobon levő hártvához. Akarattal létrehozható egy ilyen réteg, akkor is, ha ez nem látható. Azt se felejtjük el, hogy a kísérlet sikeréhez az is kell, hogy biztosak legyünk a saját sikerünkben. Az eddigi tanulmányok meg kellett, hogy győzze-

nek bennünket arról, hogy az emberi akarat van olyan erős, amely képes az finom anyagot ilyen, vagy egyéb változásra kényszeríteni.

Igy figyelmedet erre a vékony filmre koncentrálni kell tartani, szorosán tartva a demagnetizálható tárgyat lassan át kell vezetni ezen a hártán, ezzel a művelettel képes lesz a tárgyat megtisztítani a korábbi magnetizáció éterikus anyagától. Azt nem gondolom, hogy a tárgy teljesen éterikus anyag nélkül marad, de az összes ilyen anyag el lesz távolítva és kicserélődik. Hasonlóan ahhoz, amikor egy gázzal töltött csövet az egyik végéről erősen átfújunk, így eltávolítjuk a benne levő gázt, ennek ellenére a cső nem lesz üres, mivel a környezetben levő nyomás azonnal újratölti a csövet. Így tehát a speciálisan töltött éter eltávolításra kerül a medalionról vagy a tolltartóról, és a helyére „normál” éter kerül, amely teljesen átítatja a környező levegőt.

A következő lépés az, hogy engedjük az étert feloldódni és helyettesítjük asztrális anyaggal, amelyen keresztül a tárgyat áthúzzuk. A folyamatot a mentális anyaggal is megismételhetjük, így a tárgyat a három sík bármely speciális magnetizációjától mentessé tesszük, létrehozva egy tiszta lapot, melyre aztán azt írunk, amit akarunk. Egy bizonyos számú gyakorlat után a tanítvány képessé válik a kombinált film létrehozására, ami már tartalmazza az éterikus, asztrális és a mentális anyagokat is, így az egész műveletet egy áthúzással meg fogja tudni oldani.

A tanítványnak koncentrálni kell az összes erejével arra, hogy a megkívánt tulajdonságokat hozza ki magából, azokat, melyeket az amulettbe át szeretne adni, (jelen esetben a félelemnélküliséget és az önbizalmat), pillanatnyilag kizárva magából az összes egyéb jellemzőt, és élő inkarnációja legyen a létrehozandó tulajdonságoknak. Amikor saját magát a lelkesültség legmagasabb fokára hangolta, vegye bal kezébe a kezelendő tárgyat, vagy fektesse maga elé az asztra, és jobb keze ujjain keresztül áraszsa rá a magnetizmust, egész idő alatt a legerősebben árasztva ki az értéket, a nyugalom és a merészség esszenciáját.

Koncentrációjában segíteni fog, ha mialatt így tesz, határozottan ismételteti magában újra és újra a következő szavakat:” A Mester nevében bátorság és önbizalom”.”Ahol ez a tárgy van, oda félelem ne tegye be lábát”, vagy használjon más szavakat, ugyanezt a gondolatot kifejezve. Tegye ezt néhány percig, soha se engedve, hogy figyelme elkalandozzon, és ne legyen egy csepp kételye sem abban, hogy valóban hatékony talizmánt hozott létre.

Ez a folyamat valószínűleg leköti figyelmét egy kis időre, de az ember, akinek van némi gyakorlata, ezt könnyedén és gyorsan végrehajtja. A képzett okkultista állandóan használja e képességét, erejét arra használva, hogy másokat támogasson, akikkel csak kapcsolatba kerül. Sohase küld el egy levelet vagy képeslapot anélkül, hogy ne gondolna arra, hogy a felfrissülés, a támogatás és az erősítés nagyszerű ajándékát küldi el ezzel. Sok más módszer is birtokába van, még amivel képes talizmánt előállítani nemcsak ez az egy. Talán segíteni fogja a mélyebb megértést, ha néhányat még leírok itt, annak ellenére, hogy ezek meghaladják az átlagos tanítvány képességeit.

Talizmánok fajtái

Az amulettek a lekülönbözőbbek lehetnek – valójában több ezer fajta – de céljaink szerint 4 különböző csoportba lehet őket sorolni, melyeket általánosnak, átalakítottnak, szellemmel átítottnak és kapcsoltnak nevezünk.

1. *Általános.* Az előbb leírt módszer ilyen talizmánt hoz létre. A gyakorlottabb ember természetesen kevesebb munkával jobb eredményt képes létrehozni, nemcsak azért, mert tudja, hogyan használja erejét hatékonyan, de azért is, mert tudja, milyen anyagokat válasszon ki. Ennek megfelelően amulettjének hatása is erősebb, néhány évig működik pár hónap helyett. A talizmánnak ez a fajtája egyszerű, az a feladata, hogy állandóan a feltöltött tulajdonság hullámain sugározza ki, ezt fogja változatlan erővel addig tenni, amíg az eredetileg megkapott töltés ezt lehetővé teszi.
2. *Átalakított.* Az adaptált amulett az olyan. Amely egy bizonyos személyre lett kimunkálva. Az elkészítő személy alaposan tanulmányozza a célszemélyt, alaposan eszébe vési mentális, asztrális és az éterikus testeiben fellelhető hiányosságokat. Azután kiválasztja talizmánjának

anyagát a különböző síkok anyagaiból, ahogyan az orvos kiválasztja gyógyszerének hatóanyagait, melyet fel kíván írni. Kiválaszt egy bizonyos esszenciát annak érdekében, hogy vele elnyomjon egy nem kívánatos asztrális hatást, egy másikat, pedig azért mert stimulálni akarja a mentális működés egy bizonyos részének lanyha működését, és így tovább. Így tehát létrehoz egy olyan amulettet, amely pontosan a célszemély szükségleteihez van adaptálva, és így képes a talizmán arra, hogy lényegesen többet tegyen meg neki, mint egy általános eszköz, de ez a talizmán más ember részére teljesen haszontalan lenne. Olyan tehát, mint egy gondosan megmunkált kulcs, amelynek több foga van és pontosan illik a kulcslyukba, de nem képes másik zárt kinyitni. Az általános talizmán így a tolvajkulcshoz hasonlít, amely képes bármilyen gyenge minőségű zárt kinyitni, de egyikbe sem illik teljesen bele.

3. *Szellemmel átítatott.* Néha kívánatos az, hogy létrehozzunk egy olyan kisugárzási központot, amely ahelyett, hogy csak néhány évig működne, évszázadokon keresztül folytatni fogja kisugárzását. Ebben az esetben nem elég az, hogy feltöltjük a tárgyat a magnetikus erővel, mivel bármilyen hatalmas is a dózis, néhány év alatt ez lemerül. Ahhoz, hogy lényegesen hosszabb hatást érzünk, el bizonyos fajta életet kell mozgásba hoznunk. Ehhez a művelethez két módszer áll rendelkezésünkre.

Az első az, amikor az amulett fizikai részébe bevonjuk valamely fejlettebb ásvány parányi töredékét, amely eléggé élő ahhoz, hogy a részecskék állandó áramát bocsássa ki magából. Ha ezt megtettük, az amulettbe tárolt erő szinte végtelenül hosszabb ideig fog tartani, mivel ahelyett, hogy állandóan minden irányba saját elhatározásból sugározni ki részecskéket, tartózkodó marad, és csak azokat bocsátja ki magából, amelyek rajta is áthaladnak. Az elosztás munkáját így az ásvány végzi és ezzel a módszerrel hatalmas mennyiségű energiát lehet megtakarítani.

A második lehetőség az, amikor úgy rendezzük el a talizmán részecskéit, hogy hasonlítson valamely, viszonylagosan kevésbé fejlett természet szellemre. E lényeknek vannak olyan törzsei, amelyek annak ellenére, hogy telve vannak energiával és erősen vágnak arra, hogy ezt használják is, nem tudják magukat így kifejezni, mivel szükségük van, hogy találjanak bizonyos fajta megnyilvánulási alkalmat. Így lehetséges magnetizálni egy amulettet létrehozva ezzel a kívánt megnyilvánulási lehetőséget. Ezzel biztosítjuk azt, hogy nagynyomású energia állandóan áthaladjon rajta keresztül, amely évezredekig tarthat, a természet szellemek nagy öröme, és mindazok hasznára, akik megközelítik a magnetizált központot.

4. *Kapcsolt.* A kapcsolt talizmán teljesen különbözik a többitől, egy fontos tényezőben. Az összes előbb leírt talizmánt alkotójuk készíti és indítja el útjára, aztán pedig magára hagyja, hogy működjön és élje a saját életét, pontosan úgy, ahogy az órás mester elkészíti az óráját, eladja a vevőjének, ezután pedig semmit sem tud további sorsáról. Néha azonban az órás úgy dönt, hogy továbbra is kapcsolatba marad mesterművével, felhúzza, hogy rendben működjön. Ez hasonlít ahhoz, amit a kapcsolt talizmánnál találunk. Ahelyett, hogy csak egyszerűen feltöltenénk a tárgyat egy bizonyos hatással, amikor a létrehozó személy magnetizálja a talizmánt, az közeli kapcsolatba kerül vele, így tudatosságának kihelyezett részévé válik, egy bizonyos fajta jelfogó, amely állandóan kapcsolatban marad vele, melyen keresztül el tudja érni az amulett viselőjét és ő is el tudja érni a talizmán előállítóját.

Az ilyen fajtájú talizmán nem működik a giroszkóp elv alapján, ahogy a többiek ezt teszik. Talán azt mondhatnám, hogy ilyen fajta működése van, mivel erősen felveti az előállító jelenlétét, és sokszor elrettentő eszközként hat, megakadályozva a viselőt, hogy olyat cselekedjen, amit a létrehozó nem szeretne, de az elsődleges hatása teljesen más természetű. Egy olyan kapcsolatot hoz létre, amelyen keresztül a tárgy viselője a kritikus pillanatban segítséget tud kérni a létrehozótól, aki azonnal érezni fogja a kérést és válaszolni tud a megfelelő erősségű és fajtájú hullámokkal.

Az előállító arra is tudja ezt a csatornát használni, hogy időszakonként befolyásának hullámait küldje el, és így a kezelés módját befolyásolja, érzelmi vagy mentális üzenetekkel. Az ilyen fajta gyógykezelés (úgy gondolom, hogy a mi Keresztény Tudománybeli barátaink távolmaradó kezelésnek neveznék, amulett nélkül is megoldható, csupán asztrális és mentális hullámok kibocsátásá-

val. A talizmán ezt a munkát könnyebbé teszi és képessé teszi a működtetőt, hogy a célszemély éterikus másával könnyebben dolgozzon.

Általában a kapcsolat csak a fizikai, asztrális és az alsó mentális síkokkal létesül, így a létrehozó személyéhez van kapcsolva, vannak azonban olyan esetek is, amikor a magasabb síkot választják. Ez történt Tianai Appollonius esetében, mikor a fizikai tárgyat eltemették jövőbeli fontossága miatt.

Demagnetizáció

Viszonylag ritkán fordul elő, hogy demagnetizálni kell olyan tárgyat, mely nagyobb a fent példaként említettekénél. Ezekben az esetekben tartsuk kezeinket egymástól megfelelő távolságban, és képzeljük el, hogy az éterikus anyag széles kötege húzódik közöttük, amellyel az előbbi magnetizmus kiszívható, úgy, mint az előbb. Másik lehetőség, amikor a tárgy két oldalát tartjuk kezeinkben, és erős hullámú éterikus anyagot küldünk az egyik kezünkől a másik irányába, így elmosva a nem kívánt behatást. Gyakran ugyanezt az erőt fájdalomcsillapításra is lehet használni. Fejfájást, például, amelyet általában az agyban levő éterikus anyag torlódása okoz, vagy kísér, gyógyítani lehet ugyanezzel a módszerrel, nevezetesen, hogy kezeinket a szenvedő halántékára helyezzük, és akaratunk erejével elmoszuk a feltorlódott éterikus anyagot.

A demagnetizáció erejének egy másik lehetséges alkalmazása az, hogy kifogásolható behatásokat távolítunk el egy szobából. Valakihez olyan látogató érkezik, aki maga után kellemetlen atmoszférát hagy, vagy pedig hotel szobánkban találunk kellemetlen asztrális viszonyokat. Az ilyen vészhelyzetekben nem árt tudni, hogy mi a teendő. Gyakorlottabb ember könnyedén tudja ezeket a helyzeteket kezelni akaratának használatával. Kezdő tanítvány jobban teszi, ha úgy, mint a katolikus egyház, közbülső lépéseket használ.

Még egy kisebb szoba légtérfogata is lehetlenné teszi, hogy az előbbieken javasolt kiszívó taktikát használjuk, így a szimpátia és az antipátia nagy elveit kell felidézni és a szobában olyan hullámokat kell keltenünk, amelyek a rossz befolyás számára elviselhetetlenek, így ezek vagy kisebbségbe kerülnek, vagy pedig kiüzetnek. Az ilyen hullámok keltése nem nehéz feladat, azonban erőforrásokat kell találnunk, hogy ezeket a hullámokat gyorsan szét tudjuk szórni a szobában. Az egyik alkalmas módszer az, amikor füstölőt vagy pasztillát égetünk. Másik lehetőség víz szétspriccelése, de mindkét esetben szükséges elvégezni előbb azt a folyamatot, amelyet a talizmán készítésénél leírtunk. Az eszközök eredeti magnetizmusát el kell távolítani, és fel kell őket tölteni a tisztaság és béke gondolatával. Ha ezt alaposan elvégezzük, amikor a füstölő ég, részecskéi (mindegyik hordozza a kívánt befolyást), a szoba levegőjének minden egyes köbcentiméterében szétszórja ezt a hatást.

Ha vizet használunk, melyet a szobában szétspricceltünk, minden egyes cseppje azonnal az aktív kisugárzás központjává válik. A párologtató még ennél is jobb módszer, és ha rózsavizet használunk víz helyett, a tanítvány dolga lényegesen könnyebb lesz.

Ezen éterikus és asztrális módszereknek a hatásmechanizmusa nyilvánvaló. Azok a zavaró hatások, melyeket el szeretnénk távolítani, az asztrális és az éterikus sík egy bizonyos hullámhosszán nyilvánul meg. A mi magnetikus erőfeszítésünk a szobát másmilyen hullámokkal telíti, amelyek hullámhosszban különbözőek és erősebbek is, mivel ezeket szándékosan állítottuk elő, míg a többinél valószínűleg nem ez volt a helyzet. Két különböző, diszharmonikus hullámhalmaz egymás mellett nem létezhet, így az erősebb legyőzi és eltávolítja a gyengébbet.

Ez a néhány módszer használható az emberben levő és rajta átfolyó erő használatára. Ebben az esetben, mint az összes többiben, a tudás hatalom. Ebben az esetben is, mint az összes többiben, a több hatalom több felelősséget és több lehetőséget jelent. Ha ezen erőket Ön képes fejleszteni, és ha ezeket a dolgokat gyorsan és könnyedén tudja elvégezni, jobb lesz Önnek, addig amíg ezt az előnyt önzetlenül használja fel, erőfeszítései eredményeként a világot egy kissé boldogabbá, jobbá és tisztábbá teszi.

Jelentéktelen dolgokat jól kell elvégezni

Emlékezzünk a második mondásra, amely szerint minden munkát a legjobb tudásunk szerint kell elvégezni. Töltsük fel levelünket magnetizmussal és készítsünk belőle talizmánt. Ezzel minden valószínűség szerint jót cselekszünk. Ne felejtsük el azonban azt, hogy a kézírásunknak is tökéletesnek kell lennie. Elsősorban, hogy udvariasak legyünk a levél címzettjével szemben, másodsor pedig a Mester részére végzett minden tevékenységnek a legapróbb részletekig is teljesen hibátlannak kell lenni. Minden munkánk így az Ő részére van, az Ő nevére és dicsőségére, és ez azt jelenti, hogy semmit sem szabad elhanyagolva elvégezni. Ezzel kapcsolatosan is az önzetlenséget kell gyakorolni, senkinek sincs joga arra, hogy bárkinek is kellemetlenséget okozzon gyatra, olvashatatlan kézírásával, amivel saját részére megtakarít pár másodpercet, másoknak viszont elrabolja idejét.

Nem szabad azt hinnünk, mivel mi jobban ismerjük a világ rejtett dolgait, mint mások, így tehát képesek vagyunk mindennapi cselekedeteinkhez nem remélt áldásokat hozzáadni, tehát mi valóban elmerülünk abban, hogy e cselekedeteket képességeink szerint, a lehető legjobban végezzük el. Ha valóban az elvártak szerint dolgozunk, akkor minden szempontból másoknál nem rosszabbak, hanem jobbal leszünk, így teljes tiszteletünket ki tudjuk fejezni Mesterünk iránt, akit szolgálunk. Hogy milyen munkát ad Ő részünkre az teljesen érdektelen, csak az a fontos, hogy ezeket a feladatokat kiválóan kell elvégezni. Így az ember, aki egész élete folyamán a kicsi ügyeket gondosan és kiváló minőségben végzi el, nem fog arra várni, hogy valamikor élete során szembe találkozzon a nagy alkalommal.

Az élet kis dolgai többet nyomnak a latba, mint a nagyok, rengeteg van belőlük, és annyira nehéz állandóan elvégezni őket. Ahogy Szent Augustine megjegyzi: „Rengetegen vannak, akik hajlandóak meghalni Krisztusért, de csak nagyon kevesen, akik érte élni is akarnak „Rengetegen vagyunk olyanok, akik azonnal és boldogan megtennének valami nagydolgot a Mesterét, de Ő ezt nem túl gyakran kéri. Csak azt várja el tőlünk, hogy éljük mindennapi életünket nemesen, ne sajátmagunkért, hanem másokért, ne magunkra, hanem a nemes emberiségre gondoljunk. Alakítsuk ki a segítőkészség szokását, váljon ez nálunk mindennapi gyakorlattá, mint bármi más. Így életünk érdekesebbé válik, legfőképpen azonban minden nappal közelebb kerülünk Hozzá.

Levélírás

Néhány oldallal ezelőtt említettem, hogy egy okkultista sosem küld levelet anélkül, hogy ne tenne bele valami erősítő vagy támogató dolgot, de ehhez az alapvető cselekedethez nem kell olyan személy, aki már előrehaladott az ösvényen. Egy kis odafigyeléssel bárki, aki érti, hogyan működnek ezek az erők, meg tudja tenni ezt a cselekedetet.

Mindannyian tudjuk, amikor a lélekelemző a kezébe vesz egy levelet, le tudja írni a levélíró külsejét, elméje állapotát a levélírás idején, a szobát, amelyben ült, bárkit, aki jelen volt, sőt a teljes környezetet is.

Tehát egyértelmű, hogy a levél az üzeneten kívül sokkal többet visz magával, és csak a gyakorlott lélekelemző képes arra, hogy megfelelő élességgel lássa ezeket, de bizonyos mértékű hatást arra is gyakorol, aki nem képes ezeket a dolgokat tisztán látni. A rezgések, melyeket a lélekelemző megfigyelései alapulnak, függetlenül attól, hogy bárki jelen van vagy nem, aki látja ezek jelentését, bizonyos mértékben mindenkire hatást gyakorol, aki közvetlen kapcsolatba kerül ezekkel a hullámokkal. Mivel ez így van, lehetőséget kínál a hozzáértő személy számára. A tanítvány képes arra, hogy meg tanulja intelligensen használni ezeket az erőket.

Tételezzük fel például, hogy szeretne egy részvétnyilvánító és vigasztaló levelet írni barátjának, aki rosszul fogalmazva „elvesztett” egy szeretett, hozzá közel álló személyt. Mindannyian tudjuk, hogy milyen nehéz megírni egy ilyen levelet.

Amikor elkezdjük az írást, az összes vigasztaló dolgot leírjuk, ami az eszünkbe jut, és ezt megpróbáljuk olyan határozottan és szimpatikusan kifejezni, ahogyan csak tudjuk. Mégis mindannyian tudatában vagyunk annak, hogy ilyen esetben mennyire hatástalanok a szavak, és mennyire kevés

segítséget tudnak csak nyújtani az elhunyt személy hozzátartozójának. Érezzük közlésünk hatástalanságát és hiábavalóságát, mégis elküldjük levelünket, mert szeretnénk kifejezni együttérzésünket, és tudjuk, hogy valamit tennünk kell.

Azonban egy ilyen levélnek nem kell terméketlennek és hiábavalónak lennie. Ellenkezőleg, képesek vagyunk arra, hogy a legjobb hatást érjük el, amely a szenvedés jelentős enyhítésére is képes lehet. A szavak gyakran cserbenhagynak minket, de gondolataink soha. Amikor ilyen levelet írunk, telve van erős segítő és bátorító vágygal, de a leírt sorok ezt nem képesek kifejezni. Ha azonban gyakoroljuk a leírt módszert, akkor a levél magával viszi ezeket a gondolatokat és érzéseket, tehát képesek lesznek a levél címzettjének elméjére és érzéseire hatni, mialatt szeme olvassa a leírt sorokat.

Ismerjük azt a tényt, hogy az érzések és gondolatok hullámain el lehet küldeni a gyászolónak a levél közreműködése nélkül is. Bárki, akinek nincs egyéb sürgős elfoglaltsága, kétséget kizáróan tudja a gyászolót támogatni és erősíteni érzéseinek és gondolatainak folyamatos kibocsátásával. A levélírás nem menti fel a tanítványt, hogy hatékony támogatást ajánljon fel, hanem hatékonyan egészíti azt a munkát, amit egyébként is végez.

Mindazok, akik megpróbálkoznak azzal, hogy a saját behatárolt lehetőségeiken belül segítsenek a világ bajain, hamarosan ráébrednek arra a rengeteg lehetőségre, amelyek találkoznak, így a lehető legjobban meg kell tudni osztani az idejüket ezek között. Az előrehaladottabb tanítvány minden egyes ilyen esetről otthagyja a saját, hatalmas gondolatformáját, amely ki fogja sugározni az élet-erőt és a kedvességet, mindaddig, amíg a kibocsátó újra képes figyelni rájuk. Azonban az, aki még nem fejlesztette ki ilyen jellegű képességeit a megfelelő szintre képes szinte ugyanilyen fokú hatást elérni, ha rendelkezése áll a fizikai alap, amelyre rá tudja építeni a gondolatformáját. A levél részére pontosan ezt az alapot képviseli, amelybe bele tudja tölteni saját gyógyító és megerősítő energiáját, míg a levél egy valódi talizmánná nem válik. Ha az író erőteljesen a saját szimpátiájára és szeretetére gondol, és őszintén szeretné, hogy megteljen a levél ezekkel az érzésekkel és gondolatokkal, akkor el fogja érni célját. Mikor a küldemény eléri célját, és a barát kinyitja a levelet, természetesen azonnal rá fog ébredni a küldő jó szándékára, és ezzel a felismeréssel saját magát is megnyitja a hatás befogadására, tudat alatt elfogadva a küldő pozitív hozzáállását. Amint elolvassa az írásos üzenetet, a segítő gondolatok és érzések azonnal hatni fognak elméjére és érzéseire, és a rá gyakorolt hatások összessége messze túl fog terjedni a fizikai világ határain.

A levél hatása nem fog itt befejeződni. A címzett elolvassa, és félre teszi, talán el is feledkezik róla. A rezgések azonban folyamatosan működni fognak, és hatást gyakorolnak a levél címzettjére még akkor is, amikor ő már teljesen elfelejtette, hogy levelet kapott. Ha ő történetesen a levelét a zsebébe teszi, és magával hordozza, hatása természetesen közelebbi és erősebb lesz, mindenesetre egy olyan levél, amely tele van jó szándékkal és segítőkészséggel, az egész szobát meg fogja tölteni békével és vigasztalással, így a gyászoló érezni fogja a hatását mindig, amikor belép ebbe a szobába, bármennyire is tudatlan marad a hatás eredetét illetően.

Nyilvánvaló, hogy nem csak a vigasztalást lehet ezekkel az erőkkel kifejezni. Az anya, aki bizonytalan abban, hogy távollevő fia milyen kísértéseknek van kitéve, küld neki egy levelet, amelybe belefoglalja a tisztaság és a béke dicsfényét, hogy fia ezt hordozza magával, tudatlanul és tisztán, így megvédje őt rengeteg ráleselkedő veszélytől. Szavak sokasága nem szükséges, még egy egyszerű levelezőlap is képes a szeretet és erő üzenetét magával hordozni valódi pajzsot képezve az ártó gondolatok ellen, vagy pedig irányt mutatni a helyes út felé.

Előfordulhat néhány levéllel kapcsolatosan az is, hogy mivel rengeteg kezén keresztül érkezik meg a levél a rendeltetési helyére, hogy magnetizmusa keverté válik. Ebben sok igazság van, azonban a postás, a levélválogatók és az inasok, akik ezt érintik, nincsenek semmilyen különleges kapcsolatban vele, tehát saját gondolataik hatása rá csak teljesen felületes marad. A levélíró hatása, aki szándékosan használta érzéseit erre a célra, és hatékonyan átította ezekkel a levelet, annyira erős marad, hogy felülmúlja az előbb említett személyek együttes befolyását.

Jelenleg az is elég számunkra, ha tudjuk, hogy a levélíráshoz mindig kapcsolódik egy bizonyos mennyiségű felelősség is. Akaratlanul is feltölthetjük levelünket hatalmas mennyiségű jó szándék-

kal, azonban ez a tevékenység az akarat különleges megfeszítését igényli. De bármilyen különleges erőfeszítés nélkül is, az állapot, amelyben levelünket megírjuk kétséget kizáróan nyomot fog hagyni a papíron, természetesen nem túl mélyet. Ennek megfelelően, ha egy ember bosszús vagy depressziós, amikor levelet ír, ezen érzelmek hűen ki fognak fejeződni írásművében, és a levél, amely magával hordozza ezeket a rezgéseket, környezetébe ki is fogja sugározni azokat. Még akkor is ez történik, ha ezek az érzések nem neki szólnak, és az eredeti bosszúság és depresszió semmilyen kapcsolatban sincsenek vele. Másrészt, viszont ha a levél írója őszinte és boldog, a levél számára még akkor is, ha ez csak egy udvarias üzleti levelezés, tartalmazni fogja magában e minőségek kisebb mennyiségeit, és szét fogja sugározni ezt a kellemes hatást a környezetében.

Ennek megfelelően tehát nagyon fontos az, hogy ha valaki egyéb tevékenységei mellett levélírással is foglalkozik, őszinte és kedves legyen, és próbálja megtartani elméjét szimpatikus és segítőkész állapotban, hogy levele így képes legyen ezeket a jó hatásokat magán viselni. Aki gáncoskodó, kritikus, diktatórikus és rosszkedvű, teljesen alkalmatlan arra, hogy bármilyen titkári feladatot ellásson, mivel elkerülhetetlenül maga körül sugározni fogja a kellemetlenséget és a széthúzást azokra az emberekre, akik szerencsétlenségükre kapcsolatba kerültek vele.

Rengeteg szentimentális ember előnybe részesíti a kézzel írt levelet az írógéppel megalkotottal szemben, mivel avval, hogy kezét többször is áthúzza a papír felett sokkal több személyes magnetizmust tud átadni a levélnek, mintha keze nem került volna egyáltalán a papírral kapcsolatba. Az okkultizmus tanítványa azonban képes írógéppel leírt levél esetében is, egy kis erőfeszítéssel, hatékonyan magnetizmust belevinni. Ez még hatékonyabb is lehet, mint az öntudatlanul leírt levél, mivel ennek alkotója nincs tudatában ezeknek a technikáknak.

Az okkultista más irányokba is kiterjeszti ezt a gondolatot. Bármilyen ajándék, amit ő a barátjának ad, sokkal többet és maradandóbbat biztosít számára, mint csak az öröm, amit a tárgy megérkezése kivált. Ha ajándékba vagy kölcsön ad valakinek egy könyvet, nem felejtí el hozzáadni a szerző gondolataihoz saját legőszintébb kívánságát, hogy az olvasó látóköre szélesebbé és felszabadultabbá váljon. Próbáljuk meg ezen a módon terjeszteni a segítséget és az áldást ezen az úton is. Biztosak lehetünk abban, hogy munkánk meg fogja hozni a gyümölcsét.

A környezetünkben levő valamennyi tárgy a ráhatás egy-egy központját képviseli, és csak rajtunk múlik, hogy ezeket erősítsük vagy gyengítjük, illetve hasznossá vagy károsná tesszük. A mi felelősségünk ajándék küldés esetén, hogy barátunknak olyan erőt küldjünk, amely erős és határozott és mindig jó szándékú. Ezeket a dolgokat idáig még csak alig tanulmányozták, mégis mindannyiunk számára alapvető igazságokat tartalmaznak. A bölcs ember odafigyel ezekre, és életét ennek megfelelően vezeti, így ő is boldogabb és hasznosabb lesz, mint azok a személyek, akik elfogadják azt, hogy tudatlanok maradnak az „Ősi bölcsesség” terén.

Az alvás alatt végzett munka

A teozófiai tanulmányok által felfedett egyik legkellemesebb tény az, hogy azokat az órákat is hasznosítani tudjuk, amikor a fizikai test alszik. Nagyon élesen emlékszem még fiatal koromra, amikor számomra elfogadhatatlan volt, hogy időmet alváásra fecsérlejem, hiszen olyan rengeteg munka várt még elvégzésre, és hogy mennyire megpróbáltam ezt az időt minimálisra csökkenteni. Mivel erős és egészséges voltam néhány évig képes voltam arra, hogy éjszakánként csak 4 órát aludjak, azt gondolva, hogy így nyerek időt az elvégzendő munkára. Most hogy már többet tudok ezekről a dolgokról, ráébredtem, hogy ez hiba volt, és sokkal hasznosabbá tudtam volna tenni magamat, ha a megfelelő időt alvással töltöttem volna és testemet későbbi éveimre erősebbé alakítottam volna. Számomra valódi megnyugvás volt, amikor a teozófiai irodalomban megtaláltam, hogy csak a fizikai test érzéketlen az alvás alatt, és a valódi ember képes folytatni munkáját ezen idő alatt. Az is világossá vált, hogy a munka minősége jobbá is válik, mivel nem akadályoz bennünket a fizikai test.

Még a teozófia tanulója is, aki már teljesen hozzászokott ahhoz, hogy gondoljon a felsőbb világra és a bennük levő aktivitás lehetőségeire, gyakran nem ébred rá arra, hogy ez az *igazi* élet, és a

fizikai világ csak egy epizódja ennek. Ébrenléti tudatunkban legtöbbször a nappali életet tekinti valódinak, míg az éjszakai vagy álombeli létet csak illúzióknak. Valójában azonban pont a fordítottja az igaz, erre könnyen rájöhetünk, ha végiggondoljuk azt, hogy ebben az életben legtöbbször semmit sem tud arról az életről, míg abban az életben teljesen emlékszünk erre az életre. Ezért ennek az életnek hosszú nappali szünetei vannak, a másik élet pedig folyamatos a bölcsőtől a sírig. Mivel a másik életben a fizikai test tétlenül hever, így az ego sokkal jobban ki tudja fejezni magát. Az asztrális testben levő ember sokkal inkább saját maga, mint az a megbilincselte megnyilvánulása, amely itt lenn a fizikai világban van. Amikor majd az evolúciónk későbbi szakaszában további fejlődés következik be, amely lehetővé teszi, hogy az ember a mentális testében is tudjon funkcionálni, egy teljes fokozattal közelebb leszünk a valósághoz. Valóban ezen túl már csak egy fokozat választja el egója manifesztációjától, ami a kauzális testben van, és ez az egyetemes tudat átnyúlik a korokon keresztül, attól az időtől kezdve, amikor nagyon régen kiemelkedett az állatvilágból tartva a végtelemben, amely előtte kitárul.

Nézzük meg, hogy mit tudunk tenni ezzel az éjszakai élettel, mialatt fizikai testünk nyugalomban van. Sokféle lehetőség nyílik meg előttünk, de mivel erről már részletesen írtam könyvemben a „Láthatatlan Segítőknél”, nem fogom itt megismételni magam. Összefoglalóan azt mondhatom, hogy ébrenlétünk alatt bárkinek segíthetünk, akiről tudjuk, hogy szenved vagy szomorú, azáltal, hogy leülünk, a szenvedőről egy erős gondolatformát alakítunk ki, azután ezt az edény feltöltjük együttérzéssel, szeretettel és erővel. Éjszaka azonban ennél többet is tehetünk, ezt a kezelést tovább is vihetjük, mivel be tudunk lépni az asztrális testünkbe, és a szenvedő ágya mellé tudunk állni megadva részére mindazt a speciális törődést, amit az eset megkíván, nem csupán csak általános együttérzést és vigaszt.

Bátorítást és segítséget azonban nem csak az élőknek tudunk biztosítani, hanem halottak hatalmas tömegének is. Gyakran komolyan szükségük van erre, egyrészt a téves és bűnös vallásos tanítások miatt, másrészt pedig a másvilági feltételek teljes tudatlansága miatt. Az ilyen jellegű munkában rengeteg fajta variáció van, de még ez sem meríti ki a lehetőségek tárházát, amely előttünk áll. Az asztrális világban kaphatunk és adhatunk utasításokat. Az asztrális világ névtelenségébe burkolva olyan embereket is támogathatunk, inspirálhatunk, és tanácsot is adhatunk, akik egyébként a fizikai világban nem hallgatnának ránk. Tudunk minisztereknek, államférfiaknak, költőknek és prédikátoroknak jó és szabad gondolatokat sugallni, ugyanezt meg tudjuk tenni a könyvek, magazinok és újságok íróival kapcsolatosan is. Ugyanígy tudunk ötleteket adni regényíróknak és embertáraink elkötelezett támogatóinak is. Meg tudjuk látogatni világunk érdekes helyeit, látni a csodálatos épületeket, és a hihetetlen panorámát. Pénz és ár nélkül miénk lesz a legfinomabb művészi alkotás és a legnagyobb zene, nem is beszélve az asztrális világ még nagyobb muzsikájáról és lenyűgözőbb színpompájáról.

Mit tud az ember itt lenn tenni, hogy felkészítse magát a magasabb világokra? Nos, az élet állandó, és bármilyen formát is vesz fel az ember itt a fizikai valóságban, ugyanaz meg fog mutatkozni az asztrális világban is. Ha itt telve van kedvességgel és mindig törekszik arra, hogy embertársai segítségére legyen, annak ellenére, hogy ennek nem lesz tudatában, biztos lehet abban, hogy ugyanaz fog vele történni az asztrális világban is. A személyiség bármely hibája, amely ebben a valóságban jelenik meg, mint amilyen például a bosszúság, le fogja csökkenteni az adott személy hasznosságát az asztrális világban is. Ha ez így van, akkor az olyan ember, aki nem visz magával semmilyen emléket ebből az életből, biztos lehet benne, hogyha itt rendesen elvégzi kötelességét, az ott is meg fog felelni a kívánt cél eléréséhez. A követelményekben nincs semmilyen misztérium. Egyszerű gondolkodás, nyugalom, bátorság, tudás és szeretet nagyon hasznos lesz az asztrális világban munkálkodó részére. Ezek a képességek rendelkezésére állnak mindenkinek, aki veszi magának a fáradságot és kifejleszti őket.

Könnyű megéretni miért fontosak ezek a minőségek. Az ember csak akkor fektetheti sikeresen minden energiáját ebbe a munkába, ha képessége van a feladat elvégzésére. Az asztrális világ, lakói és jellemzőinek ismerete is szükséges az ilyen munkához. Egyébként állandóan hibákat fog elkövetni és teljesen elveszettnek érzi magát, ha valamilyen szükségállapot felmerül. Bátorság is kell,

mint ahogyan az olyan embernek is szüksége van erre a tulajdonságra, aki ismeretlen dzsungelbe veti be magát, vagy a hatalmas óceán felszínén hajózik. Nyugalom ugyanígy szükséges e munkához, mivel az is nagyon komoly probléma, ha valaki a fizikai világban veszíti el a fejét, azonban ugyanez a hiba az asztrális síkon még sokkal komolyabb baj, mivel itt nincs fizikai anyag, ami meggátolná a harag hullámainak további gyors terjedését. Az asztrális világban a harag, izgalom vagy türelmetlenség bármilyen megnyilvánulása azonnal egy félelmetes tárggyá teszi a látogatót, hogy azok, akik segíteni szándékoznak neki, félelemtől eltelve azonnal elmenekülnek tőle. Az emberiség szeretete, az állandó őszinte segíteni akarás teljes mértékben szükséges kellékei a tanítványnak, mivel ezek nélkül nem lesz elég türelme, hogy kedvesen kezelje a pánikos félelmet és a megmagyarázhatatlan butaságot, ami a halottaknál olyan gyakori. A legtöbb esetben nagymértékű türellem és hosszantartó szenvedéssel jár ez a tevékenység, így az olyan ember, legyen bármilyen energikus és őszinte, aki nincs telve őszinte szeretettel, és nem tartja teljes ellenőrzése alatt az összes síkját, nem lehet sikeres ebben a tevékenységben.

Rengeteg egyéb tevékenység is folyik az asztrális síkon, nemcsak az, amiről most beszélünk. Amikor a fizikai test alszik, sok orvos felkeres olyan eseteket, amelyek különösen érdekesek számukra, vagy amelyek izgatják a fantáziájukat. Az emberek többsége fizikai testbe visszatérve nem tudja tudatosítani ezeket benyomásokat, de az asztrális síkon nyert információk gyakran intuíció formájában lesznek elérhetőek a nappali tudat részére. Ismerek olyan orvosokat, akik ezt szándékosan és mindennapi tudat mellett képesek megtenni, és így ez a képességük hatalmas előnyre tesznek szert olyan kollegáikkal szemben, akik képtelenek erre. Az orvos, aki meghal, halála után is gyakran folytatja tevékenységét és kezeli volt betegeit arról az oldalról is, vagy javasol kezelési módot (utódjának, aki az adott esetet tovább kezeli), olyat, amit újonnan szerzett asztrális képességével szerzett és hasznosnak vél. Ismerek egy orvost, (tagja volt társulatunknak), aki azonnal halála után felkereste mindazon volt betegeit, akik már előtte meghaltak, rendszeresen Teozófiát ad elő részükre, így most az asztrális világot járja hatalmas mennyiségű tant hirdetve.

Rengeteg olyan esetről is tudomásom van, amikor barátságok szövődtek az asztrális világban. Gyakran megesik például az is, hogy Társulatunk tagjai, akik történetesen a világ két különböző oldalán élnek, és így nincs alkalmuk a személyes találkozásra, mégis jól ismerik egymást az asztrális síkon. Amikor a világ egyik felén nappal van, a másikon pedig éjjel, ennek ellenére van elég átfedés arra, hogy az ismeretség lehetővé váljon. Akik a fizikai síkon készséges és hatékony előadók, általában folytatják e tevékenységüket éjszaka is. Tanulócsoportok is folytatják találkozóikat és az asztrális világ adta egyéb lehetőségeket kihasználva képesek azokat a feladatokat is, amelyek egyébként a földi világban problémát okoztak számukra.

Nemcsak a halott barátaink, hanem a világ másik felén élő barátaink is egész nap körbevesznek bennünket, annak ellenére, hogy nem látjuk fizikai szemünkkel őket. Sohasem vagyunk egyedül, mivel az asztrális síkon legtöbb gondolatunk látható, így illik figyelembe vennünk, hogy a lehető legkisebb mértékben bocsássunk ki olyan asztrális vagy mentális rezgéseket, melyek fájdalmat okozhatnak szeretteinknek.

XXI. fejezet Kollektív gondolatok

Egyházi énekek és szertartások

Egy korábbi fejezetben már megmagyaráztam a gyülekezeteket, és ezek tagjait befolyásolják az egyházi ceremóniák, és akkor elmondtam, hogy mennyire könnyen megfigyelhető hogyan hat a pap a körülötte levőkre. Ő egy felelősségteljes pozíciót választott, amit ha sikeresen szeretne betölteni, ismernie kell valamit a világ rejtett oldalából, és meg kell értenie az egyházi szolgálat valódi értelmét, és azt is hogyan tudja ezt elérni.

A tudatlanok gyakran megjegyzik, hogy az Egyház, amikor az oltáriszentség felemelését cselekszi, nem tesz mást, mint hogy mindennap emléket állít Krisztus önfeláldozásának. Amikor azonban ráébredünk, hogy okkult szempontból Krisztus önfeláldozása az anyagból az Istenség második as-

pektusának kiadásába való felemelkedést jelenti, ráébredünk arra, hogy ez a szimbolika nagyon pontos. Mivel azoknak az erőknek a kiadása, amit a felszentelés vált ki, különleges és intim kapcsolata van a Természet azon részéhez, mely az Isteni aspektus kifejeződése.

Az a lelkipásztor, aki mindezeket megérti, ilyen jellegű tevékenységét kettős helyzetben fogja elvégezni, és gondja lesz arra, hogy a szertatás kiemelkedő pontját rituálékkal és zenével vegye körül növelve ezzel a hatást, és felkészítve a résztvevőket részvételük hatásfokának megnövelésére. A pap ráébred arra is, hogy milyen lenyűgöző misztérium öre, így az egész szertartást a lehető legnagyobb nagybecsüléssel és tisztelettel fogja megközelíteni. Annak ellenére, hogy a szertartás felé követett magatartása nem lesz közvetlen hatással annak eredményére, nincs kétség afelől, hogy mély elhivatottsága, megértése és együttműködése extra hatást hoz le, aminek hasznát gyülekezete és annak tagjai fogják élvezni. Az olyan pap, aki egyúttal okkult tudással is rendelkezik, rengeteg alkalommal bír, hogy hasznossá tegye magát ebben a tekintetben is.

A mágia tanítványaként teljes mértékben értékeli a zene hatását, tudva azt is, hogyan hasznosítsa ezt harmonikus és erőteljes formákat létrehozva. Rendkívül kíváncsi, ha rávesszük a gyülekezetet, hogy csatlakozzék a zenéhez. Lehetetlen, hogy így tegyenek, és közben csodálatos és kidolgozott formákat hozzanak létre, amelyek magasabb síkokon távolra ható effektust produkálnak, ha mindenképpen őket erővel kell arra rábírní, hogy csatlakozzanak a gondosan kiválasztott himnuszok és dalok énekléséhez.

Ezt a tényt a Római Katolikus Egyház Anglikán szárnya sokkal jobban felismerte, mint maga az alapító. Sőt ezt az előnyt azóta is hasznosítják. Az erőteljes hatást, amit a professzionális himnusz kivált nem szabad elhanyagolni, mivel ez minden irányban megnyilvánul. Először is lehozza a kórust a gyülekezet tagjai közé és szétteríti őket a hallgatóság különböző szektorai között. Ezáltal az emberek felbátorodnak, és támogatást kapnak ahhoz, hogy csatlakozzanak az énekléshez. Másodszor pedig a jól megszervezett folyamat, a fény a megvilágítás, a színpompás zászlók és a csodálatos ruhaköltemények, mindannyian feltüzelik a képzeletet és felemelik az emberek gondolatait a mindennapok szintje fölé, hozzásegítve őket, hogy elérjék az áhítatot és a lelkesedést.

Gyülekezetek

Sok ezek közül a gyülekezetek között lelkipásztor segítőt is alkalmaz szertartásaik lebonyolításához. Annak ellenére, hogy nekik nincs akkora hatalmuk, mint a papoknak, hogy kapcsolatba tudjanak lépni a hatalmas erőterekkel, amit Jézus hozott létre ezen egyház részére, mégis képesek arra, hogy sokat tegyenek gyülekezetük javára először is felemelve saját áhítatukat, és ugyanezt teszi a gyülekezet tagjai esetében is. Az egyházi zene tárháza a rendelkezésükre áll, és fel tudják emelni a hívők lelki szintjét a megfelelő magasságra, csodálatos eredményt tudnak produkálni, amely a nagyszámú ember egyesített áhítatából fakad.

Így azok az emberek, akik teljes odaadással csatlakoznak az istentisztelethez, csodálatos és hatékony gondolatformákat, illetve hatalmas kiáradó erőt hoznak létre. Általában nagy nehézségbe ütköznek, hogy elérjék ezt az eredményt, mivel az átlagos gyülekezet tagjai teljesen gyakorlatlanok a koncentrációban, ennek megfelelően a kollektív gondolat-formájuk általában egy töredezett, rendezetlen massa, ahelyett, hogy csodálatos és rendezett egész lenne. Ha egy bizonyos számú okkult tanítvány tartozik az ilyen közösséghez, rengeteget tudnak segíteni hívőtársaiknak azzal, hogy tudatosan összegyűjtik az odaadás szétszórt sugarait és összeforasszák őket egy harmonikus és lenyűgöző folyamattá. Azonnal nyilvánvalóvá válik, hogy a gyülekezet minden egyes tagjának meg van a saját, meghatározott kötelessége.

Kolostorok

Az átlagos gyülekezet eredményét is gyakran felül tudja múlni a szerzetesek egyesített áhítata, mivel ők képesek fokozatosan elérni a koncentráció állapotát, emellett összeszokott csapatot képviselnek. A hatás, amely az apátság vagy a zárda kontemplatív összeszedettségéből képződik, gyö-

nyörű, és az egész környéket képes támogatni. Ez a tény is bizonyítja, hogy mennyire légből kapott és rövidlátó a Protestánsok azon állítása, hogy azok a szerzetesek, akik a szegényeknél és a betegekél végeznek karitatív munkát, legalább hasznos tevékenységet folytatnak, míg a karitatív rendek csupán a világtól való önző elszigeteltségben álmodoznak.

Az ilyen jellegű apátságokban az ima idejét mindenki szigorúan betartja, aminek hatására napon-ta többször elárasztja a szomszédságot a kiáradó erő. Vannak olyan intézmények is, ahol a folyamatos áhítatot az apátság kápolnájában az Úr felszentelt képmása előtt végzik, ebben az esetben, éjjel és nappal folyamatosan erős sugárzás árad ki a szomszédok irányába, amely áldásos hatását aligha lehet túlbecsülni.

Halottakra gyakorolt hatások

A fentebb leírt hatások sokkal gyakrabban fordulnak elő, mint azt az átlagos gondolkodó hinné. Az okkultizmus ifjú tanítványa, hacsak nem tisztánlátó, gyakran elfeledkezik arról, hogy a láthatatlan világ sokkal nagyobb, mint a látható, ezért az istentiszteletekből és a közös áhítatból származó haszon többszöröse az utóbbinak, mivel az élők mellett a halottak is profitálnak a hatásból, sőt ezek mellet még a természet szellemekre és az angyalok alsóbb osztályaira is befolyással van ez. Természetesen bármilyen érzéseket is keltünk bennük, ez ránk is hatással lesz, tehát sok összetevő kombinációja erősít bennünket, ha vesszük a fáradságot és megpróbálunk jól cselekedni.

A Katolikus Egyház céltudatosan végez néhány ceremóniát eltávozott tagjai érdekében, így a halottak érdekében végzett imák és istentiszteletek a katolikus országok hitéletének jellemző tulajdonságai. Nagyon hasznos jellemzők ezek, mivel a jókívánások és a pozitív erők kiáradásai nem csak a célba vettekét érik el, hanem az élők e cselekedetei az eltávozottaknak is sokkal többet jelentenek, mint az egyszerű siratás.

Lelkek megmentése

Rengeteg őszinte és jó ember sok energiát és elhivatottságot fektet abba a tevékenységbe – ahogy ők ezt kifejezik –, „lelkeket megmenteni”, ami számukra általában azt jelenti, hogy bebörtönzik az embereket valamilyen szekta különlegesen szűk és könyörtelen keretei közé. Szerencsére legtöbbször az ilyen jellegű erőfeszítéseik nem sikeresek. Ne higgyük azt, hogy ezek az erőfeszítések és gondolatok, melyek mások megmentésére irányulnak, teljesen elpocsékoltak. Nem hoz fele annyi eredményt, mivel nem intelligensen irányított. Azonban önzetlenek és kedvesek, tehát magasabb szintekről lehoz egy bizonyos mennyiségű választ, amely mind a fohászodót, mind pedig az ima célzottját előnti. Ha a könyörgő személy őszinte és mentes a beképzeltségtől, akkor a Természet szellemi síkon, nem pedig a kérésre fog válaszolni, egyetemes jóságot és haladást fog a célszemélyre lehozni, anélkül, hogy a teológia szűklátókörű átkát is az ima címzettjére testálná.

Olyan emberek, akik nem szeretik a ceremóniákat

A világon rengeteg olyan ember található, akik nem kedvelnek semmilyenfajta ceremóniát. Fel lehet tenni azt a kérdést, hogy a Természet hogyan kárpótolja őket képtelenségükért arra, hogy az általam az előbbieken leírt különböző egyházi hatásokban részesüljenek. Először is jelentős mértékben részesülnek az esemény hasznából, annak ellenére, hogy ők maguk lennének az utolsók, akik ezt elismerik. Talán ők sohasem lépnek be egy templomba, de a korábbiakban már leírtam, hogy ezek a hatások messze az épület falain túl is kifejtik hatásaikat, és hogy ezek a rezgések minden szinten működnek, amelyek az emberek minden fajtájára is hatnak.

Mégis nyilvánvaló, hogy az ilyen ember rengeteget veszít, míg mások nyernek az ügyön, de az a kérdés, hogy milyen források nyílnak meg számukra, amelyekből ezeket az előnyöket merítik? Nem képesek arra, hogy valamiféle felemelkedésre tegyenek szert, de feltételezem, hogy ezt nem is kívánák. Mentális élénkítést viszont kapnak. Ahogyan a hatalmas szent esetében is sugárzás veszi

öt körül és rajongást kelt a környezetben levő olyan emberekben, akik képesek ezt megérezni, ugyanígy egy nagy tudós vagy bárki, aki intellektuálisan fejlett, mentális szinten sugároz és befolyásol másokat, akik képesek erre válaszolni is. Ez a jelenség elősegíti a mentális fejlődést, annak ellenére, hogy nem hat közvetlenül az ember személyiségére és hajlamaira, mint azt egyéb behatások megteszik.

A tökéletes tudás teljesebbé teszi az életet és tökéletesebbé az áhítatot, de a mindennapi életben még annyira messze vagyunk a tökéletességtől, hogy inkább a középső vagy az alapfokkal kell foglalkoznunk. Az is világosnak tűnik, hogy egészében véve az alapfokú tudás kevésbé érinti a jellemet, mint az alapfokú odaadás. Mindkettő szükséges és az adeptság elérése előtt mindkettőt teljesen el kell sajátítani. Jelenleg azonban még csak alig vagyunk fejlettek, hogy az emberek döntő többsége csak az egyik célt szeretné elérni, s így elhanyagolja a másikat. Ez alatt természetesen azt értem, hogy azon emberek többsége, aki egyáltalán megpróbál ebben a tekintetben fejlődni, hogy világunk még arra a fokra sem érkezett el, hogy egyáltalán felismerje a tudás és az áhítat szükségességét. A nyugati országokban az egyetlen szervezet, amely teljesen megfelel annak, hogy kielégítse az ember ilyen irányú igényeit a Teozófiai Társulat. Találkozói, amelyek kicsinynek és lényegtelennek tűnnek a kívülálló számára, ha megfelelően vannak vezetve, képes arra, hogy erős hatást sugározzon ki a közösség felé, amelynek erre nagy szüksége van.

Teozófiai összejövetelek

A találkozó nemcsak a résztvevők számára hozhat fontos eredményeket, hanem a helyszínt körülvevő, tudatlan jelenlévőknek is. Annak érdekében, hogy ez így történjen, a résztvevőknek meg kell érteniük a találkozó rejtett oldalát, és el kell érniük, hogy a lehető legerősebb hatást ériék el. Nagyon sok tagtárs teljesen elhanyagolja feladatainak ezt az oldalát, és ennek következtében Alosztályuk munkájának minősége leértékelődik. Néha hallom, amikor egy-egy tag őszintén beismeri, hogy Alosztályuk találkozói gyakran unalmasak, és így ő nem mindig vesz azon részt. Egy tag, aki ilyen megjegyzést tesz nem is sejtí Alosztálya munkájának legalapvetőbb tényét, nyilvánvalóan feltételezi, hogy az egész találkozó az ő szórakoztatását szolgálja, és ha ezek az összejövetelek nem szórakoztatják őt, egyszerűen távollétével tüntet.

A kifogás az ilyen magatartásra, ha egyszerűen létezik kifogás) az, hogy sok életen keresztül, és valószínűleg jelenlegi életének legnagyobb részében az ilyen ember mindent teljesen az ő kívülálló és önző szemüvegén keresztül szemlél, és csak nagyon lassan szoktatja hozzá magát a valódi és magasabb rendű állásponthez, amely az összes, alacsonyabb és magasabb rendű tényezőt is figyelembe vesz.

Az olyan ember, aki azért megy el egy összejövetelre, hogy ott valamit kapjon, vagy szórakoztassák őt ott, csak saját magára gondol, és nem a Alosztályra, vagy az egész társadalomra. Ne azért csatlakozzunk a Társulathoz, hogy valamit kapjunk, hanem mert meg vagyunk győződve, hogy igazat hirdet, és hogy mi ezeket az igazságokat minél hamarabb átadjuk másoknak. Ha ebben a tekintetben önzőek vagyunk, meg tudjuk vásárolni a teozófiai könyveket, és tudjuk ezeket tanulmányozni anélkül, hogy csatlakoznánk a Társulathoz. Azért csatlakozunk, hogy tovább tudjuk adni a tanítást, és jobban meg tudjuk érteni ezeket azáltal, hogy megbeszéljük őket azokkal a személyekkel, akik már hosszú évek óta ezek szellemében élnek. Mi, akik a Társulathoz tartozunk rengeteget kapunk azzal, hogy támogatást kapunk tanulmányozásunkban, hogy könnyebben megérthessük a nehezebb kérdéseket, a baráti érzésekkel és a támogató gondolatokkal.

Tudom, hogy én is rengeteget kaptam tagságom 30 éve alatt, de biztos vagyok abban, hogyha azért csatlakoztam volna a Társulathoz, hogy valamit kapjak tőle, felét sem nyertem volna annak, amit az önzetlen magatartással elértem. Társulati gyakorlatom azt mutatja, hogy az ember, aki azzal az indítékkal jön ide, hogy mit fog kapni nagyon keveset ér el, mert a magasabb rendű erők számára ő csak egy „zsákutca”, ami egy olyan véget képvisel, melyből semmi sem távozik el. Mi más lehet egy lezárt cső zárt végén, mint egy kevés pangó víz? Ha azonban a cső nyitott és a víz szabadon folyik, hatalmas mennyiség képes rajta átfolyni.

Ugyanígy, ha a tagok úgy érkeznek a találkozóra, hogy folyamatosan csak saját magukra gondolnak, és hogy mit szeretnek és mit nem az elhangzottak közül, nagyon kevés jót fognak kapni, ahhoz képest, amit racionális viselkedéssel elérhettek volna. Nem kétséges, hogy az ilyen embereknek önzetlenségi rohamai vannak, azonban ez nem elégséges. A tag egész életét arra kell szánnia, hogy betöltse helyét és teljesítse kötelességét legjobb tudása szerint. Ezért, ha valaki a Társulat és a Alosztály tagja, ebből a nézőpontból is ugyanez a kötelessége. Ha egy tag azt mondja, hogy a Alosztály ülése unalmas, az ember nem tudja megállni, hogy megkérdezze tőle a következőket: „Mit teszel te azért, hogy ne legyenek unalmasak a találkozók? Te is ott vagy, és a te kötelességed is, hogy jól menjenek a dolgok.” Ha minden egyes tag úgy érzi, hogy az ő kötelessége is, hogy sikeresek legyenek a találkozók, sokkal valószínűbb, hogy ez valóra válik, mintha csak azért mennének oda, hogy szórakozzanak, vagy csupán tanítsák őket.

Fontoljuk meg a Teozófiai Alosztály találkozóinak rejtett oldalát. Az illusztráció kedvéért a rendszeres, heti találkozókat veszem alapul, amelyben az Alosztály a tanulmányok meghatározott sorát folytatja. Csak olyan találkozókkal foglalkozom, amelyben csak tagok vesznek részt, mivel az okkult hatás, amit le szándékozok írni, egyéb személyek jelenlété nélkül leírhatatlan.

Természetesen minden Alosztály munkájának meg van a közösségi oldala. A közönség részére előadásokat tartunk, amelyen lehetőség van kérdések feltevésére is. Ez természetesen szükséges és jó. De minden egyes Alosztály, amely érdemes a nevére magasabb rendű tevékenységet is folytat, mint csak a fizikai világban történő cselekvés. Ezeket a magasabb rendű tevékenységeket pedig saját, privát találkozóin kell megejtenie.

Ezen túl csak abban az esetben lehetnek ezek sikeresek, ha a találkozókat megfelelően vezetik és teljesen harmonikus légkörben tartják. Ha a tagok bármilyen módon saját magukra gondolnak, ha személyes hiúságuk vezérli őket, ami megmutatkozik abban a vágyban, hogy tündököljenek, és meghatározóak legyenek a találkozón, ha bármilyen egyéb személyes érzelmük van, ha képesek arra, hogy megbántódjanak, irigyek vagy féltékenyek legyenek, semmilyen használható okkult hatás nem érhető el. Ha azonban a lehető legőszintebben elfeledkeztek saját magukról annak érdekében, hogy a legmélyebben megértsék a tanulandókat, olyan jelentős és jótékony hatás produkálható, melyről a jelenlévőknek elképzelésük sincs. Megmagyarázom az okát ennek a jelenségnek.

Megtervezzük a találkozók sorát, melyen egy bizonyos könyvet fogunk tanulmányozni. Minden tag előre tudja, hogy melyik paragrafus vagy oldal fog jönni a következő találkozón, tehát jogosan lehet elvárni tőle, hogy felkészülve érkezzen a jelzett megbeszélésre. Nem veheti fel a madárfióka magatartását várva, hogy tátott csőrébe valaki más helyezze be a szellemi táplálékot. Ellenkezőleg, minden tag kötelessége, hogy a tanulandó témát megfelelően megértse, és ezeket képes legyen társainak is elmondani.

A jó terv az, melyben a kör minden egyes tagja felelősséget vállal egy-egy könyv tanulmányozásáért, mondjuk az egyik a Titkos Tanítás első kötetét, egy másik tag a másodikat illetve a harmadikat, valaki más az Ősi Bölcsességet, az Ezoterikus Buddhizmus-t, és így tovább. A tagok némelyike felvállalhat két-három kisebb kötetet, másrészt pedig, ha az Alosztály elég nagy, a Titkos Tanítás felosztható a tagok között, minden egyes tag felvállalva 100-150 oldalt. A következő találkozón tanulandó anyagot a találkozó végén be kell jelenteni, és így minden tag felelős lesz azért, hogy a számára kijelölt szöveget megfelelően áttanulmányozza. Amikor megérkezik a soron következő találkozóra az adott szövegre vonatkozó összes ismeret birtokában van, és képes a témához hozzászólni, ha a szükség úgy hozza. Ezzel a módszerrel minden tagnak van saját munkája, és a többi tagot is hozzásegítik a téma teljes megértéséhez, mivel az összes jelenlevő gondolatait erre fókuszálja. A találkozó kezdetekor a levezető elnök felkér valakit arra, hogy olvassa fel a tanulandó szövegrészt, majd megkérdezi a tagokat arról, hogy ez a paragrafus mit jelentett számukra. Tehát mindenki kiveszi a saját részét a munkából, kérdéseket tesznek fel, illetve a homályos pontokat tisztázzák. Ha olyan kérdés is felmerül, melyre a jelenlevő régebbi tagok sem tudnak válaszolni, leírják a kérdést, és elküldik a Társaság központjába.

Ha ilyen jellegű tervet adaptálnak, senki se panaszkodhat arról, hogy unalmasak a találkozók, mivel minden egyes tagnak meg van a saját feladata abban. Mindenkinek a segítőkészség állapotá-

ban kell a találkozóra érkezni, arra gondolva, hogy ő mit tud tenni és hogyan tud segíteni, az elme olyan állapotában, melyen nagyon sok múlik.

Gondoljuk végig, hogy egy ilyen találkozó milyen hatást gyakorol arra a környezetre, melyben az összejövetelet tartják. Azt más megállapítottuk, hogy az egyházi szertartás a hatások erőteljes központját képviseli, de hogyan hat a teozófiai találkozó ebben a tekintetben?

Hogy megértsük ezt a pontot, idézzük vissza egy pillanatra a gondolat működését. A gondolat-hullámot a mentális test különböző szintjein tudjuk produkálni. Az önző gondolat a mentális anyag legalsó szintjeit használja, míg az önzetlen gondolat, vagy az, ha megpróbálunk megérteni egy magasabb gondolatot, csak a magasabb rendűt. Az intenzív erőfeszítés, melyet az absztrakt végiggondolásánál fejtünk ki, például, hogy megértsük mit jelent a negyedik dimenzió, ha ez sikeres, a kauzális test elkezd működni, ha azonban a gondolat fertőzött önző vágyakkal, magasabb rendű odaadással, az is lehetséges, hogy az intuíció világába lép, és a vibráció ereje megszázsorozódik.

A távolság, amelyen a gondolathullám hatékonyan képes sugározni, részben a hullám természetétől, részben pedig azon közeg ellenállásán múlik, amellyel találkozik. Az asztrális anyag alacsonyabb rendű fajtájából levő hullámok rendszerint hamarosan eltérülnek, vagy pedig elnyomja őket a hasonló szintű hullámok kavalkádja, mint ahogyan a harsogó városi zaj teljesen elnyeli a halk zörejeket.

Ugyanezen ok miatt az átlagember szokásos önközpontú gondolata, amely a legalacsonyabb szintű mentális anyagból áll, azonnal a hasonló színvonalú asztrális anyagot aktivizálja, viszonylag hatástalan. Ereje mindkét világban korlátozott, mivel bármilyen heves is lenne, hasonló gondolatok olyan hatalmas tengere veszi körül, hogy hullámai elkerülhetetlenül eltűnnek és elenyésznek ebben a zavarban. Annak a gondolatnak, amely magasabb szinten képződik, sokkal tisztább területe van, hogy hatását kifejtse, mivel jelenleg azon gondolatok száma, melyek ilyen hullámokat produkálnak eléggé alacsony. A teozófiai gondolat ebből a szempontból egy külön kategória. Vannak olyan valóságos emberek, akiknek a gondolatai olyan emelkedettek, mint a mienk, de sohase olyan precízek és meghatározottak. Sok olyan ember is van, akiknek üzletről vagy pénzcsinálásról való gondolatai olyan precízek, hogy kívánni se lehetne jobbat, de ezek nem emelkedettek és nem önzetlenek. A tudományos gondolat is csak néha olyan szintű, mint az igazi teozófiai gondolat, így gyakorlatilag tanítványaink rendelkezésére áll egy teljes mező a mentális világban.

Ennek eredményeként, mikor valaki teozófiai tárgyon gondolkodik, akkor maga körül kisugározza saját hullámát, amely erős, mivel gyakorlatilag nincs ellenállása. Ez olyan, mint a hang egy teljesen csendes közegben, vagy pedig a fény a legsötétebb éjszakában. A mentális anyag olyan fajtáját hozza mozgásba, amelyet nagyon ritkán használnak, így az általuk keltett sugárzás az átlagember mentális testére olyan ponton gyakorol hatást, amit az csak néha használ. Ez adja az ilyen jellegű gondolatoknak különleges értéküket, nemcsak a gondolkodó, hanem a körülötte lévők számára is. Teszi ezt azért, hogy felébreszti, és működésbe hozza a mentális apparátus teljesen új részét. Az ilyen hullám nem feltétlenül közvetíti a teozófiai gondolatot azok számára, akik tudatlanok ebben a témában, de felébreszti a mentális test magasabb rendű részeit, és képes arra, hogy felemelje, és szabaddá tegye az ember gondolatait, és így felmérhetetlen jótéteményt generál.

Ha az egyes ember gondolatai ezeket az eredményeket produkálja, 20 vagy 30 ember gondolata, amelyet ugyanarra a témára koncentrálnak, összehasonlíthatatlanul nagyobb hatást fog elérni. Nagyszámú ember egyesített gondolatának ereje mindig messze hatalmasabb, mint az elkülönült gondolatok összesített hatása. Tehát látható csupán ebből az egy szempontból kiindulva, hogy mennyire jótékony hatással bír egy város vagy egy közösség számára, ha központjában a Teozófiai Alosztály rendszeres találkozókat tart, mivel ha ezek a találkozók a megfelelő spirituális légkörben tartják, határozottan felemelő és nemesítő hatást gyakorol a hatókörében jelenlévő emberekre. Természetesen sok olyan ember is van, akiben még nem lehet felébreszteni ezeket a magasabb rendű szinteket, de még nekik is a magasabb rendű gondolatok állandó bombázása legalább is közelebb hozza a felébredés időpontját.

Ne feledkezzünk meg arról az eredményről, amit a határozott gondolat-formák kialakulása eredményez. Ezek is kisugároznak a tevékenység központjából, de csak azokra az elmékre tudnak hatással lenni, amelyek már legalább kismértékben képesek válaszolni ezekre az ideákra.

Napjainkban mindazonáltal sok olyan elme van, és tagjaink tudják ezt a leginkább bizonyítani, hogy miután megbeszéltek olyan kérdéseket, mint reinkarnáció, nem ritkán megtörténik az, hogy tőlük kérnek információt olyan személyek, akik ezt megelőzően nem érdeklődtek ilyen kérdések iránt. A gondolat-forma képes arra, hogy közvetítse a gondolat pontos természetét azok részére, akik valamelyest felkészültek ezek fogadására. Ezzel szemben a gondolat-rezgés, igaz ugyan hogy szélesebb körben terjed, de sokkal kevésbé hatékonyan működik.

Itt már megtalálható az a mentális szintű hatékony effektus, amit tagjaink akaratlanul okoznak, azáltal, hogy teozófiai tanulmányokat folytatnak, ezek a hatások sokkal nagyobbak, mint a tanítványok eredetileg szándékozták. Nem ez minden, mivel a legfontosabb hatás a következő: ennek a Társaságnak minden egyes Alosztálya, ha jól működik és lojális, a bölcsesség Nagymestere figyelmének központjában van, valamint a tanulók gyakran fordulnak hozzá. Ezen a módon, gyakran a sajátunknál emelkedettebb erő sugárzik ki ezekből a találkozókból, és felbecsülhetetlen értékű hatás gyűlik itt össze. Valóban úgy néz ki, hogy ez a végső határ, amit munkánk el tud érni, de valami van még ezen is túl.

Az okkult tudományok összes tanítványa tudatában van annak, hogy az Élet és az Isteni Fény az egész isteni rendszert átszövi, és hogy az összes világban, az összes szinten kiáradnak ezek az attribútumok Őbelőle, mint saját hatalmának megtestesítői. Természetesen, a magasabb világban dicsőségéből kevesebb van elfátyolozva, mivel ahogy felfelé emelkedünk, egyre közelebb kerülünk forrásához. Normális esetben ennek ereje minden egyes világban szigorúan korlátozva van. Azonban ez le tud jönni, és világítani tud az alacsonyabb szinten is, ha egy speciális csatornát készítünk számára.

Mindig ilyen csatorna képződik, ha bármely gondolat vagy érzés teljesen önzetlen aspektusú. Az önző érzés egy zárt körpályán mozog, tehát válaszát a saját szintjén hozza létre. A teljesen önzetlen érzés olyan energiát produkál, ami nem tér vissza, hanem felfelé tartó mozgásával egy olyan csatornát képez, amelyen az egy szinttel feljebb levő Isteni erő le tud ömleni. Ez az a jelenség, ami az imára adott válasz régi ideájának alapját képezi.

Tisztánlátó részére ez a csatorna egy nagy örvénynek látszik, egyfajta gigantikus cilindernek vagy tölcsernek. Ez a lehető legjobb megközelítés, amit a fizikai világban magyarázatként adni tudunk, de ez valójában nem ad adekvát magyarázatot, arra, hogy valójában hogyan is néz ki. Mivel ahogy az energia lefelé halad a csatornán keresztül, maga is eggyé válik az örvénnyel, belőle árad ki, általa elszíneződik, és magán viseli mindazokat a jellemzőket, amelyek megmutatják, milyen csatornán keresztül érkezett.

Ilyen csatornát csak akkor vagyunk képesek készíteni, ha minden gondolatunk harmonikus és őszinte. Ezen nem azt értem, hogy a találkozók alatt ne legyen vita, de minden ilyen jellegű vitának a lehető legbarátságosabbnak kell lennie és, magát a megbeszélést pedig teljes testvéri szeretettel kell levezetni. Sohase gondoljuk azt, hogy egy ember különbözik tőlünk mivel gondolkodása gyenge, vagy nem ért meg valamit. Minden kérdésnek legalább két oldala van, tehát ha valaki nem ért egyet valamivel, csupán a kérdés másik oldalát látja. Ha ez így van mi is tudunk tanulni valamit tőle és ő is tőlünk, tehát mindketten hasznot húzunk a dologból. Ha azonban a vita közben dühössé válunk, kölcsönösen kárt okozunk egymásnak és a gondolat-hullámok harmóniája elvész. Gyakran egy ilyen gondolat lerombolja a legszebb hatást is.

Sok esetben tapasztaltam azt, hogy rengeteg ember dolgozik boldogan együtt egymással felépítve egy csodálatos csatornát, hirtelen valamelyikük mond egy kellemetlen vagy személyeskedő dolgot, hirtelen minden megváltozik, és a segítség lehetősége elpárolog.

Ha valaki beszél, olvas egy bekezdést, vagy megpróbál valami segítő tevékenységet végezni, próbálj meg segíteni őt, és ne gondoldj állandóan arra, hogy te mennyivel jobban tudnád ezt a munkát elvégezni. Ne kritizálj, hanem gondolataid erejével támogasd őt! Később kérdezhetsz, ha bármely kérdés nem volt világos, de ne küldjél semmilyen bántó vagy bíráló gondolatot ilyenkor feléje.

Ha ezt teszed, beleavatkozol gondolatai sorrendjébe és tönkretesz az előadását. Jegyezz meg azokat a pontokat, amelyeket meg kívánsz kérdezni, de most próbáld csak azt nézni, ami jó az előadásában, így tudod támogatni az előadót.

A tisztánlátó látja az előadóból kiáramló gondolat-hullámokat, valamint a hallgatóságból feléje jövő megértést és elismerést, és azt is amint ezek találkoznak egymással. A kritikus gondolat azonban ellenkező rezgéssel érkezik, darabokra zúzza a hullámokat, és zavart okoz. Aki látja ezeket a hatásokat működni, annyira hatásuk alá kerül, hogy nem fogja őket elfelejteni és ellenükre cselekedni. A hallgatóság segítő gondolatai az előadást érthetőbbé teszi, és segítő hatást gyakorol azokra, akiknek a téma nem ismerős. Emiatt a tagoknak jelen kell lenniük még a legalapvetőbb témákról szóló nyilvános előadásokon is, azért, hogy aki a témát alaposan érti, segítse az előadót azáltal, hogy tiszta gondolatformák képzésével támogassa az előadás témáját, amely a hallgatóság elméjére hatással van segítve a megértést.

Az olyan ember, aki magasabb rendű gondolatok őszinte tanulmányozásával van elfoglalva, teljes mértékben felemelkedik, erős gondolat-hullámokat generálva a mentális világban, amely azonnal csatornaként működik, mely lehozza az erőt a feljebb lévő magasabb világból. Mikor az emberi testek csatlakoznak egymáshoz az ilyen gondolatokkal kapcsolatosan, a csatorna, amelyet kialakítanak lényegesen nagyobb az egyedi csatornák összegénél, tehát az ilyen emberi test felbecsülhetetlen értékkel bír a közösség számára, ahol működik. Rajtuk keresztül (a legegyszerűbb megbeszélésük alkalmából, amikor körökkel, fajokkal és bolygói láncokkal foglalkoznak) lehetséges, hogy kiáradás jön le az alsó mentális világból, amely egyébként csak a felsőbb mentálisra jellemző. Mialatt figyelmüket a Teozófiai tanítás magasabb rendű aspektusaira fordítják, és olyan kérdéseket tanulmányoznak, mint etika vagy a lélek fejlődése, ahogyan ezt a Mester lábainál, a Fény az ösvényen és Csend Hangjában vagy egyéb áhítatos könyvekben megtaláljuk, kialakíthatnak egy olyan csatornát, melyen még magasabb rendű gondolatok is leáradhatnak. Még maga a Buddhikus világ is leszállhat a mentálisba, így kisugározhat olyan lelkekre is, melyek egyébként még egyáltalán nem lettek volna nyitottak az ilyen behatásra, ha eredeti állapotukban maradtak volna.

A Teozófiai Társulat Alosztályának igazi és legnagyobb feladata az, hogy kialakítson egy olyan csatornát, melyen az Isteni Élet szét tud áradni. Így tehát egy újabb illusztrációnk van, amely megmutatja nekünk, hogy mennyivel nagyobb a láthatatlan, mint a látható. Szerény, őszinte diákok kicsiny gyülekezete, akik hetente rendszeresen találkoznak, hogy tanuljanak, és embertársaiknak szolgálni tudjanak, és akiknek fizikai szemét a látható világ elhomályosítja, de azoknak, akik képesek a világból többet érzékelni, ebből a piciny gyökérből győzedelmes virág fakad. Mivel nem kevesebb, mint négy befolyásos hatás sugárzik ki ebből a jelentéktelennek tűnő központból, a gondolat-hullámok árama, a gondolatformák nyalábja, a Bölcsesség Mestereinek magnetizmusa és az Isteni Energia hatalmas folyama.

Itt újra megtalálható a világunk rejtett oldala ismeretének kiemelkedően fontos, gyakorlati haszna. Ilyen ismeretek hiányában sok társulati tag csak hanyagul tudja kötelességét elvégezni, gondatlanul látogatja a társulati összejöveteleket, így elveszíti annak a felbecsülhetetlen előnyét, hogy része legyen egy csatornának, melyen az Isteni Erő áramlik le. Az ilyen ember még nem fogta fel azt az alapvető ténytet, hogy nem azért csatlakozott, hogy kapjon, hanem hogy adjon, nem azért hogy érdekesnek találja és szórakoztassák a találkozókat, de hogy kivegye részét abból a hatalmas munkából, amit az emberiség javáért folyik.

XXII. fejezet A gyermekekkel való kapcsolatunk

Teozófiai szempontból rendkívül gyakorlati és fontos a gyermekeinkkel ápoltság kapcsolat tárgyköre. Ha ráébredünk az ego inkarnációba való alásüllyedésének céljára, és ha tudjuk, hogy ennek elérése nagyban függ, hogy milyen tanítást kapnak a különböző eszközök gyermekkor és a növekedés alatt, akkor ráébredünk azok kiemelkedő felelősségére, akik bármilyen kapcsolatba kerülnek a gyermekekkel akár szülőkként, idősebb rokonokként vagy tanárokként. Ezért is fontos, ha végig

gondoljuk, hogy a Teozófia milyen útbaigazítást tud adni nekünk ebben a vonatkozásban, hogy méltón megfeleljünk ennek a kötelességnek.

Milyen a kapcsolatunk jelenleg a gyermekekhez-legalább is a fiúkhoz-itt Európai civilizációnk közepén? A 19-ik századi keresztény tanítás gyakorlati eredménye az, hogy fiaink úgy élnek közöttünk, mint egy elidegenedett faj, saját törvényekkel és szabályokkal, amelyek teljesen különbözőek a mieinktől. Kapcsolatuk a felnőttekhez (nagy többségben) alig leplezett gyűlölet, vagy legjobb esetben egy bizonyos fajta felfegyverkezett semlegesség. Ebben mindig megtalálható a mély bizalmatlanság, mint a külföldiekkel szemben, akiknek mozgatórugói érthetetlenek számukra, és akiknek cselekedetei állandóan a legkiszámíthatatlanabb és legrosszabb módon avatkoznak be abba, hogy ők saját jogukon és a saját elképzelésük szerint éljenek.

Ez elég félelmetesnek tűnhet annak, aki sohasem gondolta ezeket végig, de bármely szülő, akinek fia valamely nagyobb iskolába jár, értékeli ennek igazságát. Főleg ha visszatekint saját iskolaéveire, gondolatban újra ráébred annak az időszaknak az érzéseire és gondolataira (melyeket többségünk már teljesen elfelejtett), és rá fog eszmélni arra, talán meg is lesz lepve, hogy nem ponttalan az a leírás, ami az ő saját viselkedése egyszer volt.

Bármennyire is különböznek a szokásai és törvényei ennek a fajnak (köztünk élnek, de nem mi vagyunk), ezek változatlanul egy korábbi fajta visszatérése, és hajlamos a primitív vadságba visszatérni, amely tény is támogatja a Teozófia tanát, hogy mindenegybe reinkarnációban mielőtt az ego megtanulja, hogy használja eszközeit az evolúció korábbi fázisa sietve átveszi a helyét. Az egyetlen jog, amely elfogadott közöttük az erősebb joga, a fiú, aki uralja ezt a kis államot nem a legjobb, nem is a legokosabb, hanem az, aki a legjobban tud verekedni. A vezérséget szokásosan csatában döntik el, ugyanúgy, mint ez a primitív törzs tagjai korábban tették.

Saját erkölcsi szabályaik vannak, ámbar nem lehet közvetlen összefüggést felállítani a primitív fajok és szokásaik között. Az megállapítható azonban, hogy ezek alacsonyabb szinten vannak még a miénknél is. Elnyomni és rosszul bánni a gyengével, sőt még kínozni is őket tűrőképességük határáig szerintük ez a kikapcsolódás egy elfogadott módja, és csak egy nagyon súlyos eset válthatja ki a közösség rövid ideig tartó, enyhe rosszallását.

Boldogan pénzt lopni elítélendő cselekedet, de gyümölcsöt vagy lekvárt elcsenni nem, bármilyen ehető eltulajdonítása megbocsátható. A csalás legdurvább módja nem csak megengedett, hanem még mulatságos is, különösen, ha ezt valamely hiszékeny fiatal követik el. Ha felnőtt elől eltitkolják valamely fiatal társuk rossz cselekedetét, ez egyenesen nemesnek és hősiesnek tűnik társaik szemében. A legszörnyűbb bűn az összes közül- a legnagyobb mélysége a gyalázatoságnak-, ha a megbántott társ egy felnőtt segítségét kéri, így rengeteg gyenge és ideges gyermek elviseli a brutális fizikai és mentális szenvedéseit anélkül, hogy egy szót is szólna szüleinek vagy tanárainak szenvedéseiről. Ennyire mély a bizalmatlanság a fiatalok körében a felnőttek gyűlölt faja iránt.

A rettenetes szenvedések ellenére, amit a gyenge és érzékeny fiúnak gyakran el kell viselnie, el kell ismernem ezen iskolák jó oldalát is, a bátorságot és önbizalmat, melyet az erős és kemény fickó megszerezhet itt, valamint mások irányításának képességét, melyet egészen magas fokon tudnak itt elsajátítani. Feltételezem, hogy Anglia az egyetlen olyan ország a világon, ahol az iskola kicsiny közösségének irányítását gyakorlatilag rábízják a fiúkra, melyet mindenképpen csak melegen lehet ajánlani. Engem azonban jelenleg a fiúk, mint osztály, illetve a felnőtt társadalom, mint osztály kapcsolata érdekel. Nem lehet azt tagadni, hogy egészébe véve ez elromlott, és a bizalmatlanság, melyet az egyik oldal emleget, gyakran ellenszenvvel és a megértés teljes elutasításával találkozik a másik oldalon.

Sok férfi (és nő is) a fiúkra csak úgy gondol, mint hangos, piszkos, mohó, ügyetlen, önző és általában véve kifogásolható csoportra, de sohasé ébrednek rá arra, hogy rengeteg önzés lehet saját megközelítésükben is. Ha az előbbi állításaikból valami is igaz, akkor a probléma nem a fiatalokban van, hanem abban a nem megfelelő módszerben, ahogyan őket felnevelték. A felnőtt kötelessége nem a közöttük lévő szakadék mélyítése azáltal, hogy az utálat és a bizalmatlanság pózát veszi fel, hanem inkább az, hogy ezt a kapcsolatot javítsa megfontolt kedvességgel és szívből jövő barátságossággal és szimpátiával.

Természetesen vannak ez alól kivételek, különösen a távol keleti országokban. Nem volt még szerencsém ahhoz, hogy meglátogassam a Japán Császárságot, de hallottam azoktól, akik már jártak ott és tanulmányozták ezt a kérdéskört, hogy a világon nincs még egy olyan ország ahol a gyerekeket annyira jól és érzékenyen nevelnék, és olyan kiváló lenne kapcsolatuk a felnőttekkel, mint ott. Szigorúság, mondják, teljesen ismeretlen, az idősek mégis számíthatnak a fiatalok kedvességére.

Valóban, egyetlen megfelelően felnevelt gyermek sem feltételez semmi rosszat a felnőttekkel kapcsolatban. Ha mégis, akkor ez világos utalás arra, hogy a felnőtt valamit elrontott a nevelésben. Bármilyen durvaság a gyermeknevelésben a barbárság maradványa. Lehetséges, amikor még csak a kőkorszakban voltunk, csak ennyi telt tőlünk. Ma azonban a feltételezett „felvilágosodás” idején ez egyszerűen csak bűn. Szándékos fájdalomkózos bármielyen élőlényel kapcsolatban egyike a súlyosabb bűnöknek, és a karma, ami ez követi a lehető legszörnyűbb. Az a kifogás, hogy a cselekedet a jobb eredmény érdekében történt nem elfogadható. Ebben az esetben, és az összes többiben is, sohasem lehet jó, ha rosszat cselekszünk a jó elérése érdekében. Eltekintve attól, hogy jó soha nem követi a rosszat! Ez semmi más, mint a legborzalmasabb, ördögi eredménye az e tárgyjal kapcsolatos általános tévedésnek.

Ez az egész ügy csak utálat, amely az égre kiált, hogy megoldást találjon. Hasonló az állatok leölésének undorító, folyamatos bűnéhez, melyet azért tesznek, hogy az ember lealacsonyíthassa magát, hogy testeikből nem megfelelő és kifogásolható minőségű táplálékot szerezzen.

Mindkét esetben – a gyermekek nem megfelelő nevelése és az állatok legyilkolása – mi, itt Angliában az abszolút barbarizmus állapotában vagyunk. A jövő embere, ha majd visszatekint erre az időszakra, lehetetlennek fogja találni, hogy megértse, hogyan tudott ilyen borzalmas gyakorlat együtt élni a filozófiával, az etikával és a vallással. Szemünket elvakítja a megszokás bűnössége, de bárki, aki tanulmányozza az élet rejtett oldalát, rájön arra, hogy a megszokás egy teljesen megbízhatatlan vezető ebben a tekintetben, és úgy kell szembesülnünk a dolgokkal a természetben, ahogyan azok valóban vannak, nem pedig tudatlan emberekként.

A gyermekek körében általános megtalálható kegyetlenkedés oka a fiatalok és a felnőttek között meglévő bizalmatlanság. Ha barbárként kezeljük őket, akkor a legjobb úton vagyunk ahhoz, hogy valóban vadakként is viselkedjenek. Ha hozzá nem értő szülő vagy tanár úgy tesz, hogy szándékosan megsérti a gyereket azzal, hogy kijavítja hibáit. Ha valamit is sejtene az élet valódi tényeiről, akkor azonnal rájönne arra, hogy egy ilyen megbántás hatása minden esetben sokkal súlyosabb, mint maga a véték, amit kijavítani szándékozott. Módszere teljesen irracionális, és az okkultistának úgy tűnik, mint a következtelenség szörnyű eredménye, ha gondolkodunk a gyűlölet, utálat és a félreértés sokaságán, amelyet ez okozott.

Azt lehetne megkérdezni, hogyan lehetséges ezt a kölcsönös bizalmatlanságot és félreértést megszüntetni? Nos, az nyilvánvaló ahol ez már megvan, csak át lehet hidalni kedvességgel, fokozatos, türelmes, de állandó erőfeszítéssel elősegítve a jobb megértést. Ilyenkor önzetlen szeretetet és szimpátiát kell mutatni. Valóban, ha szándékosan a gyermek helyzetébe képzeljük magunkat és megpróbálunk ráébredni, hogy pontosan hogyan jelennek meg számára ezek a dolgok. Ha mi, akik már felnőttek vagyunk nem felejtettük el teljesen saját gyermekkorunkat, sokkal több engedményt tudunk tenni a mai gyermekeknek, meg tudjuk őket érteni, és jobban együtt tudunk velük működni.

Mindazonáltal ez is egyike azon eseteknek, amikor a régi közmondás igaz, miszerint megelőzés jobb, mint a gyógykezelés. Ha vesszük a fáradságot és elkezdünk a helyes úton járni a gyermekekkel kapcsolatban, könnyen el fogjuk tudni kerülni, hogy olyan kellemetlen helyzetbe kerüljünk velük, melyet az előzőekben leírtunk. Pontosán ez az, melyben a Teozófia értékes tanácsokkal tud szolgálni azok számára, akik becsületesen meg szeretnék tenni azt, ami saját kötelességük a gyermekek helyes felnevelésében.

A szülők kötelessége

A szülők és tanárok ilyen irányú, gyermekekkel szembeni kötelességét először is fel kell ismerni. Nem lehet eléggé erősen és túl gyakran megismételni azt, hogy a szülőknek ilyen irányú vallásos

kötelezettségei vannak, annak ellenére sem, hogy ezeket a feladatokat gyakran könnyedén és gondatlanul végzik. Azok, akik gyermekeket hoznak világra, direkt felelőssé teszik magukat a karma törvényei által, hogy az evolúció lehetőségét az ego számára biztosítsák. Büntetésük valóban hatalmas lesz, ha gondatlanságuk, önzésük miatt hátráltatják a lélek ösvényen való fejlődését, vagy nem adnak meg számára minden segítséget és útmutatást, amit jogosan várt volna el tőlük. Mégis menyire gyakran a modern szülő teljesen elhanyagolja nyilvánvaló kötelességét, és milyen gyakran a gyermek csak semmi más részére csak önelégült hiúság, vagy egy tárgy, amit gondatlanul elhanyagolhat. Ha szeretnénk megérteni, hogy mi a gyermekkel szembeni kötelességünk, hogyan vált azzá, ami, gondolatban vissza kell őt követnünk az előző megtestesülésébe. Bármilyenek is lehettek ekkor az ő külső körülményei, meg volt saját, meghatározott hajlama erre a személyiségre, amely már többé-kevésbé tartalmazta azokat a fejlett minőségeket, melyek közül volt jó és rossz egyaránt.

Idővel az előző élete véget ért, de a vég lassan jött el betegség vagy idős kor miatt, vagy pedig gyorsan, baleset vagy erőszak következtében, eljövetele nem alakít ki semmiféle hirtelen változást személyiségében. Úgy tűnik, hogy egy furcsa hiedelem győzedelmeskedik sok helyen azzal kapcsolatosan, amikor valaki meghal, a démonból hirtelen angyal lesz. Teljesen mindegy, hogy életében milyen volt, halálával gyakorlatilag Isten angyala lesz. Semmi se lehet ennyire távol az igazságtól, mivel azok, akik képesek az eltávozottnak segíteni, ezt teljesen ismerik. A fizikai test elhagyása nem változtatja meg jobban természetét, mint amikor leveszi télikabátját. Halála után egy nappal pontosan ugyanolyan ember marad, mint előtte egy nappal volt, ugyanazokkal a vétkekkel és ugyanolyan jó tulajdonságokkal.

Az igaz, hogy most már csak az asztrális világban tud működni, és nincs ugyanolyan lehetősége, hogy ezeket ki is fejezze. Lehet, hogy ezek az asztrális világban másképp mutatkoznak meg, ezek azonban ugyanazok, az életfeltételük és tartamuk az előzőek eredményei. Addig kell ebben a világban tartózkodnia, amíg alacsonyabb rendű vágyainak energiája eltűnik, ahogy a fizikai világban az érzelmek feloldódtak, ez addig tart, míg az asztrális melyet saját magának készített, felbomlik, mivel csak ezután tud elhagyni ezt a világot és utazni a magasabb, békésebb mennyei tartományba. Azonban azok a különleges vágyaknak, melyeket az idő eltűntetett, a csirái, melynek köszönhetően a vágyak megtalálhatóak a saját természetében, megmaradnak. Ezek latensek és hatástalanok, mivel az ilyen típusú vágyak megvalósulásához asztrális anyagra is szükség van. Ez az, amit Madame Blavatsky egyszer „anyagtól való megfosztásnak” nevezett, ezek azonban készek arra, hogy megújult tevékenységbe kezdjenek, ha serkentést kapnak, mikor is az ember olyan körülmények között találja magát, ahol ezek működni képesek.

Egy analógia, ha nem visszük túlzásba, segíthet megérteni ezt a gondolatot. Ha egy kis harang folyamatosan cseng egy levegővel teli edényben, a levegő fokozatosan visszaszorul és a hang gyengébbé és gyengébbé válik, amíg egyáltalán nem lesz hallható. A harang továbbra is erőteljesen kong, de rezgése nem képes manifesztálódni a fülünknek, mivel közeg, mely alkalmas számunkra hatását közvetíteni nincs jelen. Ha újra teletöltjük az edényt levegővel a hang azonnal ismét hallható lesz, pontosan ugyanúgy, mint ezt megelőzőleg.

Ugyanígy az ember természetében vannak bizonyos tulajdonságok, melyeknek szükségük van az asztrális anyagra manifesztációjukhoz, hasonlóan ahhoz, ahogyan a hangnak elengedhetetlen vivőeszköze a levegő vagy másik sűrű anyag. Amikor a visszavonás megtörténik, amit mi halálnak nevezünk, eltávozik az asztrális világból a mentálisba, ezek a tulajdonságok többé már nem képesek kifejeződni, ezért rejtve kell maradniuk. Azonban évszázadokkal később, mikor a reinkarnációja alkalmával alásüllyed, és újra belép az asztrális világba, ezek a tulajdonságok, melyek oly sok ideig rejtve voltak újra megjelennek és a következő személyiség hajlamaivá válnak.

Ugyanígy vannak olyan tulajdonságok, melyeknek kifejeződésükhöz alsó mentális anyagra van szükségük, és amikor a mennyei világban eltöltött hosszú pihenés után az ember öntudata visszavonul a magasabb mentális világban levő valódi Énjébe, ezek a tulajdonságok is látenssé válnak.

Mikor azonban az ego elkezdi a reinkarnációs folyamatot, a visszavonást meg kell fordítania, és ugyanazon világokon keresztül kell alászállnia ahol felemelkedett. Amikor ez a kiáramlás bekövetkezik, először a saját legalsó világába helyezi be magát, megpróbálva kifejezni saját magát ameny-

nyire ez lehetséges a lehető legkevésbé tökéletes és plasztikus anyagban. Annak érdekében, hogy ki tudja magát fejteni és működni is tudjon ebben a világban, bele kell öltöznie ebbe az anyagba.

Így az ego maga köré gyűjti az alsó mentális világ anyagát, az anyagot, amely később elméje, mentális teste lesz. Ezt az anyagot azonban tudatosan, nem véletlenszerűen választják ki: a körötte levő változatos és kimeríthetetlen raktárból magához vonzza azokat a kombinációkat, melyek tökéletesen alkalmasak arra, hogy kifejezze lappangó mentális tulajdonságait. Ugyanilyen módon, amikor további lesüllyedése következik be az asztrális világba, e világ anyaga, mely teljesen semleges törvénynek van alávetve, hozzá vonzódik, hogy eszközeként szolgáljon, képessé válva vágyai kifejeződését, amely asztrális életének konklúziója. Valóban életét minden világban úgy kezdi újra, ahogy azt előző életében abbahagyta.

Tulajdonságai még nem nyilvánulnak meg semmilyen tekintetben, ezek csak csírái a tulajdonságoknak, és pillanatnyilag befolyásuk csak az, hogy biztosítsák saját részükre a kifejeződés lehetőségét biztosítva a szükséges anyagot a gyermek különféle teste megnyilvánulásához. Az, hogy még egyszer kifejlesztik-e ebben az életben is ugyanazokat a meghatározott tendenciákat, mint az előző életben, döntően a kapott támogatáson múlik, illetve a gyermek környezete ezt a korai években rendelkezésre bocsátja. Bármelyik közülük, rossz vagy jó, könnyen aktívvá tehető megfelelő bátorítással, vagy másrésztől ki lehet teljesen iktatni a támogatás elhagyásával. Ha támogatást kap, akkor az ember az ember életének meghatározó tulajdonsága lesz, úgy, mint előző életében volt, e nélkül pedig megmarad ki nem fejlődött csíráként, mely elszorvad és elpusztul, és egyáltalán nem képes kifejlődni ebben az inkarnációban.

Ezekkel a feltételekkel kerül a gyermek szüleivel először kapcsolatba. Nem lehet még elmondani róla, hogy meghatározott elme vagy asztrális teste lenne, ezek a tendenciák fogják ezeket később kifejleszteni. A kifejlődés pedig teljesen a külső körülményektől függ, amely élete első néhány évében körülveszi őt. Ezen évek alatt az ego csak kissé képes e testek működését befolyásolni, így a gyermek szülei segítségét igényli a megfelelő képességkifejlesztéséhez, amihez a megfelelő körülmények biztosítása elengedhetetlen. Így ez a feladat a szülők felelőssége.

Formálhatóság a gyermekkorban

Nem lehet eléggé hangsúlyozni ezen kiformálatlan eszközök gyerekkori formálhatóságát. Azt már tudjuk, hogy a gyermek fizikai teste, ha eléggé fiatal korban edzésbe kerül bizonyos mértékig alakítható. Például egy akrobata a gyermeket öt-hat éves korban veszi magához, mikor még a csontjai és izmai még nem keményedtek meg, úgy, mint a mienk, és végtagjai valamint teste fokozatosan hozzászokik olyan pozitúrákhoz, melyek számunkra teljesen lehetetlenek lennének, bármilyen mértékű gyakorlás után is. Azonban a mi testünk sem különbözött a gyerekéétől abban a korban, és ha akkor ugyanazt az edzést megkapta volna ugyanannyira rugalmas és hajlékony lett volna, mint a gyermeké.

Ha a gyermek fizikai teste ennyire hajlékony és szinte összenyomhatatlan, akkor asztrális és mentális teste messze jobban képviselik ezeket a tulajdonságokat. Ezek megremegnek minden rezgésre, melyekkel találkoznak és fogékonyak az összes behatásra, legyen ez jó vagy rossz, melyek körülöttük kiáradnak. A fizikai testre hasonlítanak ebben a másik jellemzőben is, hogy fiatal korban ezek érzékenyek és nagyon könnyen alakíthatók, azonban hamarosan megkeményednek és felvesznek bizonyos szokásokat, melyek, ha már rögzültek, csak nagy nehézséggel változtathatók.

Ha erre ráébredünk, azonnal látjuk a környezet kiemelkedő fontosságát, ahol a gyermek korai éveit eltölti, és a szülők súlyos felelősségét, hogy olyan jó feltételeket biztosítsanak fejlődéséhez, amilyet csak tudnak. Ez a kicsiny teremtmény úgy alakítható kezünkben, mint az agyag, pillanatról pillanatra az utolsó inkarnáció jó és rossz tulajdonságainak csírái felébrednek és aktivizálódnak. Pillanatokon belül felépülnek azok a testek, amelyek a gyermek egész további életét meg fogják határozni. A mi felelősségünk az, hogy felébresszük a jó tulajdonságokat és elszorvasszuk a rosszakat. Ez még sokkal nagyobb mértékben igaz a szerető, gondos szülők esetében, mivel a gyermek jövője teljesen a kezeikben van.

Gondoljunk csak azokra a barátainkra, akiket oly jól ismerünk, és próbáljuk meg elképzelni, hogy az emberiség milyen csodálatos egyedei lehettek volna, ha jó tulajdonságaikat megerősítették volna, és a kevésbé sikerülteket pedig elsorvasztották volna bennük.

Ez az eredmény, amit kezeidben levő hatalommal a gyermekkel el tudsz érni, ha a vele szembeni kötelességedet teljes mértékben teljesíted. Az előbb leírt csodálatos emberi mintapéldányt tudod belőle kihozni, ha megfelelően teljesíted szülői kötelességedet.

A szülők befolyása

Kérdezhetjük: hogyan? Valamely elvet követve? Tanítás által? Igen, valóban rengeteget lehet ezek által elérni, ha eljön az idejük. Azonban egy sokkal hatalmasabb erő van a kezünkben, egy olyan erő, melyet már a gyermek születésekor elkezdhetünk használni, sőt még ezt megelőzően is. Ez az erő pedig a mi saját életünk hatása rá.

Bizonyos mértékig ezt felismerik, mivel a legtöbb civilizált ember megválogatja szavait és cselekedeteit a gyermek jelenlétében, és eléggé züllött lenne a szülő, aki képes lenne, hogy gyermeke hallja erőszakos szavait, vagy pedig lássa szenvedélyének megnyilvánulásait. Arra azonban nem gondolnak, ha el akarja kerülni, hogy a legkomolyabb sérülést okozza gyermekének, meg kell tanulnia nem csak szavait és tetteit ellenőrizni, hanem a *gondolatait* is kontrollálnia kell. Igaz az, hogy nem lehet azonnal látni ördögi gondolataid és vágyaid káros hatását gyereken, de ezek már ott vannak, és sokkal valóságosabbak, borzalmasabbak, alattomosabbak és messzebbhatóak, mint amit a fizikai szem érzékelné képes.

A gyermek aurája

Ahogy a tisztánlátó meg tudja figyelni, a gyermek finom teste gyakran a legszebb látvány, tiszta és fényes színekkel, még teljesen tiszta, és mentes az érzékiség és fősvénység, a rosszakarat és az önzés foltjaitól, melyek gyakran a felnőtt egész életét beárnyékolják.

Benne latensen megtalálható az összes csíra és tendencia, melyekről az előbbieken beszéltünk, néhányuk rossz, mások jók, tehát a gyermek életének lehetőségei a szemlélő előtt tisztán kivehetők.

Szomorú látni azt, hogy szinte kivétel nélkül a gyermek csodálatos auráját az évek multával a környezet a rossz tendenciákat folyamatosan erősíti, és végül meghatározóvá teszi, és hogyan sorvasztja el a jó tulajdonságokat. Inkarnációk sorozata válik hiábavalóvá, életek, melyek a szülők és tanárok egy kissé több odafigyelésével, a spirituális fejlődés gyümölcseit tudták volna megérlelni, semmi fejlődés sem hoznak az Én számára és csak egyoldalú fejlődés keletkezik részére.

A szülők gondatlansága

Ha valaki alaposan megfigyeli azt a bűnös gondatlanságot, ahogy azok az emberek, akik felelősek a gyermekek felneveléséért milyen mértékben veszik körül pártfogoltjaikat mindenfajta ördögi és világi gondolatokkal, nem lehet csodálkozni azon, hogy az emberi evolúció milyen hihetetlenül lassan megy végbe. Látni lehet azt szinte észrevehetetlen sebességű előrehaladást, amit az Én életről életre felmutat miközben folyamatosan harcban áll ezzel az alsó világgal. Még egy kicsi erőfeszítéssel is rendkívüli fejlődést lehetne elérni.

Nem szükséges asztrális látás ahhoz, hogy ráébredjünk, milyen hatalmas fejlődés menne végbe ebben a kimerült, régi világban, ha a többség, vagy csak a következő generáció egy jelentős kisebbsége támogatná a fenti fejlődés ügyét. Ha az összes ördögi tulajdonságot elnyomnák és így elsorvadna a táplálás hiány miatt, mialatt a jó tulajdonságokat a lehető legnagyobb mértékben, céltudatosan támogatnák. Gondoljunk csak meg, hogy mi történne, ha ezt követnék a gyermekeikkel kapcsolatosan, ráébredve arra, hogy az élet minden feltételének megváltoztatásával két-három generáció alatt egy valódi aranykor köszöntene reánk. A világ részére ez az idő még messze van, de mi, akik a Teozófiai Társulat tagjai vagyunk, legjobb tudásunk szerint mindent meg kell tennünk, hogy előse-

gítsük mielőbbi eljövételét. Lehet, hogy példánk hatása nem terjed túl messzire, az azonban a befolyásunk alatt van, hogy gyermekeink fejlődését a lehető leghatékonyabban támogassuk.

A legnagyobb gondossággal kell eljárni, amikor a gyermek környezetét választjuk ki. Azokat az embereket, akik hajlamosak a durva, szeretet nélküli gondolatokra, rá kell ébresztenünk, hogy így alkalmatlanok a gyermekekkel való együttlétre, mivel egy olyan anyaggal fertőzik meg őket, amely virulensebb a láznál is.

Sok gondot kell például fordítani arra, hogy milyen dajkára bízunk gyermekeinket. Az is nyilvánvaló azonban, hogy minél kevesebb idő töltenek e személyek társaságában, annál jobb. A dajkák gyakran a lehető legnagyobb szeretettel fordulnak gondozottaik irányába, és úgy bánnak velük, mintha a saját gyermekeik volnának. Legtöbbször nem ez történik meg, de ha mégis, akkor is a dajkák sokkal kevésbé műveltek, mint a munkaadók. Az olyan gyerek, aki túl sok időt tölt velük, ki van téve annak, hogy az általuk közvetített hatások alá kerül, mely lényegesen alacsonyabbról érkezik, mint a szüleitől jövők. Az olyan édesanya, aki szeretné, ha gyereke a legkifinomultabb és legmagasabb rendű elmével ellátott emberré váljon, a lehető legkevesebb időtartamra bízza őt mások felügyeletére, és a lehető legnagyobb mértékben sugározza rá saját, jól megválogatott gondolatait.

Az anya legnagyobb és legfontosabb szerepe az, hogy ne engedjen meg magának olyan gondolatokat, melyeket nem kíván gyermekében később viszontlátni. Nem elég ez a főleg negatív csata saját magával, hanem amit az előbb elmondtunk, az teljes mértékben igaz a jó gondolatok hatásáról és erejéről, és így a szülők szerepének van egy pozitív és egy negatív oldala is. Nem csak az, hogy tartózkodjanak saját önző és értéktelen gondolataik erősítésétől, és a gyermekekben esetleg már meglévő negatív tendenciák erősítésétől, hanem az is kötelességük, hogy ápolják a bennük lévő erős, önzetlen szeretetet, magasabb rendű, önzetlen gondolatokat. Ezt azért szükséges megtenniük, hogy felgyorsítsák a gyermekben meglévő jó tulajdonságok kifejlődését, és erősítse azt a benne már meglévő, de még meg nem jelent hajlamot a jóra.

Nem kell attól félniük, hogy erőfeszítéseik nem érik el a kívánt hatást, mert nem képesek követni az eredményét, asztrális látás hiánya miatt. A tisztánlátó részére az egész folyamat nyilvánvaló, meg tudja különböztetni a szülők mentális teste által kibocsátott hullámokat a gondolatok kezdetekor, látja ezeket kisugározódni, és észleli a szimpatikus hatásokat a gyermek mentális testében megjeleníteni. Ha megfigyeléseit egy bizonyos idő eltelte után megismétli, akkor észlelheti a mentális testben keletkezett fokozatos, de következetes átalakulást, amit ezen behatások állandó ismétlése vált ki. Ha a szülők maguk is birtokolják az asztrális látást, kétségtelenül ez sokat segíthet nekik, mivel megmutatja gyermekük valódi képességeit és azt, hogy milyen irány a legcélravezetőbb a gyermek fejlődése miatt. Ha azonban még nincsenek e képesség birtokában, nem kell aggódniuk egy cseppet sem az eredmény miatt, mivel a folyamatos erőfeszítés matematikai bizonyossággal meg fogja hozni az eredményét, akár érzékelik ezt ők, akár nem.

Bármilyen gondossággal is veszik ők körül gyermeküket, nem lehet azt kizárni (ha egyáltalán bármilyen élet esetében a földi világban szó lehet erről), hogy gyermekük egy nap találkozzon valamilyen rossz behatással, ami stimulálja a benne lappangva meg lévő rossz tulajdonságokat. Azonban az óriási különbség az, hogy mely tulajdonságot aktivizálják *először*. Általában a rossz tulajdonság sokkal előbb működésbe kezd, mielőtt az Én bármilyen hatást tudna gyakorolni a testekre, és amikor ráébred erre a tényre, azonnal harcolnia kell a már mélyen beivódott ördögi tulajdonságokkal. Amikor a jó tulajdonságok csírái megkésve felébrednek, harcolniuk kell a már nagyon alaposan beivódott, harmóniát nélkülöző gondolat-hullámokkal, és gyakran elbuknak. Mindazonáltal, ha a szülők elég szerencsések és a születés előtt, illetve az azt követő néhány évben képesek csak a jó tulajdonságokat erősíteni, amint a gyerek Én-je átveszi az irányítást, könnyűnek fogja találni azt, hogy ebbe az irányba fejezze ki magát, és hamarosan ez szokássá is válik számára. Amikor tehát a rossz behatás eljön, már pedig biztosan előbb vagy utóbb eljön, a jó tulajdonságok olyan erők lesznek, melyet lehetetlen lesz legyőzni.

Az Én hatalma ezeken alsóbb rendű testeken csak kevésbé jelentős, hacsak nem fejlett egyedről van szó. Hatása azonban mindig csak jó, mivel ezekre az eszközökre irányuló vágya arra irányul, hogy általuk ki tudja magát fejezni, és az ilyen jellegű erő mindig csak pozitív irányú. Azonban a

jelenlegi, az asztrális és a mentális testre irányuló, még eléggé fejletlen hatásával gyakran képtelen megakadályozni a negatív behatásokat, mivel ezek már alaposan beívódtak az említett eszközökbe. Ha azonban azt találja, hogy az ellenkező irányba erős hajlam van, akkor képes ezeket a hordozókat hatékonyabban használni. Miután ezt már megtette, a később érkező rossz hatások már nagyon nehezen tudnak itt megtelepedni. Az előző esetben a személyiség rendelkezik az ördögi tulajdonságokra való irányultsággal, és arra, hogy ezeket magába foglalja és élvezze is őket. A második esetben pedig az Én erős, természetes undort érez a rossz felé, mely az Én feladatát könnyebbé teszi.

A szülőknek nem csak a gondolataikat, hanem a kedélyállapotukat is ellenőrzésük alatt kell tartani. Egy gyermek nagyon gyorsan észreveszi és megjegyzi az igazságtalanságot. Ha valamikor megszüdják egy olyan cselekedetért, amit máskor a szülők mulatságosnak tartanak, akkor a természeti törvényekbe vetett bizalma meg fog rendülni. Még egyszer, ha a szülőket baj vagy szomorúság környékezi meg, már pedig ez előfordul ezen a világon, kötelességük az, hogy megpróbálják annyira amennyire képesek, hogy szomorúságuk terheit gyermekeikre áthárítsák. Legalább azt, hogy a gyermekek jelenlétében elérjék azt, hogy jókedvűek és ne lemondóak vagy egyhangúak legyenek, és ne tegyék saját terheiket gyermekük asztrális és mentális testére.

Rengeteg jóakarató szülőnek izgága és aggodalmaskodó természete van, mindig aprólékos és aggódó olyan ügyekben is, amelyeknek semmi komolyabb jelentőségük sincsen. A meg tudná figyelni ezt egy tisztánlátó képességével, hogy mit művel magasabb rendű testeivel állandó nyugtalanságával és aggodásával, és hogy ezek a zavaros hullámok teljesen feleslegesen félelmet és bosszúságot okoznak gyermekeik fogékony testeiben, nem csodálkozna többé gyermekeik alkalmi düh kitörésein és idegességén, és ráébredne arra, hogy ilyen esetekben nem a gyermeket, hanem saját magát kell hibáztatnia. Amit célként maga elé kell állítani és ezen elmélkedni, az a csendes, nyugodt lélek, a béke, ami mindent megért, és a tökéletes nyugalmat, mely abból a meggyőződésből fakad, hogy minden esemény jó véget fog érni.

Az összes dolog közül az a legfontosabb, hogy az Isteni Szeretet megtestesítőjévé kell válnia, így tehát rá fog ébredni saját élete végső értelmére, amely nem más, mint egybefolyjni gyermeke életével. A testnek a szeretet légkörében kell élnie, nem szabad találkoznia zavaró rezgésekkel, a fiatal test részére nem lehet más ezen a világon, mint csak a szeretet. És ha az idő elérkezik, márpedig ennek sajnos el kell érkeznie, amikor a gyermek rádöbben arra, hogy a külvilágban a szeretet gyakran hiányzik, a lehető legjobban tudatosítsuk a fiatalban, hogy otthona sohase fogja őt cserbenhagyni és legalább ott, mindig számíthat a legtökéletesebb szeretetre és a legteljesebb megértésre.

Nyilvánvaló hogy a szülők jellemének ilyen jellegű javítása minden szempontból csodálatra méltó, azzal hogy ilyen módon gyermekük evolúciós fejlődését, számukra is rengeteg előnnyel jár, melyet még felbecsülni sem tudunk. Azok a gondolatok, melyeket elsősorban a gyermek fejlődésére hozunk elő, hamarosan természetessé és szokásossá válnak, és idővel teljesen átalakítják a szülők életének teljességét is.

Nem szabad azt feltételezni, hogy ezeket a szabályokat később, amikor a gyermek nagyobb lesz, lazítani lehet, mivel az Én behatásokra való különleges érzékenysége az Én-nek az embrióba történő leereszkedésével megkezdődik. Ez lényegesen korábban van a tényleges születési időpontnál, azonban ez a különleges érzékenység egészen a felnőttkor elérézéséig fennmarad. Az előbb említett behatások a csecsemő és gyermekkorban hatnak, azonban a test 12-14 éves korban lényegesen jobban fel van szerelve olyan eszközökkel, melyek ezeket képesek kivédeni. Így e gyermekek sokkal szerencsésebbnek mondhatók, mint az olyan társaik, akiknél ilyen jellegű gondoskodás nem történik. Azonban még ebben az életkorban is sokkal jobban befolyásolhatóak, mint felnőttkorban. Még most is körül kell őt venni határtalan, nem múló szeretettel, ugyanolyan erős segítség és támogatás szükséges mentális szinten, annak érdekében, hogy a gondolat és cselekedet jól beívódott szokása ne változzék meg negatívan, mikor újabb behatások érik őket.

Természetes, hogy a gyermek legkorábbi éveiben a szülők felelősek azért, hogy ebben a tekintetben támogatást nyújtsanak részére, azonban ezek a szabályok mindenkire vonatkoznak, aki a gyermekkel bármilyen kapcsolatba kerülnek, és természetesen elsősorban azokra, akik felvállalják a tanári hivatás hatalmas felelősségét. A pedagógus ilyen jellegű diákjaira gyakorolt hatásának fele-

lősségét, amely lehet jó és rossz, nem lehet igazán felmérni, mivel nem csak azon múlik, amit tesz vagy mond, sokkal inkább azon, amit gondol. Sok tanár ismételten megrója diákjait olyan hajlamokért, amelyek kifejlődéséért maga a pedagógus a felelős. Ha a tanár gondolatai önzőek vagy tisztátlanok, akkor saját maga körül is ugyanezt fogja megtalálni, és nem fog ez a rossz behatás véget érni közvetlen környezetében.

Azok a fiatal elmék, melyekre e hatások befolyást gyakorolnak, felerősítik és felnagyítják ezeket, és másokra is hatni fognak, tehát egy olyan szörnyű hagyománnyá válik, amely a fiatalok egyik generációjától a másikra hagyományozódik, rányomva bélyegét egy bizonyos iskolára vagy osztályra. Szerencsére egy jó hagyományt is majdnem ugyanolyan könnyen létre lehet hozni, mint egy rosszat, nem annyira egyszerűen, mivel a kedvezőtlen külső befolyásokat is figyelembe kell venni. A tanár azonban, aki ráébred saját felelősségére és diákjait ezen elveknél megfelelően irányítja, hamarosan ráébred, hogy önkontrollja és önfeláldozása meghozza gyümölcsét.

A szeretet szükségessége

Csak egy olyan út van, amelyen át a szülő vagy tanár hatékonyan képes a gyermekre hatást gyakorolni, illetve a lehető legjobbat kihozni belőle, ez pedig az, hogy beborítjuk őt az állandó, meleg, személyes szeretetünkkel, így viszonzásul elnyerjük az ő bizalmát és szeretetét is. Alcyone csodálatos könyvében *A Nevelés, mint Szolgálatban* erre a tulajdonságra helyezi a fő hangsúlyt. Ez az a könyv, melyet minden szülőnek és tanárnak olvasni kell az általa kibocsátott értékes utalások és csodálatos szellemisége miatt.

Igaz az, hogy az engedelmség kieroszakolható, illetve a fegyelem megőrizhető a félelem segítségével, ha azonban így kényszerítjük ki ezeket, hatása csak addig tart, amíg a személy (vagy valaki, aki őt képviseli) jelen van. Ez azonnal megszűnik, mikor nincs meg a félelem visszatartó ereje. A gyermek betartja a szabályokat, mivel muszáj neki, és nem azért mert ezt szeretné tenni, de ennek hatása jellemére a lehető legrosszabb.

Ha azonban a gyermek szeretetét váltjuk ki, akarata azonnal támogatni fogja a szabályt, mivel ő is tudja, hogy ennek megszegésével szereteteinek fájdalmat okozna. Ha ez az érzés eléggé erős, képessé teszi őt, hogy minden kísértésnek ellenálljon, függetlenül attól, hogy ki van jelen vagy távol. Így a célt nemcsak teljesebben, hanem a diák és a tanár számára is sokkal könnyedebben érzük el. A gyerek természetének legjobb oldalát fogjuk aktivizálni, nem pedig a lehető legrosszabbat. A helyett, hogy a gyermek akaratának legakaratossabb és legszívósabb ellenállását váltanánk ki, a tanár a maga oldalára állítja őt ebben a kísértések és a megzavarás elleni csatában. Így elkerüli a becsapás és a túlérzékenység csapdait, ezzel a kívánt eredményt elérjük, ami a másik megközelítéssel teljesen lehetetlen lett volna.

Mindig az a legfontosabb, hogy megértsük a gyereket és biztossá tegyük abban, hogy tőlünk csak barátságot és szimpátiát kaphat. A durvaság bármilyen formáját gondosan el kell kerülnünk, és az összes utasítást, amit adunk neki gondosan meg kell magyaráznunk. Azt is világossá kell tenni számára, hogy vannak az életben olyan hirtelen bekövetkező kényszerhelyzetek, amikor az idősebbnek nincsen ideje arra, hogy részletesen megmagyarázza utasításait. Meg kell értenie azt, hogy ilyen esetben engedelmeskednie kell annak ellenére, hogy nem érti az okokat. Fontos azt is megjegyezni, hogy ilyen esetben is szükséges a későbbi tisztázás.

Oktalan szülők vagy tanárok elkövetik azt a hibát, hogy elvárják a megértés nélküli engedelmséget, ami a lehető legbálgább követelés. Valóban elvárják a gyermektől, hogy minden időben és bármilyen körülmények között anyagi türelme és szenteknek megfelelő magaviselete legyen, akkor, amikor ők egyáltalán nem rendelkeznek ezekkel a képességekkel. Ők még nem ébredtek rá arra, hogy a gyermek irányában tanúsított durvaság nem csak bűnös, hanem teljesen értelmetlen és balga, mivel ez a módszer sohase lesz a gyermek nevelésének leghatékonyabb formája.

A gyermek által elkövetett hibák gyakran közvetlen következményei a nevelés meg nem felelő módjának. Egy bizonyos fokig érzékeny és ideges, közben állandóan úgy érzi, hogy egyáltalán nem értik meg őt, szidják, nem megfelelően bánnak vele olyan vétkekért, amit meg sem ért. Csodálko-

zunk azon, hogy amikor az őt körülvevő légkör tele van csalással és az idősebbek hamisságával, néha ő is ilyenné válik? Az ilyen esetben a bűn karmája a legerősebben azokra fog hullani, akik a saját durvaságukat a gyenge, fejletlen lényt olyan helyzetbe hozták. Melyben ő ezeket a csapdákat képtelen elkerülni.

Ha a gyermekünkötől igazmondást várunk, először azt saját magunknak kell gyakorolnunk. Igazat kell gondolnunk, beszélnünk és igazságosan kell cselekednünk, mielőtt elég erősek lennénk ahhoz, hogy meg tudjuk gyermekeinket óvni az őket körülvevő hamisság és csalás tengerétől. Ha azonban értelmes lényekként kezeljük őket, ha alaposan és türelmesen megmagyarázzuk nekik, hogy mit kívánunk tőlük, ha megmutatjuk nekik, hogy semmi félnivalójuk sincs tőlünk, mivel „tökéletes szeretet elűzi a félelmet”, akkor nem lesz semmi gondunk az igazmondásukkal.

Egy furcsa, de mindennapi illúzió-talán egy relikvia, amikor Anglia a puritanizmus szörnyű igája alatt szenvedett-, az, hogy gyermekeink sohase lehetnek jók, csak akkor, ha egyúttal boldogtalanok is. Minden lehetséges eszközzel gátolni kell őket, semmiképp se szabad azt megengedni, hogy saját gondolataikat megvalósítsák, mivel amit őt maguk is élveznek az biztos, hogy végzetes bűn állapotába viszi őket. Ez az elv teljesen abszurd és elítélendő, azonban sok változata még ma is széleskörűen elterjedt, és mérhetetlen durvaságért valamint szükségtelen nyomorúságért felelős, melyet durván alkalmaznak olyan csöppnyi lényeket, akik egyetlen bűne a természetesség és a boldogság. Kétségtelen a Természet azt szeretné, ha a gyermekkor boldog lenne, és nem szabad takarékoskodnunk energiáinkkal, hogy ezt elérjük. Ebben a tekintetben, mint ahogy sok másban is, ellenkezünk a Természettel a saját kárunkra. A himnusz a következőket üzeni nekünk:

„Isten boldognak szeretne minket látni, boldognak egész nap”

Ebben az esetben a mi kötelességünk és kiváltságunk, hogy mindannyian a Természet közreműködő partnerei legyünk.

Sokat segít rajtunk, ha a gyermekekkel való kapcsolatunk alatt emlékeztetjük magunkat arra, hogy ők is rendelkeznek Én-nel, és hogy jelenlegi törékeny és fejletlen fizikai testük csak pillanatnyi állapot, és a valóságban az életkorunk egyenlő az övékkel. Tiszteletet és szeretetet kell számukra adnunk, és ne szándékozzuk akaratomat vagy egyéniségünket rájuk erőltetni. A mi feladatunk a tanítás abból a célból, hogy fejlesszük alacsonyabb rendű eszközeiket, amely így képes lesz együttműködni Én-jükkel, ennek következtében az Én sokkal hatékonyabb közvetítőjévé válnak.

Nagyon-nagyon régen az atlantiszi civilizáció aranykorában a tanár szerepe a gyermek életében teljes mértékben el volt ismerve, és senkinek sem volt megengedve hogy beleavatkozzon a tisztánlátó kivételével, aki képes volt látni a gyermek rejtett képességeit és ezeket intelligensen fejleszteni, valamint távol tartani a rossz befolyását is.

A távoli jövőben, amikor a hatodik faj színre lép ugyanilyen helyzet lesz. Sajnos ez az idő még messze van, így meg kell tennünk mindent még az ilyen kedvezőtlen helyzetben is, amiben most vagyunk. Az önzetlen szeretet egy csodálatos gyorsító az intuíció felé, és azok, akik őszintén szeretik gyermekeiket, ritkán kerülnek olyan helyzetbe, hogy ne értsék meg azok igényeit. A törődő és folyamatos figyelem megadja nekik, ugyan lényegesen több munkával, azt a tiszta meglátás esélyét, mellyel atlantiszi elődeink rendelkeztek. Mindenesetre érdemes ezt megpróbálni, mivel amikor ráébredünk felelősségünkre gyermekeinkkel kapcsolatban, ráébredünk arra, hogy semmilyen mennyiségű munka nem lehet sok, hogy elérjük a megkívánt színvonalat. A szeretet, mint tudjuk, nem mindig bölcs dolog, de legalább bölcsőbb, mint a gondatlanság, így azok a szülők, akik igazán szeretik gyerekeiket, ezek érdekében el fogják érni a bölcsességet.

Vallásos nevelés

Társaságunk sok tagja, miközben tudatában vannak annak, hogy a vallásos nevelés helyében gyermekeiknek szükségük van valamire, teljesen lehetetlennek tartja, hogy a Teozófiát ajánlja fel részükre ez előbbi helyett. Néhányan közülük arra is hajlandó, hogy gyermekeinek megengedje a bibliaórák látogatását is, nem tud helyette részére más lehetőséget biztosítani. Teszi ezt mindannak ellenére, hogy később ezeket a tanokat korrigálni kell, mivel nem felelnek meg a valóságnak. Ez a

megközelítés teljességgel elfogadhatatlan, mivel egyetlen egy gyermek sem fogja idejét olyan elfoglaltsággal tölteni, amit később el kell neki felejtetni. Ha a kereszténység igazi belső jelentését tanítjuk gyermekeinknek, ahogy az tennünk kell, akkor tiszta Teozófiát fogunk nekik oktatni. Sajnos nem ez a helyzet, amikor az iskolákban folyó, hagyományos vallásos oktatásról beszélünk.

Nem túl nehéz feladat, hogy a Teozófia nagy igazságai gyermekeink részére intelligens formában közvetítsük. Felesleges, hogy a körökkel és a fajokkal valamint a bolygói láncokkal és a malaprakritivel fárasszuk őket. Bármilyen érdekesek és értékesek ezek az információk, nagyon kevés fontossággal bírnak a gyakorlati magaviselet tekintetében. Az egész rendszer etikai igazságai azonban még a gyermekek részére is könnyedén felfoghatóak. Mit lehetne könnyebben megérteni, mint a három alapigazságot, amelyet Sensának „A Három Lótusz Idilljében” adnak ?

Az ember lelke halhatatlan és ennek jövője egy olyan dolog, melynek növekedése és tündöklése határtalan.

Az elv, amely életet ad, bennünk és nélkülünk van, halhatatlan és örökké jótékony, nem látható, hallható és szagolható, azonban felfogható olyan ember által, aki megfelelő mértékben kívánja ezt.

Minden egyes ember a saját maga törvényhozója, dicsőséget vagy szomorúságot okoz magának, dönt saját életéről, jutalomról és büntetésről.

Tömörebben is ki tudjuk ezt fejezni:” Az ember halhatatlan. Az Isten jó. Ahogyan vetünk, úgy fogunk aratni.” Biztos, hogy minden gyerek meg fogja érteni ezeket az alapigazságokat. Ahogy azonban felnőnek egyre többet és többet fognak ezen igazságok teljesebb jelentéséről.

Tanítsuk nekik a hatalmas ősi formulát: „a halál kapu az életre”, nem pedig valami borzalmas, félnivaló esemény. Egyszerűen csak a fejlődés egy olyan szakasza, melyet őszinte érdeklődéssel üdvözölni kell. Tanítsuk meg őket élni, nem magukért, hanem másokért. Haladjanak az életen keresztül, mint barátok és segítők, szerető odafigyeléssel és gondoskodással, amely minden létezőre kiterjed. Legyenek boldogok, amikor látják és elősegítik mások boldogságát, nem csak az embereket, hanem az állatokét és a madarakét is. Vezessük rá őket arra, hogy sohase okozzanak fájdalmat egyetlen élőlénynek sem, amely egyébként egy elitelendő, bűnös cselekedet, és sohasem találhat ebben örömet egy helyesen gondolkodó, civilizált ember. A gyermek szimpátiáját oly könnyű elnyerni, ha valamit csinál, lelkesültsége olyan hatalmas, hogy azonnal elfogadja az ötletet a segítségre, és hogy ne tegyen kárt egyetlen, környezetében létező teremtményre se. Meg lehet tanítani arra, hogy figyelmes legyen, és képességei szerint segítsen, ha egy lény, akár ember vagy állat erre környezetében rászorul.

A gyermek szereti, ha imádják, és ha védelmezik őt. Ezeket a tulajdonságait fel lehet használni képzésénél, hogy ő is barátja legyen az összes létezőnek. Azonnal meg tanulja csodálni a növekvő virágokat, és nem fogja hiábavalóan leszakítani azokat, hogy néhány perc elmúltával elhajítsa őket. Amelyeket mégis leszedi, gondosan fogja ezt cselekedni elkerülve azt, hogy megsértse magát a növényt, megőrzi és gondozza őket, és sohase lehet megtalálni nyomát annak, hogy átkelt az erdőn vagy mezőn, maga után hagyva az elhervadt virágokat és a kitépelt növényeket.

A fizikai tréning

A gyermek fizikai tréningje kiemelt fontossággal bír, mivel az erős, tiszta és egészséges fizikai test elengedhetetlen a benne lévő lélek teljes kifejlődése érdekében. Az első pillanattól fogva tanítani kell a gyermeket a fizikai tisztaság fontosságára, így a mindennapi fürdés legalább annyira fontos és integráns része lesz életének, mint a táplálkozás. Figyeljünk arra is, hogy fizikai testét sohase mérgezze a modern barbárság olyan elferdülésével, mit a hűsevés, dohányzás vagy az alkohol. Legyen sokat friss levegőn és napfényen, és tartsa fizikai testét minden napos tréninggel megfelelő állapotban.

Korábbi fejezetekben már láthattuk, hogy milyen borzalmas környezet található a nagyvárosokban. Ha ezek a körülmények rossz hatással bírnak a felnőttekre, tízszer rosszabb behatással fognak bírni a sokkal érzékenyebb gyermekekre. Az igazság az, hogy egyetlen gyermeket sem szabadna felnevelni az ilyen nagyvárosi környezetben. Azoknak pedig, akiket saját karmájuk arra kárhoztat,

hogy ilyen helyeken éljenek legalább meg kellene próbálniuk, hogy gyermekeik érdekében a központtól a lehető legtávolabbra tegyék székhelyüket. A gyermek számára sokkal jobb, ha vidéken nevelkedik, még akkor is, ha ez viszonylagos szegénységben történik, mivel a pénz hajszolása miatt a szülők rá vannak kényszerülve, hogy gyermekeiket engedjék felnőni a nagyváros borzalmas körülményei között.

Növekedjenek fel gyermekeink tisztán, egészségesen és boldogan. Annak a léleknek, mely a gondjainkra van bízva biztosítsuk egy ékszerdobozt, amely miatt nem kell szégyenkezni. Egy olyan eszközt, melyen keresztül csak a legjobbat és a legnemesebbet kapja a fizikai világon és melyet úgy lehet használni, mint a megfelelő eszközt a legnemesebb és legszentebb tevékenységre.

Ahogy a szülő neveli a gyermeket, rá lesz kényszerítve, hogy számára példa legyen ebben és más tevékenységekben is, ezáltal a gyermek is civilizálja szüleit amellet, hogy állandóan kijavítja saját magát is.

Madarak, pillangók, kutyák és macskák barátaivá válnak, és el lesz bűvölve szépségük által, ahelyett, hogy üldöznék és megsemmisítenék őket. Ezáltal a gyermekek olyan férfiakká és nőkké serdülnek, akik felismerik saját helyüket az evolúcióban, saját munkájukat a világban és minden egyes ember eleven, humanizáló központként fog megnyilvánulni, amely fokozatosan megváltoztatja az emberi behatás irányát az alacsonyabb világokban.

Ha így neveljük gyermekeinket, ha ennyire gondosak vagyunk a rájuk irányuló tevékenységünkben, akkor nemesen megfelelünk hatalmas felelősségünknek, és elősegítjük az evolúció nagy munkáját, meg fogjuk tenni kötelességünket nemcsak gyermekeink, hanem az egész emberi faj irányában, nem csak néhány elkülönült lélek, hanem a jövőben születő sok millió felé is.

XXIII. fejezet Viszonyunk az alacsonyabb rendű birodalmak felé

Háziállatok

Nem szabad elfeledkeznünk arról a felelősségünkről sem, mellyel a körülöttünk lévő állatoknak tartozunk. Ennek kétféle fajtája, vagy inkább két fokozata van. A farmernek munkája közben félig-háziasított állatokkal van dolga. Ezekkel szembeni kötelessége, hogy megfelelően etesse őket és, hogy megfelelő egészségi állapotban tartsa őket. Néha érzelmileg is kötődhet egyik-másikhoz, de általában véve kapcsolata irányukban inkább csak a tömegtartásnak megfelelő. Mivel még ezek messze vannak az individualizációtól, nem valószínű, hogy hatása rájuk túlságosan messzire menne. Kapcsolata velük igazából csak üzleti, annak ellenére is, hogy úgy kell gondoskodnia róluk, mintha emberi lények lennének.

A valódi háziállatok esetében, melyek együtt élnek velünk lakásainkban a helyzet egészen más, mivel ezek közeli, intim kapcsolatba kerülnek velünk. Senkit sem kényszerítenek arra, hogy kutyát vagy macskát tartson, de ha így dönt, akkor vállalnia kell a sokkal hatalmasabb felelősséget is, annál, mint amivel a farmer tartozik a rábízott állatainak. Bárki részéről megbocsájthatatlan önzőség lenne, ha csak saját kedvtelésére gondolna csak és nem törődne a gondjaira bízott állat fejlődésére is.

A háziállat valójában egyfajta kisgyermek, azzal a különbséggel, hogy a gyermek már rendelkezik Én-nel, melynek segíteni kell ellenőrizni az új eszközeit, ezzel szemben az állatnak még nincsen saját Én-je, melynek támogatás kell, hogy ki tudjon fejlődni. Az állat esetében az individualizáció folyamatát gyakran leírták már, melyről adatokat tudunk találni a következő művekben: *”Teozófiai Tankönyv, A Belső Élet, A Keresztény Hitvallás”*. Ha alaposan áttanulmányozzuk az itt leírtakat azonnal látni fogjuk, hogy mi a teendőnk az állatokkal kapcsolatban. Fejlesztésünk kell vonzalmukat és intellektusukat, és ezek közül meghatározó szerepe van, hogy milyen mennyiségű szeretetet nyilvánítunk ki irányukban.

A Belső Élet-ben már hosszasan írtam arról, hogy *milyen* hibákat követ el az ember az állatokkal kapcsolatban. Ezen hibák mindegyike következménye az állatok felé tanúsított önző magatartásnak, azon szándékainknak, hogy e társainkat alárendeljük saját, önző vágyainknak. Például amikor a

kutyánkat vadászni tanítjuk, sokkal több kárt okozunk felé, mint amennyit az összes őse, mint vadállat a dzsungelban elkövetett ellene. Mivel a vadállat csak akkor öl, amikor éhes és élelemre van szüksége, de kutyánkat arra képezzük, hogy kedvtelésből gyilkoljon, ezáltal az evolúciós létrán degradáljuk ahelyett, hogy felemelnénk.

A társként tartott állatok és a gazdasági haszonállatok kategóriái közé helyezhetjük el a lovat, mivel sokkal közelebbi érzelmi kapcsolatot alakít ki lovasával, mint a gazdasági haszonállat, ugyanakkor még távol van attól, hogy elérje a kutya vagy a macska intelligenciáját. Intelligensen és állandó kedvességgel kell tehát bánni velük. A lovasnak arra kell állandóan emlékeztetni magát, hogy lova nem az ő szolgálatára lett teremtve és hogy neki is elő kell segítenie társa evolúciós felemelkedését. A ló használatával nincs semmi aggály, mivel ez is támogatni fogja az állat intelligenciájának és érzelmi képességeinek kifejlődését. Azonban mindig úgy kell lovával bánnia, mint ahogyan ezt egy emberi szolgálóval adott esetben tenné.

Madarak

A Világ Rejtett Oldalának tanulója nem fogadhatja el a madarak ketrecben való tartását. A madarak életének elengedhetetlen része a teljes szabadság és a nyitott, szabad tér érzete, így a bezártság gyakran szörnyű és szálnalmas. Ez különösen igaz azon madarak esetében, melyek az adott régióban egyébként szabadon élnek. Így ezeket azonnal szabadon kell engedni.

Az idegen országból származó madarak, melyek más éghajlaton élnek, külön kategóriát képviselnek. Idejük legnagyobb részét azzal töltik, hogy visszagondolnak csodálatos trópusi környezetükre, melyből elraborták őket, és ahová a lehető legrövidebb időn belül vissza kell őket szállítani. A bűn itt azokat terheli, akik eredetileg befogták ezeket a madarakat, de azok is bűnösök, akik most fogva tartják ezeket az állatokat. A tanítvány, aki már gondatlanul szerzett magának ilyen madarat, nem tehet mást, mint tovább tartja őket, hacsak nem lehetősége van arra, hogy az eredeti országba vissza tudja származtatni őt. Mindenesetre a lehető legnagyobb ketrecet kell számára biztosítani, továbbá lehetőséget kell adni neki, hogy minél gyakrabban szabadon repkedhessen a szobában. Természetesen az ilyen jellegű további madárvásárlásokat nem szabad támogatni.

Az egyetlen ésszerű és hasznos kapcsolat, amit a madarakkal létesíthetünk, hogy alkalmakként vidéken találkozunk velük és mindig ugyanarra a helyre takarmányt helyezünk ki részükre, ahol ezt fel tudják venni. Egyébként pedig ügyelünk arra, hogy szabadságukat semmilyen tekintetben se korlátozzuk. Ha valaki szeretne madarat tartani, tegye úgy, mint ahogyan ezt macskájával is megteszi. Tehát adjon neki sok ennivalót, engedje oda menni ahová az állat szeretné. A problémát az okozza, hogy a madár intelligenciája sokkal kevésbé fejlett, mint a cicáé, így sokkal bonyolultabb megértetni vele ezeket a feltételeket. Messze a legjobb megoldás, ha a trópusi madarakkal egyáltalán nem foglalkozunk, a környezetünkben levő vadmadarakat pedig igyekszünk barátainkká tenni.

A madarak tekintetében az individualizáció nem lehetséges, mivel a madarak nem a mi vonalunkon fejlődnek. Amikor egy határt átlép, egyenesen a természetszelleme magasabb rendjéhez kapcsolódik. Egyébként pedig a madarak felé mutatott kedvesség hálát és szeretetet vált ki belőlük és támogatja őket saját evolúciós fejlődésükön.

Növények

Egy másik irány, melyre jelentős befolyást tudunk gyakorolni, ha úgy akarjuk, a kertjeinkben levő növények. A növények, ugyanúgy, mint az állatok, azonnal válaszolnak a bölcs és szerető gondoskodásra, és nem csak az befolyásolja őket, amit fizikailag teszünk velük, hanem érzéseink is jelentős hatást gyakorolnak rájuk. Bárki, aki rendelkezik az asztrális látással, érzékeli a növény elragadtatását, amivel az őt ért csodálatra válaszul ad.

A növények érzelmei úgy különböznek az állatok érzelmeitől, ahogyan az állatok érzelmei különböznek az emberéitől.

Az állatok érzelmei az emberekkel összehasonlítva, sokkal kevésbé tűnik komplexnek. Ennek ellenére képesek szeretetre, gyűlöletre, félelemre, büszkeségre, féltékenységre és szégyenre is. Úgy tűnik, hogy némely állatnak még humorérzékes is van. Mindenesetre élvezik, ha trükköt mutatnak be a másik állat kárára és kifogásolják, ha furcsának tűnnek, gazdáik részére vagy pedig kinevetik őket. Ezek az érzelmeik semmivel sem kisebb értékűek, mint nálunk. Azt azonban elmondhatjuk, hogy az állatok kevesebb és kevésbé fejlett érzelmeik vannak, sőt hogy ezek kifejezéséhez kevesebb eszköz áll rendelkezésükre.

Ha a növények világával kezdünk el foglalkozni, azt találjuk, hogy szinte egyáltalán nem tudják kifejezni érzelmeiket. Hatalmas hibát követünk el, ha ennek alapján azt feltételezzük, hogy nincsenek kifejezendő érzelmeik. Az érzelem a növényvilágban valóban sokkal kevésbé összetett, mint az állatoknál, szinte csak halvány egyfajta ösztönös, vak érzés. A fizikai világban való legfontosabb megnyilvánulásuk az a jól ismert tény, hogy némely ember rendkívül szerencsés a növényekkel kapcsolatban, míg mások sokkal kevésbé annak ellenére, hogy teljesen ugyanazokat a fizikai cselekvéseket használják a növényekkel kapcsolatosan. A különbség mindenütt megtalálható, de Indiában megfigyelték, hogy némely embernek „szerencsés keze” van, mivel felismerték, hogy az illető személy bármilyen növényt ültet is el, az növekedésnek indul. Ez még akkor is igaz, ha ezt a növényt kedvezőtlen körülmények közé helyezük. Ha ez a tulajdonság minden növényre vonatkozik, akkor ez nem lehet az egyedi szeretet következménye, hanem az asztrális és éteri teste bizonyos tulajdonságainak következménye, amelyek általában véve vonzóknak bizonyultak. Ez hasonló ahhoz a jól ismert jelenséghez, miszerint egyes emberek azonnal barátságot kötnek a kutyákkal, mások pedig minden erőfeszítés nélkül képesek a legrakoncátlanabb lovakat is megzabolázni.

A növények azonban képesek egyéni megkülönböztetésre is, így amikor valakit megismernek, nagyon örülnek az illető személy közelségének. Az a személy, aki virágait csodálattal árasztja el és kiváltja belőlük a gyönyör érzetét, először egy általános örömet a csodálat miatt, másodsor pedig a csodáló személy jelenléte miatti örömet, amely valamilyen módon a szeretet és a hála csíráit hordozza magában. A növények képesek azonban méregekre és utálatra is, annak ellenére, hogy kifelé csekély eszközzel rendelkezésre ennek kimutatására.

Az olyan okkultista, akinek kertje van, gondoskodnia kell arról, hogy mindent elkövessen a tökéletes ápolás érdekében, ha lehet még ennél is többet, mivel barátságot köthet a virágokkal, fákkal és cserjékkel. Amikor pedig meglátogatja őket, adja csodálatát az összes növénynek és élvezze azt, hogy ezek a fejlődés viszonylag alacsonyfokán lévő lények körülveszik őt a szeretet halvány jeleivel.

Azt lehet mondani, hogy a növények szeretete olyan gyenge, hogy alig lehet figyelembe venni. Az igaz, hogy az emberre való hatása sokkal kevesebb, mint amit az állatok esetében észlelünk. Ezek a hatások azonban léteznek, és lehet, hogy egy növénynél ez nem túl jelentős, de növények százainál az érzés már felismerhető tényezővé válik. Ha szeretnénk a lehető legjobb hatást elérni, akkor nem szabad figyelmen kívül hagynunk a fejlődés alacsonyabb fokán álló testvéreink igényeit sem. Ez még a saját önző szempontunk miatt is tanácsos, de az okkultista természetesen elsősorban csak a növényre gondol.

Amikor kialakítunk egy kertet, saját vágyainknak megfelelően körbe vesszük magunkat a növényvilág számos képviselőjével. Ne felejtjük el, hogy ez alkalmat kínál nekünk, hogy támogassuk őket fejlődésükben, egy olyan esélyt, amit nem szabad figyelmen kívül hagynunk. A növények különböznek egymástól abban a tekintetben, hogy hogyan fogadják be és válaszolnak az emberi ráhatásra. Például egy hatalmas fa, amely lassan növekszik és hosszú ideig él, sokkal erősebb ragaszkodásra képes, mint az egyházi növényfajtaik. Egy ilyen fa kialakítja saját, meghatározott személyiségét, és arra is képes, hogy néha ideiglenesen ki is fejezze ezt a tulajdonságát, amint azt a tisztánlátó tanúsítani is tudja számunkra. Az ilyen esetekben emberi formát vesz fel, amit már megírtam a „Belső Élet” című könyvemben. (II. rész) Azok, akik szeretnék megérteni, hogy a növényvilág képviselői mennyivel több intelligenciával rendelkeznek annál, mint amit gondoltuk felőlük, olvassák el a következő csodálatos könyvet: „A növények erkölce és értelme”, írta: J. E. Taylor.

Természetszellemek

Ezt a csodálatos evolúciót már leírtuk egy korábbi fejezetben, akkor azonban csak a reánk gyakorolt hatással kapcsolatosan, nem pedig mi befolyásunkról, amit rájuk teszünk. Most ennek a kapcsolatnak a külső oldalát kell figyelembe vennünk, a hatást, amit a körülöttünk levő természetszellemekre teszünk, valamint a barátságot, amit létesíthetünk velük. Rengeteg törzsük olyan csodálatos és érdekes, hogy valóban érdemes megismerkednünk velük. Így segíteni tudjuk intellektusuk és érzelmeik fejlődését, mellyel valóban jót cselekszünk velük. Azok, akik rendelkeznek közülük étertesttel, láthatóvá tudják magukat tenni, ha így kívánják, és így azok az emberek, akik barátságot kötnek velük, néha olyan jutalomban részesülnek, hogy normál látásukkal is észlelni képesek őket. Annak is meg van a lehetősége, hogy ezek a pajkos tündérek segítenek nekünk, hogy elérjük az ideiglenes tisztánlátást, mivel így képesek leszünk látni őket.

A tündérek sok szempontból hasonlítanak a vadállatokra, és olyan módon kell barátságot köt-nünk velük, ahogyan madarakat vagy szarvasokat próbálunk megszéledíteni. Félnékek és bizalmatlanok az emberekkel kapcsolatban. Hogyan tudjuk ezt a félelmet eloszlatni? Aki első kézből szeretné tanulmányozni a madarak viselkedését, elrejtőzik, csendben marad, abban a reményben, hogy a madár nem veszi őt észre, és ha mégis, akkor is megnyugtatja őt teljes mozdulatlanságával. A természetszellemek éterteste átmegy a falakon és a bokrokon, tehát lehetetlen elkerülni azt, hogy észrevegyen bennünket. Számára nem a fizikai, hanem az étertest mozdulatlansága fontos. Az átlagember fizikai kisugárzása zavarja őt, melyet a hús, dohány, alkohol és az általános tisztáltság okoz. Nyilvánvalóan, aki barátságot szeretne vele kötni, meg kell szabadítania magát mindezekről. Szintén zavarja a természetszellemeket a vágyak és tisztáltság viharai, tehát aki szeretne közel kerülni hozzájuk, meg kell szabadulnia az olyan alattas és önző érzelmeitől, mint a vágy, düh, irigység, féltékenység, kapzsiság és a melankólia.

Ha ezeket a negatív dolgokat rendbe tettük, lehet-e valami pozitívet csinálni, hogy elősegítsük a félénk látogatók megjelenését? Állatokat gyakran oda tudjuk csábítani étel felkínálásával, mivel azonban a manók nem igényelnek ételt, ez a módszer itt nem hatásos. A tanítvány így rá van utalva arra, hogy olyan feltételeket létesítsen, melyet a manók is élveznek. Az erős, önzetlen szeretet és áhítat, vagy a valóban magasfeszültségű érzelem, amely állandóan ég, anélkül, hogy vadul változna, olyan körülményeket biztosít, amelyben a természetszellemek imádnak lubickolni.

Az ember – a megfelelő minőségű példány –, aki valamely bájos és elhagyatott helyen pihen egy kis ideig, talán az erdőben vagy egy vízesésnél, és azokkal a gondolatokkal játszadozik, melyeket ajánlottunk, valószínűleg ráébred a különös, szokatlan jelenlétre, valami csodálatosra és elbűvölőre, mely idegen és nem emberi, és ha szerencséje engedi, még láthatja azt, amit érez. Ha a félénk, vad teremtmények egy kicsit megszokják, bízni fognak benne és meg is szeretik őt. A diáknak azonban emlékezni kell arra, hogy a természetszellemnek ez egy olyan kaland, mint egy egérnek barátságot kötni a macskával vagy az embernek baráti kapcsolatokat ápolni egy tigrissel a dzsungelben. A siker érdekében hosszú türelemre van szükség és így az eredmény csak később várható el.

Majdnem az összes természetszellem szereti a zenét, néhányan különös vonzalmat éreznek egy bizonyos dallam iránt. Ha a kísérletező kedvű ember történetesen képes játszani egy hordozható hangszeren, például egy fuvolán, esélyei sokszorosára növekszenek, amikor megszólaltatja hangszerét. Ismertem egy manót Olaszthonban, akit annyira elbűvölt egy különös melódia, amikor az megszólalt a zongorán, hogy elhagyta a fák közötti rejtekhelyét, bejött az ebédlőbe és ott tánca is perdült. Mondhatjuk inkább, hogy lubickolt a hanghullámokon, pulzált és harmonizált velük. Ezt azonban sohasem tette, ha más is volt rajtam kívül a szobában, még azok sem, akiket ismert és szeretett.

Többször is megtörtént, hogy egy juhászlegény Szicíliában ült egy elhagyatott helyen és játszott az otthonkészített Pán-sípján, mint az Ógörögök, körbevéve a manók zenéjét elismerő seregével, amelyről ő valószínűleg nem is tudott, annak ellenére, hogy az elismerés pozitívan hatott játéka színvonalára. Néha a parasztok látják a természetszellemeket, sok példa megtalálható Mr. Weinzt „Kelták hiedelmei a Manókkal kapcsolatban” című könyvében.

Élettelen környezetünk

Az általunk élettelennek tartott környezetre is állandó hatással vagyunk. Néhány ezek közül nem annyira élettelen, mint azt mi gondoljuk. Mindannyian tisztában vagyunk azzal, hogy az Isteni Élet ugyanúgy létezik az ásványok világában is, mint ahogy ezt a magasabbakban teszi. Így tehát a sziklákról, kövekről és ásványokról is el lehet mondani, hogy élők. Némelynek azonban különleges és eleven élete van, tehát érdemes ezeket alaposabban is áttanulmányozni.

Azért hogy ezt meg tudjuk magyarázni egy ismert analógiához kell fordulnunk. Mindannyian ismerjük, ahogyan az asztrális test elementális lényege kifejleszt magából egy bizonyos fajta személyiséget (melyet vágy elementálnak nevezünk), és bizonyos ideig önálló lényként létezik, melynek saját vágyai és ellenszenvei vannak, és megfelelő ereje van ahhoz, hogy erős hatással legyen azon ember életére, akire hat. Tudjuk, hogy hasonló öntudat teszi élővé a fizikai test sejtjeit, (természetesen az étertestet is beleértve), és bizonyos fajta ösztönös mozgásokban nyilvánul meg. Ehhez hasonló egy bizonyos módon az öntudat, mely bizonyos ásványok molekuláit élővé teszi, és ideiglenesen ezek felvesznek egy bizonyos, meghatározott formát. Különösképpen ez a helyzet, ha a forma megköveteli az ember jelenlétét is, ahogyan ezt a gépek teszik.

Hajó

A legjobb példa az előbbiekre a hajó, melynek rengeteg részből felépített szerkezete van, általában különféle anyagokból megalkotva. Kipling története a „*Hajó, mely megtalálta önmagát*”, nem merő kitalálás, hanem valódi, fontos igazság húzódik meg mögötte. Amikor megépítenek egy hajót, nem tudatosul még benne, hogy egy egység, csak nagyszámú, különálló részek halmaza. Azonban az egész szerkezet idővel öntudatosná és tudatosná válik – tudatára ébred, hogy egységet képvisel –, bármennyire is elmosódott és halvány is ez a tulajdonság a miénkhez hasonlítva.

Ezt az öntudatot nem tudjuk másképp leírni, mint érzéseket, mely nem egészen világos, de mégis megfelel annak, amit ezen a néven említünk. Egy ilyen különleges fél-entitás természetesen (ahogy ezt valóban meg is teszi) szerethet egy személyt jobban, mint egy másikat, tehát ennek a személynek sokkal több van megengedve, mint a másinak. Tehát ez az állítás nem változtatja meg azt a tényt, hogy az egyik ember jobb tengerész, mint a másik. Annak ellenére sem, hogy némi gyakorlattal bárki ki tudja az illető hajóból hozni a legjobbat. Ugyanígy némelyek kiváló lovasok, akik pillanatok alatt bármely lóval kiváló kapcsolatot tud kialakítani. Ez akkor is igaz, hogy az a bizonyos állat kötődhet egy bizonyos személyhez, és sokkal hamarabb képes megérteni az illető kívánságait, mint egy idegenét. Ugyanez igaz a hajó, egyébként kevésbé kifejezett öntudata esetében is. Nem azt állítom, hogy ez összehasonlítható az emberi öntudat meghatározottságával vagy válaszadó képességével, de határozottan van valami, ugyan bizonytalan és nem meghatározott, de amit nem tudunk más szóval kifejezni csak ezzel.

Gépek

Ugyanezek a megállapítások igazak a vonat mozdonyára, a személyautóra és a kerékpárra. Ahogyan a vezető hozzászokik a géphez és megtanulja azt, hogyan működik is pontosan, megsejti a rejtett kis trükkjeit, ugyanígy a gép is hozzászokik a vezetőjéhez és sokkal többre lesz képes, mint egy idegennel kapcsolatosan. Ugyanez igaz más fajta gépek esetében is, de bevallom, hogy nekem nincs ezzel kapcsolatban személyes tapasztalatom.

Eltekintve attól a hatástól, amit egy ember a gép öntudatára gyakorol, maga a keveredés is hatással van annak az anyagnak a molekuláira, amiből a gép felépül. Az acél, amely az adott gépet felépíti, sokkal gyakorlottabb ebben a tekintetben, mint például az acél, amely egy épület szerkezetében található. Képesse válik arra, hogy választ adjon további és bonyolult rezgésekre, amely egy ásványnál evolúciónak mondható. Tehát ez a fajta acél fejlettebb, mint a másik. A nagyobb vitali-

tást könnyen észleli a tisztánlátó, aki más megtanulta ennek kifejező jeleit, de én nem ismerek olyan módszert, amivel ez a tulajdonság a fizikai világban is észlelhető lenne.

A válasz erejének további összetevője nem mindig egyforma, a változatok különféle módokon jöhetnek létre. A kovácsoltvas például sokkal előbb, mint az öntöttvas. Ezt valószínűleg a rengeteg kalapácsütés hozza létre, amely pedig a megmunkálás része. Nagyobb mértékben ugyanez észlelhető a lópatkó esetében, nemcsak azért mert feldolgozott az anyaga, hanem a folyamatos ütődés miatt, ami az úttal történő érintkezéssel valósul meg. Ez a hosszas folyamat felébresztette asztrális és éterikus lények legalacsonyabb és legkártékonyabb formáit. Valóban ez az alapja annak a régóta meglévő babonának, miszerint ha az ajtó magától kinyílik, távol tartja a háztól a rosszat és jó szerencsét hoz a ház gazdája számára.

Egy másik érdekes jelenség az a különös, összetett tudat, melyet akkor figyeltek meg, ha az adott gép elfáradt. Ez egy olyan tény, melyet gyakran megfigyeltek azok, akik sokat foglalkoznak gépekkel. Egy bizonyos idő után a gép, annak ellenére, hogy tökéletes állapotban van, olyanná válik, hogy nem képes rendeltetészerűen működni és ernyedtté válik minden tekintetben. Gyakran úgy tűnik, hogy hiábavaló minden erőfeszítés hogy rendbe hozzuk. Ha azonban egy ideig magára hagyjuk, rendbe jön, és úgy folytatja működését, mintha mi sem történt volna.

A fémek egyszerűen szólva hajlamosak a kifáradásra. Az acéltoll néha karcos és csúnyán ír, ha néhány órán keresztül folyamatosan használjuk, de a hivatalnok, aki megérti a természetét és néhány órára félreteszi a tollat, ahelyett hogy eldobná, másnap a tollat még jobb állapotban találja, mint azt megelőzően.

A fodrász gyakran úgy találja, hogy borotvája nem elég éles, és teljesen elfogadott számára, hogy azt mondja: „elfáradt a pengéje”, így tehát félreteszi pihenni. Néhány nappal később ugyanez a borotva tökéletesen éles és teljesen használható lesz.

Még a vasúti közlekedésben szerepet játszó motorok is rendszeres pihenést igényelnek, így bizonyos mennyiségű munka után félreteszik pihenni őket, tehát a motornak is az emberi szervezethez hasonlóan, szüksége van rendszeres pihenésre. Láthatjuk tehát, hogy az ásványok világában is lehetséges a kifáradás jelensége, és ezt az ember fizikai testéhez hasonlóan, a fémek is érzik. (Lásd még: „Az élő és élettelen válasza” írta: Prof. J. C. Bose). Egyébként a kifáradás jelenségét csakis a fizikai világban észlelhetjük.

Vannak olyan emberek, én is ismerek néhány ilyent, akik szokatlanul erős elektromossággal telítettek, így különös hatással vannak a fémekre, melyekkel kapcsolatba kerülnek. Például azt is mondják, hogy az ilyen emberek befolyásolják a hajó iránytűjének működését, amikor közelébe kerülnek, azonban ez csak fizikai és nem okkult hatás.

Szerencsétlenül járt hajók

Világunk rejtett oldalának különleges esetei azok, amikor azok a gyakorlati gondolkodású emberek tapasztalják, hogy bizonyos hajók vagy motorok, melyeket szerencsétlennek neveznek, sorozatos balesetet szenvednek, bármilyen előre észlelhető hiba vagy hanyagság nélkül. Természetesen néhány gépet jobban készítenek el, mint hasonló társait, néhány ember sokkal gondosabb, mint társai, de nem azokra az esetekre utalok, melyeknél ezek a tényezők számításba jönnek. Néhányszor, amikor két hajó vagy motor teljesen azonos, a kezelőszemélyzet is teljesen egyforma rajtuk, az egyik közülük szerencsésnek bizonyul, és csak átlagos gyakoriságú balesetet szenved el, míg a másik folyamatosan bajba kerül minden látható indok nélkül.

Nem kérdéses, hogy ez így van, és ez érdekes dilemmát okoz az okkult témák tanulmányozója számára. Hajlok arra, hogy azt gondoljam, néhány tényező együttes hatása idézi elő ezt az eredményt. Az egyik ilyen esetben az legalább nyilvánvalóvá vált, hogy a hajó kapitánya elleni közös gyűlölet volt a fő ok, aki meglehetősen autoriter módon viselkedett minden objektív leírás szerint. Rengetegen folyamatosan szidták a kapitányt, a hajó, amely hozzá tartozik, teljesen az irányítása alatt áll, tehát ezek a negatív érzések idézték elő ezt az ördögi eredményt, így a hajó katasztrófából katasztrófába süllyedt. Mikorra a kapitányt tisztából elmozdították, a hajó már meglehetősen rossz

hírnévre tett szert, és így a következő legénysége is hasonló gondolatformákkal vette körül, amely természetesen elég volt ahhoz, hogy ez a szerencsétlen sorozat tovább folytatódjon.

Úgy gondolom, hogy más esetekben, ha ezek a rossz gondolatok a jármű építője felé irányulnak, ugyanilyen eredményt hoznak létre. Kétlem azt, hogy az ördögi gondolatok egyedül képesek lennének egyedül létrehozni ezeket a szerencsétlen eseményeket. De a való életben minden hajó életében sokszor előfordul az, hogy a balesetet csak az elővigyázat és az azonnal helyes cselekvés akadályozza meg. Ezekben az esetekben minden pillanat minden pillanat késlekedés elegendő a katasztrófa bekövetkezéséhez. Az olyan gondolatformák tömeges jelenléte, melyeket az előbbieken leírtam elégségesek ahhoz, hogy előidézze az éberség pillanatnyi kihagyását vagy hezitálást okozzon, így ez lesz a legkönnyebb út ahhoz, hogy a baleset bekövetkezzen.

Kövek használata épületeknél

Már említettem azt a hatást, amikor az épületekről beszéltem, amely a bennünket körülvevő falakra és a bútorokra irányul. A kövek, melyekből az épület felépül, sohasem lesznek ugyanabban az állapotban, mint amikor még az eredeti helyükön vannak. Átjárhatóvá váltak a sok-sok éves használat valamint a különböző befolyások miatt, így sokkal inkább képesek válaszra megfelelő ráhatás esetén.

Így tehát az emberiség elősegíti az ásványi birodalom fejlődését, amikor ezeket az anyagokat épületei megalkotásánál használja. Már régebben megmagyaráztam, hogy a különféle általunk előidézett behatás hogyan befolyásolja őket, ahogyan a templom kisugározza az áhítat légkörét, a börtön pedig a szomorúságét, ugyanúgy a város üzleti negyedének épületei az izgatottságot és az erőfeszítést, melyhez túl gyakran fáradtság és kétségbeesés párosul. Sok esetben nagyon hasznos, ha tisztában vagyunk a fizikai élet ilyen jellegű aspektusaival is.

Tengeri betegség

Tudjuk például azt is, hogy sok érzékeny hölgy azonnal a tengeri betegség félelmével telítődik mihelyst egy hajó fedélzetére lép, még akkor is, ha a tenger teljesen nyugodt és sima felületű, és nincsen semmilyen fizikai magyarázata ennek az érzésnek. Nem kétséges, hogy ennek egy része csupán csak önszuggeszció, azonban a legnagyobb része kívülről származik. Sokszor a kabin annyira telítődött ezekkel a gondolatokkal, hogy az érkezőnek jelentős mentális erőfeszítésre van szüksége ahhoz, hogy ennek ellenálljon. Így tehát nem csak friss levegő fizikai megléte, hanem a fedélzeten történő minél hosszabb tartózkodás is szükséges az ilyen betegség leküzdéséhez.

XXIV. fejezet A tudás eredményei

Összefoglalás

Ha tudunk valamennyit az természet rejtett oldaláról, akkor életünk lényegesen érdekesebb lesz. Természetesen ez fokozottan igaz a tisztánlátók esetében, aki ezt látni is képes, vagy az érzékenyebbeknek, akik ezt érzik, de egy bizonyos fokig azok számára is érdekes ez, akik nem tudják direkt érezni vagy látni ezt. Egyébként egyformán fontos mindenkinek, mivel mindenki befolyással bír és befolyásol másokat, még akkor is, ha ennek nincs is tudatában.

Minden esetben, ahogyan ezt már végig is gondoltuk, már jeleztem, hogy mit lehet ezekből megtanulni, de most össze is foglalom a lényegét. Először is és a legfontosabban megtanultuk a boldogság kötelességét, valamint a szükségszerűségét annak, hogy távol legyünk a depressziótól és a szomorúságtól, még akkor is, ha a körülmények erre predesztinálják azokat, akik nem hallottak ezekről a dolgokról.

Azonban azt is megtanultuk, hogy az életet komolyan kell vennünk, és nemcsak a saját élvezetünk önző kielégítésére kell gondolnunk, hanem segítenünk kell embertársainkat is. Látjuk, hogy

védekeznünk kell a nem kívánt befolyások ellen, mint például a faji, vallási és osztályokhoz kötött előítéletek ellen, még akkor is, ha a közvélemény erre is sarkalna bennünket. Sohase engedjük azt, hogy ezek befolyásolják ítéletünket, hanem próbáljuk meg mindig megközelíteni az igazságot, és a tényeket mindig mi magunk mérlegeljük gondosan. Nem szabad megengednünk magunknak, hogy kérdés nélkül hallgassunk a spirituális készletünkre, hanem minden esetben vessük próba alá ezeket és használjuk saját, józan eszünket.

Megtanultuk a rendszeres munka vagy gyakorlás szükségességét, a haragtartás és a mérgező válasz döreségét. Sohase engedjük meg, hogy békességünket bármi vagy bárki megzavarja, és folyamatosan kövessük gondolatainkat, szavainkat és tetteinket figyelemmel, mivel kellemetlen befolyásokat hozhatnak ránk és kísértésként hathatnak szomszédjainkra. Láthatjuk ez előbb említett hatásokból és a többi nem kívánatos ráhatásból, hogy meg tudjuk magunkat védeni, ha védőburkot képzünk magunk köre. Azonban egy sokkal tökéletesebb megoldás, isteni szeretettel vesszük körül magunkat és kiárazzuk ezt a szeretetet embertársaink felé.

Megtanultuk, hogy ne legyünk az alkohol rabjai, ne együnk hullát és vigyázzunk a dohányzás káros szokásával. Azt is megtanultuk, hogy legyünk távol attól a kegyetlen dologtól, amit sportnak hívnak. Ráébredtünk arra, hogyan helyezzük el és díszítsük ki szobáinkat, hogy elkerüljük a káros behatásokat és elárasszuk őket napfényvel és friss levegővel. Hogy ruháink anyagát és szabását az egészség és a józanész, ne pedig a divat határozza meg. Azok, akiket szerencsecsillaguk arra predesztinál, hogy gyermekekkel foglalkozhatnak, tegyék ezt a lehető legnagyobb szeretettel, kedvességgel és türelemmel. Fel kell ismernünk az isteni Élet különböző formáit, amikor állatokkal és növényekkel kerülünk kapcsolatba, és hogy sohase pusztítsunk el semmit szükségtelenül, függetlenül attól, hogy mi ezt a formát élőnek vagy élettelennek nevezzük. Az okkultizmus tanulója tudja, hogy Isteni Élet található mindenben és ennek megfelelően tiszteli ezeket a formákat is. Fontos az is, hogy milyenek vagyunk, mit gondolunk, hogyan cselekszünk. Ezek a dolgok nem elsősorban számunkra, hanem az előbb említett életformákra lényegesek. Meg kell őriznünk a teljes igazságot gondolatainkban, beszédünkben, ne legyen olyan szó, amely nem igaz, kedves, támogató vagy barátságos. Tudnunk kell, hogy minden egyes ember birtokol egy bizonyos mennyiségű erőt, melyet legjobb tudása szerint kell használnia. Megtanultuk, ha nem vesszük figyelembe a Természet törvényét, mert nem ismerjük, ez nem elfogadható mentség, mivel ez nem befolyásolja a hatását annak, amit cselekszünk. Az ördögi nem más, mint a jó sötét árnyéka, és hogy hatása mindig csak átmeneti, míg a jó örökkévaló. Az emberi tulajdonságok a jó és a rossz ötvözetei, de az erő ezek mögött mindenre és mindenkire csak a jót fogja végső soron kisugározni.

Ezek a gondolatok, melyeket most írtam le csak egy kis részét képviselik annak a hatalmas tömegű információnak, melynek szintén van rejtett oldala. Az okkultista úgy kell, hogy életét élje, hogy folyamatosan tanulmányozza a Természet rejtett, magasabb rendű oldalát, és aztán intelligensen adaptálódjon ezekhez a törvényekhez. Az okkultizmus tanulmányozója minden tárgy teljes egészét veszi figyelembe nemcsak a legalacsonyabb rendű és legkevésbé fontos részeket, azután pedig saját cselekedeteit a látottaknak megfelelően alakítja ki, alávetve magát a józanész diktálta feltételeknek és az Univerzum Szeretet Törvényének, amely mindent irányít. Azok, akik tanulmányozzák és gyakorolják az okkultizmus tanait, ki kell, hogy fejlesszék magukban a következő, határtalan értékkel rendelkező tulajdonságot: a tudást, a józan ész és a szeretetet.

Ha a világ rejtett oldalát tanulmányozzuk, ezeket a cselekedeteket kell követnünk. Ne felejtjük el azonban, hogy ez a rejtett oldal nem marad mindig rejtve, mivel embertársaink minden egyes nappal többet és többet fognak megérteni ezekből a törvényekből. Nyilvánvaló, hogy a fejlődés törvénye az, hogy az a néhány ember, aki most már érti ezeket a törvényeket csupán előfutára annak a rengetegnek, akik szintén „látni” fognak, és ha ezeket a gondolatokat tovább követjük, ez lehet az emberiség jövőjének valószínű iránya.

A jövő

A tudományos-fantasztikus irodalmunk folyamatosan foglalkozik azzal, hogy különböző találgatásokat hozzon létre ezzel a tárgykörrel kapcsolatosan. Ezt próbálta meg Edward Bellamy is a „*Visszatekintve*” című művében, illetve mostanában H. G. Wells is számtalan egyéb, érdekes alkotásában is. Manapság az a divat, hogy logikai következtetést vonunk le rengeteg szocialista elképzelésből, melyek ma népszerűek, és megpróbáljuk kiszámítani, hogyan fognak ezek a gyakorlatban megvalósulni. Az egyik legszebb könyv ebben a témában *„Az üstökös idejében”* melyben H. G. Wells bátran egy teljesen új tényezőt vezet be, amely megváltoztatja légkörünket és így az emberiség ráébred, hogy józanészre és testvériségre van szükség. Miután ez megtörtént, természetesen sok más, nyilvánvaló módosulás is bekövetkezik: a háborúk nyilvánvaló örültségnek tűnnek, jelenlegi szociális rendszerünk borzalmassá és furcsává válik, üzleti rendszerünk emberi faj részére méltatlanná változnak, és így tovább. Ennyi józan gondolat láttán, bizakodóvá válhatunk, azonban biztosan nem olyan gyors változásra számíthatunk, mint azt Mr. Wells elképzelte.

Érdekes lenne megvizsgálni azt a kérdést, hogyan fog a jövő alakulni az emberi értelem magasabb rendű nézőpontjából tekintve. Úgy gondoljuk, hogy a jövő ebben a tekintetben három részre különül el: azonnalira, távolira és egy végsőre. Furcsa módon, pont erről tudunk a legnagyobb tudatossággal beszélni, mivel az evolúció terve magasabb perspektívából látható, és a cél teljesen világos.

Semmi sem tudja megakadályozni, hogy elérjük ezt a célt, azonban az odavezető út lépcsőfokait a személyek szabad akarata befolyásolja, és így csak elnagyoltan szemlélhetők ezek.

Ennek a ciklusnak a végére el kell érniünk, hogy az Ember tökéletessé váljon. Mindenkinek jobbá kell válnia annál, amit ma nagy és jó embernek nevezünk, mivel intellektus, képességek és spiritualitás tekintetében is tökéletessé kell változnia. Fel kell, hogy vegyék a tudomány embereinek és a legnagyobb filozófusoknak tulajdonított intellektust, sőt ennél lényegesen többet is, a legnagyobb szentek elhivatottságát és spiritualitását. Mielőtt ez a fejlődési ciklusunk befejeződik, minden egyes embernek rendelkeznie kell ezekkel a képességekkel.

Hogy megérthessük, miként lehetséges ilyen lenyűgöző eredmény, meg kell értenünk az evolúció tervét. Nyilvánvaló, hogy a „kis, egyszeri” élet nyomorúságos hetven évével, amelyet a szenvedés vagy az öröm végtelen időszaka követ, semmi ilyesmit nem lehet elérni. Azonban ha ráébredünk, hogy amit mi életünknek hiszünk csupán csak egy napja valódi életünknek, és annyi ilyen „napunk” van, amennyire csak fejlődésünk érdekében szükségünk van. Láthatjuk, hogy Krisztus utasítása „Legyél olyan tökéletes, mint amilyen Istened az égben”, nem csupán egy hiábavaló túlzás, hanem világos útmutatás, amit megfelelő időben képesek leszünk végrehajtani.

A végső jövőben minden egyes ember tökéletessé válik, függetlenül attól, hogy milyen alacsonyán fejlett ma.

Az ember emberfelettivé válik. Ez az, amit a korai kereszténység az istenítés doktrínájával állított, és amelyre sokan hivatkoztak. Ez nem csupán pusztán hit kérdése, hanem végső bizonyosság, annak, aki képes átlátni ezt a tervet.

Nyilvánvaló az, hogy még nagyon messze vagyunk ettől a céltől. Egy nagyon hosszú, felfelé tartó ösvény vezet a végtelenül távol lévő csúcra. Egészében véve felfelé tart az út, de vannak kisebb felfelé és lefelé vezető szakaszok a jövőben, amint voltak ugyanilyenek a múltban is. A történelem megmutatta nekünk, hogy az emberiség fejlődése ciklikus ebben a tekintetben.

Minden élő egység leéli a számára előírt fejlődő életek sorozatát, nem egy fajban, hanem sok egymást követő fajban, hogy megtanulja azt a speciális tudást, amelyet el kell sajátítania. El lehet képzelni, hogy egy lélek megszületik az ősi Indiában, hogy megtanuljon a vallásos áhitatot, az antik Görögországban, hogy szert tegyen művészi képességekre, a Caesarok Rómájában, hogy tapasztalatot szerezzen a rend és a szigorú elvek hatalmas arzenáljában, közöttünk a jelenben, hogy megtanulja az elme tudományos szokásait, stb., stb.

A lelkek ugyanilyen áradata söpör végig a korokon át, hogy élettel töltse tele az egymás után jövő fajokat, hogy tanuljunk belőle. A fajok azonban folyamatosan fejlődnek és tanulnak, idővel ha-

nyatlásnak indulnak és eltűnnek a történelem színpadáról. Így tehát amikor egy nép elveszti korábbi dicsőségét és lemarad a többi nemzetől, (ahogy ez például a mai és az antik Görögország összehasonlításából ez nyilvánvaló), nem azt jelenti, hogy az emberek egy bizonyos csoportja dekadens, hanem csak azt, hogy nincsen olyan lélek, amelynek pontosan ilyen jellegű képzésre van szüksége, vagy pedig ezt a tréninget máshol tanítják.

Ennek megfelelően a régi, nagy emberek fizikai testének leszármazottait jelenleg alacsonyabb képességű lelkek mozgatják, míg maga a nagy ember most, mint mindig az evolúció élvonalában küzd, megtestesülve egy másik fajban azért, hogy még nagyobbá váljon, miközben teljesen új irányt mutat a fejlődés színterén. A fajok ugyanúgy kihalnak, ahogyan egy bizonyos egyetemi évfolyam megszűnik, ha nincs többé olyan diák, akit érdekel az a bizonyos tantárgy.

A tisztánlátás lehetőséget biztosít részünkre, hogy sokkal tágabb perspektívában tanulmányozzuk Földünk történelmét, mint a korábbi módszerekkel. A múlt ilyen tágabb léptékű megfigyelése ad számunkra lehetőséget, hogy pontosabban tudjuk előre jelezni a közeljövő eseményeit. Ezekből is világosan kitűnik, jelenleg átmeneti időszakot élünk meg. Ez azt mutatja, hogy a helyett, ahogyan ezt imádjuk mondogatni, mi képviseljük a Földön a legmagasabb fejlődési fokot, valóságban éppen két fejlődési hullám közötti mélyponton vagyunk. A demokratikus fejlődési modell nem képviseli az emberi bölcsesség végső fázisát, csak egy olyan kísérletet, amelyet több ezer évvel ezelőtt kezdtünk el, alaposan kielemeztünk és aprólékosan végrehajtottunk. Később pedig általános utálattal félredobtuk, mint egy irracionális, nem működő, és állandó zűrzavarra vezető formulát. Ha megismételnénk ezt a kísérletet, biztos, hogy rengeteg zűrzavarra kellene átvergődnünk mielőtt, elérnénk azt az állapotot, amelyet Mr. Wells olyan boldogan írt le az előbb említett művében.

Amikor azonban az örület elmúlik, és a józanész visszatér, nyilvánvaló lesz, hogy egy gyors fejlődési periódus előtt állunk, melyben rengeteg, hasznos eszközünk lesz, olyanok, melyek most még nem állnak rendelkezésünkre. Csak az a tény, hogy magasabb fejlettségű eszközök lassan-lassan elterjednek az emberiség képviselői között, minden irányba ki nem számítható hatást gyakorol.

Képzelnék el egy olyan helyzetet, amikor mindenfajta csalás vagy fondorlat lehetetlenné válik, félreértés nem fordul elő, mivel minden ember képes olvasni embertársa gondolatait, senki sem fog olyan munkát végezni, melyre nem alkalmas mivel kezdettől fogva a szülők és tanárok képesek lesznek megítélni azok képességeit, akiket gondolataikra bíztak. Orvosok nem követnek el műhibákat, mivel világosan fel fogják ismerni páciensük betegségét, és így teljes részletességében meg tudja figyelni, hogyan hatnak az általa előírt gyógyszerek. Gondoljuk csak el, hogy milyen különbséget hoz létre az a helyzet, amikor a halál többé már nem választ el bennünket szeretteinktől, mivel az asztrális világ ugyanúgy megnyílik számunkra, mint a fizikai, amikor az ember már nem fog kételkedni többé az Isteni terv valóságában, mert annak alsóbb fokai feltárulnak számára. Művészet és a zene sokkal hatalmasabb lesz, mivel az asztrális színek és harmóniák hozzáférhetőek lesznek számunkra, ugyanúgy, mint a jelenlegiek.

A tudomány jelenlegi gondolatai megoldódnak, mert az emberi tudás hatalmas tartalékai feltárulnak és belesimulnak majd az egyetlen tökéletes folyamba. Geometria és a matematika sokkal többet fog nyújtani részünkre, mivel látni fogjuk, hogy valóban mire való és hogy a világ csodálatos rendszerébe illeszkedik.

Geometria jelenlegi tudásunk alapján csak egy szilánk, csak exoterikus összefoglalója az ezoterikus valóságnak. Mivel elvesztettük a térhez való érzékünket, a tudáshoz vezető első lépcső a negyedik dimenzió tudatosítása. Például van öt és csakis öt szabályos test, melyeket néha Platon-i testeknek nevezünk. Részünkre ez csak egy érdekes tény és nem több. Azonban a tanuló, aki már elmélyedt a misztikus tanokban már tudja, hogy a pont a sorozat egyik vége, míg a másik a tér, melyek együtt a hetes számot képviselik, mely misztikus jelentéssel bír. Ezek megmagyarázzák Naprendszerünk hét bolygójának különböző anyagi felépítését és azokat az erőket is, melyek ezeken keresztül áramolnak. A geometria és a matematika, ha csak fizikai szempontból tanulmányozzuk őket, nem válnak teljessé, hasonlóan ahhoz a csodálatos sugárúthoz, amely nem vezet sehová se.

Az élet minden vonatkozásában teljesebb és mélyebb lesz, mivel látni fogjuk, hogy milyen csodálatosan gyönyörű is a világ, mélyebb lesz megértésünk, többet fogunk csodálni és szeretni, sok-

kal-sokkal boldogabbak leszünk, egyre közelebb kerülünk a tökéletes boldogsághoz, ami már az egyesülést hozza el nekünk az Örök Szeretettel.

XXV. fejezet Út a látnoki képességek eléréséhez

Nincs kétségem afelől, hogy rengeteg ember kételkedik abban, amit idáig leírtam. Együtt érzek velük, mivel felismerem, hogy részemre is milyen fantasztikusnak tünnek ezek a dolgok, mielőtt elkezdtem volna komolyabban tanulmányozni ezeket a téziseket. Tudom azt is, anélkül hogy a legcsekélyebb gyanúsítást is tenném a saját becsületem felé, hogy rengetegen kétségbe fogják vonni azt is, hogy egyáltalán láttam-e ezeket a dolgokat és pontosan írtam-e le ezeket. Egyik barátom furcsa kritikával állt elő mondván:

„Úgy tűnik, mintha ezeket a dolgokat úgy írtad le, mintha igazolni szeretnéd saját különlegességedet, és azokat ajánlod csinálni, melyekben különbözöl a többiektől.”

Ez a barát összekeverte az okot a hatással. Ha és csinálom vagy megpróbálom csinálni ezeket a dolgokat, melyekről részletesen írtam, csakis azért van, mert láttam és le is írtam őket.

Ha valaki kételkedik ebben, annak csak azt tudom ajánlani, hogy a legjobb módszer a Teozófiai leírások tekintetében az, hogy elfogadjuk őket, dolgozunk velük, és hamarosan ráébredünk arra, hogy bizonyítják létezésüket.

Az összes ember rendelkezik azzal az erővel, amely ki tudja fejleszteni ezeket, az előbb leírt képességeket, tehát semmiféle varázslat nincs a módszerben, amely ehhez elvezet. Nyilvánvalóan ezek a képességek mindenki részére hozzáférhetőek lesznek az evolúció egy bizonyos fokán, azonban az emberek döntő többsége még nagyon messze van ettől a lépcsőtől, amikor ez számára is elérhető lesz, annak ellenére, hogy szórványosan előfordulhat náluk tisztánlátás is, sokan pedig az érzékenység bizonyos fokával ma is rendelkeznek.

Félre ne értsenek akkor, amikor azt mondom, hogy az átlagember még nagyon messze van e képességek elérésétől. Ezzel nem azt gondolom, hogy nem elég jók még, mivel ez egyáltalán nem a jóság kérdése, annak ellenére, hogy természetesen az igaz, ha az ember tiszta vagy kegyetlen hajlammal rendelkezik, akkor hajlamos bizonyos képességek megszerzésére, akkor is, ha ezek mind számára, mind a környezet számára komoly problémát rejtenek. Úgy értem, hogy modern élet és gondolkodásmód egész irányvonala kedvezőtlen e képességek kifejlődésére, és így az ember, aki szeretné ezeket megszerezni, távol kell tartania magát ettől a légkörtől és teljesen különböző környezetet muszáj kialakítani saját maga részére.

Ilyen életet képvisel az életmód, amit ebben a könyvben leírtam, és ez a megfelelő környezet, melyben ezek a képességek ki tudnak fejlődni. Nem nehéz ráébredni arra, hogy a mai élet milyen messze van még ettől a szinttől. Ezért tűnik teljesen reménytelennek az a javaslat miszerint egy átlagember is ki tudja fejleszteni ma ezeket az adottságokat. Ez nyilvánvaló, de ha megteszi ezeket a lépéseket, akkor olyan helyzetbe hozza magát, hogy lényegesen megváltozik korábbi élete. Akkor pedig, mikor fokozatosan eltávolodik fizikai testétől, melyet a hús, alkohol és a dohány mérgező komponensei hoztak létre, törekvései az alacsonyabbról a magasabbra irányulnak, mikor elkezd kiűzni magából a tisztatlanságot, fejlődni fog, annak ellenére, hogy ez még nem elegendő e képességek birtoklásához.

Ennek eredménye annyira bizonyos, mint az Euklideszi geometria igazsága, azonban az ehhez szükséges időtartam hosszú lehet és vasakarát és hajlíthatatlan elszántság szükséges hozzá. Ezek a képességeket jelenleg csak kevesek birtokolják. Mindazonáltal „amit az ember akar, azt meg is tudja cselekedni”. Én, aki írom ezeket a sorokat sikerrel jártam, sőt ismerek olyanokat, akik szintén képesek voltak ugyanerre. Azok, akik elérték ezt a jutalmat ráébredtek arra, hogy sokkal értékesebb, mint azt gondolták és a ráfordított energia többszörösen is megtérült. Hadd fejezzem be könyvem a lehető legegyszerűbb és direkt állítással: melyek ezek az erők, miért írtam, amit írtam, miért szükségesek ezek a képességek és hogyan lehet ezekre szert tenni.

A hal az emberhez hasonlóan földi világunk lakója, nyilvánvaló azonban, hogy az erről a világról vallott felfogása teljesen hibás. Egy elembe zárva hogyan is lenne fogalma a csodálatos tájakról,

a naplemente varázsáról, és az emberi lét összetett, távolra vezető érdeklődéséről. Egy olyan bolygón él, amelyről szinte semmit sem tud. Ennek ellenére valószínűleg teljesen elégedett sorsával, sőt meg van győződve arról, hogy nem is érdemes többet tudni erről.

Ha önámításunk nem is túl hízelgő, mégis tény, hogy az emberiség döntő többségének helyzete pontosan az előbb említett haléval egyenlő. Egy olyan világban élnek, melynek csak egy kicsike szelete ismerős részükre. Ennek ellenére mégis teljesen elégedettek sorsukkal, és általában teljesen tudattalanok és egészében véve hitetlenek az őket minden oldalról körülvevő hatalmas élet befogadására.

Honnét lehet ezt a hatalmas életet megismerni? Nemcsak vallásos révülettel, hanem olyan emberek elmondásából, akik képesek, ha nem is a teljes életet, hanem legalább egy szeletét látni. Ezek az ember, akiket látóknak, vagy tisztánlátóknak nevezünk.

Hogyan képesek ők többet látni, mint a többi ember? Úgy, hogy látens képességeket nyitnak meg, olyan képességeket, melyeket mindenki birtokol, de csak nagyon kevesek tudnak használni. Mindenkinek van a fizikai testnél finomabb anyagú teste, amit Szent Pál „spirituális testnek” vagy „természetes testnek” nevez. Ahogyan a fizikai test érzékei tudatosítják bennünk a fizikai dolgokat, ugyanúgy a finomabb testek érzékei informálnak bennünket a magasabb világokról.

Az ilyen jellegű látás előnyei többértékek. Aki ezeket birtokolja, annak problémái az életben lényegileg megoldottnak tekinthetők. Ő már nem csak hiszi, hanem tudja, hogy az ember túléli a halálát, hogy az Örök Igazság irányítja a világot, és senki sem követhet el „végső, helyrehozhatatlan” hibát, és bármennyire is reménytelennek tűnik is, végül azonban minden jóra fordul. A látó ember nem csak többet tanul, mint társai, de lényegesen többet is tud segíteni nekik, mint mások.

Mivel a „látóság” kívánatos, és mindenkiben rejtve megtalálható, lehetséges-e számunkra, hogy kifejlesszük ezt a képességet? Természetesen lehetséges, ha vállaljuk a kifejlesztésével járó fáradozást. Ez azonban a legtöbb ember számára nem könnyű feladat, mivel önkontroll, önfeladás, állhatatosság és koncentrált gondolkodás szükséges hozzá. Másoknak is sikerült, így te is meg tudod tenni, de csak akkor, ha készen állsz arra, hogy teljes erőbedobással dolgozzál, és vasakarattal haladj a célig.

Az indítéknak azonban tisztának és jónak kell lennie. Akit csak a kíváncsiság motivál, illetve előnyt vagy gazdagságot szeretne biztosítani magának, figyelmeztetem, hogy addig, míg nem szabadul meg ezektől, hagyjon fel mindennemű okkult tanulmányozással. Több hatalom és tudás több felelősséggel is jár, és a fejlettebb látás, áldás helyett átkot hoz arra, aki még nem érett erre a feladatra.

A belső látás rengeteg módszerrel kifejleszthető, többségük azonban tele van veszélyforrással, így elkerülendő. Lehetséges bizonyos gyógyszerekkel, önszuggeszcióval, vagy mesmerizmussal. Ezek a módszerek azonban tele vannak veszéllyel, így az okozott kár lényegesen felülmúlva a várt hasznot. Van azonban egy olyan módszer, mely nem káros, ez a gondolatkontroll és a meditáció. Azt nem állítom, hogy ez könnyű feladat, ellenkezőleg, nagyon-nagyon nehéz, mivel folyamatos elhatározás szükséges hozzá, és csinálni kell!

Az olyan személy, aki erre az útra lép, először is ellenőriznie kell saját elméjét, már ez is egy borzalmas nehéz. Meg kell tanulnia koncentrálni bármit is tesz. Azt is el kell sajátítania, hogy elméjét kormányozza, mint egy ügyes védelmi eszközt, fordítva a kívánt irányokba, és olyan keményen kézben tartani amennyire csak lehetséges. Próbáld meg elmédet egy bizonyos dologra koncentráltan tartani legalább 5 percig, mielőtt ennek fele eltelt ráébredsz arra, hogy mindenféle kalandozó gondolataid vannak, és elméd már minden határon túl szárnyal. Ez azt jelenti, hogy nem megfelelően ellenőrződ még, ennek megoldása még csak az első lépés az úton, ami ráadásul nem is könnyű feladat.

Semmi más, csak az állandó gyakorlás fogja részedre az erőt biztosítani, szerencsére ezt egész nap lehetséges csinálni, úgy a munka, mint a szabadidős tevékenységek alatt is. Ha levelet írsz, elméd foglalkozzon azzal, hogy tökéletesen, világos stílusban és gyorsan készüljön el. Az könyvet olvasol, elmédet fókuszáld a tartalmára, hogy meg tud érteni, mire gondolt a szerző, és nyerd ki belőle magadnak az összes létező tudást.

Ha ezekhez a mindennapi gyakorlásokhoz speciális gyakorlatokat is kapsz, nagyban elősegítheti fejlődésedet. Kora reggeli időpont a legmegfelelőbb, de mindenesetre olyan időpontot válassz, amikor biztosan nem zavar meg senki sem. Fontos az állandó időpont is, mivel a rendszeresség a lényege ennek a módszernek. Ül le, maradj csendben, nyugtassad meg elmédet, mivel bármilyen izgalom, vagy aggodás végzetes az ilyen jellegű erőfeszítések sikerére. Ezután az elmédet koncentráld egy előre kiválasztott témára, figyelmesen és alaposan elemezzed ki, sohase engedd meg neki, hogy bármilyen irányban elkalandozzon ettől a tárgytól, még pillanatokra sem! Természetesen először ez nem fog sikerülni, de minden alkalommal vissza és vissza kell rángatni a kiválasztott témára, és folytatni kell a műveletet. Először az a legkönnyebb, ha konkrét tárgyakra gondolsz, lényegesen több gyakorlás után lehet csak elvont dolgokra koncentrálni.

Amikor rengeteg gyakorlás után már ezek a dolgok jól mennek, már elérted a koncentráció megfelelő fokát, és elmédet irányításod alatt tudod tartani, jöhet a következő lépés. Kezdd azzal, hogy reggeli meditációd tárgyául az általad ismert legmagasabb eszmét választod. A kiválasztott tárgy valójában nem rendelkezik fontossággal, mivel alapvető tényekkel és nem formákkal dolgozunk ebben az esetben. A hinduk Sri Krisnát, az arabok Allahot, a Párszik Zoroaszt, a Buddhisták Buddhát, a Katolikusok Szűz Máriát, vagy valamelyik szentet választhatják. Csak az számít, hogy ez a kontempláció felkeltse az emberben az összes rendelkezésére álló lelkesedést, és áhítatot. Jusson el kontemplációjával az ekstázis állapotába, teljen meg lelke fényvel és gyönyörrel. Akkor szedje össze a rendelkezésére álló összes erejét, mire a hosszas gyakorlás által szert tett, emelje fel tudatát az ideális szintre, merüljön el benne, és váljon eggyé vele.

Ezt próbálja meg többször is megtenni, akkor is, ha közben hibát követ el. Ha azonban következetes és állhatatos, őszinte és mentes minden önérdéktől, eljön egy olyan időszak, mikor ráébred, hogy már sikeres és a magasabb rendű élet vakító fénye átjárja lelkét, amely ezerszer több annál, amit előzőleg vélt róla. Ekkor visszatérhet a mindennapi élet megszokott világába, de ezt a pillanatnyi révületet sohase fogja elfelejteni, még akkor se, ha nem fejlődik tovább. Így részére sohasem lesz ugyanolyan, mint ezt megelőzőleg.

Ha azonban szorgalmas és folytatja erőfeszítéseit, ez a csodálatos villanás vissza-vissza fog térni, és minden alkalommal hosszabb és hosszabb ideig fog nála maradni, addig, amíg már tudatát önállóan, bármikor képes lesz felemelni erre a szintre. Ezután pedig képes lesz itt megfigyeléseket tenni, felfedezni az élet e magasabb vetületét, amikor csak akarja. Így pedig csatlakozni fog azokhoz, akik már tudnak, nem csak sejtenek, vagy halványan remélnék, és Ő is az egyetemes Jót támogatók közé kerül a világban.

VÉGE